

<http://www.balkandownload.org/>

Ako se usudite

KRESLEY COLE

Ako se usudite

Naslov izvornika

If You Dare

Copyright © 2005 by Kresley Cole

Za Ginny,
sestru koju nikada nisam imala. Zato što
smo najbolje prijateljice od male škole. I zato
što sada, dok ovo pišem, razgovaramo preko
telefona. I zato što bih voljela da si ovdje

ZAHVALE

Željela bih zahvaliti prekrasnim ljudima Katalonske kuće i Sveučilišta na Floridi na velikodušno poklonjenom znanju i vremenu, s posebnim hvala Mireii Vilmalai zbog pomoći pri prijevodu i Juanu Torras-Costi zbog pomoći pri snalaženju na Andorskom tlu.

Mnogo, mnogo hvala doktoru Domhnallu Uilleamu Stiubhartu s Odjela za keltske i škotske studije Sveučilišta u Edinburghu za njegovu pomoć oko škotske povijesti i pri prijevodu s gaelskih jezika.

Zbog nevjerojatne potpore koju mi je pružila pri pisanju ovog i dva prethodna romana, mislim da će moja mala tradicija postati i zahvale Sally Fairchild. Uvijek kada pomislim da sam napokon shvatila koliko je fantastična, ona me uspije iznenaditi.

Ništa pod nebesima ne daje ispriku za loše ponašanje,
- Lady Annalía Elisabet Catherina Tristan Llorente

Tko je jači tlači.
- Courtland Eadd MacCarrick

PROLOG

CARRICKLIFFE, ŠKOTSKA, 1838.

*P*ročitano iz *Leabhar nan Sùil-radharc*, Knjige sudbina:

DESETOME CARRICKU:

*Lijepa djeva tvoja na svijet će ti donijeti tri tamna sina.
Sva radost će ti biti oni, dok ne pročitaju knjigu ovu.*

*Riječi pred njihovim očima presjeći će
liniju života tvoju u mladosti već.*

*Mrijet ćeš sa zebnjom, znajući da prokleti će postati.
U sjeni koraćat će, sa smrću, ili sami.*

*Oženit se neće, upoznati ljubav ni
skrasit se, to je sudbina njihova;*

*Tvoja loza umrijet će, sjeme se primiti neće.
Smrt i mučenje stići će one uhvaćene pod bdijenjem njihovim,*

Posljednja dva reda umrljala je krv.

PRVO POGLAVLJE

KNEŽEVINA ANDORA, 1856.

Da da, dobro. Izvadite mu srce.

Po prvi put otkada je batinanje počelo, rascijepljeni krvavi osmijeh Courtlanda MacCarricka je zamro. Generalova nestrpljiva naredba učinila mu se nestvarnom, a riječi šupljima i nerazgovjetnima, najvjerojatnije stoga što Court, zaslijepljen krvlju koja mu je po oteklim vjeđama kapala iz duboke rane na čelu, nije mogao vidjeti baš ništa.

Generalovi sljedbenici koji su ga do tada svladavali zabili su po šaku u njegov trbuh. Nisu mogli skriti svoje uzbuđenje time što će dobiti priliku ubiti i plaćenika i suparnika odjednom. S obzirom na vezane ruke i opće stanje u kojem je bio, Court nije mogao učiniti puno da bi se obranio.

- Znae da će, ako me ubijete - procijedio je dok se borio za dah - moji ljudi osvetiti moju smrt. Riskirali biste to, umjesto da nam jednostavno platite ono što dugujete? - naglasak mu je bio tvrd poput nebrušene kože, onakav kakav nije bio otkada je prije mnogo godina napustio škotske visoravni.

- Nitko te neće osvetiti MacCarrick, jer će i oni svi umrijeti - odgovorio mu je ravnodušno general Reynaldo Pascal. Iako to nije mogao vidjeti, Court je znao da ima zamišljen izraz lica. Taj španjolski dezertar nikada nije djelovao kao fanatik zaluđen s moći, već prije kao kakav dobrohotni državnik.

- Moja će braća nadirati dok vas ne istrijebe.

General je uzdahnuo. - U svakom slučaju... - Court ga je mogao zamisliti kako nestrpljivo odmahuje rukom i ovoj dvojici signalizira da je priča završena - ...neka bude bolno i dugotrajno.

- Nećeš to sam učiniti?

Meko se nacerio. - Od svih ljudi na svijetu ti bi najbolje trebao znati da prljave poslove za mene obavljaju drugi.

Dok su ga ona dvojica odvlačila, Court je preko ramena još dobacio - Da, ali znaju li budale koje me drže da ih za to nećeš platiti?

Gurnuli su ga, a zatim odvukli preko sobe da bi na kratko zastali, a onda ga povukli niz stepenice i van na grubu šljunčanu cestu.

Onog trenutka kad je osjetio sunce na svojoj koži, začuo je prigušen krik neke

žene. Neki stariji muškarac izustio je — *Mare de Déu*¹. No Court je predobro znao da od tih ljudi ne može očekivati ništa osim da naglo okrenu glave i požure djecu prema kućama. Strah od Pascala paralizirao ih je. Courta su mogli masakrirati na glavnom gradskom trgu, a da nitko pritom ne pomakne prstom. Ta je procjena zapravo bila vrlo bliska onome za što je znao da će uslijediti.

Ipak nije imao osjećaj da se kreću u smjeru trga. Začuo je glasni žubor vode i shvatio da idu prema rijeci kraj sela te je uzaludno okrenuo glavu prema izvoru zvuka. - Neće biti pogubljenja u centru grada? - glas mu je bio škripav. - Pripazite, mogao bih se osjećati zakinuto.

- Malo smo obazriviji kad su u pitanju... naše aktivnosti - odgovorio mu je ovaj s lijeva.

- Prekasno. Pascal je već naljutio Španjolsku - izgovorio je to kao svojevrsnu presudu, no zapravo je to bilo tek nešto više od puke nade.

- Bit ćemo spremni — odgovorio je drugi tik prije nego što su ga pritisnuli uz nešto što je morala biti ograda mosta. Court se nije mogao boriti jer nije vidio.

Voda je tekla točno ispod njih i bijesno udarala u nagib mosta. Nakon kiša na sjeveru Riu Valira² uvijek bi se pretvarala u ljutu bujicu. Pokušao se prisjetiti koliko je most visok. Hoće li Valira biti dovoljno duboka?...

Začuo je kako se jedan nož oslobađa korica. Je li uopće imao izbora?

- Ako to sada učinite - rekao je Court smrtno ozbiljnim glasom, - moji će se ljudi i rođaci obrušiti na vas. Oni žive za ubijanje *I ubijaju za život*.

Court je znao da ih ne može odgovoriti od toga da zariju taj nož u njegovo meso. Ta dvojica nisu bila samo obični vojnici generalove vojske — oni su bili ubojice. Bili su dio reda Orden de los Rechazados ili Odreda odbjeglih. Courtu je trebalo samo malo vremena da skupi hrabrosti. Možda je ipak bilo moguće ukrasti samo sekundu...

Ako skoči, neće ga ganjati niz rijeku. Uzet će u obzir njegovo pretučeno tijelo, vezane ruke, utjecaj snažnih slapova i pretpostavit će da će se sigurno utopiti.

Na žalost, vjerojatno će biti u pravu...

Osjetio je vršak noža na prsima - i to ga je gotovo utješilo jer je bar znao kamo ciljaju. A zatim je nož... nestao. Bio je povučen unatrag za ubod.

Odgurnuo se unatrag i svom silom prebacio preko nagiba, a potom zabacio noge preko glave prije nego što je sletio u ledenu vodu.

Šokirala ga je silina udara u vodu. Bilo je to kao da se zabio u zid. Potonuo je toliko duboko da mu je bol probijala uši, a zatim je, zavezanih ruku počeo plivati prema površini.

Iako se to protivilo svim njegovim instinktima, prisilio se da na površinu ispliva

¹ Majko božja

² Rijeka Valira, najveća rijeka u Andori; protječe dolinom smještenom između Pirinejskih vrhova, na mjestu na kojem Valira ulazi u Španjolsku nalazi se i najniža točka Andore, na 870 metara nadmorske visine.

licem prema dolje kako bi izgledao kao leš. Osjetio je strujanje vode i shvatio da će ga na taj način brzaci kroz vodopade povući s glavom prema naprijed.

U trenutku kada ga je bujica nosila preko ivice podignutog korita rijeke, Rechazadosi su zapucali. Meci su u vodu prodirali toliko blizu njega da je mogao osjetiti njihove udare, no nije se trgnuo čak ni kada je bio primoran zaroniti i ponovo zajahati niz vodopade u glavnoj struji rijeke.

Rijeka se na brzacima pjenušala i brzo ga odnosila dalje. U trenutku kada više nije mogao izdržati, podigao je glavu kako bi udahnuo zrak, no samo se nagutao pjene.

Mutna sila natjerala ga je na stijene. One veće su ga izbacivale na površinu kako bi napunio pluća zrakom, no njegova bi ga težina ubrzo povukla na dno rijeke prekriveno šiljastim šljunkom. Oštri rubovi kamena uništavali su njegovu odjeću sve dok se nije pretvorila u dronjke, a zatim su svoju grubu igru nastavili i po njegovoj nezaštićenoj koži. Svaki udarac vodio ga je sve bliže nesvijesti.

No nastavio se boriti i nekako se uspio okrenuti nogama prema naprijed. Voda je sprala većinu krvi, a zahvaljujući ledenoj temperaturi splasnule su i otekline što mu je omogućilo da progleda kroz prorez jednog oka.

Približavao mu se visoki istureni kamen; pohrlio je prema njemu i obujmio ga rukama. Struja je neumorno nadirala sve dok mu pritisak nije iščaošio zglob. To mu nije bilo važno - progutao je zrak. Nakon samo nekoliko trenutaka odmora užad oko zglobova se rastrgala i ponovo je na milost i nemilost bio prepušten rijeci.

Osjećao je kao da se danima budi i pada u nesvijest, sve dok se struja nije smirila. U tom prirodnom uspavlivanju osjetio je da je ledena temperatura umrtvila svu bol ozljeda koju je osjećao. Zapravo nije osjećao ništa osim polaganog zagrijavanja vode dok je plutao prema mirnom bazenu na obali rijeke.

Preplavio ga je nagon da se prepusti crnilu. Bio je toliko jak da se gotovo izjednačio s njegovom voljom za životom. Ipak, natjerao se da na koljenima uz pomoć samo jedne ruke otpuže do kamene obale. Spašen rijeke, srušio se na leđa i počeo masirati slomljeni zglob druge ruke.

Sunce ga je zagrijalo i svojim zrakama odagnalo onu najgoru studen. Koliko je još dugo tamo nastavio ležati nije mogao procijeniti. Primijetio je tek da ga je prekrila sjenka. Zaškiljio je zdravim okom kako bi pogledao što se događa kroz tanki prorez vjeđa.

Sigurno je pri tome snažno udahnuo – njegova su slomljena rebra zaječala kao da jest – jer je do njega kleknula žena s dugom sjajnom kosom i pogledom koji je sjao iz širom otvorenih zelenih očiju. Usne su joj se iznenađeno otvorile, a na blijedoj koži vrata oko koje joj je bila vezana čoker ogrlica³ blistao je neobičan kamen. U trenutku kad se nagnula nad njega, povjetarac joj je na obraz donio tamnu kovrču.

Oduzimala je dah. - Aingeal... - promrmljao je dok se po tko zna koji put opirao

³ Ogrlica koja liježe na ključne kosti, uglavnom u više nizova.

nesvjestici.

- Savršeno - rekla je krajnje sarkastično dok je ustajala. Stavila je ruke na bokove.
- Jednostavno savršeno. Ova je životinja živa.

Annalía Elisabet Catherina Tristán, kći obitelji Llorente, izjahala je kako bi ubrala cvijeće da osvježi popodnevnu čajanku. A gdje su močvarni neveni najbolje cvjetali? Kraj rijeke, naravno. Kraj proklete rijeke koja očito na obalu izbacuje proklete plaćenike.

Nije znala što joj je činiti kada je u daljini ugledala tijelo. Pomislila je da je možda kakav pastir upao u Valiru tijekom nevremena na sjeveru. No dok je prilazila već je polako postajala svjesna da taj div nije nikakav pastir, a nije joj promakla ni njegova nacionalnost. Oko struka mu je još uvijek bio vezan širok remen inozemnog stila. Na remenu je bila zakačena poderana krpa kariranog uzorka koja je nekada pripadala većem odjevnom predmetu.

Karirano je značilo da je Škot. Škot je značilo da je ubojica.

Još je jednom proklela situaciju u kojoj se našla, a zatim je potegla uzde koje su joj bile obješene preko ramena i povukla lambe, svoju punokrvnu lovačku kobilu koja je na sebi sad nosila više od sto kilograma živog škotskog mesa. Ni ona ni lambe nisu bile navikle na takav fizički napor. Annalía je umorno uzdahnula - obje su pripadale čistokrvnim lozama i rođene su s potpuno drugom svrhom.

Nije bila dobro opremljena za akciju spašavanja - ili, kad smo već kod toga, nije bila opremljena za bilo što drugo osim za branje cvijeća. Stoga se njezinu opremu činila tek dva užeta - prvo, kojim mu je vezala prsa, a zatim i ruke za tijelo i drugo, koje je provukla ispod njegovih ruku i pričvrstila ga za sedlo.

No zašto ga je uopće vukla uz strmu planinu koja je vodila do njezina doma? U Andori su mrzili Škote, a ona je ipak jednog vodila ravno kroz uski kameni ulaz - jedini ulaz na tri visoravni koje su rijeku dijelile od dvorca. Njezini su preci ogradili prolaz i već petsto godina ta je ograda držala sve konje unutar posjeda, a sve strance van njega.

Sasvim sigurno je bio jedan od plaćenika sa škotskih visoravni koje je Pascal dovukao u kneževinu. Naime, njihova mala, gotovo skrivena zemlja visoko u Pirenejima nije baš vrvjela drugim Škotima, osim plaćenicima... No što ako je baš ovaj Škot pristigao ovamo iz nekih drugih razloga? A ona ga pusti da umre? Pomislila je na to kako ju je nazvao anđelom i kako je izgledao kao da mu je laknulo što je vidi, kao da je bio uvjeren u to da će ga spasiti.

Ako se na kraju ispostavi da je uistinu jedan od Pascalovih ljudi, morat će ga izliječiti, a onda će ga jednostavno sama ubiti.

Nakon što su se odgegalili pokraj kristalno čistog jezera po kojem je Casa del Llac⁴ dobila ime, sa svojom novom prtljagom stigla je u glavno dvorište dvorca. - Vitale! - povikala je Annalía ime upravitelja imanja, no odgovora nije bilo. Gdje je?

⁴ Jezerska kuća

Sigurno puši. I kocka. - Vitale! - Ovo mjesto će propasti bez njezina brata. - Znam da pušiš iza staje, to me trenutno ne zanima!

Vitale leVieux je provirio svoje izbrazdano lice iza zida staje - Da, mademoiselle - započeo je prije nego što je uočio ranjenika. A onda mu je dim počeo izlaziti iz otvorenih usta. Njegove sijede kovrče poskakivale su dok joj je prilazio. - Što ste to učinili? - povikao je glasom s izraženim francuskim naglaskom. - To je Škot - pogledajte karirani uzorak.

- Vidjela sam uzorak - odgovorila je s gađenjem. Kada je ugledala kako iza staje proviruju Vitaleovi kockari koji su željeli svjedočiti sceni, tiho je dodala: - Razgovarat ćemo o tome unutra.

- On mora da je jedan od onih krvožednih generalovih plaćenika s visoravni! - zavapio je Vitale kao da je nije čuo.

Jedan od Vitaleovih prijatelja promrmljao je: - Gorštak, kažeš? - Kad je Vitale nedvosmisleno klimnuo glavom, njegova se družina odlučila oprostiti i zajedno sa svojim šibljem netragom nestati u brdima.

Očito su svi čuli priče o njihovoj brutalnosti.

- Zašto ste ga spasili? - zahtijevao je Vitale kad su ostali nasamo.

- Sto ako on nije jedan od plaćenika?

- O, naravno, on mora da je ovdje zbog... - odmaknuo se par koraka i počeo po glavi kao da je iznenada ogupio, a zatim mu je na licu zasjao izraz pun razumijevanja. - Sad sam shvatio, pa tu se nema što vidjeti!

A svi su se pitali odakle dolazi njezin sarkazam.

Prije ga je pogledala. - Hoćeš li mi pomoći? Netko treba pozvati liječnika.

- Liječnik je otišao na sjever kako bi se pridružio ljudima vašeg brata - rekao je Vitale i odmjerio ranjenika, svih njegovih dva metra koliko se dugim činio. - Uostalom, ozlijeđene uvijek nosimo vama.

- Nosite mi ozlijeđene životinje i djecu, a ne pretučene divove koji krvare iz svakog uda - ispravila ga je. Kada je Annalía bila mlađa, njezina ju je andorska dadilja naučila kako iscijeliti neke ozlijeđe - slomljene kosti, opekline, porezotine i slično, no tada joj ni na kraj pameti ne bi mogao pasti bolesnik poput ovog. - Ne priliči da ja o njemu brinem.

Podsmjehnuo joj se. - Možda je *mademoiselle* o tome trebala razmišljati prije nego što je neprijatelja dovukla u naš dom. Hmmm? - Stisnutih usana procijedila je: - Možda je *mademoiselle* iskazala istu vrstu sućuti koju je pokazala kada je zaposlila Vitalea

Starog. - No oboje su znali da za to što ga je pokupila s pariških ulica i dovela kući u Andoru nije bila zaslužna samo njezina ljubaznost. Na taj ju je čin najvećim dijelom natjerala zahvalnost.

Uzdahnuo je. - Što želite da učinim?

- Pomogni mi da ga smjestim u sobu pokraj staje.

- Ne možemo zaključati tu sobu! Mogao bi nas zaklati na spavanju!

- Kamo onda? - Otvorio je usta kako bi odgovorio, no ona ga je presjekla - Da mi se nisi usudio reći da ga ostavim kraj rijeke.

Naglo je zatvorio usta. Oboje su se zagledali u ranjenika kao da tragaju za odgovorom.

Na kraju je Vitale progovorio: - Odnijet ćemo ga u dvorac tako da ga možemo zaključati u spavaću sobu.

- Tamo gdje *ja* spavam?

- *Mademoiselle* je iskazala sućut - nasmiješio se suviše smireno - što je samo korak od gostoprimstva.

Odlučila je ignorirati izraz njegova lica. - Jedina soba u prizemlju koju možemo zaključati jest radna soba, a nju želim držati u privatnosti. Ne želim da dobije uvid u naše poslove.

Tad je Vitale ranjenika nogom šutnuo u bok. Kad je reakcija izostala, sarkastično se nacerio.

- Vitale!

Ravnodušnog izraza lica okrenuo se prema njoj. - *Mademoiselle* onda predlaže kat?

- To jednostavno ne možemo učiniti. Čak je i moja kobila imala problema s njegovom težinom.

U tom trenutku kraj njih su širom otvorenih očiju protrčala djeca nekih radnika. Annaliju je to podsjetilo na stanje njegove odjeće, to jest dronjaka koji su više otkrivali nego skrivali. Jedan od rascijepa otkrivao mu je bedro i vodio izravno do njegova...

Opkoračila mu je noge i prekrik ih haljinom. - Samo idite, nemate što vidjeti - obratila im se promuklim glasom.

Pogledali su u Vitalea koji ih je, iako je pritom zakolutao očima, otpravio: - Odvežite užad i pobrinite se za jadnu lambe.

- Okrenuo se natrag prema Annaliji i rekao: - Ako baš ustrajete na tome da to mora biti na katu, možemo pokušati. Uostalom, ako nam i padne, igra li nam to ikakvu ulogu?

Nakon odlučivanja o strategiji, uzaludnog naprezanja u dvoje i podmićivanja djece da se vrate iz staje i pomognu im, napokon su ga uspjeli dovući do najbliže gostinjske sobe i prebaciti na krevet. Iako je već bila iscrpljena i hvatala se za križa poput kakve pralje na kraju radnog dana, znala je da tek sada treba početi brinuti o njemu.

Dok je Vitale tjerao znatiželjnu djecu iz sobe Annalía je pristupila svom pacijentu. Uočila je slomljeni ručni zglob i pretpostavila mogućnost nekoliko slomljenih rebara. Skinula je svoje jahaće rukavice i provukla ruke kroz njegovu gustu mokru kosu od sljepoočnica duž jedne strane glave. Naišla je na gadnu kvrgu. Isti pregled s druge strane otkrio je još jednu ozljedu glave. Oči su mu bile toliko otečene da je sumnjala kako bi ih i budan mogao otvoriti. Uza sve to, koža mu je bila

prekrivena ogrebotinama koje mu je nesumnjivo priuštilo riječno korito.

- Vitale, trebaju mi neke škare. I zavoji. Donesi i dvije drvene žlice i nešto vruće vode.

Otpuhnuo je kao da je vrlo uznemiren. - Odmah. - Promumljao je još nešto, no ni mumljanje nije moglo prikriti njegov galski sarkazam.

Kada se vratio s potrepštinama, jedva ga je primijetila. - Hvala ti - promrmljala je.

Nije joj odgovorio, samo se naklonio i okrenuo na peti ostavivši je samu.

- Dobro. Idi - povikala je za njim. - Ionako mi ne trebaš... Ostala je sama. U društvu ogromnog, zastrašujućeg Škota. U ovo vrijeme inače pije čaj, što bi zapravo trebala činiti i sada. Prekrila ga je plahtom, a potom ispod nje nastojala naslijepo rezati njegove uništene hlače. Koncentrirano se namrštila i gurnula škare ispod plahte, no odmah je povukla ruku natrag. Bila je gotovo sigurna da ga je ubola negdje oko struka.

Koncentrirajući se na zid ispred sebe, pokušala je ponovo, no oštri vrhovi škara ponovo su se zarili u ranjenikovu kožu. Ovog puta je zastenjao, a ona je odskočila. Mogla se kladiti u svoj limoški⁵ porculan da bi bilo koji punokrvni muškarac radije umro nego da mu oko prepona škarama petlja neka iscrpljena rastresena žena.

Stoga mu je spustila plahtu do struka kako bi odrezala ostatke košulje. Čizme su mu već, kao nepotreban teret, odbacili na stepenicama. Što joj je za kraj opet ostavilo... hlače.

Ugrizavši usnu, otkopčala je i izvukla natopljeni remen. Nije mogla ne primijetiti ravan trbuh s naglašenim, gotovo isklesanim rubovima mišića i tankom crtom crnih dlačica koje su vodile pod plahtu.

Bio je tako težak, a da pritom nije imao niti grama sala na sebi. Bilo je to snažno tijelo - brzo će zacijeliti ako mu pomogne u tome. Nikada prije toga nije vidjela nago muško tijelo. Nitko ovdje nije plivao bez odjeće. Andora nije imala *laissez faire*⁶ stav o golotinji, kakav su primjerice njegovale susjedne Španjolska i Francuska. Ipak, on će uskoro biti kao od majke rođen, a ona će, bude li željela, moći vidjeti sve.

Neće to željeti! *Zanemari te misli*, zapovjedila je samoj sebi. Uspravila je ramena i zauzela odlučan stav. Danas je njegovateljica, a dama u svakoj prilici.

Otvorila je prednji dio njegovih hlača, ignorirajući neobičnu stranu teksturu kože, kao i intrigirajući oblik onoga što je nehotice dotakla. Kad je završila s otkopčavanjem napokon ih je mogla povući prema dolje i početi rezati uokolo kako bi ih skinula. Činila je to pazeći da između njega i njezinih očiju uvijek bude plahta. To joj je uglavnom i uspijevalo.

Obrisala je znoj s obrve, i počela s njegovim zglibom; imobilizirala ga je žlicama

⁵ Prema Limoges ili Lemosin, pokrajini u središtu Francuske. U povijesti umjetnosti Limoges je bio poznat kao središte umjetničke proizvodnje emajla i porculana.

⁶ (franc. [lesê fêr] doslovno: »pustite neka svatko čini što hoće i neka sve ide svojim tokom«) glavna je gopodarska doktrina mladog rastućeg kapitalizma 18. i 19. stoljeća, a smisao su joj neograničena sloboda konkurencije i nemiješanje države u ekonomska pitanja.

koje je čvrsto stegnula zavojima. Ta će konstrukcija morati izdržati do sutradan ujutro kada će ga zagipsati brašnom. Kada je završila, tu je ruku podigla iznad glave, dok je drugu raskrilila kako bi mu omotala rebra. Iznova i iznova omotavala je zavoj, učvršćivala ga, pa ponovo provlačila ispod njega. Prsa su mu bila široka, stoga je zamatanje u zavoj značilo da se mora naginjati nad njega i svako ga malo okrznuti.

Kad je napokon završila, bila je neobično razdražljiva i nemirna.

Iako nakon svega nije željela ništa osim kupke i kreveta, njezin se pogled vraćao na njegovu zdravu ruku. Konačno je popustila kušnji i nagnula se preko kreveta kako bi je dohvatila. Prsti i šaka bili su izgrebeni kao i ostatak tijela, a dlan mu je bio grub. Namrštila se dok ga je polagala na svoj dlan.

Divila se veličini njegove šake; divila se tome kako bi mogla progutati njezinu i počela je pritiskati svaki svoj prst uz pripadajuće prste njegove ruke. Ako je uistinu bio plaćenik, a sudeći prema svim ožiljcima - morao je biti, pitala se kolikim je pištoljima, puškama i noževima gospodario s njima. Je li ih ikada koristio kako bi zadavio nekoga?

Je li potpuno sišla s uma kada je takvog čovjeka dovela u kuću?

Posljednja dva dana Annalía se pitala hoće li se ikada probuditi. Iz maltretirala je Vitalea dok ga nije pristao svakodnevno kupati - neke je stvari ipak odbila činiti - i pomoći joj da mu zagipsa ruku. Nakon toga prepustila se dnevnoj rutini provjeravanja Škotovih rebara i zgloba te hrvanja s ulijevanjem juhe i vode niz njegovo grlo.

Svakoga dana otekline oko njegovih očiju i čeljusti polako su splašnjavale, no pretpostavljala je da će i onda kad potpuno dođe k sebi izgledati kao divljak.

Već je i samo jutro užasno ugrijalo kuću. Nije bilo vjetera, a čak su i inače hladne planinske noći ovog ljeta zatoplile. Iako ga je već provjerila, odlučila je da je najbolje da se vrati i provjeri je li Vitale zaključao za sobom nakon što se pobrinuo za njega.

Koga je ona to zavaravala? Vitale je još uvijek bio uvjeren da će ih Škot u biti na spavanju ako ne poduzmu potrebne sigurnosne mjere.

Ići će tamo jer je nemirna, a promatranje kako mu se prsa podižu i spuštaju... bilo joj je ugodno.

Kao što je bilo i dodirivanje njegove kože. Svakog bi dana čistila ožiljak u obliku zvijezde ispod njegove sljepoočnice, zajedno sa svim sličnim ozljedama na širokim prsima i mišićavim rukama. Sve ih je zapamtila i zamišljala je kako je svaki od njih nastao.

Iako je sigurno bio neprijatelj, njegova je prisutnost razbila monotoniju i usamljenost kuće. Otkad je počeo rat, mnogi su se ljudi povukli u planine još udaljenije od ove, a kuharice i služavke dolazile bi iz doline tek nekoliko puta mjesečno. Budući da se njezin stariji brat borio protiv Pascala, a roditelji su joj umrli, Annalía je u glavnoj kući živjela sama. Iako je radničke žene i djecu pozvala da se s imanja presele k njoj, bilo im je nelagodno živjeti u luksuznom domu. Čak je i Vitale

odbio.

Prije Škota, bila je posve sama u kući u kojoj je sve odjekivalo i mrzila je to.

Kad je otključala vrata vidjela je da se okreće u krevetu, dok mu je s čela curio znoj. Nakon što je provjerila zavoje i gips, popipala mu je kožu, no nije primijetila da ima vrućicu. Vjerojatno mu je samo bilo vruće u zagušljivoj sobi. Prozor je bio otvoren, no to nije pružalo nikakvo olakšanje. Grickala je donju usnu razmišljajući o tome bi li ga trebala rashladiti da bi mu bilo ugodnije.

Odlučno je istočila vodu u zdjelu na ormariću i u njoj namočila krpu. Vratila se do kreveta i njome prešla preko njegova čela, vrata i prsiju iznad zavoja.

Nakon što je s krivnjom pogledala uokolo, palcima i kažiprstima uhvatila je plahtu s obje strane njegovih bokova i povukla ju niže. Savršeno ju je složila tako da mu intimni dijelovi budu prekriveni. Ruke su joj se tresle dok je podizala krpu kako bi obrisala kožu ispod zavoja. Prešla je njome preko njegova tvrdog trbuha i namrštila se kad je ugledala reakciju stezanja i opuštanja mišića.

Kada joj je slučajno kapnula voda na plahtu koja je prekrivala njegovo međunožje vidjela je kako se ispod nje počela ocrtavati njegova muškost. Ovog puta mogla ju je vidjeti i bolje nego prijašnjih dana jer je bila veća i tvrđa.

Nagnula je glavu, pitajući se kako bi bilo...

- Reci mi, curo - zatutnjao je muški glas - sviđa li ti se to što vidiš?

DVA

Zena je iznenađeno zinula. Iz ruku joj je ispala krpa, krpa koja je u početku dok se budio, stručno i sa svrhom prelazila preko njegove kože, da bi uskoro ti pokreti poprimili zavojitu senzualnu putanju.

Kako je ustuknula, tako se začuo udarac njezinih peta o polirani drveni pod. Court je promatrao kako vitkim rukama zaglađuje ionako urednu haljinu, zatim besprijekornu punđu na zatiljku, a potom i čoker ogrlicu na vratu. Pri svakom od tih pokreta, njezino se lice sve više rumenilo.

- S-samo sam vas njegovala - odgovorila je na engleskom jeziku sa stranim naglaskom.

Umjesto da k svijesti dođe u bolnoj sumaglici, probudio se s pogledom na njezine grudi, kosu koja je padala preko njegovih prsa dok se naginjala preko njega i meku blijedu ruku kojom je zgrabila njegov bok dok mu je drugom prelazila preko kože. Dok je osjećao kako kapi vode padaju na plahtu, osjetio je miris njezine kose koji je uspio uzburkati čak i njegovo pretučeno tijelo. - Onda primite na znanje da mi je vaša njega još uvijek potrebna.

Obrazi su joj se zarumenili.

Pokušao se osoviti u krevetu, no lice mu se zgrčilo od boli. Kao da ih je to potaklo, zaboljele su i ostale rane. Bacio je pogled prema zglobu i otkrio gips. - Tko ste vi? - upitao je promuklo. - Gdje sam to?

- Moje je ime Annalía Elisabet Catherina Tristán. Gospodarica sam kuće Casa del Lac, u kojoj ste trenutno smješteni, kći sam obitelji Llorente. Njezin mu je naglasak govorio da joj engleski nije materinji jezik iako ga je govorila savršeno, bez zastajkivanja; riječi su se kotrljale s njezina jezika tako da ih je bila milina slušati. Prezime Llorente rekla je tako ponosno kao da bi ga on trebao prepoznati. I zaista, učinilo mu se kao da ga je negdje već čuo, no nije mogao odrediti gdje.

- Gdje ste me našli? I koliko smo daleko od sela?

- Pronašla sam vas odmah na dnu planine, na obali Valire, četiri planinska prijevoja južno od sela.

Četiri prijevoja od sela? Pitao se misle li njegovi ljudi da je mrtav. Mora im se javiti.

- Željela bih znati ime svog... gosta - kimnula je glavom prema njemu.

Proučavao je njezino lice, uočio je izražene jagodice i svijetle zeleno smeđe oči

koje su pristajale uz zeleno zlatni kamen na njezinu vratu. Djelovala mu je poznato - iako mu nije bilo jasno kako ju je ikada mogao upoznati, a zatim zaboraviti - i imao je nejasan osjećaj da joj se ne sviđa. Pa zašto ga je onda »njegovala«. - Ja sam Courtland MacCarrick.

- Vi ste Škot.

- Jesam - mogao se zakleti da je vidio tračak tuge u njezinim očima kad je čula odgovor.

- A u Andori ste jer... - nastavila je s ispitivanjem.

U njegovoj glavi prošaptala je istina: *Jer sam bio angažiran da tiraniziram vaše ljude.*
- Bio sam samo u prolazu.

Tuga koju je netom osjetio, nestala je, a Annalía je nastavila nabusitim tonom: — Izabrali ste *proći* sićušnom zemljom u Pirenejima poznatoj po najvišim planinskim prijevojima u Europi? Da znate za ubuduće, dovoljno ih je samo zaobići.

Njezin ga je snishodljivi ton izživcirao, a tijelo mu se naglo pretvorilo u bolnu masu. - Ja sam gorštak. Ja volim *gore*.

Zurila je u njega, a zatim se okrenula kako bi otišla, kao da nije mogla dočekati da se udalji od njega. No trebale su mu informacije.

- Jesam li ležao cijeli dan? - upitao je žurno.

Čeznutljivo je pogledala u vrata, ali ipak se okrenula natrag prema njemu. - Ovo je treći dan otkako ste ovdje.

Kriste, tri dana? A ako ga osjećaj u rebrima nije varao, *proći* će još tjedan dana zacjeljivanja dok uopće bude mogao sjesti na konja. - Kako sam dospio ovamo?

Oklijevala je prije nego što je odgovorila: - Pronašla sam vas na obali i dovukla *gore*.

Izgledala je kao da bi je mogao otpuhati vjetar. - Vi?

- Moja kobila i ja.

Namrštio se. - U blizini nije bilo muškarca koji je to mogao učiniti? Bio je gotovo dva metra visok i težio je više od sto dvadeset kilograma. Mogao je zamisliti koliko ga je teško bilo vući čak i s konjem, posebice ako je živjela visoko u planinama.

- Sasvim nam je dobro išlo i samima.

Court joj je bio dužan zahvalnost, a prezirao je dugovanja u bilo kojem obliku. — Onda ste mi spasili život.

Zagledala se u strop kao da joj je nelagodno.

- Zahvaljujem vam - procijedio je, jedva izgovarajući strane mu riječi,

Kimnula je i okrenula se prema izlazu, no on još nije želio da djevojka ode. - Annalía - zazvao ju je, ne mogavši se sjetiti niti jednog drugog imena od onog mnoštva koje je ispucala ranije.

Okrenula se širom otvorenih očiju, očito nenavikla da je se oslovljava samo imenom. U tom je se trenutku sjetio. Sjetio se prekrasnog držanja i znatiželjnog izraza lica koje se kraj rijeke pretvorilo u oštro zurenje. Zdravom rukom protrljao je čelo. Njoj je zapravo bilo žao što je preživio.

- Lady Llorente za nekoga poput vas! Bilo bi bolje da to upamtite.

Oči su mu potamnile. Bio je u pravu. - Zašto ste me nazvali životinjom? Zato jer sam bio pretučen?

- Naravno da ne - odgovorila je u nevjerici. - Zbog toga što sam vidjela da ste Škot.

Court se sada već borio sa svojom naravi. - Škot? Znao je da mnogi ljudi imaju predrasude prema Škotima. Da neki mrze i samu pomisao na njih. No ni jedan kontekst na svijetu nije davao pravo jednoj Andorki da s visoka gleda na njih. - Zašto ste onda spasili nekog poput mene?

Slegnula je svojim tankim ramenima. - Spasila bih i bijesnog, šugavog vuka.

- Dakle, sad me uspoređujete s bijesnim, šugavim vukom? Glava mu je počela pulsirati s obje strane lubanje.

Lijeno je ispružila ruku i zagledala si u nokte, učinivši time savršenu prezrivu gestu. - Kad biste *dami* dopustili da završi misao, ona bi dodala da je morala sniziti kriterije kako bi se pobrinula za vas.

Proklet bio ako će dozvoliti da mu ova napuhana Andorka u lice diže svoj mali napuhani nos. - Dama? Frknuo je i ogledao se po sobi. - Sama sa mnom. Bez pratnje. Podigao je plahtu i pogledao prema dolje prije nego što joj se podrugljivo nasmiješio. - A imala si i dobar pogled. Ako si takva dama zašto su te samo dvije sekunde dijelile od toga da ga uzmeš u ruke?

Pogledala ga je kao da se bori da dođe do daha. - Ja... sam -

- Dakako, ne izgledaš kao da si navikla zabavljati muškarce po njihovim sobama. Odmjerio ju je od glave do pete ne trudeći se sakriti svoje napadno proučavanje. - No kladio bih se da bi ti to dobro išlo.

Otvorivši usta, zateturala je unatrag kao da ju je udario.

Namrštio se kada je iz sobe istrčala pognutih ramena. Bila su to ista ona nadmena ramena koja su do maloprije stajala uspravno. Bio je podjednako zbunjen njezinim ponašanjem koliko i nepoznatim sjemenom krivnje koje se usadilo u njegovim grudima. Dok se pokušavao podići da vidi može li se osoviti na noge i ustati iz kreveta, pitao se zašto jedno kopile hladna srca poput njega žali zbog načina kako se ponašao prema ženi koja ga izjednačuje s... Ne, ne, bilo je gore od toga, koja misli da je lošiji od divlje zvijeri.

Bio je odlučan dokučiti uzrok obje reakcije.

Otkad je znala za sebe Annalía je strahovala da je uistinu jedna od *tih* žena.

Strahovala je da bi mogla biti jedna od onih pohotnih, koje djeluju vođene vlastitim strastima čak i kada znaju da će ih to uništiti. Užasavala ju je spoznaja da je gorštakova mišićava prsa mogu zabavljati satima. Uništavala ju je činjenica da joj je srce brže počelo kucati na svaki pogled koji je kriomice bacila na njegovo intimno područje koje se ocrtavalo ispod tanke pamučne plahte.

A sada je, što je bilo gore i od njezinih unutarnjih previranja, i taj glupi Škot na

osnovu samo jednog pogleda zaključio da je *stvorena za to*.

Baš onako kako je to bila i njezina kastiljska⁷ majka.

Negiranje vlastite urođene naravi ranije joj je bilo lako. Kad bi i čula kako selom kruže glasine o Vrućoj krvi⁷ koja kola njezinim žilama, jednostavno bi ih ignorirala. Trudila se baviti samo imanjem i ljudima na njemu. No otkada je u njezin život ušao taj prokleti Škot, noći su bivale sve teže.

I sinoć je legla u krevet razmišljajući o njegovu tijelu - cijelom njegovom tijelu, koje je proučavala i dodirivala sve dok nije polako otkopčala svoju spavaćicu i otkrila grudi. U tom su se zanjihale zavjese i kroz prozor je do njezine tople kože dopro slabašni povjetarac od čega je zadrhtala i počela... žudjeti.

Nikada nije znala kako da nazove porive koje bi osjećala noću. Nije to bila pohota budući da nikada nisu bili fokusirani na nekog određenog muškarca. Stoga ih je smatrala žudnjom... No ne i sinoć. Sinoć je uistinu osjetila pohotu. Pohotu koja je bila toliko jaka da je na kraju prstima prešla preko grudi i spustila ih niz trbuh.

Baš u tom trenu preplašio ju je neki zvuk. Bio je to tek jedan od onih koji se mogu začuti kad dnevni zvukovi kuće utihnu, no ipak je brzo posramljeno povukla ruku.

Ne samo da je bila jedna od tih žena, nego je bila sama u kući s muškarcem koji je dobro znao da je tome tako...

Kada je drhtavom rukom konačno naciljala ključanicu, pobjegla je van žureći prema livadi ispred kuće.

Na putuje susrela Vitalea. - Što se dogodilo? Blijedi ste poput krpe.

- Ništa se nije dogodilo. Škot se probudio.

-Je li uistinu plaćenik?

- Gotovo sam sigurna da jest, no uvjerena sam da je i pored toga nepodnošljiv čovjek. Barem je takav bio do sada. Bila je sigurna da se što prije želi vratiti svom nasumičnom ubijanju, oštrenju noževa, strijeljanju i svemu ostalome čime se plaćenici bave.

-Je li vas uplašio ili vam je prijetio?

- P-pa ne baš.

- Nikada me ne slušate! - povikao je Vitale poprativši to pretjeranim galskim gestikuliranjem. - Živjeli ste pod staklenim zvonom – i ne možete shvatiti da na svijetu postoje zli ljudi koji nisu vrijedni spašavanja! Suviše ste... *meki*! Posljednju je riječ izgovorio s gađenjem.

- Nisam meka!

- Kad sam vas spasio od onog drumskog razbojnika, bili ste toliko isprepadani da se niste snašli i predali mu ogrlicu, nego ste samo stajali i kmečali kao kakva curica.

⁷ Odnosi se na Kastilju; španjolsku autonomnu zajednicu, čiji teritorij obuhvaća sjeverni dio središnje visoravni Pirenejskog poluotoka, te se podudara uglavnom s dolinom rijeke Duero. Područje ove autonomne zajednice obuhvaća povijesno Kraljevstvo León i Staru Kastilju

- I bila sam curica, i nisam kmečala. Niti je bila isprepadana. Ogrlica je nekada pripadala njezinoj majci, i već je tada znala koliko će joj trebati u životu.

Vitale ju je odmjerio. - Škot je još uvijek dovoljno slab da ga možemo baciti natrag u rijeku kao loš ulov.

- Vitale! Nesvjesno se uhvatila za vrat. Namrštila se i pogledala prema kući s jezovitim osjećajem da je netko promatra. No nije bilo šanse da je mogao ustati. Ne s tim ozljedama.

Sunce joj je tuklo ravno u oči, tako da nije mogla vidjeti baš ništa. Nakon zadnje serije žmirkanja rekla je: - Vitale, dovoljno će brzo sam nestati iz naših života. Jednog dana ćemo samo vidjeti da je nestao - zajedno s našom srebrninom. Kad je to izgovorila, odšetala je dalje.

Kad se napokon našla na livadi, potonula je u zelenom tepihu punom žutih narcisa koji su prekrivali čitav greben. Tamo se uvijek gubila u mirisima i maštanjima dok joj je pogled pucao na jezero i dalje od njega prema zavojitoj rijeci.

Na prvom prijevoju ispod grebena igrali su se i skakali čistokrvni konji čija se sjajna dlaka presijavala na suncu. Na najnižem prijevoju uz rijeku močvarne kaljužnice⁸ obojile su obalu u žuto. Mjesto na kojem je ona stajala djelovalo je pak poput kakva nisko spuštene oblaka zbog prekrasnog bijelog cvijeća koje je skrivalo travu. Ubrala je cvijet, prinijela ga licu, udahнула i prepustila se užitku...

Rekao je da je stvorena za to! Naglo je otvorila oči. Što to u njoj ljude tjera da neprestano donose isti zaključak? Spasila mu je život, a on izgovara takve ponižavajuće komentare. Kad se nekoga njeguje, fizički kontakt je neizbježan... a pritom se mogu vidjeti i određeni dijelovi tijela.

Posebice kad su takvi da privlače pozornost. Zadrhtala je. Jednostavno će zaboraviti taj prizor. Prognat će ga iz svojih misli. Možda i jest jedna od *tih* žena, no učili su je da bude dama. Skrivanje neugodnih misli bilo je ono što dame najbolje znaju. Pogledala je dolje prema svojim rukama i imala je što za vidjeti. Cvijet u kojem je do maloprije uživala ležao je zdrobljen među njezinim prstima.

On će uskoro otići i život će se vratiti u normalu. Na žalost, njezin će život ostati mučan i neveseo. Očekivala je vijesti od svog brata Alexandrea, jedinog člana obitelji koji joj je bio preostao. Već tjedan dana nije čula ništa i počele su je moriti velike brige.

Snažan vjetar zapuhao je po prvi put u nekoliko dana, ili se bar tako činilo, i zatalasao je travu otpuhnuvši jednu kovrču iz njezine čvrsto stegnute punde. Na grebenu nije bilo potrebe da popravlja neposlušnu kosu, no navika je ipak prevladala. Zagladila je kosu i ubrala još jedan cvijet.

Čak i kada njezin brat porazi Pascala i vrati se kući, njen će položaj opet biti nesiguran. Taj sukob samo je odgodio Aleixovu namjeru da je uda. Kada im je otac

⁸ lat. *caltha palustris* – zeljasti cvijet, visoka dvadesetak centimetata, dugačkih peteljki, lisne su joj plojke okruglo-srčolike. Uglavnom raste uz hladne bistre potoke, ali uspijeva i na vlažnim livadama jer je biljka polusjene. Nadražuje kožu, sluznicu, a ako se pojede uzrokuje upalu probavnog kanala, smetnje na bubrezima i srcu, te poremećaj disanja.

umro prije dvije godine, doveli su je kući iz internata samo kako bi mogli ugovoriti brak za nju. A kada je Aleix počeo sužavati izbor potencijalnih ženika, pojavio se Pascal.

Prije nego što je pokazao svoju pravu ćud, Pascal ih je iznenadio prošnjom njezine ruke iako se nikada nisu upoznali. Aleix je to odbio čime je razbjesnio generala. No njezin brat tom čovjeku nije vjerovao i prije nego što je njegova vojska plaćenika i dezertera preuzela moć nad njihovom zemljom.

Aleix je neprestano lamentirao o činjenici kako je nije prisiljavao da se uda rano. No u dvadeset i prvoj bila je već i više nego dovoljno stara za to, budući da je i rođena i odgajana u tu svrhu. Ipak, još nije bila upoznala muškarca kojeg bi poželjela. Nikada, bez obzira na to koliko je *žudjela*, nije mogla ni zamisliti da radi one zbunjujuće stvari o kojima su djevojke u internatu šaptale; one bolne, agresivne stvari koje se odvijaju u mraku. Čak štoviše, kad god bi pokušala vizualizirati da to radi s nekim muškarcem kojeg su joj predstavili, zgrozila bi se.

Uostalom, bila je toliko zadovoljna pomažući oko brige za Aleixovo i Mariettino dijete da je muškarci nisu dovodili u iskušenje.

No sada, kada više nije bilo ni djeteta ni Mariette, sva sreća koju je Aleix nosio u sebi umrla je zajedno s njima.

Annalía se naglo okrenula prema kući. Onaj osjećaj se vratio. Kad je oblak prešao sunce, podigla je ruku na čelo i pogledom pretražila prozore.

Zavjese u gorštakovoj sobi zanjihale su se, a zatim umirile na mjestu.

TRI

*Z*ašto se dovraga nije vratila?, pomislio je Court i osjetio kako ga zapljuskuje val razdražljivosti.

Ponekad mučaljiv, drugim pak prigodama zajedljiv stari Francuz Vitale dolazio je oprezno noseći hranu ili kako bi očistio sobu, no *ona* se više nije udostojala doći.

Courtovo se tijelo konačno počelo oporavljati i postajao je sve nemirniji. Napokon se počeo sam odijevati u odjeću koju je posudio od Annalijina brata ili 'gazde' kako ga je Vitale zvao. Podsmjehnuo se kad mu je Francuz rekao da bi mu mogla pristajati. Žena je bila sićušne građe, visoka jedva 165 centimetara i nije mogao zamisliti da bi njezin brat dosegao i tričavih 180 centimetara, no očito je *gazda* bio jedno krupno kopile.

Pohodi na prozor bili su za sada jedini naponi koje je Court mogao podnijeti, no nije mu se više crnilo pred očima zbog njih. Nikada nije bio od onih koji su mogli mirno sjediti, no upravo je to činio u protekla četiri dana otkad se probudio. Jedino što mu je razbijalo jutarnju monotoniju bilo je promatranje Annalije kroz prozor. A kako nije imao nikakvu drugu preokupaciju, gledao ju je često i dugo.

Morao je priznati daje uživao promatrajući kako se u dvorištu igra s djecom i zajedno s njima naganja kukuvije drijemavice⁹.

Bez obzira na to koliko je umorno djelovala, svakoje dijete primalo podjednaku količinu pažnje, čak i onda kada je izgledala kao da ne želi ništa osim podići sve četiri u zrak.

Gledao je i kako se bez daha vraća s jutarnjeg jahanja dok joj uvijek savršeno uređeni uvojci napokon pobjeđuju u borbi s okovima ukosnica. Uvijek bi zavrtio glavom dok bi je gledao kako ponosno... kako *drsko* sjedi na konju. Bili bi to najugodniji prizori da je mogao zaboraviti na njezino omalovažavanje. Činilo se da je za druge uvijek imala spreman osmijeh čak i onda kad bi joj se u očima ocrtavala odsutnost. Često se pitao je li on bio uzrokom njezine podignute obrve kada je mislila da je nitko ne vidi.

Kad je sat u prizemlju otkucao osam, Courtovo se tijelo trgnulo kao tijelo dresiranog psa, nakon čega je ustao kako bi navukao par posuđenih hlača. Kao što je

⁹ Kukuvijske (Tytonidae) pripadaju porodici ptica iz reda sovoški. Razlikuju se od ostalih sova po tome što imaju oblik lica poput srca, za razliku od okruglog oblika lica tipičnih sova. Zbog svog običaja da se gnijezde u ruševinama, crkvama i stajama i pritome se hrane raznim štakorima i miševima koji uništavaju bile su dobrodošle u zemljoradničkim područjima.

to činio i svakog dana u to vrijeme, dovukao se do prozora jer su se za točno pet minuta trebala širom otvoriti ulazna vrata.

Točno na vrijeme kliznula je kroz vrata, a uski su joj se bokovi zanjihali ispod svjetlo plavih suknji. Uvijek je nosila haljine svijetlih boja. Nisu bile sjajne ili nametljive, no ipak su bile potpuno drugačije od zagasitih tonova koje su preferirale žene njegovog klana. A nosila ih je, bio se voljan kladiti u to, ne zato da bi privukla pažnju već stoga što je bila toliko beskrajno ženstvena da su joj se vjerojatno činile *slatkima*.

Obasjalo ju je jutarnje sunce na kojem joj se kosa na mjestima presijavala u zlatnoj boji. Kao i obično, bila je stegnuta u dotjeranu punđu, zapletenu poput kakvog keltskog čvora¹⁰.

Bilo je vrijeme za susret s Vitaleom. Stari Francuz uvijek bi joj u rukama donosio šešir koji je uredno zaboravljala, a zatim bi neko vrijeme proveli razgovarajući. On bi uvijek bio krajnje drzak, a ona bi mu to opraštala iako bi mu govorom tijela i pogledima u nebo davala do znanja da je njegov način komunikacije nervira. Imali su neobičan odnos, no očito im je bilo stalo jednom do drugoga.

Kao da je navođen nekim satnim mehanizmom, stari bi je presreo na putu do izlaza. Nisu dugo pričali prije nego što se zaputila prema staji, spremna za jahanje. *K vragu, želio ju je još malo gledati*. Uvijek je nosila čoker ogrlicu. No je li to danas nosila neki novi komad nakita? Možda naušnice s privjescima?

Dosta je bilo toga. Trebalo mu je još podataka, a polako je postajao dovoljno snažan da ih počne zahtijevati. Kada je otišla, Court je kucanjem po staklu zazvao Vitalea, koji je već bio proklinjao gorštakov oporavak ostavljajući mu u posljednje vrijeme hranu na podu kod ulaznih vrata sobe onako 'kako i priliči jednoj životinji'.

Mogao je vidjeti kako mu stari upućuje nepristojnu gestu, no ulazna vrata ubrzo su se otvorila i starčevi koraci počeli su odjekivati stubištem.

- Ispričajte mi o njoj - rekao mu je nakon što je Vitale otključao vrata i ušao u sobu.

Uputio mu je kiseo izraz lica. - A zašto bih to učinio?

-Jer, ako to učinite, neću biti toliko usmjeren na to da vas prebijem kad se potpuno oporavim - objasnio mu je Court naslonivši se na prozorsku dasku.

Vitale je teško progutao.

- Znam što misliš stari. Pitaš se kakvo bi zlo moglo proizaći iz toga. Neće nikakvo. Ne gajim nikakve zle namjere prema ženi koja mi je spasila život.

- Što želiš znati? - upitao ga je oklijevajući.

- Gdje joj je obitelj?

- Roditelji su joj mrtvi, a brat joj na putu - odgovorio je, a zatim dodao - na poslovnom putu.

Bio je to neodređen odgovor, no Court nije imao namjeru vršiti pritisak. - Nema

¹⁰ Umjetnički čvorovi koji su ukrašavali ranokršćanske rukopise.

muža? Nikakvu drugu obitelj kod koje bi mogla biti?

- Njezin brat i ona otuđeni su od obitelji. Trebala se udati kada je Pascal došao na vlast. Trenutno je izbjegavanje njegove pažnje naš glavni prioritet. A budući da si ti njegov plaćeni ubojica, pretpostavljam da smo trebali izbjeći i tvoju pažnju.

Court je odlučio ignorirati njegovu posljednju opasku. - A zašto je ovo mjesto toliko napušteno?

- Mnogi su pobjegli pred Pascalom. Neki su se otišli boriti protiv njega. No ti već znaš sve o tome, zar ne? - rekao je Vitale i odmahnuo je glavom. - Rekao sam joj da te trebamo vratiti u rijeku i pustiti te da istruneš, no ona nikad ne sluša...

- Pascal je naredio da mi se ovo napravi - prekinuo ga je Court. - Misliš li da sam odan čovjeku koji je naručio moje ubojstvo? Jedva sam im pobjegao skočivši u rijeku.

Vitale ga je odmjerio. Očito je pokušavao dokučiti govori li istinu. - Tko te pretukao?

- Dva Rechazadosa.

Stari je razrogačio oči i počeo se osvrutati po sobi. - Moj Bože, dovest ćeš ih sve do ove kuće. Svaki dan koji provedeš ovdje, spušta mač sve bliže njezinu vratu. Ionako je strahovala da ćeš, ako pripadaš njenoj vojsci, dovući Pascalove ljude ovamo. Sad kad joj kažem ono što si mi rekao, znat će da će te Pascalovi ljudi tražiti sve dok ne dovrše što su započeli.

Pascal bi možda i tražio, no nije imao dovoljno svojih cijenjenih ubojica. - Neće trošiti vrijeme niti jednog Rechazadosa na zadatak poput pronalaska jednog gorštaka. Njihov red nikada nije prelazio četrdeset i devet duša, a to su pravilo temeljili na obrnutom tumačenju sedam pisama Apokalipse. Čak i ako bi izgubili ljude, novake bi primali samo dva puta godišnje. — Uostalom, svi oni misle da sam mrtav.

Vitale je požurio prema drugom prozoru kako bi virnuo kroz njega, no nije mogao očekivati da će uistinu i ugledati Annaliju. Court je znao da je već daleko od vidokruga. - Zašto bih ti vjerovao?

- Vjerojatno i ne bi trebao. Bezuspješno je pokušao prekrižiti ruke zaboravivši na krvavi gips koji mu je nametnula. - Želio bih razgovarati s njom, no ona se ne želi vratiti. Nagovori je da to učini.

- *Mademoiselle?* Da te obiđe sad kad si budan? — frknuo je Vitale posprdno.

- Ako ona ne dođe k meni, ja ću se morati potražiti nju. U tom trenutku izraz lica mu je postao hladan. - Trebao bi je upozoriti da bih mogao biti... loše volje kad je uhvatim.

Vitale je ustuknuo. - Potrudit ću se da dođe sutra.

- Nakon jahanja?

Stari Francuz se namršti na to pitanje. - Da sazna da je špijuniraš bila bi vrlo uznemirena. Ona je izrazito povučena osoba. Ali, da, nakon jahanja.

Court je kimnuo. - Trebam poslati poruku svojim ljudima. Ako ti dam upute, hoćeš li se pobrinuti da je dobiju?

- I opet, zašto bih to učinio?
- Što ih prije kontaktiram, prije ću otići.
- Odmah se vraćam s perom i papirom.

Court je razmišljao o tome kako da se odnosi prema Annaliji kad dođe na razgovor i morao je priznati da nije znao kako postupati prema ženi poput nje. Djelovala je komplicirano i tajanstveno što je značilo da uopće nije slična izravnim gorštačkim ženama.

A koliko god on bio nenavikao na žene poput nje, ona je zasigurno u podjednakoj mjeri bila navikla na uglađene džentlmene i dobronamjerne muškarce. Stoga je odlučio ostati u krevetu i djelovati kao da ne može lako ustati kako bi izgledao manje zastrašujuće, no džentlmenke manire ipak nisu bile izvedive. Court nije bio vješt u situacijama koje su iziskivale uglađenost, jer nije bio uglađena osoba. Bio je grub i izravan. A znao je da ona neće dobro reagirati na grubost i izravnost.

Kada je nakon nekoliko sati kliznula u njegovu sobu mirišući na cvijeće koje je ubrala, iz usta mu je izletio neobičan pozdrav, - Dobra večer. Nije se mogao sjetiti kada je zadnji put upotrijebio tu frazu, a pogotovo kad konkretna večer nije bila ništa bolja od prosjeka.

- I vama - odgovorila je začuđeno, a zatim je izraz njezina lica postao sumnjičav.
- Vitale me obavijestio da želite razgovarati sa mnom. Što vam treba?

Riječi su se kotrljale s njezina jezika onim stranim dijalektom, i on je shvatio da je voli slušati, bez obzira na njezinu očitu nevoljkost da bude u njegovoj blizini. Žena koju je smatrao lijepom i koja je bila ljubazna prema drugima, bila je očito zgađena njime. Osjetio se poput zarobljene životinje koja joj ulijeva strah, a sve radi toga jer je bio Škot.

No nešto u njemu govorilo mu je da je možda onog prvog dana samo pogodio u pravu rupu njezina oklopa i povrijedio je.

- Volio bih vam postaviti još neka pitanja. *To je valjda dovoljno ugodno i uglađeno,* pomislio je.

Ukočeno je kimnula.

- Kako ste do sada uspjeli izbjeći Pascala? Court nikada nije čuo za to mjesto i pitao se kako ga Pascal već nije opljačkao.

Nije oklijevala s odgovorom. - Vjerojatno time što nisam kući dovlačila plaćenike.

- Više ne radim za njega.
- Njegove bivše plaćenike, onda - odmahнула je rukom kao da to ne čini nikakvu razliku. - Vitale me o tome obavijestio.

Kad je primijetila njegov zlovoljni pogled, dodala je: - Ne znam zašto smo

pošteđeni. Bilo je očito da je lagala, no dopustio joj je to.

- Imam još jedno pitanje.

Ostala je stajati, no nije ga gledala u oči, stoga je pitanje koje je namjeravao postaviti zamijenio drugim. - Zašto mrzite Škote?

Porumenjela je do vrhova svojih malih ušiju, a koža joj je oko svježe bijele košulje i uvijek prisutne čoker ogrlice poprimila ružičastu nijansu. - Ako dopuštate, radije ne bih govorila o svojoj averziji prema Škotima s jednim Škotom.

- Možete mi reći. Ne grizem.

Pogledala ga je širom otvorenih očiju što mu je govorilo da uopće nije sigurna u to, no da o tome isto tako nije razmišljala sve dok sam nije spomenuo tu mogućnost. - Čula sam vrlo ružne stvari o njima - o vama. Gore od svih onih priča o drugim strancima koje je Pascal ovamo dovukao.

Court je zadržao dah, možda je bilo vrijeme da prizna kako su priče o gorštacima koje su plasirali njegovi ljudi učinile i više no što su trebale.

Naime, kad god bi stigli u neko novo područje, njegovi su ljudi među starosjediocima širili glasine o gorštačkoj brutalnosti, njihovoj krvožednosti, uživanju u mučenjima... A kada bi svih trideset i pet Škota iz njegove družine — od kojih su neki na sebi imali ratničke boje, drugi su nosili kiltove, a gotovo svi su bili dvometraši ili viši od toga — u trenutku sukoba ispustili divljački vojni krik popraćen pripadajućim mu luđačkim pogledom u očima, suparnički bi odred pobjegao. Gotovo bi uvijek pobjegao.

Andorski radnici i farmeri bježali su toliko brzo da je čak i njegov hitri rođak Niall posljednjeg jedva uspio tek malo podbosti u stražnjicu.

Samo je jedan vođa ostao stajati sa svojim ljudima...

Courtove oči pratile su kretnje njezine vitke ruke kojom je zaglađivala ionako besprijekorne nabore haljine - danas je bila svjetlo crvene boje. - A što ste mislili o Škotima prije nego što su stigli ovamo?

Namrštila se. Uistinu je djelovala zbunjeno. - Nisam razmišljala o Škotima.

Uzvratio joj je mrkim pogledom. - A sada?

- Sada kad ste vi stigli, pokazali ste da ste utjelovljenje svega što sam čula.

Mahnuo je prema njoj ozlijeđenom rukom u gipsu.

Prekrižila je ruke na prsima i duboko udahnula.

- Okružuje vas nasilje, što se može vidjeti iz batina koje ste dobili i dubokih posjekotina na prstima. Pitala sam se kako ste zaradili tako čudne ozljede, a zatim sam zaključila da ste ih porezali na nečijim zubima kad ste dotičnog udarili u lice.

Court je kimnuo. Bio je iznimno impresioniran. To je bilo točno ono što se dogodilo. Gotovo se nasmiješio prisjetivši se zadovoljštine koju mu je pružilo cijepanje Španjolčevih usana i krvi koju je barem sat vremena kasnije još pljuvao...

- A tako je bilo i u prošlosti što dokazuju ostali ožiljci koji vas prekrivaju. Čula sam da vaši ljudi žive u bandama.

- Klanovima — zaškrgutao je zubima. — Zovu se klanovi.

Slegnula je ramenima. - I da se ti *klanovi* neprestano međusobno bore jer ste krvožedan narod kojem je ratovanje draže od kulture i profinjenosti. Primijetio je kako je, dok je poentirala, jedan za drugim pritiskala prste na podlakticama prekrivenih ruku. - Nemate manira. Vaša neodlučnost u tome da mi pokažete zahvalnost upućuje na to da mislite da ste bogomdani.

- Ona upućuje na to da nisam navikao biti u dužničkom odnosu.

Podigla je obrvu na način koji mu je dao do znanja da će, ukoliko on nastavi, ona prestati govoriti. - Djelujete kao pravi nitkov. Osim kada se ljutite. Kada se ljutite izgledate kao životinja koja me je spremna ubiti. To što ste me prvog dana uvrijedili bilo je ružno i nepotrebno. Čula sam da je to s vašim ljudima tako - kao da ste cijepljeni protiv osjećaja obzirnosti. Iz očiju vam se ne može iščitati da puno razmišljate...

- Čuo sam dovoljno - prasnuo je u trenutku kad se činilo da se tek počela zagrijavati. Mnogi su imali takve predrasude, a on i njegovi ljudi samo su ih dodatno raspirivali pričama koje su širili, no čuti kako mu te stvari u lice izgovara jedna Andorka? Škoti su tisuću puta ponosniji i sposobniji od stanovnika litičaste srednjovjekovne zemlje odsječene od ostatka svijeta.

Trepnula je kao da ju je ipak iznenadio njegov ljutiti ton, a zatim se okrenula prema izlazu, dobacivši mu preko ramena – Vaše bi zanimanje zaista moglo biti i vaša najblaža mana.

Kvragu, nisam završio s razgovorom...

Iako ga je zabolio taj pokret, posegnuo je za njom i uhvatio je za zglob. Uplašeno je vrisnula i trgnula ruku iz njegova stiska. Ruka joj je poletjela prema ustima, no nije uspjela prigušiti katalonsku uvredu - '*Bestia*', prije nego što je pojurila prema vratima.

Court se dobro služio katalonskim jezikom i sasvim je dobro razumio riječ koju su koristili za imenovanje životinja; nazvali su ga tako još prvog dana kada je sa svojim ljudima stigao u Andoru, a nakon toga je utvrdio gradivo slušajući kako je svakim danom šaptom ponavljaju.

Nekoliko je puta ključem pokušala naciljati bravu prije nego što ju je uspjela pogoditi. Potresao ju je. Na žalost, Court je znao da uistinu i izgleda kao životinja. Tog je jutra proučavao svoj odraz da stekne uvid u to kako bi ga ta žena mogla vidjeti.

I stresao se.

U oba oka popucale su mu kapilare, tako da su mu bjeloočnice bile crvene. Desna strana lica još uvijek mu je bila plavo zelena, a njegova ionako četvrtasta čeljust bila je još naglašenija zbog otekline i sedmodnevne brade. Ona je bila plemenitog podrijetla od glave do pete i zasigurno nikada prije nije vidjela muškarca u takvom izdanju.

A sada kada je pogledala u njega kao u nešto što joj se zalijepilo za potplat, on se uistinu i osjećao kao divljak, kao životinja kakvom ga je i nazvala. Počeo je prezirati

njezin omalovažavajući ton i oštre poglede pune gađenja, čak i ako se ona pitala zašto bi mu ijedno zapravo bilo bitno.

Tog se dana Annalía po prvi put suočila sa Škotom imajući na umu da je plaćenik.

Prije nego što je Vitale potvrdio njezine strahove, nadala se da MacCarrick nije bio plaćeni ubojica jer je na trenutak osjetila malu, sićušnu iskru znatiželje spram tog tvrdoglavog muškarca. No sada se ona ugasila.

Tijekom njihovog popodnevnog sastanka fokusirala se na ozlijede koje su još nagrđivale njegovo lice. Samu sebe je morala podsjećati da to što se sukobio s Pascalom nije bilo važno - dokazi o njihovoj zajedničkoj povijesti zasjenili su sve ostalo. MacCarrickov boravak u njezinoj kući bio je rizik koji nije željela preuzeti kako bi pomogla neotesanom, grubom plaćeniku poput njega. Čim bude mogao, zahtijevat će da napusti njezin dom...

- *Mademoiselle* - zazvao ju je Vitale s praga sobe kojoj je bila okrenuta leđima i prekinuo ju je u mislima.

Koliko je dugo zabavljena svojim mislima besciljno lutala po kući? Okrenula se prema njemu i zaprepastila činjenicom da sunce iza njegovih leđa već zalazi.

Kad joj je Vitale prišao, vidjela je da u rukama gnječi kapu.

- Dječak iz sela donio je pismo za vas.

- Je li od Aleixa? - upitala je s knedlom u grlu.

- Nije. No moglo bi sadržavati informacije o gazdi Llorente.

Dok je izvlačio pismo iz svog džepa, odsutno je promrmljala: - Molim te, priredi dečku finu večeru i meki krevet. Ništa pod nebesima ne da je ispriku za loše ponašanje.

- Već sam se pobrinuo za to. - Predao joj je pismo pognute glave.

Kimnula je i krenula prema radnoj sobi, hodala je polako ukočene kralješnice. No kad je izašla iz Vitaleovog vidokruga potrčala je niz hodnik skližući se po sagovima. Srce joj je divljački tuklo dok je uz posrtanje uletjela u sobu, gotovo cijepajući papir prije nego što je za sobom zatvorila vrata.

Drski Vitale pošao je za njom, što je značilo da je čuo njezino trčanje, no sada se time nije željela zamarati. Brat joj se nije javio tjednima, a čekanje bar neke vijesti bilo je nepodnošljivo. On je bio jedina obitelj koja joj je preostala otkad im je otac umro i uspješno je preuzeo njegovu ulogu bez obzira na to što je mislio da nije spreman na to.

Nije ju bilo briga za to što ljudi govore - čekanje da se netko vrati iz bitke bilo je kudikamo gore od sudjelovanja u samoj bitci.

Živci su joj bili napeti.

Gurnula je unatrag crni kožni naslonjač koji je stajao za starim stolom od hrastovine i upalila svijeću kako bi odagnala mrak koji se sve brže spuštao. S nožem za pisma u ruci jednim je trzajem otvorila poslanicu.

Soba se zavrtjela oko nje. Blenula je u ime pošiljatelja - General Reynaldo Pascal.

Umjesto da hitro razdere kuvertu, počela ju je polako otvarati. Neke je dijelove morala pročitati i nekoliko puta, dijelom zato jer su joj se ruke strašno tresle, dijelom stoga što nije mogla vjerovati u ono što piše.

- Što piše? - upitao je zabrinuto Vitale.

Do trenutka kada je stigla do Pascalovog arogantnog potpisa, žuč joj je doprla do grla. Ruke su joj klonule, a pismo je odlepršalo do stola na kojem se gotovo zapalilo na vatri svijeće. Ošamućeno je potonula u naslonjač.

Vitale je zgrabio pismo kao da će ga pročitati, iako je uporno odbijao naučiti čitati. - Recite mi što piše!

Jedva da je prepoznala svoj mrtvi glas kada je progovorila: - Pascal je porazio Aleixove ljude prije više od tjedan dana i sve ih je zarobio. Aleix je zatočen, a njegov je život u generalovim rukama. Samo će jedno uvjeriti Pascala da ga oslobodi.

Vitale je sjeo u ogromni naslonjač preko puta nje. Djelovao je sitno i umorno. - Prije vas je htio oženiti. Zahtijeva li to sad?

Kimnula je. - Ne razumijem samo kako je doznao tko sam. Kad ju je Pascal prosio, bojala se da je otkrio da je ona posljednji ženski potomak loze Kuće Castile, no Aleix ju je uvjeravao da se general vjerojatno zaljubio kad ju je vidio na seoskoj zabavi.

Sada je, gledajući unatrag, znala da ju je Aleix želio poštediti briga. Negdje u njezinoj podsvijesti tinjalo je pitanje čega ju je još to Aleix poštedito...

- Možda su se neki seljaci sjetili vremena kada je vaša majka došla ovamo i rekli to Pascalu.

Kimnula je, izgubljena u vlastitim mislima. Njezinu majku Elizabet Tristán prognali su sa španjolskog dvora u planine Andore i ugovorili joj brak s tamošnjim grofom Llorenteom, a da ga prije toga nije ni upoznala. Elisabet, princezina kći, udana je za mnogo starijeg muškarca i prognana u zemlju koja je po svojoj izoliranosti mogla biti i otok. A sve zato jer je dopustila da je u životu vode strasti.

One su je na kraju i uništile.

- *Mademoiselle?*

Podigla je pogled. - Naravno, mora da je to - seljaci. Vjerovala sam da smo poduzeli sve mjere opreza kako bismo izbjegli mogućnost tog povezivanja. Ona i Aleix nikada nisu privlačili pozornost na sebe i odrekli su se svih povlastica koje bi im njihove titule mogle priuštiti, dijelom i zato što im takav život nije bio drag. Ipak, Annalía se nije izolirala samo kako ne bi privlačila pozornost na sebe. Od straha da će se uvrgnuti na majku, stari grof Llorente držao ju je po strani koliko god je mogao - zapravo je ga je samo Aleix uspio odgovoriti da je pošalje u internat umjesto u samostan.

- Glasine da Pascal planira izvršiti puč na Španjolsku moraju onda biti istinite - rekao je Vitale i polako zavrtio glavom. - Proklete su budale dozvolile da im se na samoj granici formira vojska jer nitko od njih ne mari za sićušnu Andoru.

- Mislila sam da se samo želi domoći kontrole nad kraljicom Isabellom, onako kako su to činili drugi generali, no to nije to. Promisli malo - ako želi mene, onda ne želi samo kontrolu.

- Mislite da je želi zamijeniti?

Kimnula je glavom. - Preko mene namjerava kontrolirati Aleixa, kojeg misli postaviti za neku vrstu nominalnog vođe, kao političku figuru.

- Ali rekli ste mi da vaša loza ne polaže pravo na to prijestolje.

- Pa, ne zapravo. Bar to nije činila u posljednjih sto godina. No Isabellu mrze *Mare Déu*, ako ona misli da ćemo upotrijebiti to pravo... Uхватила se za vrat, no ovog puta ne kako bi provjerila ogrlicu.

Ustala je kako bi koračala. Otkad je znala za sebe, koračala bi gore dolje po sobi kad god bi bila uzrujana. Njezina se zajedljiva andorska dadilja žalila da je tim koračanjem izlizala tepih kada joj je bilo samo pet godina. Sjetila se toga nekoliko godina poslije kad ju je u tome uhvatio otac. Bio je tako ljut... tako *razočaran* s njom. - Ljudi tako hodaju kad nemaju kontrolu - rekao je čeličnim tonom u glasu. - Želiš li biti jedna od njih? Ili ćeš biti Llorente?

Sjećanje na taj trenutak prisililo ju je da padne natrag u naslonjač kao da ju je netko gurnuo, no bez umirujućeg ritma koraka koji su išli unaprijed i unatrag preuzelo ju je očajanje. Borila se sa suzama. Zurila je u papir i crte tinte povučene širokim potezima. Nije sada mogla misliti o tome. Sve što je željela znati odnosilo se na to je li Aleix ozlijeđen. Je li njezin hrabri veliki brat uopće strahovao?

- Vitale - promrmrljala je. Bila je pred suzama, a boljelo bi je da je on takvu vidi.

Predobro ju je poznavao i nije ništa pitao, tek je posegnuo preko stola i stisnuo joj ruku. - Razgovarat ćemo sutra. Pozvonite ako vam nešto bude trebalo!

Pričekala je dok nije bila sigurna da se više neće vratiti, a zatim je konačno trepnula i dvije velike suze otkotrljale su se preko kapaka, a zatim su ih popratile i druge. Nakon nekoliko minuta borbe, prepustila se i spustila glavu na ruke.

- Što piše unutra, curo?

Annalía je podigla lice, zaprepaštena time što je njezin pacijent ustao i slobodno se smuca uokolo. Ljutito je obrisala oči, ponižena jer ju je vidio u tom stanju. Nitko nikada Annalíju Llorente nije vidio da plače. To je bilo suviše osobno. Kako li je samo pobjegao?

- Reci mi što te tako rasplakalo?

Činilo se kao da ga je to razljutilo. Nije bio razočaran, niti zgađen, nego ljut. Namrštila se. *Kako čudno*. Oči su mu bile prikovane za pismo kao da bi ga najradije ubio. Fokusirane na pismo... Uхватила je papir, zapalila na plamenu svijeće i bacila ga u prazni kamin.

Ukočeno joj je kimnuo kao da ga je ta njezina radnja impresionirala. - To je jedino što me moglo spriječiti da ga pročitam.

-Očito vam ništa ne znače manire i poštovanje tuđe privatnosti. Još uvijek je brisala suze pokušavajući pri tome ne drhtati od nelagode. - Kako ste izašli?

- Obio sam bravu. A sad, što je pisalo?

- To se vas ne tiče — odgovorila mu je oporo. Lice joj se napokon osušilo, no sad ju je počelo zatezati. — Molim vas, ostavite me na miru.

Izraz njegova lica se nije promijenio. Iščekivao je odgovor kao da je po prvi put postavio pitanje i kao da će ona zaista odgovoriti na njega.

-To se vas ne tiče — bila je primorana još jednom ponoviti isto. I nije ga se ticalo. Barem ne izravno. No što ako su gorštaci bili ti koji su pobijedili njezinog brata? Što ako je ovaj koji stoji pred njom na neki način za to odgovoran?

A ona ga je spasila.

Morala je pobjeći. Skočila je na noge, uhvatila šuškvu suknju i zamaknula za ugao stola. Kad se on, nakon što mu je počela prilaziti, nije pomaknuo, odlučila je da i sama mora zaboraviti na manire i projuriti pored njega.

Blokirao joj je prolaz ispruživši svoju krutu ruku ispred nje.

U njezinoj utrobi eksplodirao je vrući vulkan bijesa. - Prestanite s tim odmah i pustite me da prođem.

Djelovao je kao da ga to nimalo ne dira. Promatrao je njezino ustreptalo lice, proučavao ga je kao da pokušava upamtiti tu reakciju. - Što te uzrujalo?

- Pustite me ili ću vrištati.

Savio je ruku, naslonio je na okvir vrata i nadvio se nad njom.

- A tko će te spasiti? Vitale? Primijetio sam da ovdje nema mlađih muškaraca od njega.

I bojala se da će doći do tog zaključka, a bio je potpuno u pravu. Svi su radnici slijedili Aleixa. *A sada su zarobljeni ili mrtvi.* U trenutku kad je to pomislila, ruka joj je prekrila usne.

On ju je i dalje proučavao, promatrao. Spustila je ruku.

- Lijepo sam pitao - zaškripao mu je glas. - Moje strpljenje kopni.

Njegovo strpljenje? - Kao i ukazana vam dobrodošlica.

- Želim da mi kažeš.

- Zašto vas je to uopće briga? — Nije mogla zamisliti zašto je to uopće pobudilo ikakav interes kod njega.

- Možda ne volim vidjeti suze na lijepoj dami.

Potpuna frustracija preuzela je kontrolu nad njezinom energijom. - I što ćete napraviti u vezi s time? - upitala je umrtvljenim glasom. - Riješit ćete moje probleme? Ubiti moje zmajevе?

Namrštio se kao da je u tom trenutku shvatio da ga zapravo i ne bi trebalo biti briga.

Zauzvrat mu je uputila pogled pun gađenja. - Ono o čemu biste vi trebali razmišljati jest da što prije napustite moj dom i time uklonite prijetnju koju vaš boravak ovdje nosi za sve koji ovdje žive. Tijelom je trgnula ulijevo kako bi ga zavarala, a zatim se brzo sagnula i prošla ispod njegove desne ruke.

Dok je žurila prema naprijed, začula je kako viče za njom: - Lijepa si kad se

ljutiš, Anna.

Čuvši tu uvredljivu izvedenicu svog imena, toliko se šokirala da se spotakla.

Nakon što je zaključala vrata u svojoj sobi, stala je i počela se tresti od gnjeva. Mislila je da će je taj gnjusni susret u kombinaciji sa strašnim vijestima nezamislivo rasplakati.

No nekim čudom, bijes ju je ojačao.

Gorštak ju je možda vidio kako plače, no nikada mu više neće pružiti satisfakciju da svjedoči njezinoj slabosti - očima nateklom od suza ili licu iznurenom od koraćanja do zore.

Kada ga sutra, poput smeća, bude izbacivala iz svoje kuće, izgledat će poput princeza kakve su bile njezine pretkinje.

by Sanja

ČETIRI

Court je ležao u krevetu i zurio u strop, bio je nemirniji no ikada. Sada kada je poslao pismo svojim ljudima nije mogao ništa drugo osim čekati. To je bio dovoljno težak zadatak i za strpljivog čovjeka, a za Courta je pak bio nepodnošljiv. Da stvar bude gora, čekao je odgovor u društvu starca kojeg bi najradije bacio kroz prozor i tajanstvene žene koju je želio vezati za stolac tako da ne može pobjeći sve dok mu ne odgovori na sva pitanja.

Što je to do vraga pisalo u tom pismu i zašto je plakala?

Court nije volio tajne. Imao je osjećaj da ga progone. Kao da ga sama činjenica da postoje optužuje da ne radi dovoljno na tome da ih riješi.

Bio je naučen raditi što ga je bila volja, a u tom ga je trenutku volja bila saznati više o tajanstvenoj Annaliji. Ona je u to doba već najvjerojatnije bila spavala, no zaključio je da će mu i njezina soba dovoljno ispričati.

Ustao je iz kreveta i odjenuo se, a zatim je rukom ispod madraca potražio pletaću iglu od bjelokosti koju je pronašao u ladici.

Prošao je duž prizemlja provjeravajući sva vrata dok nije nabasao na jedna zaključana. Zabio je iglu u ključanicu i pritisnuo je u stranu, a na usnama mu je zatitrao smiješak – začuo je škljocanje brave. Odškrinuo je vrata, ušao u sobu i prišao njezinom krevetu. Sobom koju je obasjavala mjesečina, prostrujao je nježni noćni povjetarac.

Pronašao ju je kako leži na trbuhu, prekrivena samo tankom plahtom koju je raširila preko leđa, dok joj se duga kosa rasula po jastuku. Bio je to zadivljujući prizor. Bujne sjajne kovrče sjale su na mjesečini, bile su fascinantne, baš kao i osjećaj koji se javio kada je shvatio, kada mu je njegov instinkt rekao da je prvi muškarac koji ih je vidio ovako raspuštene i slobodne. Želio ih je dodirnuti i pomirisati, no prisilio se da se okrene od nje i istraži sobu.

Sve su njezine osobne stvari bile opsesivno uredno složene, a ukrasi su baš poput nje bili nevjerojatno ženstveni. Sobom je dominirala čipka, no police kao da su bile dio sobe nekog muškarca: matematika, botanika, astronomija i enciklopedije na četiri različita jezika. Kraj njezina uzglavlja uočio je još jednu knjigu, ona je bila na grčkom jeziku.

Središnje mjesto u sobi zauzimao je regal s ornamentima koji je bio toliko ulašten da je reflektirao odraz poput zrcala, a na njegovim je staklenim policama bila

posložena porculanska zbirka. Bilo mu je jasno zašto bi Annalíju njezini dijelovi podsvjesno mogli privlačiti. Bili su svijetli i upečatljivi, no istovremeno i krhki, a upravo se takvom doimala i sama. Isto tako, nesumnjivo su bili skupocjeni.

Preplavio ga je nepoznat i zamoran osjećaj kada je shvatio da je njezin *hobi* bio vrijedniji od njegove godišnje plaće koju je teškom mukom zarađivao riskirajući pritom život.

Njegovo se raspoloženje popravilo kada je potihom otvorio ladicu; ne zato što je mario za to hoće li je probuditi (*jer što bi, uostalom, i mogla učiniti da se to dogodi*), nego zato što je otkrio tajno skladište vrućih gotičkih romana¹¹ na svim jezicima koje je mogao zamisliti. Nacerio se. Otkrio je malu prljavu tajnu lady Annalíje.

Iza knjiga pronašao je debeli svezak pisama. Izvukao ih je, a zatim prišao svjetlu mjesečine kako bi ih pregledao. Sva su bila od djevojaka, poslana iz mjesta The Vines, što je očito bila škola. Prepoznatljiva su se prezimena redala poput kakve kompilacije najbogatijih i najuglednijih obitelji svijeta. Zapitao se odakle potiče Annalíjina ljepota i bogatstvo. Odlučio se pismima vratiti sutradan kad ona ode jahati, kako bi ih u miru pročitao na danjem svjetlu.

U tom je trenutku zbog sparine koja je ispunjavala sobu odgurnula plahtu. Na prizor onog što je otkrila podigle su mu se obrve. Spavačica joj je bila svileni – drugo ni nije očekivao od nje - i potpuno je otkrivala njezina mliječno bijela bedra. Rub spavačice obrubljen čipkom jedva joj je prekrivao stražnjicu; bujnu, zaobljenu stražnjicu kojoj se ni najmanje nije nadao. Tiho je zazviždao kad je u snu u stranu povukla jedno koljeno prema sebi tako da su joj se noge raširile. Jedino što ga je priječilo da vidi ono što se nalazilo među njima bila je sjena.

Osjetio je poriv da joj rukama prijeđe preko stražnjeg dijela bedra, kako bi dlanovima obujmio te obline... sve dok ona ne bi željno podigla bokove i raširila koljena... Borio se protiv toga da ne ispusti grleni glas, i nije uspio u tome.

Iako se nije probudila, uzdahnula je i promrmljala nešto na katalonskom, a zatim se okrenula na leđa; jednu je vitku ruku ispružila u stranu, a druga joj je ostala na prsima. Uski joj je steznik zatezao savršene bujne grudi, i on je zastenjao gužvujući pritom pisma u šakama. Od svijeta je skrivala više od kose.

Bila je zamamna, senzualna, i znao je da će ga i kad napusti to mjesto, taj prizor pratiti zauvijek. A zatim je od niotkuda u primozgu začuo jednu jedinu riječ. *Još*.

Sledio se, a svi mišići u tijelu su mu se stegnuli. *Ne*.

Privlačila ga je - iznimno - no kada je prije zamišljao kako bi bilo leći s njom, vizualizirao bi kako joj pribija ruke iznad glave i zabija se u nju sve dok ne krikne od užitka i prepusti mu se, sve dok je ne natjera da ga pogleda dok joj iz očiju isijava nešto sasvim suprotno gađenju.

No sada je zamišljao o tome kako je zavodi da mu dopusti da jezikom pređe

¹¹ Gotski ili gotički roman (izvorno takozvani Gothic novel, i Tales of Terror) bila je književna vrsta pripovijetke i romana strave, koja se pojavila u drugoj polovici 18. stoljeća u Engleskoj. Poezija tog razdoblja težila je slobodnijem stilu, i nastojala se približiti pučkom govoru. Gotski roman je roman strave, u kojem se opisuju priče nadnaravnog, mističnog sadržaja, a nastao je kao reakcija na racionalistički građanski roman.

preko svakog milimetra zlatne kože i o satima koje bi proveo kušajući njezinu ženstvenost. Želio ju je zvesti tako da mu dopusti da se prolije duboko u nju, znajući da od toga nikada ne bi mogla zatrudnjeti.

Grubo je rukom prešao preko prepona. Bilo je očito da je divlje želi. No tako fina žena nikada ne bi željela njega, a on nikada ne bi napastovao ženu.

Court je bio gad prema svačijim mjerilima. Činio je stvari zbog kojih drugi muškarci ne bi mogli živjeti sami sa sobom, a on bi ih napravio bez oklijevanja. No iako mu se u tom trenutku pomisao da tu prekrasnu djevicu probudi plešući jezikom po njezinim najintimnijim dijelovima činila odličnom idejom, čak niti on ne bi pao toliko nisko da s njom nastavi sam živjeti pod istim krovom.

Ako ostane, pokušat će je odvući u krevet svakom prilikom koja mu se pruži, iako je znao da to ne smije. Ionako mu je već bilo zlo od čekanja. Najbolje bi bilo da napusti to mjesto i sam ode potražiti svoje ljude.

Premda je to zahtijevalo ogromnu snagu volje, okrenuo joj je leđa. Bio je discipliniran muškarac, i do vraga, mogao je to. Bacio je pisma nazad u ladicu, koju je zatim zalupio, izazivajući je da se probudi, no ona je samo nastavila spavati. Dok je izlazio iz sobe, cijelim je putem otvarao i stiskao drhtave šake koje su je željele milovati.

Dugim je koracima izašao napolje i krenuo prema stajama. Kao da su osjetili divlje previranje u njemu, konji su se u njima uznemirili.

Nije želio uzeti njezinu kobilu, ne onu čijoj je njušci prislanjala svoje čelo i kojoj je šaptala. Budući da nije dobro vidio, odlučio se za većeg konja. Nakon dugog nagovaranja, uspio je izvesti pastuha, primijetivši da se i on ponaša superiorno njemu. Pronašao je sedlo za njega i koristeći zdravu ruku i unutrašnji dio one ozlijeđene te ga donio do konja. Kad mu se, nakon što je podigao sedlo i počeo ga pričvršćivati, zacrnilo pred očima, to je trebao shvatiti kao znak, no nastavio je s poslom kao da ga gone.

Bacio je pogled natrag na kuću i vidio kako se na njezinom prozorskom oknu zavjese njišu kao da ga zovu natrag. *Prisjeti se kako si se osjećao kad si je vidio da plače*, rekao je sam sebi. Stišćući zube, Court je uglavio čizmu u stremen i zamahnuo prema gore.

Crnilo se vratilo i eksplodiralo.

Nestao je Chiron, glavni pastuh imanja. Nakon nekoliko sati i na Annalijin užas konja su još uvijek osedlanog pronašli kako u staji gotovo oplođuje kobilu koja još uvijek nije bila ušla u program imanja.

Naoružana saznanjem o pokušaju krađe konja koji je vrijedio svoju težinu u zlatu, slijedila je trag osušenog blata ravno do gorštakove sobe. Njezin bijes rastao je sa svakim korakom koji je prešla.

Vrata su, naravno, bila otključana. Umarširala je u sobu i zalupila vratima, što je bila dostojna gesta bijesu koji je osjećala.

Na taj je zvuk naglo skočio i otvorio krvave oči. - Što? - progundao je, a zatim se bacio natrag na leđa.

Blato je bilo posvuda. Pokrivač od čipke bio je uništen. - Valjali ste se u blatu, je li MacCarrick? Kakva prikladna rekreacija.

Svoju je zdravu ruku podmetnuo pod glavu, uvredljivo se nagnuo na jastuku i zagledao u nju suviše prefriganim pogledom, suviše... intimnim pogledom. Kao da je znao za neku tajnu za koju ona nije znala. *Je li on to buljio u njezine grudi?* – Mislili ste se samo iskrasti i nestati u noći? A nama ostaviti da vašem opsežnom opisu mana pridodamo i onu da ste konjokradica?

Rukom u gipsu odmahnuo je na ovu izjavu. - Mislio sam vam ga poslati natrag.

- Je li to razlog zbog kojeg je, od svih konja u staji, najbolji pastuh našeg imanja pronađen kako osedlan sa s-a... osedlan luta uokolo.

- Ne, uzeo sam ga jer... - tu je zastao. - Ma zaboravite.

- Želim znati zašto! - Zašto ga je uzeo i zašto je samo tako htio otići. Bez riječi hvale. I zašto je to nju toliko mučilo. I željela je da ode.

- A ja sam rekao - uputio joj je još jedan zabranjeni pogled - da zaboravite na to.

Svoje glavu li čovjeka! - Želim da danas napustite moju kuću.

- A kako bih ja to trebao učiniti kad se sinoć nisam mogao ni uspeti na konja, nakon čega sam se jedva vratio u kuću.

- Ne zanima me ako se budete morali i otkotrljati niz planinu. Traže vas Pascalovi ljudi, a kada vas nađu svi ćemo ispaštati radi vaše sebičnosti.

- Za razliku od vas i vaših ljudi, ja ne mogu čitav dan trčati gore dolje po planinama kao kakva prokleta planinska koza čak i onda kada sam zdrav. A još manje sa slomljenim rebrima i prepolovljenom masom mišića.

- Ako ste sinoć mogli izaći, dovoljno ste jaki da napustite mjesto na kojem više niste dobrodošli.

Prekrižio je ruke, a oči su mu se zatamnile.

- Prema tome, MacCarrick, ako nemate više primjedbi...

-Ne.

- Dobro.

- Ne. Mislim ne, neću otići.

Ostani mirna. Ignoriraj već uobičajeni poriv da skočiš na njega i izgrebeš mu lice. – Hoćete, jer je ovo moj dom.

- Tko će me izbaciti? Starac? Dijete? Ovdje ne postoji niti jedan muškarac koji bi to mogao učiniti.

Majko božja, željela bi da to prestane govoriti. Jer je bio u pravu. Mogao je ostati koliko god ga bila volja. Boreći se s vlastitom naravi, natjerala se da mu se obrati mekim glasom. - Spasila sam vam život, a sada vas molim da napustite moj dom. To bi vam nešto moralo značiti ako ste džentlmen.

- Ako budem poštovao vaše želje, uzalud ste mi spasili život. Tako da je u ovoj situaciji zaista sva sreća da nisam džentlmen.

PET

Ako je Pascalovo prvo pismo bila presuda, ono drugo bilo je kazna. Annalía je preneraženo stajala za stolom od hrastovine sa zgužvanim i od dlana mokrim papirom u ruci.

Čekala je na njegove upute nervoznija nego ikad. Posljednja četiri dana bila su napetija od onih dana u internatu kada bi se s dvorišta začuo zvuk nenajavljenog fijakera s konjskom zapregom od šest konja. Kada bi se začula samo kočija nitko ne bi podigao ni obrvu. Kočija je značila da im se sprema dnevni izlet. No fijaker s konjskom zapregom od šest konja ulijevao je strah u kosti svim djevojkama koje su trčale preko školskih hodnika kako bi pogledale kroz balkon moleći se da na fijakeru neće vidjeti grb svoje obitelji.

Nenajavljeni fijaker s konjskom zapregom od šest konja značio je da će se jednoj od djevojaka život iz temelja promijeniti.

Onako kako se mijenjao Annalíjin.

Pascal je poslao po nju. Dok je čekala na njegov poziv činilo joj se da se sati jedva vuku jedan za drugim, sati koje je još mučnijima činilo slušanje kako onaj gorštak neumorno stupa po njezinom domu. U dvorcu se ponašao kao bik na slobodi, što je prouzročilo da se ona počne ponašati kao prestrašena zečica samo kako bi ga izbjegla. Njihova će igra završiti sutra. General je očekivao da mu se pridruži i uda se za njega do kraja tjedna.

Nije mu čak bila ni blizu, a njegova ju je volja ipak kontrolirala.

Spalila je pismo u kaminu, a zatim je stala koračati sve dok je noge nisu zaboljele i dok sunce nije zašlo; u tom trenutku nije marila za to što bi o tome rekao njezin otac. Bilo je očito da si ne može pomoći kad je koračanje u pitanju.

Sjetila se još jednog puta kad ju je uhvatio u tome; bilo je to nedugo nakon što se vratila iz internata. Bilo joj je šesnaest godina. Tog je puta njegovo tvrdo suncem opaljeno lice bilo blijedo, a oči su mu bile pune tuge. - Elisabet je znala tako hodati

Naravno da jest. Svi su uvijek govorili da je Annalía ista majka.

Kada je prvi put stigla u internat The Vines, čula je kako neka djevojka govori: - Čuvajte se one s vrtlarom. Ona je *Kastiljka*. Proučavali su je i zaključivali o njoj stvari za čije je shvaćanje bila još premlada, a da nisu ni znali kako je Annalíjina majka uhvaćena u ljubavnom klinču s bivšim konjušarom svoje obitelji. Prije i *tijekom* braka s Llorenteom.

Vrščima prstiju prešla je preko čoker ogrlice oko vrata. Kamen koji je visio na njoj bio je podsjetnik da nikada ne bude bez...

- Zašto tako koračaš? - Gorštak. Njegov joj je glas zazvučao kao udar groma.

Nervozno je izdahnula, a zatim se okrenula prema njemu. Iako joj je prvi nagon bio napustiti sobu, bilo joj je dosta skrivanja po vlastitu domu, dosta toga da on preuzima kontrolu nad svime što je njezino, stoga je umjesto da ode sjela za stol. Ignorirala je njegovo pitanje, i upitala: — Što radite ovdje?

- Želim popiti viski. Pomislio sam da bi ga čak i vi mogli imati.

Zatvorila je oči kako bi prevladala navalu bijesa. Kad ih je ponovo otvorila, on je već stajao kraj ormarića za piće i glasno otvarao kristalne dekantere, njušeći njihove arome, a zatim ih odlagao. Srebrne oznake na svakom od njih klopotale su po staklu.

- Radije pročitajte natpis, nego da ih mirišete. To jest, *ako* znate čitati...

- Ne mogu ih pročitati pri ovom osvjetljenju.

Bio je u pravu. Donijela ih je Aleixu iz Pariza, oduševljena cvjetnim gravurama, no ubrzo je shvatila da ih je teško dešifrirati čak i za danjeg svjetla. *Bili su lijepi, ali gotovo beskorisni.* Nije ni čudo da ih je kupila. Gotovo se nasmijala.

- Tako mu svih svetih... - rekao je kada je konačno pronašao onaj koji ga je zainteresirao. Natočio je popriličnu količinu u kristalnu čašu. I stavio je na stol ispred nje. Blenula je u nju kao da joj je u najmanju ruku umjesto čaše na stol bacio strvinu, nešto odvratno poput onog što su joj mačke uporno donosile pred ulazna vrata, a zatim je jedva čula kako i sebi toči čašu.

S pićem u ruci ugodno se smjestio u prostrani naslonjač nasuprot stolu. Llorente je uvijek želio da se ljudi koji sjede nasuprot njemu osjećaju sitno i nebitno. Preokrenula je očima. Naravno da je duboka stolica savršeno odgovarala gorštakovoj veličini; kad se zavalio u nju i sam je djelovao iznenađeno što mu tako dobro pristaje.

Samo malo. On se obrijao. Kako je samo...? Kopao je po stvarima njezina brata i ukrao neke od njih! Više nije bilo ni gipsa. Vjerojatno će njegove ostatke pronaći sažvakane kraj gorštakovog kreveta. Taj bezumni čovjek...

No, nakon Pascalovog pisma nije više imala energije za ispoljavanje vlastite uzrujanosti. Umjesto toga gledala ga je kako s nekom vrstom poštovanja vrti viski u čaši. Ruke su mu bile velike i žuljevite, no čašu je držao nježno dok mu se tamni pogled fiksirao na svjetlucanje boja kristala pod svjetlošću svijeće. Kad je konačno otpio gutljaj, s užitkom je izdahnuo.

Bilo je to kao gledati nekoga da uživa u puslicama. Vrlo brzo i promatrač počne misliti samo o tome kako bi pojeo jednu. S užasom je promatrala kako joj vlastita drhtava ruka kreće prema čaši. Čelo joj se povuklo prema gore i podigla je čašu. Bacila je pogled prema njemu; on joj se usiljeno nasmiješio - prokleta škotska konjokradica - očekivao je da će se povući.

Zašto, uostalom, i ne popiti? Izbrisati taj njegov izraz lica sada je već bio imperativ.

Nikada nije ni takla alkohol, nikada nije upijala okuse rijetkih stolnih vina.

Nikada nije učinila *ništa* što nije smjela. A kamo ju je, zahvaljujući tome, život odveo?

U brak s Pascalom.

Čaša je poletjela kako bi se susrela s njezinim usnama, ruku i glavu zabacila je daleko unazad. Niz grlo joj je prostrujala vatrena bujica. Pristojnost je nalogala da stane na tome. Ali avaj, počela je gubiti osjećaj za pristojno. Nastavila je piti dok nije iskapila čašu.

- Žena koja voli viski – rekao je dok joj je ponovo natakao čašu. - Pazi samo da se ne zaljubim u tebe Annalía.

- Uopće me ne čudi to što vam je glavna kvaliteta koju tražite u ženi to da bude ispičutura viskija.

- Da, ali samo ako nakon toga može hodati uspravno.

Izgovorio je te riječi svojim uobičajenim dubokim, prijetećim glasom, tako da zvuče zajedljivo, no ona je u sebi osjećala toplinu, pa su joj se usne razvukle u osmijeh.

Zurio je u njezine usne, njezin osmijeh, a onda se i njegova čeljust ukočila i ispupčila na krajevima. Imao je tako četvrtastu vilicu. *Suviše* muževnu.

- I suprotstavljeni palčevi¹² dobro kotiraju - rekao je, uputivši joj značajan pogled, no ona nije uspjela dokučiti zašto. Nije joj bila poznata ta fraza na engleskom. Tečno je govorila taj jezik, kao i francuski, katalonski i španjolski, a rječnik joj je u svim jezicima bio bogat. Mučilo ju je to što je taj prostak znao nešto što ona nije.

Vjerojatno je to izmislio.

No bez obzira na to, zarumenjela se od načina na koji je njegov pogled prelazio preko nje, zastajkivao na strateškim mjestima s izrazom iščekivanja. Osjetila je navalu vrućine u lice i žmarce po vratu.

Istog ju je trena upitao: - Što je ovaj kamen koji носиš oko vrata? Lagano je dotakla prstima. - To je peridot¹³. Zove se peridot.

- Nikada nisam vidio takvu zlatno zelenu boju. Pristaje tvojim očima.

Zbunila se i brzo promrmljala: - Bio je majčin. Navodno je Kleopatra najviše voljela upravo taj dragi kamen.

- Imaš nešto zajedničko sa živahnom Kleopatrom?

- Nisam rekla da se *meni* sviđa taj kamen - brzo mu je odbrusila.

Podigao je obrve na taj njezin ton, kao da je primijetio njezinu reakciju, a zatim je promijenio temu. - Pa čiji to viski pijem? Viski tvog oca...?

- Ne. Moj je otac pokojni.

Blago je nagnuo glavu prema njoj. U trenutku je shvatila da je na taj način taj osorni gorštak htio reći: - Zao mi je što to čujem.

- Tvog brata, onda. Velikog kućinog sina čiju odjeću nosim.

¹² (lat. *musculus opponens pollicis*) termin koji se koristi u anatomiji, a označava mogućnost opozicije palca tj. mogućnost suprotstavljanja palca ostalim prstima

¹³ Peridot je dragi kamen žućkasto zelene boje. Vjeruje se da osobe koje ga nose štiti od bolesti kao i da stimulira rad mozga.

- On nije kućkin sin!

Proučavao ju je. - To se samo tako kaže. Nisam mislio doslovno.

Lice joj je opet porumenjelo i prinijela je čašu ustima. - Oh. Da, njegov je.

- A gdje je on da te ostavlja ovako samu?

Odložila je čašu. Je li se ona to zaklatila? - On je na poslovnom putu, no očekujemo ga ovog tjedna.

- Je li? Baš ovog tjedna? - upitao ju je, očito ne vjerujući ni riječi.

- Nije li to ono što sam upravo rekla? - Zvučala je razdražljivo.

- Kako to da govoriš engleski kao da ti je materinji? Razumijem za španjolski i francuski, ali ne i za kraljičin engleski.

Namrštila se na naglu promjenu teme. Učtivi razgovori imali su svoja stroga pravila. Njihove su teme bile dosljedne, načimale su se po unaprijed određenom redoslijedu, i sve su do posljednje trebale biti tečne poput blage struje kad su sudionici razgovora bili umješni. Zašto to namjerno poremetiti? Uzdahнула je kao da joj je cijela stvar išla jako na živce, i odgovorila, - Školovala sam se u inozemstvu i tamo sam to naučila. Engleski je, ako to niste čuli, jezik koji govori plemstvo diljem svijeta.

Bila je istina da ga je morala naučiti kako bi se sporazumjela s većinom svojih školskih prijatelja. Pokazalo se da, čak da im i život ovisi o tome, Britanke i Amerikanke nisu u stanju sročiti ni najjednostavniju rečenicu na stranom jeziku, iako su svi ostali govorili barem tri jezika. Da stvar bude gora, Amerikanke su zagadile jezik nepravilnim frazama i izgovorom koji je bilo teško pratiti. No koliko god nepravilni bili, istovremeno su je potajno i zabavljali.

- U kojoj školi?

- Bila je elitna. Sigurna sam da niste čuli za nju - odsutno je noktima zakucala po kristalnoj čaši. On je to očito shvatio kao znak da je napuni. Budući da je bila prazna.

- Iskušajte me.

- Zvala se Les Vignes.

- A, The Vines. Nalazi se na samom ulazu u Pariz, u Fontainebleau.

Jedva se suzdržala da širom ne razjapi usta. Kako je *on* uopće uspio čuti za nju?

Podsmjehnuo se. - Aristokratkinje i nasljednice.

- Uistinu — rekla je s bolnim tonom u glasu. Njegov ju je naslađujući pogled zbunio, no čežnja koju je probudilo sjećanje na vrijeme provedeno u školi bila je prejak da bi se obazirala na to. Život je tada bio tako jednostavan. Voljela je tu školu, znanje koje je tamo stjecala, a najvažnije od svega, u njoj je Annalía dosegla toliko priželjkivanu auru svjetovnosti.

Na žalost ta je svjetovnost bila tek maska. Na sjeveru nikada nije otišla dalje od Pariza, a na jugu dalje od granice sa Španjolskom. Nikada čak nije vidjela ni more. Ovaj gorštak je samim svojim putovanjem od Škotske do Andore bio svjetovniji od nje.

No MacCarrick to nije mogao znati jer se i suviše dobro pretvarala. Od princeze

takozvanog željezničkog plemstva naučila se pravilima suvremene američke drskosti i slenga, modernoj nadmenosti poučila ju je francuska nasljednica iz obitelji izumitelja, a britansku suzdržanost i dostojanstvo usadila joj je kći jednog vojvode, monarha koji je bio petnaesti po redu nasljednik prijestolja.

- Vrlo je elitna - ponovila je potpuno odsutna duhom. Ustvari, jedva da je bila prisutna i tijelom. Annalía sama po sebi zapravo i nije bila toliko povezana s kraljevskom lozom, ako se to nije vodilo Pascalovom suludom despotskom logikom, naravno. Ipak, dalekim je vezama bila povezana s čak *osam* prijestolja.

- Pa ipak ste rođeni i odgojeni u arhaičnoj Andori.

Izraz njezina lica dao je naslutiti da ju je to povrijedilo. Mogla je i misliti da će s lakoćom prezreti njezinu masku i pogoditi u samo srce njezinih nesigurnosti. Kada nije odgovorila, nastavio je: - Uvijek sam govorio da na svijetu jednostavno nema dovoljno Andoraca.

- Zašto ste tako sigurni da sam odgojena ovdje?

- Čuo sam da s ljudima govorite katalonski. Na njemu sigurno niste razgovarali ni sa kime van Andore, zar ne?

Žudjela je za time da posjeti i druge zemlje u kojima se govorio katalonski, no Llorente je to zabranio. - Zašto me to pitate?

- Zato jer se ova zemlja nije baš puno promijenila od srednjeg vijeka, baš kao ni njezin jezik.

- Želite mi reći da govorim srednjovjekovnim narječjem? Tako zasigurno nije govorila.

Zavalio se dublje u stolicu i kimnuo, čitava ga je stvar nesumnjivo zabavljala.

- S obzirom na vaše porijeklo sigurna sam da prepoznajete srednjovjekovlje kada na njega naiđete. *Ha!*

Usne su mu se na krajevima podigle. No to još uvijek nije bio smiješak. - Tako dakle, Škot i Andorka. Nismo mi baš toliko različiti.

Ona je bila sušta suprotnost *svemu* što je bio on.

- Ja sam *Kastiljka* - prasnula je iznenadivši pritom i samu sebe. Ta je informacija iz njezinih usta rijetko izlazila u deklarativnoj formi. No pretpostavila je da je, u odnosu na Škota, mogla biti ponosna na bilo koju svoju karakteristiku.

- Dakle, Kastiljka čijim venama kola vruća krv, dok joj na okovratniku visi Kleopatrin dragulj? - Ne skidajući pogleda s njezinih očiju, podigao je čašu i preko ruba joj dobacio: - Fascinantno.

Jedva je uspjela spriječiti da ne razjapi usta od nevjerice. Doista je gađao *u samo srce* stvari. Kako se samo takvom lakoćom dotakao njezinih tajni? On je *nije* poznavao. On nije mogao znati ništa. Samo je provocirao...

Idućih nekoliko minuta proteklo je u čudnoj atmosferi. Ako bi nagnula glavu, njegove bi oči potamnile. Ako bi dotakla kosu, zdravom bi rukom počeo zatiljak. Kada bi otpila još pića, on bi zastao kao da nešto iščekuje. To je bilo nešto što je već ranije uočila u njegovom ponašanju - uvijek je proučavao, uvijek je vagao i donosio

odluke. Zanimalo ju je kakvu je odluku donio po pitanju nje.

Sjedila je i pila u društvu svog najgoreg neprijatelja... Dobro, najgoreg poslije Pascala... No ne zato što mu je željela biti blizu. Zasigurno ne zbog toga. I ne zato što je zaboravila tko je on. On je bio gorštak, a zahvaljujući ljudima poput njega i njegovih bijednih rođaka - tih prokletih plaćenih ubojica - general je sada bio dovoljno moćan da je prisili da mu se podčini. On joj je bio neprijatelj i više od toga je nije zanimalo.

Već je čula da alkohol ljude čini drskima, a sada se uvjerila da ih čini i bezobzirnima. Čak i podlima.

Zato jer će ga iskoristiti.

Što ako *ona* unajmi njega i njegove ljude da joj pomognu? Što ako ga uspije dovesti u iskušenje tako da joj on *želi* pomoći? Ako je uistinu jedna od *onih* žena - ako su glasine o njoj istinite - onda zasigurno ima nekakav utjecaj na muškarce.

Što, uostalom, može izgubiti ako pokuša?

Ustala je prije nego što ju je napustila hrabrost, zaobišla stol i krenula prema njemu. Kad je i on naglo ustao, zastala je i posegnula prema čaši kako bi popila samo još jedan mali gutljaj za hrabrost... Okrenuvši se natrag našla se licem u lice s njim i njegovim izražajnim ispitivačkim pogledom.

Polako je, gotovo nježno, zakoračio prema njoj kao da je ne želi prestrašiti. Ona je ustuknula prema stolu, no on se i dalje polako približavao, opkolio ju je svojim tijelom, svojim dopadljivim mirisom. U tom se trenutku nešto iskonsko u njoj raspojasalo i počelo zabavljati u vrućini koju je isijavala njegova koža.

Njegov je pogled uhvatio njezin i činilo se kao da ne može prestati gledati u nju. S takve je blizine mogla vidjeti koliko su mu oči bile bistrije, koliko su nevjerojatno bile tamne. Sarenice su mu bile crne poput obsidijana. A tek način na koji ju je gledao... kao da je bio gladan nje. Kao da je *žudio* za njom i znao, poput nijednog muškarca do tada, koliko je snažno i sama *žudjela*. Osjećala je kao da gori.

Dlanove je položila na stol iza sebe, uhvativši se prstima za njegov rub, a zatim je nervozno oblizala usne, kao da nije sigurna kako da nastavi. U tom trenutku morao je shvatiti da ona nema namjeru otići obzirom da je stala kao ukopana. Podigao je obrve i činio se zbunjenim. Gotovo da je mogla čuti njegove misli. Znala je da mu je njezino ponašanje sumnjivo. Isto tako je znala da će odlučiti uživati u trenutku, a brinuti kasnije. A tada je, kao da je bilo tempirano, njegovo lice poprimilo odlučan izraz.

Rukama mu je prešla preko prsa i zaustavila ih na njegovu zatiljku, onako kako je vidjela da u suton to čine žene diljem pariških mostova. Kad su joj se prsti spojili iza njegove glave, njegovo se disanje ubrzalo. - MacCarrick - promrmljala je. - Sviđam... li ti se?

Njegov je pogled lutao po njezinu licu, zaustavljajući se na usnama, no sad ju je gledao ravno u oči. - Trenutno mi se jako sviđaš.

Prstima mu je dotakla kosu. - Hoćeš li nakon večeras... biti moj prijatelj?

Njegov je glas bio dubok i promukao kad je odgovorio: - Između ostalog.

-Mogu li ti vjerovati?

Polako je kimnuo. - Oko ovog? Naravno, neću nikome reći.

Namrštila se na taj komentar, no nastavila je s onim što je morala učiniti. - Kada bih te nešto zamolila, bi li bio tako dobar i učinio mi to?

Učinilo se kao da se ukočio od tog pitanja, a jedan mišić u obrazu mu se trgnuo. Potom joj se činilo kao da samog sebe prisiljava da se smiri. - Anna, učinit ću ti to nešto što želiš.

Iako je odgovor bio dvosmislen, nastavila je. -MacCarrick... Nagnuo se kako bi je bolje čuo, a potom mu je prošaptala na uho. — *Poljubi me MacCarrick.*

Zadrhtao je.

Što je to u njezinom dahu na njegovu uhu učinilo plaćenikovu reakciju tako žestokom? Pitala se što bi tek njezin dodir mogao učiniti? Ako je uistinu bila tip žene za koji su je ljudi optuživali da je bila, možda je ujedno bila i tip žene koja muškarce obara na koljena. Ta joj se ideja sviđala.

Dlanom joj je obujmio zatiljak i povukao je prema sebi. Pomislila je da će je poljubiti, no oklijevao je, kao da želi da se njezino tijelo privikne na njegovo, kao da želi upiti njezine mirise onako kako je upijao miris viskija.

Zatim je spustio svoje usne na njezine i nakrivio poluotvorena usta, tijelom joj je munjevito prostrujala vrućina. Kada ju je počeo ljubiti niz vrat, duboko je udahнула, preplavljena osjećajima. Njegove su ruke pronašle njezinu stražnjicu i grubo je povukle prema sebi sve dok uz svoj trbuh nije osjetila njegovu erekciju. Bila je ogromna. *Ovo je loše*, pomislila je. No njegove su tople čvrste usne odagnale tu misao.

Gnječio je njezinu stražnjicu upornim prstima, stiskao je k sebi, a zatim ju je obujmio oko struka kako bi - *O, Mare de Dieu* - počela trljati zdjelicu o njega. *Loše!*, vikao je njezin um.

U trenutku kad se željela odmaknuti, povukao ju je bliže kako bi joj poljubio ušnu resicu, a ona se uto začuđeno zapitala zašto joj se to čini tako strašnim. Nisu činili ništa više nego pritiskali tijela jedno uz drugo. Naravno da neće voditi ljubav.

Prije nego što je uopće mogla shvatiti što on radi, već je bio otkopčao prvih nekoliko dugmadi njezine košulje, a otišao bi i dalje da mu se na putu nije ispriječila njezina šaka koja je čvrsto zgrabila sljedeće dugme. Ispustio je nekakav glas koji se mogao protumačiti kao da mu je taj njezin potez smiješan, no nije nastavio dalje. Raširio je ono što je već raskopčao. Ogolio joj gornji dio prsa do potkošulje, a zatim je ruke položio na njezina leđa i savio ih u luku prema sebi. Zbunila se kad je duboko zastenjao i obrazom je protrljao gornji dio njezina dekoltea. *Osjetila* je taj duboki grleni glas koji ju je preplašio u istoj mjeri u kojoj ju je i veselio.

Obrve su joj se spojile dok ga je promatrala - ljubio joj je kožu kao da je izgubljen. A to se dogodilo i njoj - izgubila se. Um joj je bio odvojen od tijela i kao da je sa strane gledao to što se odvijalo, promatrao kako njezino tijelo odgovara na to kad ju je posjeo na stol i stao između njezinih nogu. Grudi su joj se nadimale i

otežale. Postale su iznimno osjetljive, a vlastiti su joj se uzdasi činili preglasnima.

Sramila se toga što ju je vidio takvu. Sramila se toga što je on uzrok tome. Bilo ju je stid što ju je vidio sa suknjom zadignutom gotovo do gaćica i raskopčanom košuljom.

- Daj da ti vidim kosu - promumljao je u njezinu orošenu kožu i ona je zadrhtala.
- Znam za blago koja skrivaš. Vidio sam ga.

Kroz maglu se pitala gdje je to mogao vidjeti, no tada ju je poljubio u rub potkošulje i nije mogla spriječiti da joj s usana pobjegne meki uzdah. Užitak je bio prevelik. Podigao je lice kako bi joj usnama dotakao uho i mogla je osjetiti njegov topli dah. Počeo joj je raspetljivati kosu i ona je željela da to učini.

Sa svakim poljupcem Annalía je tom škotskom gorštaku željela pokazati više, željela je ogoliti grudi i raspustiti kosu tako da može prolaziti prstima kroz nju. No kad su kovrče zaplesale oko nje, on je više nije dodirivao tako nježno. Omotao je vrhove pramenova oko šake i vratio usne na njezin vrat. Jezikom joj je palucao preko kože zbog čega je isprva širom otvorila oči, a odmah potom ih je polako sklopila.

No tada se on ukočio i povukao unatrag oslobađajući je svog stiska.

- *Qué li passa?*- promrmljala je. Kao da se budi iz stanja omamljenosti, otvorila je oči i ponovila na engleskom: - Što je?

A tada je i sama začula - ulazak jahača u dvorište dvorca.

- Ostani ovdje - naredio joj je, a izraz njegova lica bio je opasniji no što ga je ikad imala prilike vidjeti. - Zaključaj vrata za mnom i ne izlazi ni zbog čega. Razumiješ li?

Kad mu nije odgovorila zgrabio ju je za ramena. — *Anna, jesi li me razumjela?*

-Jesam - započela je, no prekinuli su je muški glasovi koji su prethodili nabijanju po ulaznim vratima.

Bili su Škoti.

- Tražimo Courtlanda MacCarricka - povikao je jedan.

MacCarrick se uto opustio i prislonio čelo uz njezino. Njegova ruka počivala je na njezinu licu dok joj je palcem gladio donju usnu. - Nikada nisu znali pogoditi vrijeme posjete.

Još njih? Pozlilo joj je od pomisli na to da će njezinim imanjem pustošiti još gorštaka. Molila se za to da se Vitale ne probudi.

Sada kada se vatra koja je do maloprije žarila njezinim venama ohladila, nastupio je sram. Drhtavim je rukama počela zakopčavati košulju i okrenula lice od njega. Povukao se, činilo se kao da ga je njezina reakcija naljutila

- Još Škota?

- Da. Ostat će dok se toliko ne oporavim da mogu jahati.

- Ostat će? - zagrcnula se. - Nemaju dozvolu da ostanu na ovoj planini. Reći ćeš im da odu.

- Uvijek taj zapovjedni ton. Jednog ćeš dana naučiti da ja ne izvršavam naredbe. Isto bi tako mogla primiti na znanje da muškarci poput mene ne vole kad se djevojčice poput tebe pokušavaju igrati s njima.

Cijelo je vrijeme zakopčavala košulju, a na ovu njegovu primjedbu je usporila. Znajući da griješi, ipak je podviknula: - Ali oni nisu dobrodošli ovamo!

- To si rekla i za mene - graknuo je nestrpljivo. - Pa ipak su te samo sekunde dijelile od toga da me primiš u više od samo svog doma.

Šokirano je udahnula. - Nisu! Poljubiti nije ni približno isto kao leći s muškarcem.

- Ne s bilo kojim muškarcem - procijedio je. - *Sa mnom.*

- Još jednom joj je prišao, ovaj put kako bi silom uglavio među njezina stisnuta koljena. Vrućina njegova tijela prodirala je preko odjeće.

- U tom slučaju *sasvim sigurno* ne bih!

Njegove su se usne savile u okrutan smiješak. Ponovo joj je stavio ruku na stražnjicu, uhvativši je ovog puta u još opasniju klopku, te zarežao: - Bio sam nadomak toga da te se nauživam tu na ovom stolu. Da prodrem kroz te tvoje suknje i uzmem te ovdje baš kao životinja kakvom si me nazvala.

- P-protiv moje volje? - odgovorila je u nevjerici kao da su je te njegove riječi ostavile bez teksta. Pokušala se odmaknuti unatrag na stolu. - Jer bi se to jedino na taj način moglo odigrati.

Nagnuo se kako bi joj šapnuo u uho. - Ne protiv tvoje volje. Molila bi me da uđem u tebe. Još se malo zadržao u tom položaju kako bi se uvjerio da bi ga čula, a zatim je lagano licem prešao preko njezina vrata.

Ponovo se borila za zrak, a njezin se sram produbljivao jer ju je svaka njegova riječ uzbuđivala i tjerala da poželi da ponovo spusti usne na njezine grudi i osjeti njegov topli dah na njima.

Povukao se hladnog izraza lica. - Pokušaš li još jednom upotrijebiti svoje trikove na meni, budi sigurna da će ti se to vratiti tisuću puta.

- Court? Jesi li tu? - zazvao je jedan od gorštaka. - Ima li koga kod kuće?

Duboko je izdahnuo, a zatim spojio njezine noge i zagladio joj suknju takvom prisnošću kao da ju je poznavao. Kao da su to učinili već stotinu puta. Začudo, ta joj je njegova gesta bila čudnija od bilo koje do tada.

- Slušaj, nećemo ostati dugo. Tek nekoliko dana - rekao je, a zatim se okrenuo prema izlazu.

- A ja bih ti trebala vjerovati na riječ? - prošaptala je, no on ju je čuo i zaletio se natrag prema njoj. Ruka mu je poletjela ka njezinu zatiljku, zgrabio ju je za kosu i prisilio da ga pogleda u oči.

- Zapamti ovo što ću ti reći Annalía. *Nikad* mi ne bi trebala vjerovati na riječ. Ako ćeš mi ikada vjerovati, požalit ćeš.

- Ne želim ih ovdje - rekla je tiho - Baš kao ni tebe.

Njegov je pogled zastrašujuće potamnio. - Jedina stvar koja bi nas mogla natjerati da odemo je čista sila - ponovo ju je bludnički odmjerio - A ti je nemaš.

ŠEST

Dok se Court kretao kroz kuću, pokušao je shvatiti što se to točno dogodilo. Buljenje u njezine oči i pune usne ometalo mu je koncentraciju, no znao je da ga nije željela - barem ne isprva. Njezini su potezi bili proračunati. Imala je neki cilj, i bio je podmukao.

Napokon ju je uspio poljubiti, što ga je ostavilo... praznim. To što se kasnije zapalila poput grančice godilo je njegovu egu. Kriste, dobro je rekao - imao je pravu priliku da je uzme tamo na onom stolu. I da je mogao, ne bi oklijevao.

Tad se praznina pretvorila u ljutnju. On ju je zaista želio, a ona je samo nešto htjela od njega - bio je siguran da će uskoro doznati i što.

Na ulaznim vratima je zastao i naslonio ruku na zid pokraj vrata. Pokušao se otresti dojma koji je ostavila na njega. Skvrčio je prste na zidu i snagom volje doveo svoje tijelo pod kontrolu, a zatim konačno i otvorio vrata petorici iz svoje družbe.

- Court! - povikao je Gavin MacKriel, najstariji iz družine.

- Boga mi, drago mi je da te vidim.

Kada ga je muškarac zgrabio za ramena, Court se namrštio i počeo ga udarati po leđima zdravom rukom sve dok ga ovaj nije pustio i krenuo dalje.

Jednooki div MacTiernay ga je odmjerio, a zatim ga je, prije nego što je prošao pored njega, šakom udario u prsa.

Court je zurio za njim. MacTiernay nikada nije pokazivao emocije.

Sljedeći na redu bio je Courtov rođak Niall koji ga je snažno udario po leđima, a Liam, najmlađi, spremao se učiniti isto, no Courtov ga je prijeteći pogled u tome spriječio. Posljednji je ušao Fergus koji je tijekom vremena zaradio nadimak 'Škot koji spava', no i on je djelovao vrlo budno i razdragano što ga vidi.

Pustio ih je unutra, a zatim uveo u salon. Ponašao se kao da je vlasnik kuće. - Gdje su ostali?

Liam je već grickao krušku iz zdjele za voće koja je stajala u predsoblju. S devetnaest je godina još rastao i bio je u stanju dnevno pojesti dvije svoje težine. Zagrizao je i punih usta rekao: - Traže tijelo koje će pokopati tvoji rođaci.

- Kako su pažljivi - rekao je Court i sjeo za glavni stol. Osjetio je slabost od njihovih srdačnih pozdrava. Ništa čovjeku ne može skrenuti misli sa žene bolje od gorštačkih udaraca. - Bili ste sigurni da sam mrtav?

- Pratili smo onu tvoju dvojicu Rechazadosa - odgovorio je Fergus i zavalio se u

stolicu - a zatim smo ih *ubijedili* da sudjeluju u svom posljednjem razgovoru. Rekli su nam da su te ubili.

- To su svakako imali u planu. Ubili ste ih obojicu? Dakle, imamo ih još četrdeset i sedam.

- Četrdeset sedam i još ponekog — odgovorio je Gavin. — Nadam se da si im rekao da ih dolazimo ubiti.

- Da, jesam. U danom trenutku to baš nije polučilo uspjeh kojem sam se nadao, no sada sam sasvim zadovoljan.

Niall je stajao i proučavao vinski ormar. - Nakon što smo primili tvoju poruku, ostatak družine poslao sam u krijumčarevu kolibu da nas tamo čekaju.

Niall je trebao preuzeti vodstvo nad družinom u slučaju da se Courtu nešto dogodi i ovaj je kimnuo u znak odobravanja njegove odluke. Naišli su na izoliranu kolibu kada su istraživali sporedne prijelaze duž granice s Francuskom. Bila je prepuna starih luksuznih stvari, sanducima prekrivenim prašinom koji su bili prepuni srebrnine, porculana i kristala kojima se neki krijumčar nikada nije uspio vratiti.

- Donio sam tvoju opremu - dodao je Niall. - Ne djeluješ mi kao da ti je manjkalo odjeće, no kladim se da ti je nedostajalo tvoje oružje.

- Nemaš ni pojma koliko. Kad je čuo kako konjanici prilaze, nije znao je li konačno uspio na ovu planinu dovesti Pascalove ljude. Nije znao kako da je zaštititi od njih.

- Pa, čija je ovo kuća? - upitao je Niall.

- Pripada jednoj djevojci. Andorki - Court se pitao mogu li oni vidjeti da je smeten. Niti jedna bitka, niti jedno divljaštvo nije ga do tada toliko izbacilo iz takta.

Niall ga je presjekao pogledom. — Lijepa je? Da, Niall ga je prozreo.

- Da - priznao je. Samo nekoliko trenutaka prije, ista ta lijepa žena zabila je prste u njegove mišiće kako bi ga privukla bliže sebi. Mislio je da je ta njezina reakcija prirodna i želio je uživati u njoj, no ako je bila spremna manipulirati njime... Uhvatio ih je kako ga ispitivački promatraju. - Pronašla me polumrtvog kraj rijeke i dovukla me ovamo. U blizini nema muškaraca pa sam ostao.

- Dovukla te? Znači to je jedna *velika* lijepa Andorka.

- Ona i *njezina kobilica* su me dovukle. Ona je sićušna. Trebali biste je vidjeti, vjetar bi je mogao otpuhati. Court je shvatio da ga Niall proučava stoga je promijenio temu. - Ima li kakvih novosti?

Niall je izvukao bocu vina i zazviždao pročitavši natpis, a onda je rekao - Čuli smo da bi Španjolci mogli doći po svoje dezertare ovih dana. A ako oni to ne učine, pokupit će ih Francuska.

- Već je proketo bilo i vrijeme. Courtu se već dugo gadio taj nedostatak volje za akcijom kad je invazija bila u pitanju. Da, Andora je bila mala zemlja, no njezina je pozicija bila ključna, a Pascal je to vrlo dobro znao. — Gdje ste to čuli?

Gavin se počeo vratiti. - Od Otta.

- Od Otta, ha? - Courtove su oči potamnile. - A zašto bi nas on kontaktirao?

Gavin je malo oklijevao, a zatim je rekao: - On je... opet je prekoračio svoje granice.

- Kao i uvijek. Upravo je stoga Court prije nekoliko godina prekinuo suradnju s tim Prusom i oformio svoju družinu.

- Kakav je omjer sada? Šezdeset prema petsto? Otto je svoju družinu uvijek održavao minimalnom, a uzimao je ogromne poslove. Bio je to odličan način da se zaradi novac. I siguran način da se pogine.

- Otprilike takav - odgovorio mu je Niall i vratio bocu na mjesto uzevši novu. Izraz njegova lica govorio je kako je ova još skuplja. Nije se radilo o tome da je Niall bio stručnjak za vina, već je imao gotovo neprirodan osjećaj za novac i mogao je precizno detektirati vrijednosti stvari, onako kako psi tragači detektiraju miris.

- I obraća nam se ponizno? - Courtu se nije sviđao smjer u kojem je ovo vodilo. Nekima od njegovih ljudi nije smetalo igrati na nesigurno, bez obzira na to koliko su im izgledi bili loši.

Gavin je kimnuo. - Možda ćemo moći nadoknaditi dio onoga što smo ovdje izgubili.

Court je odlučno odmahnuo glavom. - Još uvijek ništa nismo izgubili.

- Nema ništa loše u tome da se odreže mamac - rekao je Niall. - Ona druga trupa, oni tirolski strijelci prve klase, otišli su bez plaće.

- Regija je nestabilna i svima se tresu gaće od straha. Nitko se ne želi suprotstaviti Pascalu, pogotovo ne nakon onog što je učinio tebi - nadovezao se Gavin.

Niall je skrenuo pogled s vina kako bi proučio Courta. - Dobro su te isprebijali?

Bili su ga toliko iskasapili da se Court još uvijek čudio tome što je živ.

- I oni i rijeka. Morao sam naslijepo skočiti u brzace, a zatim zajahati struju s glavom prema naprijed.

- A tvoj zglobovi? - upitao je Niall. Court nikada nije sreo osobu oštrog oka kakvo je imao njegov rođak. - Izgleda čudno, a koristiš se samo drugom rukom.

Nije bilo ni čudo da je djelovao neprirodno, s obzirom da je bio ukočen i bolniji no inače, a sve zahvaljujući tome što je prije samo deset minuta objema rukama gnječio Anninu bujnu stražnjicu.

- Slomio sam ga. Nosio sam gips. Mislim da će za tjedan dana biti u redu.

- Gips? — upitao je Niall s nevjericom. — A što nedostaje zatezanju kože zubima sve dok ne prestane boljeti? Gips se stavlja dječici i djevojčicama kada padnu sa svojih ponija.

Nasmijali su se samo Liam i Gavin. Bezosjećajni MacTiernay nikada nije pokazao da je sposoban smijati se, a Fergus je već odavno prekrižio ruke na prstima i zaspao.

- Nisam imao pravo glasa - Court je oprezno savio prste.

- Andorka mi ga je stavila kad sam bio u nesvijesti. Namrštio se Niallu koji se

vraćao za stol s otvorenom bocom i čašama za družinu. Možda ne bi trebali piti iz boce koja je skuplja od one zbog koje je Niall prethodno zazviždao.

- I, koliko si dugo bio u nesvijesti? - upitao je Niall dok je točio po čašama.

- Dva dana. Iako Court nije običavao piti vino, zanimalo ga je kakav je okus ovo imalo. Njegovo piće bio je viski jer ga je on od svih pića činio najveselijim. Vino? Ne baš toliko. - Čudi me što me čitavo ovo vrijeme Pascal nije mogao pronaći.

- On pretražuje dolinu, no ne onako kako je to običavao raditi jer je prezaposlen. Pazi sad ovo - ženi se - objasnio mu je Niall. - Ona je neka španjolska aristokratkinja. Navodno je kraljevske krvi ili tako nešto. Vjenčanje s njom dat će mu prava na Španjolsku veća od svih prava koja su imali drugi generali.

Gavin je otpio gutljaj i impresionirano pogledao u Nialla kao da je ovaj sam uzgojio lozu. - Kruže glasine da se ona raduje vjenčanju.

Court se s gađenjem zavalio dublje u stolicu. - U tom slučaju zaslužuju jedno drugo.

Liam je odjednom iskapio čašu. - Pa gdje je ta djevojka koja izrađuje gipseve?

- U svojoj je sobi - odgovorio je Court i stao proučavati svoje ljude. Pitao se što će ona misliti o njima, a zatim je dodao: — Najvjerojatnije će večeras tamo i ostati.

Liam mu je dobacio jedan od svojih prefriganih pogleda. - Toliko sije umorio da ne može ustati iz kreveta?

Court je rukom počeo usta i nije se mogao suzdržati da ne kaže: — Da bar.

Niall je začuđeno podigao obrve. - Djevojka koju Court MacCarrick ne može imati? Takva ne postoji.

Court je glasno uzdahnuo. - U Andorskim planinama postoji.

*

Jednostavno su preuzeli kuću. Pustošili vinski podrum, prekapali po knjigama, krali iz zalihe duhana, a Court je sumnjao da su već uspjeli očistili smočnicu. Nakon dva sata i dvanaest boca vina, Court je otkrio da su kilogrami koje je izgubio osigurali da brže padne pod utjecaj alkohola.

Kad je odgurnuo posljednju čašu, začuo je da se otvaraju ulazna vrata. - Vratit ću se - dobacio je nerazgovjetno preko ramena i požurio prema vratima.

Na putu je presreo Annaliju i zgrabio je za rame. - A kamo ćeš ti?

- Idem spavati *negdje drugdje* — drsko se obrecnula, i trgnula ramenom da se oslobodi njegova stiska.

- Ne, ne vjerujem da ćeš uspjeti u tome - zarežao je i konačno je ispustio.

- Misliš da mi možeš zapovijedati u mom vlastitom domu?

- Da - s lakoćom je odgovorio.

Zagladila je kosu. Opet ju je podigla u punđu, no bila je labava. Posumnjao je da je možda još uvijek pijana.

- Jedno je ostati sama u kući s neočekivanim pacijentom – izgovorila je to s akcentom koji je bio tvrđi no ikad. - No sasvim je drugo kada neudana mlada žena ostaje nasamo s bandom plaćenika.

- Ah, Annalía, pa nisi ih još ni upoznala. Odjednom je poželio da je vide kako bi razumjeli što ga je to točno dovodilo u kušnju. Uzeo ju je za ruku.

- Što to radiš? MacCarrick?

Bilo mu je mrsko to što mu se sviđalo kako izgovara njegovo ime. Šaptala mu ga je u uho kad je iskušavala svoje trikove na njemu, trikove koji su ga razbjesnili jer da je imala ikakvog iskustva...

Gurnuo ju je u salon i najavio: - A ovo bi bila gospodarica kuće. Lady Annalía Llorete.

Muškarci su ustali, a vidjevši koliki su, razrogačila je oči istom brzinom kojom su njihovi pogledi potamnili kad su je ugledali. Kada je Court sjeo kako bi promatrao taj prizor, muškarci su nahrupili prema njoj sve dok se nije povukla uza zid.

- 'Lijepa' je bila umanjenica je li? - dobacio je Niall preko ramena.

Court je slegnuo ramenima i vratio se svojoj čaši.

Kad se Gavin odlučio predstaviti, uzeo joj je ruku i poljubio je. Court je sa svog mjesta mogao vidjeti da joj je pri tome palcem protrljao kožu i pitao se zašto ga je to zasmatalo te zašto je u tom trenu poželio da je nije pokazao. Gavin je ostalima na gaelском rekao da joj moraju opipati kožu na rukama.

I učinili su to, jedan po jedan dok su se predstavljali, da bi na kraju Liam izjavio: - Imate krasne majušne meke ruke!

Niall je nije dotakao. Najvjerojatnije stoga jer je točno znao što Courtu prolazi glavom.

Uspaničilo ju je njihovo *timarenje*, no njezina reakcija na njih nije ga začudila. Svi do jednoga bili su divovi puni ožljaka. Fergusu je nedostajalo nekoliko prstiju, MacTiernay je bio najviši od svih, a nije imao oko. Prestrašila se ona i Courta, no ipak je inicirala poljubac. Što god da je željela od njega, željela je to svim srcem.

- Lady Annalía, hvala vam što ste nam dopustili da ostanemo - obratio joj se Niall.

- Nije to učinila - obavijestio ih je Court. - Želi da odemo.

Podigla je bradu. - Gospodine MacCarrick, moj prioritet su ljudi koji žive ovdje. Čak i ako više niste u savezu s Pascalom, vaša prisutnost nas sve ugrožava.

Court se promuklo nasmijao. - To uistinu zvuči vrlo plemenito, no zašto im ne kažeš ono što si meni rekla na vratima? Želiš da odemo kako bi sačuvala svoj ugled.

- Court, u pravu je... - progundao je Niall.

Prekinuo ga je. - Planirala si me nešto zamoliti večeras, nisi li? Zašto to ne učiniš sada?

Otvorila je usta kako bi mu odgovorila, no brzo ih je zatvorila i skrenula pogled.

- Možda ćeš ujutro biti više naklonjena tome da podneseš svoju molbu. A možda

ćemo mi biti naklonjeni da je saslušamo

- ako ostanemo ovdje.

Ponovo ga je pogledala. - U redu, ostanite. Možemo razgovarati kad se vratim...

- I ti ćeš ostati ovdje.

Popravila je ogrlicu i pri tome djelovala toliko jadno da je Court gotovo popustio. Mogao je osjetiti kako ga njegovi ljudi promatraju, potpuno zbunjeni njegovim ponašanjem.

Teško je progutala i odgovorila mu bolnim tonom u glasu.

- Da, naravno. Proširujem svoju dobrodošlicu na vaše ljude i radujem se našem sutrašnjem sastanku.

- Idi leći Annalía. Trebat će ti odmor nakon noći koju smo proveli. Izgledala je kao da ju je netko ošamario dok je hvatala zrak prije nego što je kliznula iz sobe.

Niall nije čekao ni toliko da ode van granica čujnosti. - Što je, dovraga, tebi?

- Nemoj ni započinjati. Nije ona tako bespomoćna kakvom se čini, a i proteklog me tjedna redovito vrijeđala. Kada je uvidio da nije uvjerio Nialla, Court je dodao: - Proračunata je i razmažena, a večeras je htjela manipulirati mnome, naoštriti zube i primijeniti svoje ženske trikove. Rukom je zabrinuto protrljao stražnji dio vrata jer je znao da je imala imalo iskustva... mogla ga je imati u šaci. - To nije bilo u redu.

Niall je odmahnuo glavom. - Ne znam jesam li te ikada vidio da se tako ružno ponašaš prema nekoj djevojci.

- To je zato što još nisi upoznao ženu poput nje. Kažem ti, u životu sigurno nisi imao prilike susresti tako arogantnu žensku. Vidjet ćeš sutra.

SEDAM

*A*nnalía se probudila prije zore kako bi razmislila o svojim sinočnjim postupcima.

Spoznala je nekoliko vrlo neprijatnih činjenica o svom karakteru. Uočila je pukotine u svojem moralu - očito nasljedne pukotine. A sada je spoznala još jednu činjenicu - u kombinaciji s viskijem, najobičniji dodiri muškarčevih usana na njezinima, a zatim i na njezinim grudima bili su dovoljni da izgubi razum.

A tog je jutra morala zamoliti tog filistra za pomoć pred njegovim glomaznim... suradnicima. Odlučila se prisiliti da to učini, iako je znala da će je, *u slučaju da joj odluči pomoći*, natjerati da... puže pred njim.

No sasvim je sumnjala u njegovu pomoć. Prije nego što je sunce izašlo, izvukla je Vitalea iz kreveta i uputila ga da spremi lambe za put. Tog je dana trebala otići kod Pascala, i znala je da, ako ne nagovori gorštaka da joj priskoči u pomoć, mora otići. Svoju prtljagu ostavila je u staji tako da bude sigurna da može odmah otići ako joj se bude žurilo.

Vitale se ipak svađao s njom oko čitave stvari jer nije želio da ode pod bilo kojim okolnostima. Nagovorila ona plaćenike ili ne.

Čak se i pohotni stari Vitale bojavao toga što bi joj čudovište poput Pascala moglo učiniti prve bračne noći. No ona sama nije bila nervozna kao prije. Prilično joj se svidjelo ljubljenje, i to čak s tim divljakom kojeg je *prezirala*. Pričalo se da je Pascal jako pedantan kada su u pitanju bili odijevanje i čistoća. Koliko je prema tome moglo biti gore s njim?

Vratila se u sobu prije nego što su se gorštaci probudili i posebno se potrudila oko frizure i odjeće. Kad je začula da su se počeli motati uokolo, spustila se u prizemlje.

Kad je ušla u salon, morala se ugristi za jezik da ne počne vrištati zbog njihovih čizama na stolu koje su se naslanjale na već potamanjenu hranu i mirisa duhana koji je zadimio sobu.

Mare de Déu! Posvuda su ležale prazne boce vina. Sirom otvorenih očiju ogledala se po prostoriji. Je li ih sinoć još došlo? Ne, samo je njih šest opustošilo obilnu zalihu vina u ormaru i dobro pretreslo kolekciju vina u podrumu.

U tom trenutku su je ugledali pa se prisilila nasmiješiti. - Dobro jutro, gospodo - obratila im se s dostatnom pristojnošću. Kada su ustali kao da bi joj ponovo mogli prići, nesumnjivo kako bi joj još jednom dotakli ruke, ustuknula je prema vratima i

pritisnula dlanove na kvaku iza sebe. - Vjerujem da ste dobro spavali.

- Jesmo. Hvala vam na gostoprimstvu. Pretpostavila je da je to Niall. Sinoć su joj se, istina, svi predstavili, no sva su joj njihova imena zvučala isto, ili barem jako slično s obzirom da su joj bila čudna i nepoznata. Najsmješnije je bilo to što su im sva prezimena započinjala s prefiksom Mac.

- Hoćemo li sada prestati čavrljati i baciti se na ono što si me stvarno željela zamoliti? - promrmljao je MacCarrick. Ponovo je djelovao iscrpljeno. Oči su mu bile krvave, a kada je ušla bio je trljao čelo.

Slabašno se osmjehnula. - Naravno, gospodine MacCarrick. Vaša je izravnost uvijek pravo... osvježenje.

Podigao je obrve. - Osvježenje, je li? Ah, da, sjećam se. Rekla si da mojim ljudima nedostaje profinjenosti.

Mogla je osjetiti kako se rumeni. Čak je i tim plaćenicima bilo neugodno zbog nje. Mrzila je tog čovjeka. *Mrzila*. No odlučila je ne prezati ni pred čim kako bi pomogla Aleixu. *Samo razmišljaj o tome, Annalía*. - Željela bih vas unajmiti da pomognete meni i mojoj obitelji.

Posprdno se osmjehnuo, nesumnjivo uživajući u njezinoj nelagodi. - A što bi ti to točno željela da mi učinimo?

Po prirodi je oduvijek bila samozatajna i nepovjerljiva, a pored toga i vrlo ponosna osoba, no sada je morala prijeći preko svih tih vrlina jer joj niti jedna u danoj situaciji nije koristila. - M-mog brata, Aleixandrea Llorentea, zarobili su Pascalovi ljudi.

Pogledom je prešla preko sobe kako bi vidjela njihove reakcije. Najmlađi je umalo nešto rekao, no tada se od ispod stola začuo tupi zvuk kao da ga je netko udario. Odmah je zatvorio usta. Što joj je to zamalo rekao? Je li nešto znao?

MacCarrick joj je drsko mahnuo da nastavi i ona je uz puno uloženog truda dodala: - On je jedina obitelj koja mi je preostala, a našao se u Pascalovu zatvoru. Platit ću samo da ga oslobodite. Platila bih više od Pascala.

- Zašto misliš da je još uvijek živ? - upitao ju je MacCarrick.

Osjetila je kako je na pomisao da je Aleix mrtav problijedjela, i oči su joj, na njezinu sramotu, zasuzile. Nesvjesno je počela lomiti prste pred sobom, a zatim se prisilila da smiri ruke i opusti ih sa strane.

Stariji muškarac je na stranom jeziku nešto došapnuo MacCarricku.

MacCarrick ga je presjekao pogledom i prasnuo: - To pitanje je sasvim na mjestu.

Nije znala kako da se nosi s tim ljudima. Naučili su je da savršeno veze i da se besprijekorno ponaša za stolom, no nitko je nikada nije uputio na to kako da pregovara s nemilosrdnim ljudima. Njezina zamisao da samo s poljupcem pokuša manipulirati MacCarrickom bila je smiješno deplasirana, no ako je bila ono za što su svi mislili da jest, zašto joj to nije uspjelo?

- Bit će živ, zato jer je vrijedan Pascalu. Ljudi ga ovdje vole i učinili bi sve za

njega. General će to iskoristiti kako bi stekao moć nad njima.

- Zašto bi mu trebala moć nad njima kad ih je već podčinio svojim teroriziranjem? - upitao je MacCarrick i zavalio se u stolicu. Zvučao je kao da se naslađuje tom činjenicom.

- On ih je terorizirao? Ili su ih njegovi *sluge* terorizirali? - zažalila je zbog tih riječi iste sekunde kad ih je izrekla.

Ogledao se po prostoriji podignutih obrva kao da je upravo dokazao neku teoriju, a usne su mu se razvukle u zločesti podrugljivi osmijeh.

- Bježi Annalía. Ostat ćemo ovdje još samo nekoliko dana.

Iako je ta konstrukcija zasigurno bila zapovjedna, ipak ga je molila: - Ali platit ću vam!

- Imaš li novaca na imanju?

- Ne, ali imam nakita. Nakita neprocjenjive vrijednosti.

Uputio joj je pokroviteljski pogled. - A gdje bismo to mogli prodati u ovoj zemlji?

- Onda moj miraz. Ako oslobodite Aleixa, on će vam ga prepisati. Ja ću vam ga drage volje ustupiti.

- Ne mogu zamisliti da bi taj tvoj *miraz* mogao biti toliki koliko mi inače naplaćujemo.

- To je zato što ti je mašta ograničena! Kad se muškarac po imenu Niall s još dvojicom zagrcnuo od smijeha, opet se ugrizla za jezik. - Uzmite sve što želite iz ove kuće. Bilo što! Sigurna sam da se već pod ovim krovom možete naplatiti.

- Bilo što, dakle? - upitao je s čudnim izrazom na licu. Niall je zavrteo spuštеноm glavom i ustao da ode iz prostorije. Ostala četvorica su ga pratila.

Ona je još uvijek željno kimala glavom. — Samo recite svoju cijenu gospodine MacCarrick. Ja ću je rado platiti.

- Onda smo se dogovorili — rekao je i besramno je odmjerio. - Želim tebe.

- M-molim?

- Čula si me. Mogu namirisati očaj, a ti si očajna. Sinoć si me bila voljna poljubiti kako bi me pridobila za svoj cilj, a dao bih se kladiti da si spremna i na više od toga. Zašto to ne učiniš sa mnom?

Oči su joj gotovo iskočile. *Mrzim te*, pomislila je.

- Oslobodit ću ga, no prije nego što to učinim, nauživat ću se tebe - rekao joj je samozadovoljno. - To su moji uvjeti.

- Ovdje ima dovoljno materijalnog bogatstva koje može zadovoljiti čak i tebe - procijedila je kroz zube.

- Misliš 'nekog poput mene'. Onda zaboravi - rekao je i odmotao novine protresao ih za čitanje, a zatim podigao noge na stol i tresnuo njima o drvo. — Neću raditi za tebe ni za kakvu naknadu manju od tebe same - dobacio joj je preko novina.

Namrštila se u nevjerici. Te su čizme bile ukradene, a pripadale su Aleixu. Sada su nemarno bačene na stol. Njezin i Aleixov stol. Ona i njezin brat, koji joj je bio više

poput oca, doručkovali su za njim svakoga jutra i razgovarali o imanju. Aleixa više nije bilo. Nitko joj nije želio pomoći, a ona nije znala zašto.

Uto su se ostali vratili i sjeli.

Shvatila je da se po prvi put u životu našla u situaciji da joj je potrebna pomoć. Pomoć koju je zatražila, a nitko joj je nije bio voljan pružiti. Po prvi put u životu dobila je... nemoralnu ponudu.

MacCarrick je nastavio čitati i ignorirati je, a kada je prekrižio gležnjeve pažnju joj je privukla boca kraj njegovih nogu. Prepoznala je to vino jer je bilo flaširano one godine kad je Aleix oženio svoju voljenu Mariette te je bilo skladišteno s posebnom pažnjom. Čuvali su ga kako bi nazdravili rođenju njihova prvog djeteta. To se vino nikada, nikada nije smjelo popiti.

Ipak, stajalo je tamo na stolu otvoreno i gotovo puno, zaboravljeno među ostacima hrane.

Počela se kretati i pritom se mrštiti jer gotovo uopće nije bila svjesna što to radi. Gledala je kako je noge nose prema MacCarricku i vidjela kako joj ruka čvrsto hvata grlo boce, prije nego što ju je podigla visoko i izlila vino na njegovu glavu. Režeći zvuk koji je dopirao iz njegova grla bio je sve glasniji i glasniji, no bez obzira na njega, kad se boca ispraznila ona ju je naglo ispustila tako da ga je pogodila ravno u debelu lubanju. Činilo joj se da joj je nešto prokleo. Činilo joj se da ga netko obuzdava. Na katalonskom je tada, ne obraćajući se nikome posebno, rekla da je to vino imalo sentimentalnu vrijednost i da svi skupa mogu ići dođavola.

Zidni sat otkucao je osmi put. Podigla je haljine i gotovo otplesala iz sobe. Zgrabila je rukavice sa stola pored vrata, a zatim odšetala do staje gdje se trebala susresti s Vitaleom.

Bilo je vrijeme za jahanje.

MacTiernay i Niall držali su ga sve dok se svojim očima s prozora nisu uvjerali da je odjahala. Court je bio toliko šokiran da je jedva mogao shvatiti što je to učinila. A kada je poletio prema njoj, MacTiernay ga je uhvatio, dok ga je Niall grabio za ruke.

Oslobodio ih je i počeo divlje okretati svoju mokru glavu samo kako bi vidio Nialla kako zuri u njega.

- Opet ću te pitati. Što se to, dovraga, događa s tobom Court?

- *Sa mnom.*? Nisi li upravo vidio najarogantniju ženu na svijetu kako mi istače bocu vina na glavu?

- Kad si to zaslužio, i to svaku kap. Onako razgovarati s njom kad nas je samo zamolila za pomoć.

- I k tome si je i odbio? Jasno je da mi nismo nikakvi dobrotvora, no u ovoj kući ima blaga kakvog još nisam vidio. Mogla nas je platiti baš kao i netko drugi - dodao je Gavin.

Court je rukavom obrisao lice. - Za slučaj da to niste shvatili ona nas *nikada nije zamolila* za nešto, a za slučaj da niste razumjeli, upravo nam je rekla da se gonimo

dođavola. Zatresao je glavom i posvuda zašpricao vinom. - Pa ipak sam joj htio pomoći. Niall, znaš da jesam. Pomogao bih joj da nije bilo ovog. Samo sam je htio malo zadirvivati. Samo na jedan dan.

Niall ga je gledao u nevjerici. - Vidio sam kako s užitkom trgaš vratove i kolješ. No nikada nisam vidio da si tako beščutan prema nekome tko je slabiji od tebe i u tako ranjivom položaju. Jedini član njezine obitelji je u zatvoru one ološi, a ti bi to okrenuo protiv nje? I to kako bi je malo *zadirvivao*?

Court je rukom prešao preko kvrge na glavi. - Dovraga, nisam li rekao da ću ga spasiti?

- I hoćeš, jer si ga ti tamo i strpao.

by Sanja

OSAM

Kad je Annalía stigla u selo Ordino mogla je čuti samo lavež pasa. Premda je bilo tek kasno poslijepodne, ulice su bile sablasno tihe.

Ona i lambe su laganim kasom prešle preko šljunčanog prilaza najveće zgrade u selu, bila je to kuća građena od starog kamena. Znala ju je viđati i ranije kada bi ovuda prolazila i uvijek se pitala što se dogodilo vlasnicima.

Tek je pristigla pred ulazna vrata kada ju je presreo čovjek koji je grabio dugim koracima. Sirom je otvorila oči. Bio je to jedan od Rechazadosa - prepoznala ga je po križu tetoviranom na podlaktici. Znala je za priče o tim legendarnim ubojicama i čula je da su beskrupulozni baš kao i gorštaci, samo još ravnodušniji. Bez upozorenja ju je snažno povukao sa sedla i bacio na noge.

Dok je ovaj grabio njezine torbe pridružio im se i raščupani dezertar španjolske vojske kako bi preuzeo lambe. Željela mu je objasniti kako da se ispravno pobrine za nju, no Rechazados je zapucketao prstima dajući joj znak da priđe bliže. Skupila je i posljednji gram hrabrosti kako bi krenula prema njemu jer joj je cijelo njezino biće govorilo da je on utjelovljenje *opasnosti*.

Jedna žena iz sela ispričala joj je da im izrazi lica nikada ne odaju emocije i da čovjek jednostavno ne može predvidjeti njihov sljedeći potez. Druga joj je pak seljanka priznala da je njezina sestra shvatila da će je silovati tek kad je pala na pod.

Zgrabio ju je za ruku i povukao preko stepenica do ulaznih vrata, a zatim gurnuo u prigušeno osvijetljenu kuću. Tješila se time što su Rechazadosi bili poznati po tome da bespogovorno poštuju naredbe svojih nadređenih. Do smrti bi se borili kako bi ispoštovali naloge, a bila je sigurna da im je Pascal naredio da je ne diraju.

Popeli su se širokim stubama koja su vodila na još mračniji kat. Soba u koju ju je gurnuo bila je posljednja u nizu, na najudaljenijem kraju kuće. Unutra je sadržaj torbi ispraznio na krevet, a zatim počeo kopati po njezinim razbacanim stvarima.

Napustio je sobu sa zluradim pogledom, no nije ju zaključao. Naravno da nije bilo razloga očekivati da će pokušati pobjeći.

Drhtavo je izdahnula, a zatim je počela istraživati prostoriju u kojoj se našla. Iznenadila se kad je uvidjela da je soba velika i da djeluje dovoljno udobno - u njoj se nalazilo dosta sagova, svijeća i, najvažnije, čist krevet. Prozor je bio podignut, a s njega se pružao pogled na dvorište sada već osvijetljeno uličnim lampama. Je li ona očekivala zatvorsku ćeliju? Da, jer se smatrala zatočenikom.

Vodom s ormarića sprala je sa sebe prljavštinu od puta koliko je najbolje mogla, a zatim je iza vrata presvukla svoj blatni jahaći kostim. Nakon što je isprala i ponovo sredila frizuru, složila je odjeću natrag u torbu, objesila haljine koje su bile *strašno* zgužvane, a potom je učinila jedino što joj je u tom trenutku preostalo - sjela je na rub kreveta i čekala, nemajući blagog pojma što.

Prošlo je čitavih sat vremena tijekom kojih je u glavi ponovo proživljavala sukob koji se tog jutra odvio u njezinu domu zamišljajući scenarije u kojima bi ona šokirala MacCarricka tako da *on* ostane širom razjapljenih usta, a onda su se otvorila vrata. U sobu je ušla mlada zgodna djevojka njezine dobi, a Annalíjno je srce poskočilo. Jesu li i nju prisilili da bude ovdje? Možda bi mogle postati saveznice?

- Dakle ti bi trebala biti moja pomajka - s podsmijehom joj se obratila mlada žena.

Bila je lijepa sve dok nije otvorila usta.

Annalía ovo nije predvidjela, no to da je mnogo stariji Pascal imao djecu bilo je sasvim razumljivo. - Ako si ti Pascalova kći, onda pretpostavljam da jesam. Kako se zoveš?

- Olivia.

- A koliko bi još pastorčadi mogla očekivati?

- Svi su osim mene razbaštinjeni ili su pobjegli od njega - nakrivila je glavu prema Annalíji. - Djeluješ nesretno. Zar se ne veseliš vjenčanju? - narugala joj se Olivia.

- Bi li ti bila sretna da se nalaziš na mome mjestu?

Drsko je slegnula ramenima, a zatim ignorirajući Annalíju prošla pokraj nje do prozora kako bi ispitala što se događa u dvorištu.

- Olivia, znaš li je li moj brat zdrav?

Dugo je šutjela, a zatim se okrenula i odmjerila Annalíju kao da se hoće uvjeriti da je vrijedna toga da joj udijeli ljubaznost i odgovori na pitanje. - Llorente je živ.

- Da je mrtav, bi li mi lagala?

- Da - odgovorila je bez oklijevanja. — Sada pođi za mnom. Tvoj te novi gospodar čeka.

Annalía ju je slijedila, no samo zato što je bila spremna zaključiti taj sastanak. Nije mogla zamisliti kako će general izgledati. Vjerojatno će imati okrutno lice s oštrim crtama lica kakve je imao MacCarrick. A možda se tek nadala da izgleda barem upola kao gorštak.

- On je unutra - rekla joj je Olivia i pokazala bradom prema vratima. Kad se učinilo da su Annalíjine noge odbile poslušnost, Olivia je prasnula: - No? Kreni!

Annalía je gurnula vrata i time pokazala određenu hrabrost. Zaprepastila se kad se Pascal okrenuo prema njoj.

Annalía u životu nije susrela ljepšeg muškarca.

Court je zurio u svoju svježe natočenu čašu i polako tonuo u naslonjač položivši noge

na niski stolić ispred njega; trudio se opustiti nakon dana koji je počeo... *loše*, a nakon toga se samo pogoršao. Kraj njega su za stolom kartali Liam, Niall i Fergus, iako je Fergus neprestano zijevao. Gavin je pušio lulu punu skupog duhana. MacTiernay se ljuljao u stolici sa zatvorenim očima - to jest okom - vjerojatno proživljavajući stare bitke.

Kad se Court konačno smirio nakon incidenta s vinom i riješio se mamurluka, Niall mu je predložio da pokuša zamisliti da se nađe u Annalijinoj situaciji. Naposljetku, napali su njezin osjećaj za bonton onako kako bi to učinila najezda skakavaca i Court joj se obraćao tonom kojim se očito niti jedan drugi muškarac do tada nije usudio. Court je isto tako mislio da ju je prestrašilo *timarenje* koje joj je priuštila njegova družina. Bića koja se prestraše uvijek grizu nakon što ih se stjera u kut, i ona je ugrizla.

Stoga je poslušao Niallov savjet i ostavio je na miru ostatak dana. Iako ju je kasnije poželio vidjeti, Vitale mu je rekao da će mu stanovnici imanja »dopustiti« da pričekaju zalazak sunca prije nego što odu, te da je *madmoiselle* toliko uzrujana njegovom nemoralnom ponudom da će tu noć prenoćiti s druge strane planine.

Mogao se zakleti da se ta djevojčica rodila samo kako bi mu usadila osjećaj grižnje savjesti. Ili da barem to pokuša učiniti. Srećom, on nije bio tip koji se borio sa savješću.

Obično bi tijekom sličnih večeri kad ne bi bili zauzeti kakvim poslom, Court sjeo i sanjario o Bainn a'Chaorainnu, njegovom imanju u Škotskoj. Zamišljao je mogućnosti koje ono pruža, a koje nitko drugi nije mogao vidjeti i brojao je dane dok ga ne bude mogao isplatiti u cijelosti i dok svi oni brežuljci, stabla, polja i kuća od starog kamena ne budu njegovi.

Bainn a'Chaorainn održavao je na životu tog muškarca koji je nosio prokletstvo samoće. No misli o Annaliji nekako su ovog puta prevladale one o tom posjedu. Prokletstvo, pa što ako se ružno ponio prema njoj? Najvjerojatnije će joj do iduće večeri brata dovesti kući, to jest, ako je Llorente još uvijek među živima...

Iz turobnih misli prenulo ga je divljačko lupanje po ulaznim vratima. - Liam, idi i otvori ta prokleta vrata!

Liam je odložio karte i teškim koracima izašao iz sobe. Nekoliko minuta kasnije zazvao je MacCarricka tonom koji je odavao da se dosađuje: - Court, vani te čekaju Pitchforkovi pobunjenici¹⁴.

- Molim?

- Skupina drhtavih staraca s bakljama i poljoprivrednim alatom te traži. Bojim se za našu sigurnost i savjetujem da odmah pobjegnemo.

Umorno izdahnuvši, Court je spustio noge sa stola i ustao. Kada je Gavin podigao obrve, a MacTiernay i Niall se mašili pištolja, zatresao je glavom. - Ja ću to

¹⁴ Poznati još i kao pobunjenici vojvode od Monmoutha koji su 1685. pokušali svrgnuti engleskoga kralja. Međutim, njegove su snage slomljene uz teške gubitke. Vojvoda je smaknut, a njegovi suradnici raseljeni po kolonijama ili pogubljeni tijekom neobjektivnih tzv. krvavih suđenja u West Countryju.

srediti.

Na ulaznim je vratima ugledao Vitalea i otprilike šesticu muškaraca koji su stajali iza njega.

Problijedjeli čim su ugledali Courtov izraz lica i učinilo mu se da je čuo kako im klecaju koljena.

- Dosta nam je načina na koji tretiraš *medemoiselle* i toga što kradeš gospodareve stvari i želimo da odeš - izjavio je Vitale umjereno ravnim tonom. - Nemate pravo više ostati ovdje.

MacCarricku je malo nedostajalo da mu odgovori sa '*Tko je jači - tlači*' i zalupi im vratima pred nosom. No umjesto toga ih je upitao: - Zna li ona za ovo što činite? Je li vas ona nagovorila na to?

- Naravno da nije. Sve nas je upozorila da vas se klonimo, bila je u strahu od toga što biste nam mogli učiniti.

Je li ona uistinu mislila da bi on audio stanovnicima imanja? Je li ga se ona bojala? Je li ga zbog toga izbjegavala kad su bili sami u kući? On je na te dane gledao kao na igru koju su oboje igrali.

- Vitale ako odmah odete, nećemo vam nauditi. Znaš i sam da se ne možete boriti protiv nas.

- Možda i ne možemo, ali skupit ćemo još ljudi i onda ćete požaliti što niste otišli.

- Do onda ćemo svi do jednoga drhtati — dobacio je Liam preko Courtova ramena.

Court mu je uputio pogled zbog kojeg se ipak povukao iz predsoblja. Kad je Vitale otvorio usta kako bi još nešto rekao, moglo se vidjeti da Courtu ponestaje strpljenja. - Vitale, nemoj me tjerati da te ubijem. Vidio je da su se starčeve oči napunile strahom i osjetio se baš kao nasilnik koji je i bio. Po prvi put u mnogo godina taj ga je osjećaj zasmetao.

Dok je zatvarao vrata Vitale mu je nešto opsovao na francuskom. Court je stisnuo oči. Francuski nije govorio onoliko dobro koliko je možda trebao, no učinilo mu se da je Vitale rekao... *le mariage*.

Vjenčanje?

*

- Lady Annalía - progovorio je Pascal dubokim glasom. - Dobrodošli u moj dom. - Pod svjetlošću lampe koja je osvjetljavala sobu reflektirale su se njegove sjajne medalje i gusta tamna kosa. Krenuo je prema njoj i pružio savršeno manikirane ruke kako bi uhvatio njezine. Bio je toliko ljubazan i imao toliko privlačan osmijeh da je načas zaboravila da stoji pred hladnokrvnim ubojicom i pružila mu ruke, no ubrzo ih

je naglo spustila.

On ih je svejedno uzeo u svoje, no Annalía je s gađenjem okrenula lice u stranu.

- Draga moja Annalía. - Bezobrazno ju je nazvao prvim imenom kao da nisu bili zaručeni tek tjedan dana i kao da te zaruke nisu bile iznuđene.

- Pascal - njezin ton bio je prezriv.

Povukao se i oslobodio joj ruke kako bi je što bolje proučio.

- Nisam mislio da ćeš biti tako ljupka kakvom su te opisivali, no upravo si takva.

Ona je zurila u strop, a on je lažno negodujući odmahnuo glavom. - Nećeš mi zahvaliti? Ta gdje su sada te tvoje toliko hvaljene manire?

- Hvaljene?

- I to prilično. Andorci vole šaputati o kraljevskoj krvi koja se skriva među njima. Kako drugačije misliš da sam doznao za tebe?

Uputila mu je blazirani pogled.

- Govore se i još neke stvari o tvojoj vrućoj kastiljskoj krvi - promrmljao je, približavajući se. - Ne mogu dočekati da vidim jesu li glasine točne.

- Moje manire? - brzo je upitala. - Zbog njih ste me odabrali?

Odmaknuo se na pristojnu udaljenost, no uputio joj je pogled koji joj je dao do znanja da se ponaša pokroviteljski. - Ne.

Oženit ću te jer će vjenčanje s kćeri najstarije obitelji u zemlji učiniti čudo za moju strategiju.

- Zašto se toliko mučiti zbog sićušne Andore? Mogu razumjeti zašto bi si netko poput vas postavio tako niske ciljeve, no zašto ne Monaco? Prstom je dotakla obraz. - Nije li i Vatikan država?

Zahihotao se. Nije joj bila namjera da ga svojim riječima zabavi - željela je poentirati.

Sjeo je za svoj stol te joj pokazao rukom da i ona može sjesti. Nije to učinila. Još jednom je učinio istu gestu, no ovog puta odrješitije, a u očima mu je zasjalo nešto uznemirujuće.

Stisnula je zube i sjela. - Želite Španjolsku, nije li tako? O tome se priča.

- Da, nakon što učvrstim svoj položaj ovdje.

Ispustila je podrugljiv zvuk. - Kako originalno. Što ćete onda biti? Šesti po redu jednostnevni general koji je to pokušao u posljednjih dvadeset godina?

Ponovo se nasmijao, očito oduševljen njezinim nastupom, a glatkoća tog zvuka nadražila joj je živce. — Bio bih šesti general u posljednjih petnaest godina koji je u tome *uspjao*. No za razliku od mojih prethodnika, imat ću nešto što oni nisu imali. Ponovo je ustao i prišao joj. Dodirnuo joj je lice i u tom je trenutku znala da su svi strahovi koje je imala u vezi njega bili... opravdani.

Kraljica i njezini generali možda nisu bili dobri vladari, ali morali su biti bolji od Pascala. Kad bi nekako uspjela poslati poruku Aleixu, možda bi ih on mogao upozoriti. - U pismu ste rekli da ćete osloboditi mog brata i njegove ljude čim se vjenčamo. Kako da znam mogu li vam vjerovati?

- Zato što će moj prvi prioritet biti da te usrećim - rekao je ulagivački.

Podigla je ruku kako bi ga zaustavila. - Pristala sam na ovu šaradu, ali odbijam sudjelovati u njoj kad smo nas dvoje nasamo.

Kimnuo je glavom. - U redu. Llorente će me podržati. On je potomak kraljevske loze i bit će vrijedno pojačanje u očima ljudi.

- Nikada.

- Baš onako kako se ti *nikada* nećeš udati za mene? Podrugljivo se osmjehnuo. - Otkrio sam da je pravi poticaj sve što mi je potrebno da ljudi učine ono što poželim. Kada joj je suviše mekim prstom dodirnuo bradu, prošli su je žmarci. - U sobi ti je pripremljena haljina. Idi gore i spremi se za večeru. Imamo goste.

Naredba. Još jedan kreten koji joj naređuje. Ustala je i pozdravila sa svom arogancijom koju su joj tijekom godina usadili, a zatim se okrenula prema izlazu.

- I, Annalía... - zazvao ju je i ona se sledila ukočenih ramena.

- Svakom služi, kojeg pronađeš da ti pomogne stupiti u kontakt s bratom, javno ćemo izvaditi utrobu.

Šokirano se okrenula prema njemu široko otvorenih usta. Onaj tobožnji iskreni smiješak još uvijek je lebdio na njegovim usnama, a izraz lica bio mu je susretljiv. Njegova su široka ramena ispunjavala uniformu, a šarene medalje ponosno su blistale na njoj. Njezin je budući suprug bio savršen.

Savršeno čudovišan.

Duboko u noći Aleixandre Mateo Llorente okrvavljenim je šakama nabijao po vratima svoje ćelije. Tog ga je dana Pascal obavijestio da će postati braća.

Annalía je mislila da će ga time spasiti, no on je znao da mračnu vlažnu prostoriju u kojoj je boravio nikada neće napustiti živ.

Isto je tako znao da je ništa neće spriječiti da to učini, a to mu je uvjerenje nagrizalo utrobu. Kako je samo želio provesti jednu minutu s njom, da joj objasni da se ne žrtvuje, posebice ne za nešto što je ionako izgubljena stvar. — *Prokleti bili* — proklinjao je. - Otvarajte ta vrata.

A onda je netko... to i učinio, no iznenadna ga je svjetlost oslijepila nakon toliko dana provedenih u mraku. Kad su mu se bolne oči privikle na svjetlo, ugledao je mladu ženu raspuštene kose odjevenu samo u laganu spavaćicu. Glasno je udahnuo zrak. Bila je prekrasna čak i s napola zatvorenim očima koje kao da su još uvijek spavale i pištoljem koji je uperila u njega.

- Ako odmah ne začepiš usta - prosiktala je - sama ću te ubiti.

Tako nešto nije očekivao. - Ispričavam se ako je moja želja za slobodom — kao i ona da ne umrem — poremetila vaš san.

Slegnula je ramenima. - Soba mi je odmah iznad tvoje ćelije. Moraš prestati lupati po vratima.

- Tko ste vi?

Namrštila se. — Zašto bih ti to rekla?

- Da ispunite posljednju želju čovjeka osuđenog na smrt?

Opet je slegnula ramenima. - Ja sam Olivia.

Nije mogla biti njegova kćer. - Olivia Pascal? - upitao je dubokim glasom.

Podigla je bradu, no nije bio siguran je li to bilo zbog ponosa ili u obrani. - Si.

- U tom bi slučaju vaše prijetnje trebao shvatiti ozbiljnije. Ako je vaša krv ikakav pokazatelj, spremni ste na svaku zamislivu okrutnost.

Okrutno se nasmiješila. - Jako spremna. Kadra sam samo iz hira pozvati stražare da vas opet prebiju.

Skočio je prema njoj. Ustuknula je samo jedan korak i hladno povukla polugu okidača. - Ne budi smiješan - njezin glas bio je grub, a lice hladno poput mramora. - Učinit ću to samo kako bih bolje spavala.

Bio je siguran da bi, stoga se naslonio na zid s rukama prekrštenim ispred sebe. – Nikada nisam čuo za nekog takvog. Nekog tko bolje spava nakon što je ubio osobu.

- Tko je rekao da ću te ubiti? Imam te dopuštenje samo mrcvariti dok ti se sestra ne uda. - No obećavam da ću im prenijeti tvoje želje i pozdrave.

Courtova ruka poletjela je prema Vitaleu i povukla ga kroz ulazna vrata u kuću. - Što si rekao? - zahtijevao je zalupivši vratima iza njega.

Njegovi su prijatelji podigli obrve kad je starca dovukao u salon i bacio na stolicu.

- Rekao sam da si svinja, nezahvalnik. Moja gospodarica spasila ti je život...

- Spominjao si nekakav brk.

Odbio mu je odgovoriti, no Court ga je počeo tresti sve dok mu nije rekao: - Zato je otišla! - rekao je uz vatrenu gestikulaciju. - Kako bi spasila brata. General ga drži zarobljenog da bi je prisilio na brak.

- Otišla se udati za njega?

Kad je Vitale potvrdno kimnuo, Niall mu je rekao: - Da, Court, prava razmažena, proračunata ženska. Udaje se za Pascala kako bi spasila brata. Kakva hladnoća.

- To ne može biti istina. Glasine su da se ženi za neku španjolsku aristokratkinju iz kraljevske loze, a ne za neku andorsku plemkinju. Kako je to moguće? Court se u tom trenutku sjetio kako je onomad prasnula na njega: *Ja sam Kastiljka...* no da je pritom i kraljevske krvi?

Vitale je oklijevao. - Zašto bih ti rekao?

- Zato jer ću, ako mi kažeš, otići po nju.

Širom je otvorio oči i lanuo: - Ona i njezin brat posljednji su izravni potomci drevne Kuće od Kastilje. Oni su nositelji posljednjih plemićkih naslova.

- To je nemoguće. Njezin otac nije bio Kastiljac.

- Titule su dobili po majci.

Kad ga je Court sumnjičavo pogledao, Vitale je dodao: - Titule nekih kuća mogu

se naslijediti i po majčinoj liniji.

Pa to je ludo. To bi je onda činilo... To znači da je ona... Court je jedva mogao vjerovati u to što je čuo, iako je istovremeno mislio da bi to lako moglo objasniti njezinu aroganciju. - Zašto nije tražila pomoć obitelji?

- I jest. Kao što sam ti već rekao, ona i njezin brat otuđeni su od obitelji i preziru taj život, pa ipak je progutala ponos i pokušala ih kontaktirati. No mišljenja smo da pismo nikada nije napustilo Andoru.

Niall je zazviždao i rekao: - Pascal je pametan skot. On cilja na Isabellinu krunu.

- No to znači da mu je Annalía bezvrijedna dok je njezin brat još živ. Onog trenutka kad se ona uda za njega, Llorente će umrijeti.

- Ne, neće - rekao je Vitale sućutno. - Pascal će pokušati iskoristiti gazdu Llorentea kao političkog pijuna.

- Krivo - Court je odmahnuo glavom i uputio Vitaleu pogled za koji je znao da mu upućuje i njegovih pet ljudi. - Tvog će gazdu ubiti, ako to već nisu i učinili.

- A ti si samo osigurao da ode - promrmeljao je Niall iza njegovih leđa. - Bravo Court.

Rukom je prošao kroz kosu. - Dovraga! Zašto nisam tražio da mi sve objasni?

Vitale mu je dobacio mračni pogled. - Prije nego što je odjahala Pascalu rekla mi je da bi radije bila ubojičina žena, nego plaćenikova kurva pa da prijatelju poput tebe povjeri život svog brata. Rekla je, šest ili pola tuceta — oboje je nepodnošljivo.

Kad ju je Court zamislio samu i prestrašenu u Pascalovu mračnom domu, u grudima mu se počeo rađati čudan osjećaj poput bolnog pomicanja srca. - O, k vragu Vitale. Zar mi to nisi mogao ranije reći?

Šest ili pola tuceta? - prisegnuo je Niall ispod glasa. - Court ti si uistinu proklet.

DEVET

Za večeru s nekoliko odvratnih generalovih pristalica Annalíji su dali jednostavnu, no ipak luksuznu večernju haljinu. Druge joj je pak večeri Pascal poslao lakrdiju od haljine otvoreno crvene boje i smiješno dubokog dekoltea. Dok su svi ostali uživali u seoskom prazniku, ona i Pascal trebali su zajedno provesti *intimnu* večer. Samo njih dvoje. S haljinom poput te, Annalía je mogla pretpostaviti zašto.

Skakala je i povlačila je prema gore pokušavajući njome prekriti grudi koliko god se dalo, a u pokušajima ju je prekinula Olivia koja joj je u sobu banula bez kucanja. Vještica je produžila ravno do njezina ormara kako bi pregledala svu Annalíjinu odjeću s pohlepnim sjajem u očima. Tog je jutra i njezin nakit pretrpio slično poniženje.

- Što želiš?

- Reci mi - upitala je dok je vadila haljinu, odmjerila je i vratila natrag u ormar - zašto nije oženjen?

Annalía se naglo okrenula i zgrabila Oliviju za ruke. - Vidjela si Aleixa? Vidjela je da ju je to iznenadilo. - Jesi li?

Olivia se grubo oslobodila njezina stiska. - Zašto nije oženjen? - tvrdoglavo je upitala ponovo.

Je li ta njezina znatiželja značila da je zainteresirana za Aleixa? Sve su žene u selu mislile da je naočit onako visok s mračnim pogledom koji je sjao iz očiju boje zlata. Majko božja, je li ovaj Pascalov izrod možda nešto osjećao prema njemu? I kako to može iskoristiti u njihovu korist?

- On je udovac — priznala je iako se pritom osjećala kao da bosonoga hoda po leglu zmija. - Žena mu je umrla na porodu.

Olivijino lice bilo je poput prazne ploče. Annalía s njega jednostavno ništa nije mogla pročitati. - On ima dijete?

- Ne, i kćer mu je umrla.

Olivia je slegnula ramenima. Da je ne bi smjesta ošamarila, Annalía je samoj sebi objasnila da ova vjerojatno ima tik koji se ponavlja svaki put kad bi se reklo nešto uznemirujuće.

- Zašto te to zanima?

Rukama je prešla preko zavjese obješene na prozoru. - Samo me zanima tko je očev zatvorenik.

- Dopusti da ti onda ispričam još nešto - rekla je Annalía i sjela na rub kreveta. Olivia se okrenula i počela zuriti kroz prozor, no nije ju zaustavila.

- Aleix je dobar čovjek, snažan muškarac. Živi u prekrasnom dvorcu s pogledom na pašnjake pune rasnih konja. Svaki ih dan promatra kako trče uokolo i, iako nikada ništa ne govori, znam koliko je zadovoljan njima.

Jesu li joj se u tom trenutku ramena malo opustila? — Vrlo je inteligentan i načitan. Školovao se u inozemstvu, na Cambridgeu. Karakter mu je sada mračan, no nije uvijek bio takav. Annalía je u tom trenutku odlučila otkriti i nešto što je zapravo smatrala intimnom stvari. - Samo je vrlo usamljen gore u toj planini.

Olivia je ponovo slegnula ramenima. - Ne mogu više podnijeti te brbljarije - rekla je i prošla sobom do vrata.

- On je ovdje, zar ne? - upitala je Annalía. - Ja sam smještena u najudaljeniji kraj kuće jer je on na drugom kraju.

Olivia se okrenula i odmjerila je, a Annalía je mogla vidjeti da kalkulira s odgovorom, znala je da joj nikada neće ništa reći ne bude li imala koristi od toga. - Pascal želi da se spustiš dolje za pet minuta. Nemoj ga ljutiti. Oboje ćete patiti zbog toga.

Nije zaniijekala da je Aleix bio tamo! Iako nije rekla ništa što bi moglo potvrditi da jest, Annalía je bila uvjerena da joj je brat negdje u kući. - Hvala ti na savjetu. A sad ću ti zauzvrat i ja dati jedan. Udat će te Olivia. I to za jednog od onih odvratnih muškaraca od sinoć.

-Pazi na jezik. Kako bi ti to mogla znati?

- Po pričama o okrutnosti i ubojstvima sam ti inferiorna, no sklapanje brakova je moje područje. Pascalov je status na tankom ledu, a on je sasvim slučajno upriličio sastanak sa svojim pristašama? Kako je samo prigodno to što svaki od njih ima puno veza, kako društvenih, tako i političkih, a svi su do jednoga - neženje.

Fijaker s konjskom zapregom od šest konja. Otac bi nenajavljen posjetio kćer u školi, a kada bi ona ušla u salon, on bi je upoznao s njezinim novim, bogatim zaručnikom s jakim političkim vezama. Muškarčev izgled i temperament bili bi nevažni i rijetko kad bi bili u skladu s njegovom perspektivom, no brak bi bio ugovoren i prije nego što je djevojka uopće znala da odlazi. Jedno rukovanje bi bilo dovoljno da joj oduzmu život kakav je poznavala.

Annalía jednog od onih muškaraca nije mogla poželjeti čak ni Oliviji.

Olivija je zurila u nju.

- Nećeš me okrenuti protiv njega. Jednostavno ću pitati Pascala - rekla je i okrenula se prema vratima.

- Sigurna sam da će ti iskreno odgovoriti — dobacila je za Olivijom prije nego što je posljednji put potegnula haljinu prema gore. Budući da u tome nije uspjela potrudila se da bar njezina ogrlica, ili 'okovratnik' kako ju je onaj mrzovoljni Škot nazvao, bude na mjestu. S malo sreće njezin će ceremonijalni nakit, na kojem je Pascal inzistirao da ga nosi, biti dovoljno svjetlucav da odvrati pažnju s njezinih grudi.

Iako se grozila toga da je itko vidi u takvom izdanju, nije željela zakasniti i naljutiti generala. O njezinom je ponašanju ovisila sudbina njezina brata.

Annalía je znala da joj je brat u kući i planirala je nagovoriti Oliviju da im pomogne. Iako je Pascal rekao da će ubiti svakog slugu koji im pokuša pomoći, vjerovala je da nije kadar učiniti isto i vlastitoj kćeri ako je uhvati.

Annalíja se namrštila kad se prisjetila načina na koji joj se Pascal noć prije nasmiješio - bio je to osmijeh koji bi se mogao opisati kao nježan. Smatrala je da su njegova snaga, ponos i dobrotu koje je pokazivao na van zapravo izravno proporcionalni onome koliko je zao bio. Prisjetivši se njegove karizme i zapanjujuće ljepote pod svjetlošću svijeća zaključila je da bi uistinu mogao uživati vlastitoj kćeri.

No opet, pomislila je Annalía dok je žurila iz sobe na susret s njim, bio je to rizik koji je bila spremna preuzeti.

Nakon što je mučna večera završila i nakon što ju je Pascal otpratio od stola, Annalía je zamolila za dopuštenje da na sat vremena ode u svoju sobu i odmori se. Rekao joj je da će joj odmor i trebati s obzirom na to koliko je toga treba naučiti do kraja tjedna, a zatim se nagnuo kako bi je poljubio.

Kada mu se usudila ponuditi obraz, potapšala ga je po prsima prije nego što je krenula prema vratima, a on se nacerio iza nje. - Ah, Annalía - uzdahnuo je dok je izlazila iz njegova vidokruga.

Kad je konačno ostala sama, požurila je uz stepenice, a zatim stolicom zaglavila vrata svoje sobe. Prije nego što je prazna pogleda sjela za komodu sa zrcalom, dobro je istrljala lice vodom. Pod ovakvim Pascalovim tutorstvom postat će tek olupina one stare sebe.

Rekla je da su šest ili pola tuceta isto, no sada kada je upoznala Pascala, svoju bi nevinost definitivno poklonila MacCarricku. Njegovim zvjerstvima barem nije svjedočila iz prve ruke.

Iako je general bio naočitiji od Škota, naočitiji od bilo kojeg drugog muškarca kojeg se mogla sjetiti, to joj nije igralo nikakvu ulogu. U usporedbi s Pascalovim privlačnim osmijehom, mekim rukama i ubilačkim porivima, gorštakovo izbrazdano lice, uvredljiva iskrenost i agresivnost bili su gotovo zavodljivi.

Sati do njezina vjenčanja polako su se vukli.

Moje vjenčanje, pomislila je.

Ljudi su se pitali kako može boraviti u blizini Aleixa i Mariette koji su bili potpuno zaljubljeni i predani jedno drugome, a da pri tome i sama ne žudi za brakom. No upravo zbog njihove ljubavi ona to nije mogla. Vidjela je što je Bog namijenio muškarcu i ženi, vidjela je njihovu vjernost i zbog toga nikada samu sebe nije željela osuditi na brak bez ljubavi.

Posebice ne u ovoj mjeri u kojoj ću to sada učiniti — pomislila je. Nije smjela razmišljati na taj način! Bila je u situaciji pomoći Aleixu. Posjedovala je vrijednost zahvaljujući kojoj je mogla pregovarati...

Odjednom se začula pucnjava. Meci su praskali posvuda i ona je skočila na

noge. Grube bučne pijanke dezertera sastojale su se od pijanog urlanja i pucanja u zrak. Od naglog pokreta, kosa joj se nakovršala i odbila poslušnost ukosnicama. Posegnula je za četkom. Sviđao joj se zveckavi zvuk narukvice koji bi se čuo kad bi podigla ruku, a i potezanje četke kroz kosu smirivalo ju je.

Njezine su misli ponovo odlutale u smjeru gorštaka. - Neću raditi za tebe ni za kakvu naknadu manju od tebe same

- zagrmio je svojim grubim glasom. Podli čovjek. Molila se za to da je Vitale poslušao posljednju naredbu koju mu je izdala kada je odlazila, a to je bilo da ih se kloni. Žalila je što nije... U tom se trenutku sledila, a četka joj je zastala na pola poteza.

One noći u radnoj sobi MacCarrickje rekao da je vidio njezinu kosu? Vidio ju je. I njezinu kosu i *ostalo blago* koje je skrivala.

Tresnula je četkom o stol. Jedino mjesto na kojem je nosila raspuštenu kosu bila je njezina spavaća soba. MacCarrick ju je špijunirao dok je spavala! Zašto bi očekivala išta manje od neodgojenog diva poput njega? On je uvijek činio što je htio, bez obzira na tuđe želje ili osjećaje.

Annalíji je bilo dosta bezobzirnih muškaraca koji su provodili svoju volju nad njom. A što je s onim što ona želi? Mrzila je to što nije mogla kontrolirati situaciju. Stegnula je kosu čvršće nego inače, a zatim namjestila ogrlicu, još uvijek bijesna...

Nešto je zastrugalo ispod njezina prozora. Pijana glazba i dalje je glasno svirala, tu i tamo bi je zaustavio koji hitac iz pištolja, no učinilo joj se da je čula nešto odmah ispod prozorskog okna. Možda je povjetarac pomaknuo fenjer.

U tom je trenutku kroz prozor ušla golema čizma, a za njom i muškarac u punoj visini. Dopuzao je do njezinih nogu. - Poznajem te! Ti si bio s MacCarrickom! - povikala je. Bio je to njegov najstariji prijatelj. - Reci mi zašto si ovdje ili ću vrištati.

Još jedan muškarac ušao je za njim. O, ne, bilo je to ono mladunče.

- Ovdje smo da te oslobodimo, curo — rekao je prvi i ustao kraj nje. - I znaš da te nitko neće čuti da vrištiš.

- Idite dovraga obojica. Plaćenici! Odvratni prokleti plaćenici! Oni će je osloboditi... *njezina noga!* Kad ju je mlađi uhvatio za zglob, počela je skvičati. — *Zašto me svi vi jednostavno ne ostavite na miru?* - A zatim je skočila na njega i počela ga gristi i grepti.

- Au, Gavine - povikao je, puštajući je. - Ugrizla me je. Predlažem da zavežemo malu vješticu.

- Ne, ne sine, pusti mene da to riješim - dovraga, i mene je dohvatila! A on nas je natjerao na ovo da izbjegnemo sukob? Kad je drugi put krenuo prema njoj, progundao je: - Curo, nećemo ti nauditi, razumiješ li? Spašavamo te.

- Ako odem odavde, osuđujem svog brata na smrt! - povikala je i pokušala ga udariti ispod koljena, no u tome su joj se ispriječile suknje. - Tako da ne odlazim! Kad ju je uhvatio za zglobove, počela se divlje bacati, no bilo je samo pitanje vremena kad će se umoriti. Na njezin joj je bijes zavezao ruke.

- Slušaj - MacCarrick provjerava zatvorske ćelije. Ako je on tamo, oboje ćemo vas osloboditi i odvesti na sigurno.

Njezina je utroba zauralala. - Ali on nije u zatvoru!

Gavin se na to namrštio. - Uistinu? - upitao je dok joj je začepljivao usta. - Pa, ostavit ćemo, uh, ostavit ćemo da se Court pobrine za to.

Vikala je začepljenih usta i pokušala ga napasti zavezanim rukama, no izbjegao je udarac.

- Liam! - povikao je i pokazao bradom na putne torbe. - Zgrabi ove i stavi u njih nešto odjeće.

Liam se bacio na posao i počeo trpati haljine, čipku i čarape u torbe.

Odmahnula je glavu i ponovo povikala u krpu koja joj je začepljivala usta. Idiot! Pascal će ga ubiti!

- Ajde malena, nećemo se prema tebi ružno ponašati. Sve će se riješiti onako kako i treba biti - uvjeravao ju je Gavin dok se bacakala prebačena preko njegova ramena.

Posljednji gram frustracije iskoristila je kako bi zabila nokte u njegova leđa. Kad se on ukočio i nastavio dalje, ponovo je bi jesno zavrištala, no sve što se čulo bilo je tek jadno mumljanje.

DESET

Annalíjina otmica pokazala se razočaravajuće lakim zadatkom. Mito za informaciju, mlaka tuča sa španjolskim dezserterima koji su se vraćali s proslave i dvadesetominutno nagovaranje bilo je sve što je Courtove ljude dijelilo od toga da je odvedu.

Court je iz daljine vidio kako mu Liam salutira. Dalje niz cestu mogao je vidjeti Gavina i Annalíju. Namrštio se i vidio kako ona udara u Gavinove ruke dok je ovaj podbadao konja na kojem su jahali do kolibe.

Court je odlučio da ne gubi dragocjeno vrijeme nalazeći se s ostatkom svojih ljudi, a budući da je mislio da će ona biti voljna krenuti s njima jednom kad joj iznesu plan, po nju je poslao najstarijeg i najmlađeg člana svoje posade.

Za to su se vrijeme Court, Fergus, Nial i MacTiernay borili protiv dezterera i provjerili zatvor, otvorivši svaku ćeliju samo kako bi bili sigurni, no Llorente nije bio niti u jednoj od njih.

Annalía će možda isprva biti nezadovoljna, no kad se oporavi od vijesti vezanih za svog brata, bit će joj drago da su je spasili.

Podigao je pušku, položivši još uvijek toplu cijev na rame, a zatim je ostalima dao znak da krenu u drugom smjeru. U lažnom smjeru krenuli su iz sela, a zatim su dužim putem uputili prema kolibi smještenoj u najsjevernijem dijelu Andore. Od tamo su krenuli skrivenom krijumčarskom rutom, jureći vjetrovitim klisurama koje su se jedna za drugom nizale uzbrdo.

Kad se put suzio, a kršno ih je tlo prisililo da uspore, Niall je dojahao do njega. - Razmišljao sam o nečemu.

- O čemu? — promrmeljao je Court.

- O tome kako si se ponašao prema maloj lijepoj Andorki. I o tome kako si sinoć spavao u njezinoj sobi.

Court se osvrnuo da vidi jesu li ga drugi mogli čuti. Fergus je drijemao na konju, a MacTiernay je bio daleko iza njih. - Njezin je krevet udobniji, Niall. A sada se ostavi toga.

- Zaključili smo da se čudno ponašaš.

- Ne...

- Moramo znati zašto - prekinuo ga je Niall.

- Proklet bio ako vam dopustim da me proučavate i analizirate. To su moje

stvari koje se vas ne tiču.

- Ja sam tvoj rođak. MacCarrickov klan je i moj klan. Ono što ti radiš itekako me se tiče.

- Kako bi te se ovo moglo...

- Zbog kletve.

- Kvragu, ne počinji s tim. Približili su se kolibi, kolibi u kojoj će morati prestati govoriti o tome. S mjesta na kojemu su se na planini nalazili, mogao ju je vidjeti u nizini. Namrštio se. Zašto je dovraga kuća bila toliko osvijetljena tako kasno?

- Ne možeš je više ignorirati - rekao je Niall, a zatim nastavio tišim glasom - Ponašao si se kao nikada do sada. Njegov je konj osjetio da se bliži staji i odmoru te je pokušao požuriti, no Niall ga je zauzdao. - Mislio sam da je taj dio tebe mrtav, i bilo mi je drago zbog toga, no čini se da je ipak itekako živ.

Court se uspravio. - Uskoro će bit svršeno s tim. Odvest ću je na sigurno, a onda smo gotovi. Planirali su osloboditi i nju i brata i odvesti ih u kolibu, no u slučaju da je Llorente bio mrtav,

Court je obećao Niallu da će se pobrinuti za to da je odvede u sigurnu kuću kraj Toulousea.

- Ostavit ćeš je u Francuskoj? - upitao ga je dok su ulazili u trošnu staju.

- Da - odgovorio je odlučno Court. No ipak je, dovraga, oklijevao samo djelić sekunde i Niall je to znao. Nešto nije bilo u redu s njim, njegove reakcije na nju bile su drugačije. Bio je zbunjen time baš kao i Niall.

- Kvragu Court, ako joj naudiš nikada nećeš doći k sebi. Pogledaj Ethana - on ne može biti lošije nego što jest.

Courtov stariji brat, Ethan, bio je silan čovjek, kako po djelima tako i po izgledu, a tajanstvena smrt njegove zaručnice samo je dodala ulje na vatru glasinama koje su kružile...

Njegove je misli prekinulo skvičanje. Iz staje se činilo da su to Annalijini vriskovi koje su prekidali samo lomljava i glasno navijanje muških glasova.

Začuli su dernjavu u trenutku kad su silazili s konja. Pogledali su se značajno, a zatim potrčali u kuću. Pronašli su Liama kojeg je bodrilo trideset promuklih gorštaka dok se ispred jedne sobe pokušavao probiti naprijed pokrivajući glavu rukama pod paljbom vaza, svijećnjaka i kutija. Svaki predmet koji je letio prema njemu bio je popraćen krikovima.

Court se laktima probijao kroz ljude koji su tada počeli klicati njemu i lupati ga po leđima od sreće što ga vide živog. Kad je stigao do Liama, uhvatio ga je za rame i pokazao mu da se makne, što je ovaj s veseljem učinio. Muškarci su umuknuli.

Court se gotovo sažalio nad njom dok je namještao svoj najgori prijeteći pogled i spremao se da uđe. Pojavio se na prvoj liniji fronte i za dlaku izbjegao kristalnu vaz u punu suhog cvijeća koja mu je jurila ususret. Ipak, ni u jednom trenutku nije usporio svoj zastrašujući hod prema njoj.

Uhvatio je njezin pogled, a zatim i cijelu figuru - u uskoj vatreno crvenoj haljini,

s raspuštenom kovrčavom kosom koja joj se rasipala do struka i grudima koje su joj gotovo ispale iz steznika, i širom otvorio usta. Anna? - uspio je izustiti tonom kao da ga je ošinula munja prije nego što je to uistinu učinio svijećnjak.

Kasno u noći Aleixa su probudili koraci koji su se spuštali niz stepenice. Protrljao je oči i namrštio se u tminu.

Stražari nikada nisu dolazili ovako kasno. Počeo je shvaćati što se događa i znao je zašto stižu.

Pogubit će ga.

- Tata? - je li to bio Olivijin glas? Zvučalo je kao da je i ona na stubištu. - Možda ne biste trebali prenatragiti s Llorenteom.

- Kako to misliš? - upitao je Pascal.

- Mislim da nije pravo vrijeme za to. Tog zatvorenika ovdašnji ljudi *vole* - posljednju je riječ izgovorila s gađenjem. - Njegova pogibija mogla bi opet pokrenuti nered i pobune.

Aleix se stresao. Bila je u pravu. To bi ih razjarilo.

- A to bi mogla biti posljednja kap za Španjolsku. Koraci su se zaustavili tik pred sobom. - Znači da su na granici toga da dođu pokupiti dezertere. Ako se oni odluče umiješati...

Dovraga, pomislio je Aleix, to je ono što sam mjesecima priželjkivao.

- Što predlažeš?

- Ne smijemo prenatragiti. Znam da vas je razbjesnilo to što su je oteli, no umjesto toga da je ubijete, savjetujem da je pronađete, nastavite sa svojim planom i oženite je. To će učvrstiti vaše pravo na prijestolje. Kasnije ćete naklonost naroda Llorenteu okrenuti u vlastitu korist, a onda ćete ga se lako riješiti.

Da je pronađe? Ote li su je? Možda su ipak imali nekog saveznika koji je želio spriječiti vjenčanje. Aleixovo je srce poskočilo na tu pomisao. Bila je to prvi tračak nade koji je osjetio u posljednjih nekoliko dana.

- Ali ona je sad okaljano - rekao je Pascal. *Okaljano?*

- Mislite da će je gorštaci silovati? - upitala je Olivia. *Ta su je čudovišta otela.*

- Nabitno je hoće li ili ne - bit će upropaštena u očima svijeta. Naši će se gosti pobrinuti za to.

Aleix se borio sam sa sobom da ne počne urlati i glavom lupati o zid. Zašto bi je gorštaci oteli kad rade za Pascala? Zašto su onda u ime tog gada prije nepuna dva tjedna potukli njega i njegove ljude.

- Korist od vjenčanja ipak će biti veća od učinjene štete. Mislite na Španjolsku, tata. A ako kojim slučajem zatrudni, mogla bi... stradati u nesreći, a vi se u tom slučaju opet možete oženiti.

Tu je nastao muk. Aleix si je mogao predložiti generalov zamišljeni izraz. Napokon je rekao: - Mislim da je prekasno, ali možemo probati.

- Mislim da je to mudra odluka.

- Oduvijek si bila najpodmuklija od sve moje djece, Olivia. Hladna baš poput mene.

- Da, tata. Baš poput vas.

Ta kučka.

Annalía je mogla vidjeti kako MacCarrickov izraz lica postaje prijeteći. Tijelo mu se ukočilo dok je trljao sljepoočnicu. S izrezbarenog pladnja zgrabila je vrč i već zamahnula njime.

- Nemoj ni pomišljati na to - upozorio ju je brzo namrštivši se na njezino oružje.

Povukla je ruku unatrag i spremala se zamahnuti.

- Rekao sam — izgovorio je dok ju je zajedno zapešće hvatao jednom rukom, drugo drugom, a zatim ih zajedno spustio - *ne*.

- A ja sam tebi rekla - prosiktala je dok ga je nogom udarala u cjevanicu - da ideš k vragu, beštijo!

Još joj je uvijek držao ruke u stisku koji je nalikovao lisičinama, no odmaknuo se od nje kako ga ne bi mogla doseći u svojim šiljastim papučicama, ali nesumnjivo i zbog toga da još jednom odmjeri haljinu koju je Pascal odabrao za posebnu priliku. Kad su je ona dva divljaka unijeli u tu šupu i postavili je na noge s još zavezanim rukama, pokazujući je ostalima kao kakvu osvojenju nagradu, bila je prisiljena gledati kako joj grudi pred svim tim muškarcima gotovo iskaču iz dekoltea.

MacCarrick je počeo govoriti, a zatim je zatvorio usta, ne skidajući pogleda s njezinog dekoltea.

- Odvratan si! — povikala je. — Jesi li me zato oteo? Zato što me želiš? Zbog jednog bijednog poljupca?

Napokon joj se učinilo da je čula šaputanje s druge strane vrata. MacCarrick se okrenuo da ih poprijeko pogleda, no svi su netragom nestali iz vidokruga. — Ne laskaj si zarezao je preko ramena prije nego što se ponovo okrenuo prema njoj, no ovog puta gledao ju je u *lice*.

- Zašto onda?

- Imam svoje razloge. Glavni među njima je osveta Pascalu.

- Ali zašto ja? - zahtijevala je. - Kada ćete me vratiti?

- Nećemo to učiniti.

- Ali morate! Ne razumijete!

- Ne razumijemo da te je ucjenjivao bratovljevom životom kako bi se udala za njega? Ne razumijemo što si?

Borila se za dah. - Z-znate da je jedino što mog brata drži na životu moja udaja za Pascala? Zašto ste me onda, pobogu, oteli?

- Tvog brata više nema, djevojko.

- Ne, MacCarrick. Živ je.

- Zašto to govoriš?

- Znam sigurno da je večeras još bio živ.

Odmahnuo je glavom. - Provjerili smo zatvor tragajući za njim. Nije ga više bilo. Podsmjehnula se na njegove riječi. - To je zato što ga Pascal drži u glavnoj kući.

- A tko ti je to rekao?

Podigla je bradu. - Pouzdani izvor. Znala je da bi joj se smijao zbog toga što je vjerovala Oliviji. A ako ćemo iskreno, Olivija nikada i nije rekla da on boravi u kući. Annalía je to *jednostavno znala*.

- Reci mi.

Kad nije odgovorila, rekao joj je: - U tom ću slučaju pretpostaviti da lažeš i neću te više slušati.

- U redu, rekla mi je Pascalova kći.

- Pronašla si vrlo pouzdan izvor, nema što.

- Nećeš mi vjerovati, ali znaj ovo: neću ni ja vjerovati tebi. On nije mrtav, ali nakon ovog vašeg cirkusa bi mogao biti ako se smjesta ne vratim. Promarširala je pored njega kao da će izaći, no on ju je uhvatio za struk i zavrteo natrag. - Ne možeš me držati ovdje!

- Da, mogu. Neću ti dopustiti da riskiraš svoj život uzalud.

- To je moj rizik!

- Ne više — rekao je s nevjerojatnom lakoćom.

- I što točno namjeravaš sa mnom?

- Pričekat ćemo ovdje nekoliko dana, a onda ću te odvesti u sigurnu kuću u Toulouse. Odande možeš kontaktirati svoju obitelj.

Ruke su joj se zgrčile u šake. — A ja bih jednostavno morala vjerovati da me namjeravaš odvesti na sigurno? Jer si tako dobar u duši? Ako me pamćenje dobro služi rekao si mi: 'Nikada mi nemoj vjerovati, Annalía — produbila je glas i podrugljivo počela imitirati njegov ton i naglasak - Ja sam proketo loš i neću poživjeti da zbog toga uspijem požaliti, Annalía.

Iz susjedne je sobe u tom trenutku dopro prigušeni smijeh. Okrenuo se kako bi negodovao, a zatim je još jednom pogledao u nju. - Nikada nisam rekao da sam loš.

- Zapisivala sam! Borila se s vlastitim temperamentom. — Zao mi je... Samo bih željela da se dogovorimo - rekla mu je. Kad je shvatila da ga to nije taklo, prebacila se na preklinjanje. Molećivo je sklopila ruke i rekla: - Pristat ću... pristat ću na ono o čemu smo pričali, samo me molim te - molim te - pusti da se vratim Pascalu. No umjesto da ga smekša, činilo se kako ga je samo još više naljutila.

- Zaboravi. Plan ćemo provesti do kraja.

- Ali spasila sam ti život!

- I ne mogu ti opisati koliko to cijenim.

Prezirem te, pomislila je. Kako ga ne bi zadavila golim rukama, prekrižila ih je na prsima, a njegov je pogled ponovo potonuo u dubine njezina dekoltea kao da se jednostavno ne može suzdržati od toga.

I samo tako, opet je poželio leći s njom. - Stvarno si napasna škotska životinja kakvom su te svi zvali.

Pogledao ju je u oči ubilačkim pogledom. - Vrijeđaš me? A sama si se prepustila napasnom generalu?

Duboko je udahнула. - Otišla sam se udati za njega!

- Još gore! - zaurao je. - Zašto mi nisi rekla istinu?

- A zašto bih to učinila? - upitala je zbunjeno. - Zbog našeg prijateljstva? Zbog ljubaznosti koju si mi ukazao? Gori si nego što misliš da je on, a upravo sam zbog toga odabrala njega.

- Ja ti nisam audio. Nisam ukrao tvoje dragulje ili srebro...

- Govoriš to kao da je to hvalevrijedno!

- Za plaćenika jest! - rekao je provukavši prste kroz kosu.

- Ti nisi nikakav *plaćenik* - posljednju riječ je izgovorila s afektacijom. - Plaćenici ubijaju i bivaju plaćeni za to. Prema onome što sam čula od Pascala, tebi i tvojima je ovo posljednje izostalo.

- Ti ništa ne znaš.

- Nisi mogao dobiti zlato, pa si iz osвете oteo nevinu djevojku prije njezina vjenčanja?

- Nevina? — podrugljivo se pokvareno nasmijao. — Na onom stolu niste bili tako nevini, moja damo.

Šokirano je udahнула i začula kako se oko vrata ponovo počelo šušcati. MacCarrick je poletio prema njima i treskom ih zatvorio, zauravši prije toga: - Ne zabadajte svoje proklete nosove! Pokušala je snagom volje otjerati rumenilo s lica.

O, moj Bože, pomislila je. Koža joj je gorjela dok su joj se oči punile suzama od poniženja što se njezina sramotna tajna otkrila pred tim nepoznatim ljudima. MacCarrick je bio okrutan, podrugljivo se ponio prema onome što je bilo njezino prvo iskustvo. Ismijavao je ono što joj je bilo ugodno. Na onom stolu niste bili tako nevini, moja damo. Okrenula mu je leđa i bezuspješno pokušavala navući steznik.

- Pitam se što će Pascal misliti o tome što si me poljubila prije vjenčanja.

- Nikada u životu nisam zbog nečega više žalila - odgovorila mu je preko ramena. Bila je to istina.

Zgrabio ju je za ruku i okrenuo prema sebi. - Učinio sam ti uslugu. Spasio sam te da bih ti se odužio. Mogao sam tražiti otkupninu za tebe kako bih ipak dobio svoj novac natrag.

- Da! - povikala je. - Traži otkupninu, molim te! Pošalji poruku i on će znati da nisam otišla dobrovoljno — znat će da sam oteta!

- Upoznala si ga. Znaš da je koljač, a ipak vjeruješ da je poštediti tvog brata? Vjeruješ da će osloboditi čovjeka koji je njegov najveći oponent?

- Pa ipak si radio za njega? Pokušaj ovo prosuditi svojim glupim škotskim mozgom - ako su te zaposlili da radiš 'koljačev' prljavi posao, što to onda čini tebe? - istrkla je ruku iz njegova stiska. - Trebao bi promisliti prije nego što Pascala nazoveš koljačem preda mnom.

- Onda vrijedi i obrnuto. Ako smo mi loši kao što misliš da jesmo, onda znaj da

nas je tvoj zaručnik, kojem se toliko žarko želiš vratiti, usmjeravao - graknuo je na nju. - A ti mu želiš vjerovati?

- Prije nego tebi? - pitala je u nevjerici. - Naravno.

Dugim koracima zagrabio je prema vratima, no okrenuo se kako bi rekao, - Primi na znanje da sam zaključao prozorske kapke izvana. I svi ćemo biti u sobi do tvoje. Ne možeš pobjeći - izrekavši to, zalupio je vratima tako da su se zidovi zatresli.

- Da sam te barem ostavila da truneš kraj rijeke - zavrištala je za njim, a zatim se zamislila nad svojom situacijom. Odlučila se vratiti Pascalu ili umrijeti dok to bude pokušavala. Udat će se za njega, to je sigurno.

No bilo je to itekako ironično. Grozila se udaje za Pascala. Svaki dio njezina bića bunio se protiv te ideje. A sada je bila prisiljena da to učini, prisiljena da se uda. To je sve bila MacCarrickova krivnja i ona mu jednostavno više nije željela dopustiti da je povrijedi.

Te joj se večeri svidjelo boriti se, napasti one koji su je pokušavali kontrolirati.

Stisnula je šake i prisjetila se onoga što joj je jednom davno ispričao Vitale kad ga je upitala kako je uspio preživjeti na pariškim ulicama. - Ako bih nekoga udario - rekao joj je - pobrinuo bih se da se on tome ni najmanje ne nada. Tada je bila zatresla glavom, jedva je mogla zamisliti takvu vrstu preživljavanja, no rekao joj je da bi i ona sama mogla preživjeti - da može biti lukava i bijesna i opasna točno onoliko koliko to situacija nalaže.

Lukava? Da. Bijesna? Vjerojatno. A zašto ne bi MacCarricka iskoristila da vidi može li biti opasna?

On se tome neće nadati.

Court je izjurio iz sobe samo kako bi ostale našao da sjede za stolom ili odmaraju na stolicama i nestrpljivo čekaju, glumeći nezainteresiranost.

- Dakle, ne želi ti vjerovati? - upitao je Gavin.

- Ni najmanje.

Niall se počeošao po bradi. - Pusti mene da razgovaram s njom.

Court je dugo izdahnuo. — Pascal joj je rekao da joj je brat živ, a to joj je potvrdila i njegova kćer. Zašto bi Annalía vjerovala tebi ili meni kada nas mrzi? Ona misli da smo divlji stranci i radije će vjerovati dokazanim lašcima iz svoje kulture nego nama.

- Ipak...

- Niall, ako želiš biti taj koji će je uvjeriti da joj je brat mrtav, samo izvoli — rekao je, a zatim tiše dodao — A onda joj slobodno možeš reći i da, ako već nije bio mrtav kad smo je oteli, sada sigurno jest. Pod čizmom mu je zapucketalo razbijeno staklo i namrštio se: - Ono što me zanima jest kako to da je uspjela pobacati sve predmete iz one sobe. Zašto nije bila vezana?

- Obećala nam je da će biti pristojna — brzopleto je odgovorio Gavin. - Rekla nam je da će biti bolja nego što je bila u početku.

- Bila je gora od ovog? - upitao je zapanjeno Court i bacio se na drvenu klupu.
- Da - odgovorili su u glas Gavin i Liam.
- Znam da si nam rekao da ovo ne zaribamo - rekao je Gavin. - Ali prefrigana je ona.

Liam je potvrdno kimao. - Pametna cura. Pogleda te onim svojim velikim zelenim očima...

Nisu zelene, pomislio je Court, zlatne su.

- ... i obeća da se više neće opirati, tući i gristi.

- Ugrizla te je?

Nekoliko se muškaraca zagrcnulo od smijeha.

- Grizla je, grebala i udarala nogama.

- Da, i za jednu djevojku ima uistinu jake noge. Mora da je to od pentranja po planinama.

- Oni njezini mali bijeli zubi grizli su duboko - zgroženo se prisjetio Liam.

Jedva da je to mogao zamisliti. Ukočena Annalía koja se ravna po strogim pravilima ponašanja *ugrizla* je Liama i Gavina? Prema tome incident s bocom vina nije bio slučajnost. Uistinu je bila borac, vatren u onoj mjeri u kojoj to borci jesu.

A Pascalu bi ona služila za zadovoljavanje njegovih strasti i polako bi ubio taj njezin duh da je nisu spasili. Možda bi počeo već večeras s obzirom na to kako ju je odjenuo... Od te je pomisli stisnuo zube i ukočio čeljust. Njegove prljave ruke na njezinom tijelu...

- Court, jesi li dobro? - upitao je Niall. Zurio je u Courtove šake koje su potpuno pobijelile.

Prekinulo ih je kucanje na vratima iz sobe.

Court se okrenuo prema njima, a oči su mu potamnile. Ustao je. Dugim je koracima prešao preko zdrobljenog stakla, ščepao kvaku i naglo otvorio vrata, a sve to da bi je našao s prkosnim izrazom lica uzdignute brade.

- Želim izaći iz sobe. Ne volim biti ovako zatvorena.

Nije to bila molba - bio je to zahtjev. Bio je umoran od toga da ga smatra slugom, umoran od toga da ga gleda s visoka preko svog malog nosa. - Pustit ću te da izađeš, ali samo da očistiš ovaj nered koji si napravila.

Podsmjehnula se i počela zatvarati vrata. *Njemu pred nosom.* Opet se začuo smijeh.

Prstima je zaustavio vrata, zaustavivši time i nju. - Očistit ćeš ga bez obzira na sve.

- Ne dolazi u obzir, MacCarrick. Odbijam to - rekla je nadmeno. - Zaslužio si to - *oni su to zaslužili* - jer ste me oteli.

- Želiš li izaći, čistit ćeš.

Lice joj je tad poprimilo još oholiji izraz, a usne su joj se razdvajale kako bi izgovorila nešto za što je znao da će biti otrovan odgovor. No umjesto toga, nagnula je glavu i ugrizla se za usnu.

- U redu - promrmljala je.

To nije očekivao. - Čemu ta iznenadna promjena stava?

- Mrzim biti zaključana. I gladna sam.

Znao je da nešto sprema, no nije imao razloga spriječiti je da pospremi stvari koje je koristila kao oružje. - U redu, Liam će ti pomoći pomesti.

Kimnula je, a zatim se okrenula oko sebe, zadigla suknje i krenula prema najgoroj hrpi krhotina. Kad se nagnula trudio se ne zuriti u njezin nedjelotvorni steznik.

- Kriste svemogući - netko je izustio. Je li to bio Fergus? On se probudio samo zbog ovog prizora?

Court je primijetio da ni ostali nisu uspješni u izbjegavanju buljenja u njezine grudi koje su se nadimale i spuštale sa svakim njezinim dahom.

Sa stisnutim šakama i opakim pogledom koji im je uputio, stao je ispred nje i zakrilio je kako bi ih spriječio da je gledaju. Pogledala je u njegove čizme, a zatim joj se pogled polako uspeo po njegovom tijelu sve dok se konačno nije susreo s njegovim.

Prokleta ta haljina, pomislio je. I bio je problem u haljini. Ne u tome kako ga je pogledala i nakrivila glavu tako da joj je kosa padala u stranu. I sigurno ne zbog sjećanja na to kako je jezikom dotakao tu zlatnu kožu i poznavao njezin opojni miris.

Ona se u međuvremenu ponovo posvetila neredu i pokupila nekoliko komada srebrnog pribora za jelo, drvenu kutiju za nakit koja se nekim čudom nije razbila, srebrnu četku za kosu i ručno ogledalo - razbijeno ručno ogledalo.

- To ti je nesreća - oprezno joj se obratio Liam.

- Za razliku od onoga što sam imala prije nego što sam ga razbila? - odgovorila mu je okrenuvši se prema Courtu.

Stisnuo je vilicu. - Liam će završiti. Kad spremiš te stvari dođi jesti.

Na trenutak je oklijevala, a zatim mu je kimnula glavom u maniri kraljice koja nekome čini uslugu bez obzira na to što je zapravo ovisila o njenoj dobroj volji. Vratila se podignute kose i crvenog dekoltea preko kojeg je nesumnjivo ponovo pokušavala navući haljinu. To joj je i uspjelo, ali tek za centimetar ili dva.

Posjeo ju je do sebe i pred nju bacio kruh, sir i jabuku. Rekla je da je gladna, no ipak nije pojela ništa. A njezina je crvena haljina privlačila baš sve poglede, tako da je i njemu bilo neugodno. - Nemaš za odjenuti ništa manje... upadljivo? - upitao ju je ispod glasa.

- Ne, nemam - izgovorila je i suviše razgovijetno, rugajući se njegovom gutanju slova. - Tvoj mladi *pomagač* Liam, mislim da se zove, spakirao mi je samo večernje haljine s dubokim dekolteima.

Court je skinuo svoju jaknu. — Na, odjeni ovo. Kada je blenula u nju kao da će je ugristi, ponovio je grublje: - Odjeni to.

Ustala je da je navuče. Jakna joj je padala preko koljena i otprilike pola metra preko ruku.

- Zavrni rukave, sjedni i jedi. Znam da to nije hrana na kakvu si navikla, no morat ćeš se prilagoditi. Ostala je stajati, a Court ju je snažno povukao dolje za jaknu.

- Neugodno mi je i želim otići - rekla mu je nakon dvije sekunde. Nije ništa pojela.

- Ne sviđa ti se naše ponašanje za stolom?

Odglumila je kao da se premišlja. - Hmmm. Ne, nije to... Mislim da je u pitanju vaše otmičarsko ponašanje. Nikada nisam bila oteta. To je tako bezobrazno.

Začudo, gotovo se nasmiješio na to. Njezina britkost bila je vrlo dobro tempirana, to joj je morao priznati. Kad je ustala da ode u sobu, ustao je i on. Zgrabila je jabuku, odmjerila je Courta, podigla nos i okrenula se na peti. Pustio ju je da ode sama, no njegov ju je pogled pratio sve dok nije došla do vrata.

- Mislim da joj se sviđaš - nacerio se Gavin.

- Obožava me. Postaje mi neugodno.

Uto mu je u glavu doletjela njegova zgužvana jakna.

by Sanja

JEDANAEST

Da razbistri glavu, Court je veći dio sljedećeg jutra proveo jašući, loveći i istražujući područje oko kolibe, no ipak nije mogao skrenuti misli s Annalíje. Kad je naišao na jezero, skinuo se i bacio u ledenu vodu u kojoj je ostao dok mu osjetila nisu potpuno otupila, a želja za njom ohladila. Tek si je tad dopustio da se odjene i vrati natrag.

Odmah je znao da nešto nije u redu. Svi su se muškarci čudno ponašali - gledali su u nebo kad bi ih Court pogledao, a većina ih je otišla jahati ili u ribolov. Dugim je koracima grabio prema kući, očekivao je da je pobjegla, no pronašao ju je u sobi baš onako kako je i naredio.

Bijesno je koračala rumenih obraza i iz nekog mu se razloga tog jutra učinilo okrutnim što je drži u tako maloj sobi. I djetetu bi bila skućena. — Možeš izaći ako želiš — promrmljao je. Jednom kad je izašla iz sobe, sjeo je i prisilio se da čita stare novine i ignorira ljutite poglede koje mu je upućivala dok je koračala.

Kad je zastala i stala točno ispred njega, spustio je novine i suočio se s njezinim zurenjem. - Želim se okupati.

Pitao se kako bi reagirao ako bi ga nešto uspjela zamoliti.

Court je znao da planira neku spaćku. Svi bi na svijetu, osim možda Liama i Gavina, znali da je tako. - Ima jedan potok u blizini. Složio je novine i bacio ih. — Možeš sama otići. Gotovo su svi njegovi ljudi bili u lov, a oni koji su ostali brinuli su se za konje, stoga je to mogla učiniti u privatnosti.

- Ne bojiš se da ću pobjeći?

- Miljama i planinama smo daleko od prvog sela, a bez konja... i cipela nećeš dospjeti daleko. *A ako ja odem za tobom i budem gledao kako se kupiš...*

- Bez cipela?

Nije uspjela ni dovršiti pitanje, a on je već ustao, uhvatio je za struk, posjeo je na svoje mjesto. Uhvatio ju je za papuče i počeo ih skidati. - Jasno? Bez cipela.

-Ali moje noge!

I imala se zašto brinuti. Baš poput ruku, i stopala su joj bila meka poput dječje kože. - Put do potoka je dobar. Posjeći ćeš se samo ako skreneš s njega - rekao je, a zatim je ponovo uhvatio za struk, podigao i usmjerio prema vratima. - Zato nemoj skretati s puta - naredio joj je i pljusnuo je po stražnjici.

Uzvrpoljila se negodujući. - Ti zaista nisi gospodin!

- To smo već apsolvirali.

Opsovala ga je na katalonskom, a zatim ljutito nestala iz sobe. Još se nije bila vratila kad je pročitao novine i popio dvije šalice kave.

Teško je opsovao i izjurio iz kuće do potoka i počeo se divlje osvrtni oko sebe. Njoj nije bilo ni traga. Bože, preveslala ga je. Svaka bi druga žena ostala. Kamen je u tom području bio oštar i po život opasan čak i pod konjskim kopitima, a kamoli ženskim stopalima, i dobro je znala da su previsoko u planinama da bi uspjela u bijegu bez konja. Dobro je znala da će je lako uhvatiti.

Court je bolnih rebara pojurio uzbrdo do staje i povikao Liamu da mu osedla konja. Izjahao je i pratio potok, pregledavajući obalu s obje strane. U daljini je ugledao malu crvenu točkicu koja se prilično udaljila od utabanog puta. Podboo je konja i sjahao točno iza nje.

Kad joj je položio ruku na rame i okrenuo je prema sebi, imao je što za vidjeti. Oči su joj bile pune suza, a donja usna joj je podrhtavala. Zbog tog je prizora osjetio čudan pritisak u grudima. Je li bila ozlijeđena? - Što je s tobom ženo? - zarežao je.

- MacCarrick - rekla je nježno. - Ozlijedila sam noge.

Pogledao je dolje. Bile su izrezane, krvave i pune trnja.

Bez razmišljanja je kleknuo na jedno koljeno. - Pogledaj što si učinila ti mala bedasta...

Njezino ga je koljeno udarilo u bradu i treskom mu zatvorilo čeljust. Pao je unaprijed na oba koljena, a krajičkom oka vidio je kako mu je prema licu zamahnula crvenom haljinom. Začudo, materijal je u trenutku kad se sudario s njegovom sljepoočnicom bio tvrd kao kamen.

Kriste, ta vještica!, pomislio je. Do trenutka do kad se njegov pogled opet fokusirao mogao je vidjeti da je bacila kamen skriven u suknji, otrčala do konja, zajašila ga i pokušala smiriti njegovo propinjanje. Court je skočio na noge, poletio prema uzdama i oteo joj ih tik prije no što se konj dao u trk. *Znala je da joj treba konj.*

Zgrabio ju je za struk i povukao prema dolje, a svilene podsuknje letjele su posvuda. Nakon što je došao do daha, a slika mu se ispravila, zarežao je: - Htjela si se okupati?

Razrogačila je oči. Dok ga je psovala i bacakala se u njegovu naručju, pronašao je najbližu baru, a zatim ju je bacio u ledenu vodu. Usta su joj bila puna vode dok je vikala nešto nerazumljivo, a zatim je ustala pa se onda nekoliko puta poskliznula i pala natrag u vodu, smočivši se od glave do pete.

- Platit ćeš mi za ovo MacCarrick! - vikala je dok je micala gustu mokru kosu s lica. - Spavaj s jednim okom otvorenim ti kućkin...

Nije joj dopustio da završi rečenicu, već ju je izvukao iz vode i prebacio preko ramena. Tako je hodao, vodeći konja, dok mu se niz tijelo cijedila voda iz njezinih suknji, a ona je vrištala i bacakala se cijelim putem do kolibe.

Predao je uzde zbunjenom Liamu ignorirajući pritom potpuno njezine udarce u leđa. Gavin, koji je sjedio u stolici pušeći lulu, samo je kimnuo glavom u znak

odobrenja. - To je stvarno jedini način na koji čovjek može putovati s tom djevojkom.

U sobi ju je spustio na noge nježnije, no što je zapravo zaslužila. Nije se trgnula niti povikala. Zgrabio ju je ispod ruku i povukao joj noge unazad, jednu po jednu, onako kako se to radi konjima prilikom potkivanja. Imala je samo jednu malu porezotinu na nozi. Mora da je razmazala krv po njoj tako da izgleda gore nego što je bilo. Kakva proračunata...

Udahnula je kroz zube. Počela se tresti, a zubi su joj cvokotali.

- Izlazi iz te haljine - naredio joj je i pustio je. Kad se nije pomaknula, rekao je: - Da si se presvukla dok se vratim natrag. Kada je nakon pet minuta ponovo upao u sobu, našao ju je kako se blijedih usana još jače trese, no još uvijek je bila u mokroj haljini. — K vragu, curo, sam ću te svući ne učiniš li to sama odmah.

Na to je skočila prema njemu i izudarala mu rame. - N-ne mogu! Ti glupa životinjo!

Okrenuo ju je i uvidio kako su vezice straga čvrsto stegnute i zapetljane. Bila je zatočena u toj haljini. Frustrirano je zarežao i počeo je otpetljivati, no bez napretka. Uzice su natekle od vode, a ruke su mu bile suviše šeprtljave za taj posao oko njezinih vitkih leđa.

- Ostani ovdje - doviknuo joj je, a zatim pojurio do staje i iz svog sedla izvadio lovački nož. Kad se vratio s njime, širom je otvorila oči, iako je morala znati koje su mu namjere. Je li ga se stvarno bojala? Je li prizor njega s nožem - istina, vrlo velikim nožem, bio toliko zastrašujući? Opet ju je okrenuo, a ona se opirala. - Stoj mirno. - Nije to učinila. - Ako se ne smiriš porezat ću te. Još se više uzvrpoljila. - *Dobro, što je?*

- Ne... ne želim da me vidiš.

Nakon svega što su prošli opet je odlučila biti mala čistunka. Gdje je bila ta dama kad ga je nogom šutnula u glavu? - Nisi u poziciji da zahtijevaš išta. Izgubila si svoje pravo glasa kad si me kamenom udarila u sljepoočnicu. Je li to jasno?

- M-mogu sama!

Dubokim prijetećim glasom šapnuo joj je u uho. - Za pet sekundi skinut ću ti ovo pa makar ti glavu morao zabiti u krevet, držati te za zglobove i koljenom ti pritisnuti leđa.

Ukočila se, no još uvijek je drhtala. Oprezno je obrezao haljinu. Otraga je spala, no naprijed ju je ona još uvijek pridržavala. Nakon drugog reza podsuknje su joj teško udarile o pod.

- Izađi iz njih.

Zatresla je glavom.

- *Bi li ti krevet bio draži Annalía?*

Izašla je iz mokre tkanine. Izgulio je mokru haljinu s nje, ostavivši je u korzetu i pumpericama.

Sve je bilo mokro i gotovo prozirno.

Osjećao se kao da ga je ponovo udarila. Tijelo joj je bilo vitko, no snažno i imala je obline, savršene obline, na svim pravim mjestima. Bradavice su joj bile čvrste i

ružičaste, i prijanjale su uz usku tkaninu. Usne su mu se ovlažile kad je pomislio na to koliko ih je želio polizati sada kada su bile mokre i rukom je prešao preko usta te zakoračio prema njoj.

Prekrižila je ruke na grudima uhvativši se za ramena i povikala: - Ne opet!

Lice joj je poprimilo izraz potpunog gađenja. Njegova je požuda u njoj izazivala gađenje, no bila je spremna leći s Pascalom. Pascal joj je bio draži od njega. Sakrio je svoj gnjev i uputio joj pogled pun dosade. - Ja sam muškarac — ti si žena s kojom se želim spariti. Bolje ti je da se navikneš na to.

Kad je MacCarrick izjurio iz sobe, Annalía je odbacila ostatak odjeće. Biti tako razodjevena! Na tom mjestu, bez brave i ključa u vratima. Izvukla je jednu od torbi na krevet i bacila stručak poljskog cvijeća koji je sakrila na njezin vrh. Poklonio joj ga je tog jutra jedan od plaćenika, a ona nije željela da MacCarrick sazna da su je njegovi ljudi pustili iz sobe.

No nakon samo minute, MacCarrick se vratio sa suhim ručnikom. Bacio ga je na nju, a namršteni mu se pogled zadržao na cvijeću. - Bila si vani s njima?

- Kako lako izvodiš zaključke! - povikala je omotavši ručnik oko sebe.

- Tko ti je to dao?

- Ne znam - odgovorila je, no bio je to neki mlađahni, prilično naočiti riđokosi mladić. - Netko čije prezime započinje sa Mac.

- *Sva njihova prezimena započinju sa Mac!*

- Upravo ih je zato teško razlikovati - prosiktala je i dodala - *Budući da ste svi isti.*

Izgledao je kao da bi je najradije zadavio. - A tako?

- Da - odgovorila je podrugljivo. U tom ga je trenutku toliko mrzila da joj je utroba gorjela. Bilo joj je dosta svega.

Prije nego što je MacCarrick došao i bacio je u ledenu vodu, njegovi su je ljudi oslobodili kako bi se malo zabavili. Okružili su je, a Liam im je predložio da dotaknu njezine 'tako meke ruke', pa su je mazili kao kakvog novog bizarnog ljubimca klana.

Željeli su slušati kako govori katalonski i francuski. Neki su je, poput životinja, zamolili da im dopusti da joj pomirišu kosu. Ostali su se oduševili tom idejom, no kad je molećivo pogledala velikog jednookog diva, on je tu podvukao crtu. I to doslovno. Prstom preko svog vrata, da bi drugima bez riječi dao do znanja da se upristoje. *Dosta je bilo.*

- Tko? - MacCarrickove ogromne šake su se stisnule, a rukavi su mu se zavrnuti prema gore tako da je jasno mogla vidjeti njegove mišiće.

Upitala se bi li joj bilo bolje da je onoj hordi mužjaka dopustila da joj pomiriše kosu.

- Ne znam to. Dok joj je taj div pokazivao okolicu, pojavila se skupina njih i predstavili su se, a sva su joj imena zvučala isto. Umorno je otpuhnula. - Mac... nešto.

- Čitavo su ti jutro pravili društvo? Njegov je ton bio varljivo miran, a time još više zastrašujući. - Oni nisu baš pristojna družina. Daleko od toga. Kladim se da si

svjedočila stvarima koje u životu nisi vidjela.

Zarumenila se, a to ga je, činilo se, još više razljutilo. Kao da je tražila da bude okružena mišićavim gorštacima koji su hodali bez košulja, znojili se i tukli na suncu. Ali da, gledala ih je, čak i onda kada se jedan od njih spotaknuo po drugome, a ona je otkrila da barem jedan Škot ne nosi ništa ispod kilta.

Gledala je, ali ne samo iz puke znatiželje - isto je tako primjećivala gdje i kako su se udarali. - Priznajem da sam vidjela... stvari koje jedna pristojna mlada dama ne bi trebala.

- Pristojna mlada dama, je li? - upitao je dok joj se približavao. - Odlučila si me etiketirati kao prostog Škota i životinju, no ja nisam baš siguran što si ti. Zgrabio ju je oko struka, tako da je vrisnula od šoka, a onda ju je odnio do stola u kutu. Kada ju je bacio na rub, drvo je zakačilo materijal njezina ogrtača. - Reci mi bi li jednoj mladoj pristojnoj dami priličilo da poljubi prvog Škota koji nogom kroči u njezinu kuću? Uhvatio joj je bradu palcem i kažiprstom. - Bi li tu životinju zgrabila za ramena tako da joj ne prestane kušati kožu? - upitao je, a zatim usne prslonio na njezino uho. - Ne vjerujem da bi uzdisala dok bi joj se usidrio među noge i poljubio je u usta.

Posramljeno se okrenula, no uzeo joj je lice u svoje grube ruke i prisilio je da ga pogleda. - U pravu si - na kraju je priznala.

Oči su mu potamnile. Iz njih je isijavao đavolji pogled. A kad bi mu se lice tako izobličilo, ožiljak ispod sljepoočnice koji je zadobio u eksploziji bi mu pobijelio. Kad je prvi put došao u njezin dom, opipala ga je prstima. Nježno. No ništa nije dobila zauzvrat.

- Nisam dama kakvom se trudim biti. Očito imam mana. Mogla bih čak biti toliko nepristojna da i pozovem nekog od njih u svoj krevet, iako sam stvorena za bolje od toga - rekla je oslobodivši se njegova stiska, no još uvijek ga je gledala ravno u oči. — No to nikada nećeš biti ti, MacCarrick. *Mai en la meva vida!*¹⁵

- Nikada dok si živa? Ali Pascal bi mogao biti? Jesi li mu dopustila da te poljubi? Na to je pitanje zaklopila oči.

- Jesi li? Je li te dirao?

- Nije, ali hoće. I dopustit ću mu to. Prije nego tebi, u svakom slučaju.

- Upravo si zapečatila svoju sudbinu - procijedio je kroz stisnutu vilicu i snažno prstima stisnuo usne tako da su mu propadali u njezino meso. - Jer to neće učiniti prije mene.

Nagnuo se unaprijed unatoč rukama koje su se divlje opirale i pritisnuo usne na njezine. Taj je silnički poljubac došao poput kazne, njegova se oštra brada trljala o njezinu meku kožu sve dok joj se oči nisu napunile suzama. - Ne! - povikala je kroz stisnute usne i udarala ga šakama.

Kad se povukao, dobro ju je promotrio, baš onako kako je znala da hoće. Obrisala je usne. Gledao ju je, s podignutim obrvama, a zatim polako podigao ruku

¹⁵ Nikada dok sam živa!

kao da će joj dotaći izgrebeno lice. Trznula se.

Tada je otišao, ostavivši je drhtavu, zbunjenu i opterećenu s toliko mržnje koliko u životu nije osjetila.

by Sanja

DVANAEST

Čuo sam da svake noći odlaziš u Llorenteovu sobu. O čemu je riječ? – zahtijevao je Pascal.

- Kad ne mogu spavati, uživam u tome da ga mučim - odgovorila je Olivia nonšalantno. Lice joj je bilo hladno.

Malo je razmišljao o tome što je čuo, a zatim joj uputio osmijeh pun olakšanja. - Brinuo sam se. Neke bi ga žene mogle smatrati naočitim.

- Slab je. Nikada ne bih mogla prijeći preko toga - odgovorila je mirno. Naučila se tome kad su je njezini rođaci prvi put poslali da živi s Pascalom. Bilo joj je deset godina i upravo je bila izgubila majku koja joj je bila cijeli svijet. Zvala se Ysobel Olivia.

Njezini su je rođaci smatrali odvratnom, a tako su se i ponašali prema njoj. Plašili su je i zbunjivali, a sve zbog toga što ju je njezina nježna i blaga majka obožavala i svakog joj dana pokazivala koliko je voli. U usporedbi s njima, Pascal se nije činio toliko lošim, kad je shvatila da on samo želi da mu bude što sličnija.

Bila je odlična u tome - lagala je svima, a lagala je i sebi. Sve dok jedne noći prošlog proljeća prije nego što su trebali napustiti Andoru slučajno nije čula kako sluge šapuću o njezinoj majci. Pričali su o tome kako je Pascal sa svoja tri najdraža vojnika ujahao u selo njezine majke zaudarajući po 'krvi i zlu'. Preljepa udovica Ysobel odmah je očarala Pascala.

Kao i uvijek, uzeo je ono što mu se sviđalo...

- Hoćeš li se ipak obuzdati? - upitao je Oliviju iako su oboje znali da je to naredba.

Pogledala ga je u oči, a lice joj je bilo poput mramora; potpuno bezizražajno. To mu se sviđalo kod nje. Nikada nije mogao pogoditi kakve tajne skriva njezin um. Poput toga kako je znala da se one noći kad je uzeo njezinu majku osjećao posebno velikodušnim.

- Naravno Tata - odgovorila je, iako su izgledi da je to uistinu i bio iznosili tek dvadeset i pet posto.

Nakon večere tijekom koje je malo jeo, a nije pio, Court se pridružio Niallu vani na trijemu i bacio se na grubo brušenu drvenu klupu. Noć je bila hladna, a mjesečina je bila toliko jaka da se činilo kao da je dan. Svaki kut i stablo uokvirivale su sjene tako

da je bilo nemoguće opustiti se.

- Kako je cura? — upitao je Niall. — Točnije, u kakvo si je stanje doveo?

Court je slegnuo ramenima. Kad joj je bio donio hranu nije ga čak ni pogledala, samo je sjedila na onom nezgrapnom krevetu, koljena savijenih na prsa, napetog tijela dok su joj oči blistale od bijesa. Brada joj je još uvijek bila crvena od njegova poljupca.

Imala je i pravo biti bijesna na njega; ponio se kao zvijer kakvom ga je smatrala, a svoje ponašanje nije mogao objasniti ni samome sebi, a kamo li njoj. Nikada nije tako izgubio kontrolu.

Rekla je da je Pascal nije ni taknuo, i on joj je vjerovao, no je li je poljubio? Je li Pascal pokazao više samokontrole od Courta? Moguće. I odabrala je njega umjesto Courta. Vjerojatno joj se taj muškarac i svidio. Namrštio se na tu pomisao. Znao je da bi se taj svidio svakoj ženi.

- Misliš li da nešto planira? - upitao je Niall.

- Možeš računati na to, posebno nakon ovoga što je izvela kraj rijeke.

- Učinio bi isto na njezinom mjestu.

- Da. Ali to mi sad ne pomaže. Ona će i dalje pokušavati. Da uđem tamo i natjeram je da povjeruje da joj je brat mrtav? Ja jesam gad, ali nisam siguran da joj to mogu utuviti u glavu. Uostalom, povjerovala je Pascalu i njegovoj kćeri.

- K vragu, i mi smo povjerovali Pascalu.

Court se nije mogao ne složiti s time.

- Slušaj, tvoja će me braća živog oderati ako dopustim da ti se nešto dogodi.

- Ne opet o tome! - prasnuo je dok je ustajao da se nasloni na nebrušeni drveni stup.

- Kletva, Court - rekao je Niall.

U sjeni koračat će, sa smrću, ili sami. Svi su oni to čuli.

- Znaš da nikada ne smiješ imati ženu koja će biti samo tvoja. Pa ipak ponekad pogledaš u tu curu kao da bi je najradije zadržao.

- Nemam to u planu.

- Stvari se ponekad događaju neovisno o našim planovima.

- Meni ne. I to zapravo nikad. A imam i knjigu kojom to mogu i dokazati.

- Ah, da, knjiga. *'Smrt i mučenje stići će one uhvaćene pod bdijenjem njihovim'* — citirao je Niall. — A misliš li da će cura zaista biti sigurna jednom kad je ostaviš u Francuskoj?

- To nije bitno, zar ne? Ja sam napravio taj nered, ja ću ga i počistiti, no onda je svršeno s time. Nisam potpisao da ću biti njezin doživotni zaštitnik.

- Ta ideja o tome da je ostavimo ne kotira dobro među ljudima. Oba brata MacMungan su izjavila da bi je odmah oženila, a to su tek prva javna očitovanja. Čak je i Liam rekao da bi je sam rado oženio ako je mislimo samo tako odbaciti.

Court je na to odgovorio okrutnim smijehom. Neobična i živahna Annalía uvenula bi u strogom klanu MacMuganovih poput voća u vinu, a Liam je nikada ne

bi mogao kontrolirati.

- Očarala ih je samo zato što se nikada prije nisu susreli ni sa čim sličnim.

No nije ih mogao kriviti zato što su je ujutro oslobodili, iako je od same pomisli na to bjesnio. On je odgovoran za čitavu priču - on je taj koji je nježnu stranu ljepoticu dovukao među bandu grubih gorštaka. - Pitam se jesu li uopće uzeli u obzir njezinu beskrajnu mržnju po pitanju Škota?

- Da, ne vjeruje nam i čudi se našim običajima, no njezine predrasude zabavljaju naše ljude. Znaju da nije pakosna cura, samo ne zna bolje. K vragu, kad su je zamolili za dopuštenje da joj dotaknu ruku, čak je i sramežljivo pristala.

Čuvši to, Court je stisnuo vilicu i procijedio: - A kako se tebi svidjela Nialle?

Ovaj je oklijevao. - Mekša nego što sam mogao zamisliti - napokon je odgovorio. - No to sad nije važno. Znaš da se prema njoj nikada nisu ovako ponašali, a da si ti u ophođenju bio samo malo nježniji, možda ne bi tako brzo povjerovala u priče koje je čula.

- Nježna? Nije baš bila nježna kad mi je jučer razbila glavu.

- Bilo ju je strah - odgovorio je Niall odmahnuvši rukom.

- Ženi poput nje treba se ugađati, a njoj se to nije činilo. Vidio sam izraz njezina lica.

Court je izdahnuo, a onda nevoljko priznao: - Ne želim biti takav prema njoj. No izluđivalo ga je sve vezano za nju. Njezino ženstveno ponašanje, naglasak, čak i način na koji se rumenila... Kombinacija svega toga ga je tjerala u ludilo. Tiho je dodao: - Želio bih biti drugačiji prema njoj... no čini se da ne mogu.

- Zašto onda odmah ne odjašeš za Toulouse? Možemo se naći u konačistu.

Ta ga je ideja razjarila. - Ne.

- Zašto Court?

- Zato što još nisam završio s njom.

- Kriste, kakav sebičan kućkin sin ponekad znaš biti. Ponekad imam osjećaj kao da te više ne poznajem.

- Naravno, i mogu i biti. Još uvijek sam plaćenik i ubojica. K vragu, prodao bih i vlastitu sestru. Nije li to ono što pričaju u klanu?

- To govore zato što se ne želiš vratiti...

- Vratit ću se kad otplatim svoj posjed - što sada ne mogu učiniti jer ne radim za Otta. Kad je Niall podigao obrve, Court je dodao: - Treba mi taj novac. Svima nam treba taj novac.

Niall mu je uputio razočaran pogled. - Život se ne vrti oko novca. Mislio sam da si toga postao svjestan kad smo prekinuli veze s njim.

- Zbog čega onda Niall? - prasnuo je. U kući su se dva muškarca iznenađeno osvrnula tijekom obaranja ruku. Court je nastavio tiše. - Ako ne mogu imati ženu i obitelj, i ako izgubim posjed i zemlju za koje sam krvavo radio, zbog čega onda ja to točno živim?

- Ne znam. To ćeš morati otkriti sam. No znam da ne živiš zbog toga da se

motaš oko neke mlade žene sve dok joj ne uništiš život.

- Siguran si da bih ga uništio?

- Ethan je to učinio sa svojom ženom.

Prije dosta godina Ethan se zaručio sa Sarah, djevojkom koju je jedva poznavao iz susjednog klana MacKinnon. Njezina je obitelj to jako željela, čak i kad su čuli za kletvu, a Ethanova titula zahtijevala je nasljednika, stoga je pristao. Sarah je umrla u dobi od devetnaest godina, noć prije vjenčanja, a nitko nije znao kako. - Ja nisam Ethan i ne namjeravam se *zaručiti* s tom djevojčicom.

- A tvoj tata?

Court se okrenuo prema Niallu podignutih obrva. Osjećao se kao da ga je netko udario. - Ja... mi nismo mislili... - zamučao je. A što reći na to? Da on i njegova braća *nisu* bili odgovorni za očevu smrt? - Zašto me podsjećaš na to?

- Zao mi je, ali moram Court - rekao je Niall i položio mu ruku na rame prije nego što je krenuo u kuću. - Moraš dobro promisliti.

Promisliti? Court više nije želio oživljavati sjećanje na jutro kad je umro njegov otac, baš kao što nije želio razmišljati o budućnosti. No nije li činio oboje u posljednjih nekoliko dana. Otkad je upoznao Annaliju razmišljao je o onome što mu nedostaje više nego tijekom proteklih deset godina.

Krenuo je prema njezinoj sobi ne znajući što će joj reći, ne mareći za to ako ga uvrijedi, samo je želio... *nešto*. Otključao je vrata, a zatim ih polako odškrinuo.

Zrak se oteo iz njegovih usta i položio je glavu na nadlakticu naslonjenu na okvir vrata. *Prokletstvo!*

TRINAEST

Ručno ogledalo. I to ono za koje ju je prisilio da ga počisti. Uzela je teški srebrni okvir i njime istukla po podjednako teškoj dršci četke kako bi izbila donje zupce s prozorskih kapaka. Da, bili su zaključani. I da, bili su debeli.

No sada su s donje strane zjapili otvoreni.

Izjurio je iz sobe psujući. - *Liame, osedlaj mog konja!*

U tom trenutku je Liam iz staje uletio u kolibu; unezvijereno je gledao oko sebe i držao se za glavu. - Ona je...

- Da, znam! - prasnuo je Court i zataknuo pištolj za remen hlača. Dok je jurio da osedla životinju, razmišljao je o prizoru koji je zatekao u njezinoj sobi. Znao je da ga neće zaboraviti dok je živ. Izložila je svoj uništeni alat, pažljivo ga je poredala kako bi mu pokazala koliki je razmjer njezina lukavstva. Naslađivala se...

Budući da je do Pascala vodio samo jedan put, Court je znao kamo je treba slijediti. No mora da je jahala kao da joj gori pod petama jer je nije uspio sustići još idućih pola sata. Kad ju je prvi put uspio ugledati, nestala je. A kada je dojahao do mjesta na kojem ju je izgubio iz vida, postalo mu je jasno i zašto. Nije imao priliku ni zauzdati svog konja, a već su počeli juriti niz strmu liticu od škrljca. Spustila se niz nju bez zastajkivanja.

Čak ni pred samim dnom nije usporila svoj vratolomni trk. Glupa žana! Njegov je konj imao problema sa spuštanjem niz opasni teren. Mogao je čuti kako njegova kopita lome kamen.

Nakon litice krajolik je postao pun kanjona i dubokih i širokih jaruga i uskoro ju je uspio dostići, no svaki put kad bi joj se približio, ona bi nekako uspjela promijeniti pravac. Njezine su jahačke vještine bile impresivne, no na kraju je sve ipak bilo pitanje vremena. Ruka mu je poletjela prema njezinim uzdama i u samo nekoliko sekunda uspio ju je zaustaviti i povući s konja k sebi.

- Pu - sti - me! - povikala je i počela ga pljuskati. Zvučala je kao da je na granici toga da potpuno pobjesni, a već je bila pokazala da joj to nije strano.

- Jašeš ovako kasno noću? - upitao je i posjeo je, držeći je čvrsto za ramena. - Po škrljcu? Imaš sreće da nisi slomila vrat.

- I ti si jahao po njemu. No mene se treba smatrati sretnom?

Njegove su je ruke stisnule. - Zašto ne želiš poslušati razum, curo? Tvog brata više nema, a ti bi se žrtvovala uzalud. Ako budeš surađivala, odvest ću te na sigurno.

Dobro znaš da te neću ozlijediti.

Stisnula je oči i uputila mu pogled pun optužbi. Na svjetlosti mjesečine još su se uvijek mogle vidjeti ogrebotine na njezinoj bradi.

- To se neće ponoviti - rekao je, no ona se i dalje borila da se oslobodi njegova stiska.

Pokušala ga je šutnuti nogom i očešala se s njegovom, no previsoko i preblizu međunožju da bi mu to bilo ugodno. - Annalía, moram li ti nacrtati zašto točno ne bi trebala tako udarati muškarca? Ipak, učinila je to ponovo i to još bliže osjetljivom području. - Jednog ću ti dana, kunem ti se, podići suknju, okrenuti te i... - Iznenada je umuknuo i povukao je prema sebi. Njezina leđa bila su prislonjena uz njegova prsa, a usta joj je prekrrio rukom. Začuo je šuškanje u blizini.

Njezini su zubi pronašli njegovu kožu i, naravno, zarili se duboko u nju. Stisnuo je vilicu. U grmlju je opet nešto zašušalo, i počelo se približavati. - Tko je tamo? - zazvao je i izvukao pištolj.

Nekoliko napetih trenutaka nije se čulo ništa, a zatim su začuli: - *Ovdje smo da Annalíju Llorente vratimo Pascalu.*

- E, vraga jeste - prošaptao je i napeo pištolj. Morali su to biti Rechazadosi. Nitko ih drugi nije mogao naći tamo. - Dobro me slušaj Anna, ovi muškarci nisu ovdje da bi te *pokupili*. To su Rechazadosi. Jesi li čula za njih?

Kimnula je glavom i prestala gristi.

- Onda znaš da su ubojice, a ne pratnja. Hoćeš li sad surađivati sa mnom?

- *Da* - promrmljala je kroz ruku.

Polako je odmaknuo ruku i otesao je kako bi povratio osjet u dio kože koji je zagrizla. - Sada moramo...

- Upomoć! - zavrištala je, nagnuvši se unaprijed kad ju je zgrabio za struk. - Zatočili su me!

Začuo se pucanj koji je u toj netaknutoj prirodi zazvučao kao gruvanje topa, a onda su uslijedili i drugi. Zemlja oko njih napunila se rupama od kiše metaka koji su zujali oko njihovih glava. Court ju je gurnuo iza sebe držeći je još uvijek čvrsto za struk i ispalio je dva metka.

Bilo ih je previše. I bili su im preblizu. Zgrabio ju je u naručje i sklonio se iza stijene.

Začuli su njištanje i rzanje njihovih konja, a zatim i zvuk njihovih kopita koja su se udaljavala. *Prokletstvo*. Municija mu je bila u sedlu.

- Upomoć! - zavrištala je ponovo se boreći s njegovim stiskom.

- Začepi, ženo! Oni pucaju na nas, a ti im želiš dati metu?

- Ne pucaju na mene, pucaju na *tebe*!

- To su Pascalovi ubojice, a oni baš nisu skloni diskriminiranju.

Još uvijek se opirala, iako ju je čvrsto stisnuo uza se. - U kolibi će sada začuti pucnje i izjahat će, no trebamo biti pametni dok ne stignu ovamo. Razumiješ li? — upitao je. — Ako želiš živjeti učinić ćeš što ti kažem ili ćeš, kunem ti se, u roku od

petnaest minuta dobiti metak u glavu.

Zvučalo je kao da je počela plakati.

Namrštio se. — Ti se... ti se bojiš? — upitao je zbunjeno nemajući pritom pojma kako da se nosi s tim. Na prsima je osjetio da drhtavo klima glavom i shvatio je da je cura sigurno na smrt preplašena. *Metak u glavu. Dobar štos, Court.* No morao je biti siguran. - Svjesna si da će nas oboje ubiti?

- O-odvest ćeš nas na sigurno? - prošaptala je.

- Da - odgovorio je blažim tonom. Bio je gotovo nježan. - Ako budeš radila što ti kažem.

Kad je ponovo kimnula, olabavio je stisak. Istog je trena zabila lakat u njegov vrat i skočila na noge. Boreći se za dah, posegnuo je za njom i ispružio se kako bi joj dohvatio haljinu. Prsti su mu tek ovlaš dotakli tkaninu.

Zakasnio je.

Otrčala je na čistinu i počela vrištati. - *Upomoć! Želim se vratiti! Želim pobjeći od njega!*

Ponovo se začula kiša metaka. Uspio se osoviti na noge i potrčati prema njoj uzvraćajući vatru. Vidio je kako joj je jedan metak razderao haljinu. Ukočila se i prestrašeno zagledala u tminu.

Samo djelić sekunde kasnije njezino je rame poletjelo unatrag trenutak prije nego što ju je zgrabio za struk i povukao iza kamene stijene. Osjetio je nešto vlažno na ruci i vidio da mu je bijela košulja zamrljana - *Curo* - rekao je dok je bacao pištolj i grabio je za ramena. — Je li to moje ili tvoje?

Sam si je odgovorio na pitanje kad je osjetio da drhti. - *Sve će biti u redu* - procijedio je iako ga je preplavio bijes. Pucali su na nju. Na bespomoćnu ženu. Razderao joj je rukav i jedva se spriječio da ne počne bijesno siktati.

Na svjetlu mjesečine mogao je vidjeti da joj je metak prošao ravno kroz ruku. Molio se da je promašio kost. Tkaninu s rukava čvrsto je stegnuo iznad rane.

Nije to mogao spriječiti. Želio je vikati, želio ju je pitati zašto ga nije poslušala. Bila je presitna za metak. Kakva bi to životinja upucala ženu?

Istrgla mu se iz ruku i pogledala ga kao da je upravo nešto shvatila i potpuno je zaboravila na ranu od metka u svojoj ruci.

- Za sve si ti kriv! *Prezirem te.* Gadiš mi se!

- Sve sam to već čuo - otpuhnuo je.

- Znaš li što to znači, ti kučkin sine? - povikala je.

Da, točno je znao što to znači. Pascal je primjerom svima pokazao što će se dogoditi ako uzmu nešto što mu pripada. I sad bi napokon mogla vjerovati u ono što joj je rekao o bratu.

- *Znaš li, znaš li ti odvratna životinjo?* - ustrajala je ponovo ne mareći za metke koji su im pucali oko glava.

Stisnuo je oči. - Mladoženja se predomislio?

Zavrištala je i nagnula se unaprijed s prstima raširenim poput pandži da mu

izgrebe lice, no uhvatio ju je za zapešća. Ipak se nastavila boriti s njime.

- K vragu! Hoćeš li prestati? - podigao joj je ozlijeđenu ruku pred lice. Gledaj, djevojko! Pogledaj koliko krvi tu ima. Sad se onesvijesti. Ne bi li se sad već trebala onesvijestiti?

Potonula je iza stijene i pospano promotrila svoju ruku. Mogao je vidjeti kako je obuzima stanje šoka. - Čini se da sam ranjena - ošamućeno je izgovorila te riječi i on je požalio zbog svoje podrugljive primjedbe.

Bila je presitna, prenježna. Niall je bio u pravu. Ženama poput nje se udovoljava, štiti ih se. A nakon dvije noći pod njegovom zaštitom — *upucali su je.*

Smrt i mučenje stići će one uhvaćene pod bdijenjem njegovim.

- Moramo te odvesti na sigurno.

Trepnula je prema njemu.

Uz dosta uloženog truda odvojio je pogled i počeo proučavati okolicu. Ugledao je njezina podivljalog konja koji se o uzde sapletao u žbunju. Court se spremio da potrči, no prije joj je rekao,

- Ostani ovdje! Ovo je ozbiljnije no što možeš zamisliti.

- I boli kao da je ozbiljno - rekla je slabašnim glasom.

Annalía Llorente bila je poslušna. Bio je to siguran znak da pada u stanje šoka.

Potrčao je prema konju. Njegova su rebra krckala dok je izbjegavao metke. I kad je konačno došao do zbunjene životinje čije su proklete bisage bile pune haljina, dok su njegove imale municiju, začuo je zov svojih ljudi. Uskoro je čuo kako po ubojicama pucaju meci koje je poznao po zvuku, no bio je još uvijek daleko od njih.

- Niall - povikao je na gaelskom. - Koliko ih je?

- Čini se da je cijeli red! Posvuda su!

- Obiđite kolibu! Naći ćemo se u konačištu!

- Da!

- Možeš li me pokrivati?

- Da, budite oprezni!

Odjahao je natrag zaštićen Niallovim mecima. Kad je skliznuo s konja kako bi čučnuo kraj nje, ugledao ju je naslonjenu na stijenu. Bila je vrlo mirna, oči su joj bile zatvorene i ljuljala se s ranjenom rukom u krilu. Približio se i vidio da joj krv curi niz lakat. Dolje u prašini već je bila poveća lokva krvi. Druga joj je ruka bila mlitava, dlanom okrenuta prema gore, a u njemu je ležao njegov improvizirani steznik. Oči su mu se zacaklile od panike. Uzeo ga je i ponovo joj podvezao ruku. Znao je da je samo željela vidjeti ranu da provjeri koliko je opasna.

- Anna! - rekao je dok ju je podizao. - Annalía... Otvorila je oči. - Moraš me čvrsto držati oko vrata zdravom rukom - naglasak mu je bio toliko tvrd da se pitao je li ga uopće mogla razumjeti. - Moram nas posjesti na konja.

Okrenuo se i stao proučavati konja, pokušavajući smisliti najbolji način da se popne, a onda ju je začuo kako slabašnim glasom izgovara: - Tebe treba spasiti koliko i mene.

Okrenuo se podignutih obrva. - *Molim?*

Borila se uz njega, slaba poput mačkice. - Bolje će mi biti samoj.

Iako je osjetio da je smrtno ozbiljna, i sada već prilično u šoku, uštipnuo ju je za bradu. - Vrijeđaš moj muški ponos, a sada se moramo moliti za da ga imam što više.

Njegov je nježni odgovor upalio. Otpuhnula je i prebacila tanku ruku preko njegova ramena. Iako je bila lakša od pera, dok ju je dizao zadirkivao ju je. — Teža si, no što izgledaš.

-A ti si slabiji, no što izgledaš — prošaptala je odmah.

Gledao ju je u svom naručju i privukao je još bliže. Uzvratila mu je pogled, no mogao je osjetiti kako joj se tijelo opušta dok tone u nesvijest. Oči su joj se polako zatvorile, a usne otvorile.

Tad ga je razum napustio.

by Sanja

ČETRNAEST

Čula sam da si bogat.

- To ti je rekao otac? - upitao je Aleix. Iako se to kosilo sa svime što je bio, sjedio je u zatvoru, na pogrešnoj strani nišana i razgovarao s Olivijom Pascal. Zašto bi pričao sa ženom koja je savjetovala da ga se pogubi u prikladnijem strateškom trenutku?

U početku se nadao da bi mu mogla odati neke informacije o Annalíji, no ubrzo je shvatio da je suviše inteligentna da bi dopustila da joj se išta omakne. Zašto je onda stalno tratio vrijeme s njom? Zato što će uskoro umrijeti? Zato što je želio s nekim razgovarati? S bilo kime?

A činio je to već dvije noći. Ta ga je prostorija očito izluđivala.

- Ne, ne Pascal. Tvoja je sestra opisala vaš dom. Posjedovati planinu s krdom konja mora biti vrijedno, čak i ovdje.

- Moja obitelj imala je sreće po tom pitanju.

- I ja želim imati sreće - rekla je i prstom nekoliko puta lako udarila po bradi.

Namrštio se. - Tvoj otac ima novaca koliko ga imam i ja.

- Ali *ja* ga nemam - rekla je, a zatim spremila pištolj i ustala. - Ti imaš nešto što ja želim, a ja imam nešto što ti očajnički, očajnički trebaš.

Ukočio se. - Govoriš li ti to o mom oslobađanju?

- Govorim o tome da se nagodimo što bi rezultiralo time da te oslobodim.

Toliko ga je zapanjila da je greškom postao pristojan. - Oprosti, molim te?

- Budući da tvoja sloboda ima iznimnu vrijednost, onda i cijena mora biti sukladna tome.

- Koja god da je, ja je mogu platiti - rekao je mirno, pokušavajući da ne oda koliko je bio željan pobjeći. Mislio je da bi to mogla doživjeti kao slabost.

- Jesi li siguran? - upitala je. Pogled joj je bio miran. - Bit će vrlo, vrlo visoka.

- Viša od toga da se odrekнем vlastitog života?

Pogledala je u pod i prstom prešla preko rezbarija drvene drške svog pištolja. - Ovisi o tome kako na to gledaš...

- Neću otići.

MacCarrick je razgovarao s nekime. No s kime? Zašto su njihovi glasovi zvučali kao da se kupaju u sirupu? Željela je otvoriti oči, no bile su nepodnošljivo teške. *Bolje*

je da samo ležim ovdje. Da. Da odmaram i slušam, pomislila je.

- Ali gospodine, moram je pregledati - rekao je čovjek. Glas mu je zvučao mlado.

- U mojoj praksi... s damom poput ove... uh, muževi uglavnom ne ostaju sa svojim suprugama.

- Ovaj ostaje.

Bezobraznik. Ima li on uopće srama? Annalía je pokušala protestirati, pokušala je povikati da joj on nije suprug, no u istom joj je trenutku MacCarrick počeo odvezivati haljinu pa je to više zvučalo kao stenjanje.

- Pretpostavljam da joj je burma ukradena kad su vas napali - rekao je muškarac tiho.

- Da. Burma?

- A ostali su nakit ostavili?

Pametni liječnik, pomislila je Annalía kroz maglu. Stjeraj tog lašca u kut.

MacCarrick je naravno odmah krenuo u napad. Prijetećim se glasom obratio liječniku: - Slušaj me dečko, ne moraš brinuti o tome. Jedino oko čega se moraš brinuti jest da joj središ ruku. Ništa više od toga. Razumiješ li?

- Uh, razumijem, *monsieur*. Ostavit ću vas da je razodjenete i donijet ću potrebštine.

Vrata su se zatvorila.

Na njezinu sramotu, MacCarrick joj je skinuo haljinu, podsuknje i cipele. Činilo se kao da joj je odvezao korzet jer je konačno mogla duboko udahnuti. Kad je shvatila da će je njegovi potezi ostaviti samo u potkošulji, gaćicama i halterima, osjetila je njegovu grubu ruku iznad svog koljena... Ne, MacCarrick! - izustila je, no nije mogla čuti ni samu sebe.

Nagnuo se prema njoj. - Što je Anna?

- Prestani - prošaptala je.

- Da prestanem?

Pokušala je kimnuti, no imala je osjećaj kao da više nema kralješnicu.

- Ne mogu to učiniti. Možda si ranjena i rikošetom. Mora te pregledati.

- Odlazi...

- Neću to učiniti - rekao je i odvezao čvrsto stisnute podvezice sa njezinih bedara i skinuo haltere.

Željela je vrištati, no nije mogla skupiti dovoljno snage.

- Pokrit ću te dekom tako da neću ništa vidjeti ako je to ono što želiš. Anna? Čuješ li me?

Kad nije odgovorila iz usta mu je izletjela bujica stranih riječi koje su zvučale uvredljivo, a onda je nešto snažno udarilo u zid.

Mora da je zaspala nakon toga, jer kad se probudila bila je prekrivena dekom i mogla je čuti žamor više glasova koji su pričali mekim francuskim jezikom. Svi osim MacCarricka, koji se s doktorom svađao na engleskom, a naglasak mu je bio tvrdi no što ga je do tada imala prilike čuti.

- Što to radite? - prasnuo je. Poželjela je da može vidjeti što se događa, no vjeđe kao da su joj bile zalijepljene.

- Ispirem sa slanom vodom — odgovorio je doktor.

- Što? Stavljáš sol na ranu? - povikao je, a zatim se obratio nekome drugome. - Doveo si mi prokletog šarlatana?

- Uvjeravam vas da nisam nikakav šarlatan. Studirao sam na sveučilištu Heidelberg u Njemačkoj i diplomirao sa svim počastima.

- Kada? Prošle subote?

- Važno je da to učinim - ustrajao je liječnik.

- Neće moći. To je suviše bolno - odgovorio je MacCarrick, a ona se po prvi put u životu složila s njime. Čak i ako je čovjek uistinu bio liječnik, nije to željela. Ne sol... Pokušala se oglasiti, no opet bezuspješno.

-Je li bolnije od rezanja trulog mesa? - upitao je liječnik.

Zadrhtala je. MacCarrick je umuknuo. Je li nešto rekao? Je li uputio pogled doktoru?

- Morat ćete je držati.

Ne, ne, ne. Dogovorili su se o tome, a da je nisu pitali. *Fijaker sa zapregom od šest konja.*

Osjetila je kako propada kad je neka težina udubila krevet. Je li on to bio iza nje? Jesu li njezina ramena bila u njegovu krilu?

-Jednom - rekao je MacCarrick. - Učini to samo jednom.

- Možda unutra ima baruta...

-*Jednom* — zarežao je.

Kosu su joj začeshljali od čela. To zasigurno nije učinio MacCarrick. Osjetila je kako joj ruka gori. Ukočila se i zavrištala.

Netko joj je ponovo maknuo kosu s čela. - *Tako, hrabra djevojko* - začula je blizu uha MacCarrickov glas, bio je tako tih i hrapav. Kako ga je itko mogao čuti? - *Taj je dio gotov...*

Još jedno lijevanje vruće poput rastaljenog željeza. - Ne! - zavrištala je, a on ju je zadržao.

- *Dovraga, čovječe* - opsovao je MacCarrick. - *Želiš li da te ubijem?*

- Bilo je baruta. Ako vam je stalo do nje, pustit ćete me da učinim ono što se mora učiniti.

- Učini to još jednom i tako ću te udariti da se nećeš probuditi sve dok ne budeš dovoljno star da se zaista baviš medicinom.

Počela se gubiti. No željela je ostati budnom. Željela je znati što će se dogoditi i biti spremna na to. Nije vjerovala MacCarricku. Nije se mogla sjetiti zašto je tako očajnički željela pobjeći od njega ili zašto ga je mrzila više nego inače. Sada nije bila sposobna za bijeg, znala je to dok ju je obuzimalo crnilo, no ako bi se možda probudila u noći, mogla bi mu pobjeći.

- Želiš da te oženim? — Aleix se zagrcnuo i skočio na noge.

- Da, u zamjenu za tvoju slobodu.

- Zašto ne novac? Mogu dogovoriti...

- A zašto se ne bih željela udati za tebe? - prekinula ga je, ustavši i sama. — Naočit si, bogat i imaš plemićku titulu.

No ta su svojstva bila samo dopunske nagrade. Ipak, njihovo je navođenje bilo lakše od toga da prizna da želi promijeniti prezime, a željela je uzeti njegovo jer njegove oči nisu ništa skrivale. Nikada ne bi mogla vjerovati muškarcu, pa bi bilo najbolje da pronađe jednog kojeg bi mogla pročitati. Ako bi bila sigurna da će znati svaki put kad slaže, onda bi se to na neki uvrnut način moglo nazvati povjerenjem, ne bi li?

Rukom je prošao kroz kosu. — Olivia ja sam bio oženjen.

- Čula sam tu priču.

- Znaš li da sam se zakleo da se više nikada neću oženiti?

Spustila je pištolj u džep haljine. - Ne. Tvoja sestra je to zaboravila spomenuti. No je li ti tvoj zavjet važniji od straha koji osjećaš sad kad znaš da je u rukama bande gorštaka?

Nije još bilo potrebe da Llorente sazna da joj ti ljudi neće nauditi.

- Naravno da nije. Što želiš da učinim.

- Daj mi svoju riječ dok me gledaš u oči.

Uhvatio ju je za lakat i rekao: - Osjećam da te trebam podsjetiti na to da će Pascal za tobom poslati Rechazadose. Riskiraš svoj život.

Naravno da je to osjećao. Bilo je to jasno kao dan. K vragu, Llorente ju je trebao samo kako bi bio siguran da ga se drugi lešinari neće dočepati prvi.

- Zašto to činiš?

Zato što ju je Pascal naučio okrutnosti i pakosti, a nikada nije mislio da će je upravo te osobine okrenuti protiv njega. Oslobođanje Llorentea trebao je biti samo početak. - Imam svoje razloge. Uostalom ti me trebaš upravo onoliko koliko i ti meni možeš koristiti.

Namrštio se na tu primjedb, a onda je pogledao ravno u oči. - Ako me oslobodiš, oženit ću te.

Još je dugo zurila i nije govorila ništa. Znala je da će se složiti, planirala je to, no ipak je osjetila olakšanje. - Nemojmo onda gubiti ni minute - rekla je i okrenula se prema vratima. - Vani imam dva konja, jednog od njih prisvojila sam od tvoje sestre. Imaj to na umu.

- Znaš li kamo su odveli Annaliju?

- U posljednjem izvješću Rechazadosa pisalo je da jašu prema sjeveru, u Francusku.

Dok su se penjali po stubama, upitao je: - A stražari?

- To je sređeno.

Sustigao ju je i zgrabio je za ruku da je zaustavi. - Jesi li ih ubila?

Drugom ga je rukom potapšala po obrazu. - Ne, nosim novu haljinu za jahanje, a prilično sam neuredna kad ubijam. Izdahnula je. - Drogirala sam ih. Slušaj, Llorente, obećavam da odsada neću više nikoga ubijati niti mučiti. Istrgla je ruku iz njegova stiska i krenula dalje, no okrenula se da bi ga promotrila. - Osim ako to ne zasluže.

U četiri ujutro *liječnik* kojeg su izvukli iz kreveta nije imao čak ni jednodnevnu bradu. Možda je Court i bio samo neuki Škot, no preferirao je da njegove kirurge krase dvije osobine: da su trijezni i da su dovoljno dugo na ovome svijetu da su imali prilike vježbati na drugima prije nego što su stigli do njega.

Court je odjahao ravno do dna Pireneja noseći Annu u naručju - bilo je to ludo putovanje kojeg se jedva sjećao. Stao je u starim toplicama. Pretpostavljao je da bi u području ljekovitih termalnih voda trebalo biti više liječnika nego u bilo kojem planinskom selu. I bio je u pravu.

Bilo je tamo mnogo liječnika koji su, na nesreću, služili bogate dokone dame s umišljenim bolestima. Annalía je imala prostrijelnu ranu - čaj od kamilice nije to mogao izliječiti.

Stao je u prvom pansionu koji je mogao pronaći, no zapanjio se kad je vidio dječaka kojeg su mu ljudi tamo preporučili. No *Dr. Molyneux* je, bez obzira na svoje mlade godine, bio temeljit u svom pregledu.

Court je pogledao prema njezinoj ruci. Metak je prošao na drugu stranu i spalio krajeve rane, no nije dotakao kost. Cura je imala sreće što se nije raspršio. Da je pogodio samo za dlaku bliže, Court bi se opet morao svađati s liječnikom, no ne zbog nečeg tako banalnog kao što je čišćenje rane.

Dok je Molyneux davao nalog gazdarici pansiona da čiste plahte izreže u zavoje, Court joj je zagladio kosu iza uha i promatrao kako joj se ispod vjeđa miču oči.

Dojahao je najdalje do kamo se usudio i samo se nadao da su njegovi ljudi uspjeli spriječiti *Rechazadose* da dođu do njih. Bilo kako bilo, trebali su krenuti dalje što je prije moguće. - Kad bi se mogla osvijestiti?

- Trenutno samo spava.

Uputio je Molyneuxu nervozan pogled.

- Da to želim, mogao bih je odmah probuditi, no ne želim to.

Court se namrštio kad joj je Molyneux na ruku stavio tinkturu, a zatim oko toga omotao zavoj. - Ne moraš li to zašiti?

- Ne, izgledalo je dublje no što zapravo jest zbog sve one krvi.

- Moraš to zašiti. Te se stvari uvijek moraju šivati.

- Gospodine MacCarrick, ta rana jednostavno nije bila toliko duboka. Obilno je krvarila, i siguran sam da vas je jako prestrašila, no koža nije toliko oštećena da treba šavove. Razumijem da ste zabrinuti za vašu... vašu gospođu MacCarrick, ali ovo je najbolje rješenje.

Court je odložio Annaliju i ustao. - Rane od metaka se šivaju.

Iako je progutao knedlu, liječnik je mirna pogleda podigao glavu kako bi

pogledao u Courta. - Osim ovoga, vaša je supruga oličenje zdravlja. Ozlijedio bih je kad bi joj počeo provlačiti konac kroz kožu. Šivane rane mogu oteći, puknuti i zagnojiti se.

- Moja *supruga* - rekao je bez imalo oklijevanja - je možda oličenje zdravlja, no ona je sitna i nježne je građe. Ne želim da hoda uokolo s otvorenom ranom na ruci.

-Koliko je dugo poznajete?

-Neko vrijeme - okolišao je.

-Ne znam *koliko* je dobro poznajete, no vaša supruga nije nježne konstitucije, uvjeravam vas. Kladim se da vam je rekla da rijetko pobolijeva.

- Možda je to spomenula - odgovorio je, iako su vodili svega jedan slični uljudni razgovor.

- Držat ćemo ranu spojenom s pamučnim zavojima. Pokazat ću vam kako da nanesete tinkturu i kako da zamotate ruku. Samo pripazite da ponovo ne ozlijedi ruku. I naravno - dodao je uputivši mu prijekoran pogled — da je ponovo ne upucaju.

Court je zatresao glavom. - Dobit će vrućicu.

- Da.

- A što bih onda trebao?

- Pustite je da gori.

To je bio odgovor koji ga je razbjesnio. - Samo ne dopustite da bude previsoka. Ako se popne previsoko, u što sumnjam, možete je rashladiti mokrim oblogom i pozvati me ponovo. U suprotnom, ostavite je da se sama bori s time. Jaka je ona.

Posljednji je put bacio pogled na Annaliju, pogled koji je mladog Molyneuxa gotovo koštao života, a zatim ih je ostavio same.

PETNAEST

Annalía je, očito, konačno povjerovala u to da joj je brat mrtav. A za to je krivila Courta.

- *Kako možeš željeti biti uz mene kada znaš koliko te prezirem?* Bio je to njezin mrtvo hladni odgovor kada joj je rekao da će je odvesti u Toulouse. Nakon što ga je nazvala životinjom, prljavim barbarinom i škotskim prostakom, mirno ga je pogledala i rekla mu da nikada nije znala da nekog može mrziti toliko koliko mrzi njega.

Nije željela otići s njim i bila bi svima rekla da je njegova zatvorenica da je nije uvjerio da će, ostane li, poginuti ne samo ona već i svi ljudi iz pansiona.

Court se osvrnuo i vidio je da se izgubljena pogleda vuče za njim. Konj kojeg joj je uspio pribaviti nije bio životinja na kakve je navikla. Iako je prije nego što su krenuli bacio haljine iz njezinih bisaga pod noge gazdarici pansiona i rekao joj da ih preinači tako da lakše može jahati u njima, nije se činilo da je Annalía primijetila te preinake. Činilo se da nije primjećivala baš ništa.

Put do Tolousea trajao bi za Courta u normalnim uvjetima tek jedan dan brzog jahanja. Dok su od Pireneja jahali uz rijeku Ariège krajolik je polako postajao jednoličan sve dok se nije pretvorio u ravnicu čiju je monotoniju razbijalo tek nekoliko brdašaca. Mogao je to projahati s lakoćom, no morao je usporiti zbog nje tako da se jedan dan pretvorio u tri dana.

A u ta tri dana nije govorila, jedva je jela i nije izustila ni riječ osim jedinog odgovora na sva Courtova pitanja. *Fot el camp*. Idi dovraga.

Bilo je očito da ne može dočekati da se riješi Courta, a osjećaj je bio obostran. Da su se našli s njegovim ljudima, odjahao bi i ne bi se osvrtao, no do tada je već ozbiljno shvatio svoju odgovornost. Svake bi noći pronasao mjesto na kojem bi mogli odsjesti, neku sobu u kojoj bi joj mogao previti ruku onako kako mu je Molyneux pokazao.

Kad joj je prve večeri skinuo košulju, ne potkošulju, samo košulju, opirala se kao da je želi svući голу, riskirajući time ponovnu povredu. - Mogu to učiniti onako kako sam ti onomad prijetio da ću ti skinuti haljinu - rekao je. - Ili me možeš pustiti - da ti se pobrinem za ruku. Iako se ukočila i zurila ravno ispred sebe, ipak je surađivala. Svake je noći rana izgledala bolje.

Nakon toga bi legla u krevet, a on bi potonuo u stolicu nasuprot nje razmišljajući o njezinoj situaciji i pitajući se zašto ga je toliko boljelo kad bi je gledao kako skvrčena drhti ispod pokrivača i tiho plače.

Sama briga o njoj bila je toliko van njegove ekspertize da ga je to frapiralo. K tome je još i brinuo o ženi koja ga je krivila za smrt svoga brata.

U manje od tri dana pod njegovom skrbi, njezina je glava bila ucijenjena, za njom je tragao red fanatičnih ubojica i bila je ranjena. Znao je da je kroz život koračao pod sjenom, da može uništiti one do kojih mu je bilo stalo, no ovo je bilo smiješno. Ipak, sebični dio njega pomislio je: - *Bolje to, nego brak s Pascalom.*

Kad su se tog dana jašući počeli približavati konačistu zaključio je da to nije bilo djelo kletve. Donio je odluku koja je loše utjecala na nju. U tome nije bilo nikakve metafizike niti mističnosti. Uostalom - njega nije bilo briga za nju - on je samo brinuo o njoj, i to samo privremeno. Samo dok je ne dovede na sigurno.

Zastao je i pričekao da ga sustigne. Vrlo je mirno sjedila u sedlu, zureći u prazno. Izgledala je tako sitno u svojoj svijetloj haljini i ogrtaču. Morala mu je biti blizu jer nisu bili van opasnosti. Zauzdao je konja da joj kaže da mora požuriti...

Kad se okrenuo krajičkom oka ugledao je da se nešto miče i spazio tetovažu križa.

Iz grma ju je napao Rechazado.

- Ne možeš me jednostavno ostaviti ovdje - prasnula je Olivia lica crvenog od bijesa i stisnula svoje pune usne.

Zahtijevala je da stanu u gostionici i jedu - Aleix nije bio gladan, a odlučio je da i neće biti sve dok ne pronađu njegovu sestru i ne otmu je iz Škotovih ruku. Stvari su postale jasne.

Znao je da nema smisla raspravljati se s njom, no ipak je rekao: - Vratit ću se po tebe, no trenutno je moja jedina briga pronaći Annaliju.

Nagnula se prema njemu i nalaktila na stol koji su zauzeli.

- Briga oko Annalije će potrajati duže. Najbolje je da izvršimo našu nagodbu odmah.

Primaknuo joj se bliže i zagledao joj se u oči. - Nema šanse. To nije prvo na listi prioriteta.

- Znači nećeš ispoštovati nagodbu sve dok je ne pronađeš?

- Tako je.

- Onda očito moram požuriti potragu.

Kratko joj se grubo nasmijao. - Idem sam. Kasnimo za njima već gotovo tjedan dana.

Prekrižila je ruke i zavalila se u stolicu. - Trebaš me. Taj MacCarrick je zločinac. Ja sam zločinka. Ja znam kako razmišlja.

Morao je to čuti. - Molim te, podijeli svoju mudrost sa mnom.

- Tragovi upućuju na to da je sam s Annalijom. No gorštaci vole klanove. Uskoro će se pridružiti svojim ljudima.

- Vrlo dobro. Imaš li ideju gdje bi se to moglo odigrati?

- Imat će unaprijed određeno mjesto sastanka. Bit će to neko selo u kojem grupa

poput njih neće privlačiti mnogo pozornosti, no blizu nekom gradu gdje će moći nabaviti streljivo.

- Toulouse? - upitao je stisnutih očiju.

- ... je prva mogućnost.

Aleix je pretpostavio da o gorštacima zna još neke informacije koje mu nije otkrila i tad je njegova sumnjičavost počela rasti. Bila je lukava, a poznavajući je, dijelit će ih na kapaljku i koristiti u svoju korist.

Dovraga, morat će je vući sa sobom. No samo do kad mu bude koristila. - Morat ćemo brže jahati.

Ustala je i uputila mu pogled pun dosade. - Čekam te.

Ubojica je povukao Annaliju s konja s malo truda. Court je podboo svog konja - ona se nije borila. Zašto dovraga...

I njegov je konj povučen u stranu. Court je odvojio pogled s Annalije i ugledao kako mu je drugi Rechazado oteo uzde i uperio pištolj u njega. Court je zurio u šuplju crnu cijev. Bio je to prizor za koji se nadao da ga izbliza više nikad neće morati vidjeti. Da nije bio tek pola metra udaljen od njega, pokušao bi se izmaknuti - drugi je Rechazado odvlačio Annaliju u grmlje.

Znao je da nikada neće zaboraviti ono što je uslijedilo. Zavrištala je. Zavrištala je i njega nije bilo briga hoće li ga upucati. *Dovraga s time!* Court je skočio i uhvatio Rechazadovu ruku u trenutku kad ga je omelo vrištanje. Imao je sreće što je pištolj odletio u stranu. Court je bacio sedlo na ubojicu.

Dok su se hrvali, muškarac je izvadio drugi pištolj. Počeli su se boriti za njega.

Prije ozljeda Court je bio jači, no sada... sada je taj muškarac lakoćom mogao pobijediti. A ako pobjedi... Court je bijesno zaurao - odjednom se osjetio jakim kao nekad. Začuo se pucanj.

Muškarac je blijedo pogledao prema nebu, krv je potekla iz rupe na njegovim prsima.

Court je zgrabio i drugi pištolj i potrčao prema Annaliji, a zatim se prisilio da uspori kako bi iznenadio onog drugog koji ju je držao. Pogledao je kroz žbunje i ugledao prizor koji nije očekivao ni u najluđim snovima - Annalía je stajala pored onesviještenog Rechazadosa, a do njegove glave ležao je krvavi kamen.

Najvjerojatnije onaj kojeg je čuvala za Courta. Zbog toga se nije opirala. Nije ga željela ispustiti.

Zapanjeno ju je gledao kako udara muškarca u međunožje, a zatim se ogledava oko sebe. Nesumnjivo je odlučivala kamo da pobjegne od Courta.

- Annalía, stani - naredio joj je, iako je jedva uspijevaao sakriti nevjericu u glasu. Okrenula se prema njemu i prevrнула očima, no nije pobjegla.

Kad je stigao do nje uhvatio ju je za zdravu ruku. - Nisi ozlijeđena? Je li tvoja ruka dobro?

Slegnula je ramenima.

- Je li te pucanj uplašio?

- Ne vidjela sam da se s tobom bori za pištolj.

Naglo joj je ispustio ruku. - Drago mi je da nisi čekala da vidiš hoću li preživjeti. Bila je istina da mu je uistinu bilo drago da je planirala pobjeći, ma koliko ljutito zvučao.

Zaškiljila je prema njemu kao da ga ne prepoznaje. - Objasni mi ponovo zašto bi me ishod te borbe trebao zanimati?

Mrgodio se sve dok nije upitala: - Je li i on jedan od Pascalovih ljudi?

-Jest.

- Jesam li ga ubila?

Court je vidio kako mu se prsa nadimaju i zatresao je glavom. Kad se sagnula da opet podigne kamen, dugim je koracima zagrabio prema njoj i uzeo joj ga iz ruku. - Ne želiš ga ubiti. Court je to želio učiniti. Za kaznu, jer ju je dirao.

- Želim, zaista.

- Ne, Anna - rekao je, a kad je nastavila posezati za kamenom dodao je — to će te mučiti, a nije toga vrijedno.

- Ionako mi treba taj kamen - obavijestila ga je uvijeno.

- Za mene? - upitao je i uspravio glavu iznad njezine.

Kimnula je bez srama.

Pametna, hrabra žena. Namrštio se na pomisao kako je reagirao kad je pomislio da će je netko ozlijediti. Na to kako je odlučio da je metak u čelo manje bitan od potrebe da je spasi.

Opsovao je ispod glasa.

- Molim?

- Ništa. Zašto ne probudimo ovog kućkinog sina i saznamo koliko ih još dolazi?

Oči su joj se na to raširile i znao je da nije razmišljala o toj mogućnosti. Prvi put u posljednjih nekoliko dana djelovala je živo. Bacio je kamen i sagnuo se da ošamari čovjeka, ali se brzo uspravio. - Annalía ni ne pomišljaj da me ponovo udariš.

- Dva muškarca jednim kamenom - rekla je zajedljivo.

- Budi pametna. Oni će nastaviti nadirati. Moram ti biti draži od njih.

- Nitko od vas nije mi drag.

- Neće te isprva ubiti.

Problijedjela je, a onda konačno rekla: - U redu.

Prepoznao je čovjeka koji je ležao pred njim. Zvali su ga Izbrazdani Ruiz. Zapamtio ga je samo zato što mu je nadimak tako dobro pristajao. Kad je ubojica ustao, ispljunuo je krv.

Court je u bitkama uvijek bio nemilosrdan i prema neprijateljima je nastupao bez emocija. Sada je ponovo osjetio kako ga preplavljuje bijes, no trudio se sakriti stisnute šake od Annalíje. Ovo je bio muškarac koji je htio ubiti bespomoćnu ženu. Kad bi jednom pustio tom bijesu da prevlada, nikada ga ne bi gledala istim očima. - Anna, idi i vidi možeš li naći konje.

- Ne, želim ostati. Moram ga pitati za Aleixa.

- Uvjeravam te da ovo ne želiš gledati – rekao joj je. Ona je oklijevala. - *Idi, odmah* - ton njegova glasa bio je smrtno ozbiljan. - A ako samo pokušaš pobjeći zažalit ćeš.

Gledala ga je sa strahom u očima koji je mrzio vidjeti, a zatim požurila. Okrenuo se prema Ruizu. - Koliko vas još ima?

- Nema određenog broja. Dolazit će dok vas oboje ne ubiju. Tako Rechazadosi funkcioniraju.

- Jesi li ti dio grupe s granice?

Kad ovaj nije odgovorio, Court je podigao pištolj i udario ga u glavu. Zaječao je od boli. - D-došli smo kroz glavni prolaz do Francuske. Ne znamo ništa o drugima.

- Zašto i nju? Ona mu se pokušavala vratiti.

- Bilo je to u afektu. Od onda nas je nebrojeno puta pokušao opozvati...

- No vaš red to ne dopušta - dovršio je Court. Već je bio čuo za to da čovjek s njima mora dobro promisliti o nalogu za ubojstvo jer kad jednom krenu u svoj ubilački pohod, nijedna sila ih ne može spriječiti.

- Nikad - nacerio se ovaj. - Pitam se zna li da je njezin brat zbog tebe bio u Pascalovu zatvoru?

Court je svu svoju težinu usmjerio u idući udarac u plaćenikovu glavu.

Morao se fokusirati. Kad Rechazado postane brbljav on nesumnjivo zavlaci kako bi pronašao način da ubije protivnika. To što bi davao informacije ne bi značilo ništa ako bi se pobrinuo da ih ovaj ne može iskoristiti.

Ali Annalía je već sumnjala na to - da barem ta budala nije napala... – Čekaj, rekao si da je *bio* u zatvoru?

- Pobjegao je - rekao je Ruiz i nasmiješio se pokazujući krvave zube. - On zna da ti držiš njegovu sestru. I dolazi te ubiti ako mi to ne učinimo prvi. Počni odbrojavati dane.

Courta su ove novosti toliko zaokupile da je smetnuo s uma kako ga Rechazadova pričljivost samo približava pogibiji. Gotovo je to smetnuo s uma.

Kad su Ruizovi prsti skliznuli niz nogu i dohvatili nož vezan za list povukli ga, Court ga je upucao.

Čuvši pucanj, Annalía je dotrčala natrag. Pogled joj je plesao s tijela na njega i opet na tijelo, a lice joj se izobličilo.

Što samo ne bi dao da joj je u tom trenutku mogao pročitati misli. - Jesu li se konji uznemirili?

- Jesu, ali svoju sam kobilu uspjela umiriti i sapeti - odsutno je odgovorila. - Tvoj je niže niz brežuljak kraj potoka.

- Kimnuo je. – Ovu dvojicu moramo odvući što dalje od ceste.

Dok ih je odvlačio u šumu stajala je i čuvala stražu neobično mirno. Nakon toga otišao je po njezina konja, a potom je krenuo i do potoka po svog. Slijedila ga je, a onda čak i kleknula kraj njega dok je u potoku prao tragove zločina.

- Bi li mi vjerovala kad bih ti ispričao novosti o tvom bratu? - upitao je dok je ustajao i pomagao njoj da ustane. - Bi li mi vjerovala na riječ?

- R-rekao si mi da ti nikad ne vjerujem - rekla je, a niz obraz joj je kanula suza. K vragu, zašto ga je stalno boljelo u prsima?

- Reći ću ti istinu.

Drhtavo je udahnula i rekla: - MacCarrick, drži li on još uvijek mog brata?

Njegova je ruka svojom voljom krenula prema njezinu obrazu i obrisala joj suzu.
- Ne, ne više.

by Sanja

ŠESNAEST

Zašto... kako... objasni! - zaplakala je.

Spustio je ruke s nestrpljivim izrazom na licu.

Znala je da mrzi kada mu naređuje, no nije si mogla pomoći. Morala je saznati. - U-ubijen je?

- Ne, ne. Tvoj brat je pobjegao.

Zgrabila ga je za košulju objema rukama. - Govoriš istinu?

- Da.

Tresla mu je ovratnik dok nije podigao obrve. - To čudovište ga više ne drži zarobljenog?

- Ne, Aleixander Llorente je pobjegao Pascalu. Ti si zapravo u puno većoj opasnosti od njega.

Pustila ga je. - Moram ga pronaći. Moram mu reći da nisam ozlijeđena.

- A kako to planiraš učiniti? Upravo smo potvrdili da si na meti Rechazadosa. Oni su poznati po tome da nikada ne promašuju svoju metu. Pratit će te koliko god bude potrebno.

Kažiprstom i placem pridržavala je čelo. - Ne znam! Ne mogu misliti - rekla je i počela koračati.

- Konačište se nalozi gore uz cestu, udaljeno je tek nekoliko kilometara. Tamo možeš jesti, odmoriti i probaviti sve što se dogodilo. A onda možeš planirati.

Bio je u pravu. Ovako su bili samo dva tjelesa koja su se vukla uz cestu - željeti popiti šalicu čaja nije bilo nerazumna ideja! Osjetila je da drhti i da joj zavoj postaje sve vlažniji.

Kad je kimnula, pomogao joj je da se popne na konja, a zatim je skočio na svojeg.

Aleix je živ!, ponavljala je to u glavi kao mantru. *I slobodan!* Osjetila se lakšom, osjetila je... nadu. Pronaći će brata, a onda će zajedno smisliti kako da se riješe Pascala.

Tri je dana strahovala da su ga ubili, no svake je sekunde razmišljala o tome kako da pobjegne MacCarricku za slučaj da je ipak još bio živ. A saznati da joj je brat ne samo živ, već i slobodan...

No što ako je upravo MacCarrick bio taj koji se borio s njim i zarobio ga? Ugrizla se za usnu i promatrala gorštaka ispred sebe koji je gledao u nebo. Teški oblaci i munje upućivali su na to da će uskoro biti mokri kao miševi.

Ako su MacCarrick i Aleix svojevremeno bili neprijatelji tko zna kakve su skrivene namjere tog čovjeka? Što se nje ticalo mogao je planirati da povрати svoj novac time što će tražiti otkupninu od njezina bogata brata. Podbola je konja i dojahala do njega. — Imam jedno pitanje za tebe.

Bacio je pogled prema njoj, no ništa nije rekao.

- Želim znati jesi li napao mog brata i njegove ljude?

- Nikada nisam napao tvog brata - odgovorio je bez oklijevanja.

- Kuneš se u to? - upitala je i pogledala gore prema njemu.

Pogledao ju je izravno u oči. - Da.

- Zašto mi sada pomažeš? Zašto jednostavno ne odjašeš i ostaviš me za sobom?

- Planiram to učiniti čim stignemo u to konačište.

Barem je bio iskren kad je to bilo u pitanju. Da joj je netko poput njega rekao da je to njegova dužnost koju čini iz osjećaja zahvalnosti, odjahala bi od njega koliko bi god brže mogla.

No na ovaj odgovor se nasmiješila, a on se namrštio. - Još uvijek ne možeš dočekati da me se riješiš?

Pa to uvelike ovisi o tome kako ćeš ti odgovoriti na moja pitanja... - MacCarrick kako si uopće sklopio dogovor s Pascalom?

Znala je da je on unajmio njegove ljude - toliko je naćula u kolibi. Ta je družina ratovala zajedno već deset godina i bila je izrazito ozloglašena. Pascalove dezertere trebala je obučavati za rat protiv Španjolske. Razumjela je zašto bi im to moglo biti privlačno, no pitala se zašto bi MacCarrick potpisao sporazum s tim tiraninom?

- On je zapošljavao, mi u tom trenutku nismo imali posla.

- Bi li se nastavio boriti za njega da ti je platio?

- Ne bih znao reći.

- Tvoji ljudi su mi rekli da sam pobrkala priću. Rekli su da si ti prvo dao otkaz, a da ti on onda nije htio platiti za posao koji si već napravio, a ne obrnuto.

- Jesu li? - nezainteresirano je upitao. No nije zaniĳekao.

Jesu, iako im do tog trenutka nije vjerovala. - Zašto onda Pascal? - upitala je. - Mnogi su isprva vjerovali u ispravnost njegovih ideala. Je li tako bilo i u tvom slučaju?

Ignorirao ju je.

Nije se dala smetati. Bila je na pragu toga da donese odluku i trebale su joj činjenice. - Pascal je naredio da te ubiju zato što si mu prkosio. Zbog toga što si mislio da je ono što radi krivo. Nije li to ono što se dogodilo?

Slegnuo je ramenima. Još jednom nije ništa porekao.

Mare de Déu!, sve što je ćula od njegovih ljudi bila je istina. - Zašto mi to ne želiš priznati? Zašto si me pustio da mislim da ste ti i tvoji ljudi došli da kradete i ubijate? - upitala je podignuvši bradu. - Znaš li u što sumnjam? Sumnjam u to da ste surovi onako kako ljudi misle.

Zauzdao je konja i preprijećio joj put. Zurio je dolje prema njoj i izgledao doista

izrazito surovo. Teško je progutala i uhvatila se kako se u sedlu naginje unatrag, što dalje od njega.

- Vrlo si pronicljiva što se tiče naših poslova, to ću ti priznati. No tvoja najveća pogreška jest u tome da mi pripisuješ vrline koje nemam. Ja zaista jesam surov koliko ljudi misle. Samo biram na kome ću tu surovost primijeniti.

Kad je to izgovorio, odjahao je, ali ne daleko. Još jednom ju je upozorio, no tog je puta njegove riječi shvatila upravo suprotno od onog kako je želio da ih shvati. Možda bi mu trebala prestati pripisivati zloću i hladna ubojstva i uvidjeti da on nije demon poput Pascala.

Ipak, nije u potpunosti griješila kad je MacCarrick bio u pitanju. On je uistinu ubijao lakoćom i znao je djelovati zastrašujuće. Kakav je samo izraz imao na licu kad ju je onog dana bio ispitivao... Zadrhtala je. Nikada u životu nije vidjela nešto tako strašno – bilo je to kao u noćnoj mori. Ne, nikada neće podcijeniti kipuću snagu koju je osjetila u njemu, snagu za koju je dokazao da je može osloboditi u samo djeliću sekunde. No zbunjivalo ju je ono što je dopunjavalo te njegove karakteristike.

Svake je od proteklih noći brinuo o njezinoj rani, prisiljavao je da skine košulju, da se svuče pred njim. Tijekom tih večeri bila je toliko puna mržnje i žalosti da je mislila da su ti njegovi potezi samo još jedna u nizu njegovih uvreda i da ih koristi kako bi je još koji put vidio u potkošulji. No sada je, kad je pogledala unatrag, vidjela i neke druge stvari. Prisjetila se kako je klečao na jednom koljenu ispred nje i kako bi, kada bi se trznula ili siktala od boli, promuklo rekao: - Ne želim da te boli.

Kroz maglu se prisjećala i noći kad je ranjena. Sjećala se da joj je tijekom napornog jahanja do Francuske pričao. Ponekad na tvrdom gaelskom, a većinu vremena na engleskom koji nije imao nikakvog smisla, no kao da je znao da nije željela biti u tišini. Prisjetila se i da joj je kasnije netko stalno milovao kosu - netko s vrlo žuljevitim rukama.

Uzdahnula je shvativši da je njezina mržnja bila neosnovana i da joj je ujedno potrebna njegova pomoć u bremenitim vremenima koja su je snašla. Izgubljena u svojim mislima, dok joj je u glavi vladao košmar ideja, jedva da je primijetila prvu kap kiše. I drugu, koja je škropnula odmah za njom.

Kada se spustio pravi pljusak, a ona se ponovo počela vući, dojahao je do nje. - Moramo stati ispod sljedećeg mosta.

- MacCarrick! - povikala je dok je treptala pod kišom. Smrzavala se u svojoj laganoj jakni, a kroz čitav ovaj put vodila ju je samo jedna misao: - Želim vruću kupku i želim piti čaj dok se kupam u njoj!

Podigao je obrve čuvši njezin ton, a zatim se činilo kako proučava i nju i situaciju u kojoj su se našli kao da ne zna koji bi trebao biti njihov idući korak. Mogla je vidjeti da se bori oko donošenja odluke. Onog trenutka kad je pomislila da ju je donio, iščupao ju je iz sedla.

- Što to radiš?

Položio ju je postrance u svoje krilo tako da joj leđa budu naslonjena na njegovu

ruku i povukao ju je bliže da bi je mogao omotati u svoju jaknu. Nakon toga je zgrabio uzde njezina konja, a slobodnom rukom nježno okrenuo njezinu glavu prema svojim prsima.

- Drži se za mene - promrmljao je. - I pazi na ruku.

Još uvijek je protestirala kad je podboo konja i pojurio niz cestu. Tad je bila primorana obgrliti ga rukama. Njegovo je tijelo bilo toliko nevjerojatno toplo da je uskoro to postalo i njezino. Kiša je više nije pekla za lice.

Odjednom se prisjetila jedne od izreka svoje dadilje. Medvjed je samo medvjed dok ga ne pomiluješ po trbuhu. Vuk će ti jesti iz ruke ako je ono što držiš u njoj dovoljno slatko...

by Sanja

SEDAMNAEST

Nakon četiri sata jahanja po zasljepljujućoj kiši konačno su stigli do konačišta, a Court je skočio s konja s Annalijom i požurio unutra. Interijer je bio osvijetljen, a iz kuhinje je dopirao miris jela. Gostioničar je bio budan i djelovao je prestrašeno, no ipak se pravio da ne prepozna Courta.

- Treba nam soba - rekao je Court.

- Sobe — ispravila ga je Annalía izvukavši se iz njegova naručja. - Trebaju nam dvije sobe.

Gostioničar po imenu John Groot se zapiljio u nju. - Plemkinja - promrmljao si je u bradu. - Nemam dvije. Imam samo jednu - izvijestio ih je s engleskim naglaskom. - No lijepa je. To jest bit će lijepa kad je pripremimo. Kiša, vidite. Kiša se pobrinula za to da je konačište puno.

Iz stražnje kuhinje umarširale su dvije žene. Jedna starija i druga, očito, njezina kći. - Još jedan par John! - povikala je s tvrdim francuskim naglaskom. - Pa, ponudi jednoj djevojci mjesto do kamina i nešto toplo da popije dok mi spremimo sobu - rekla je i pozvala nekog da se pobrine za njihove konje.

Court je odveo Annaliju do klupe kraj kamina. S ramena joj je izgulio mali mokri ogrtač i povukao je da sjedne kraj njega. Prstima joj je podigao bradu i zagledao joj se u lice. Bila je blijeda, a zjenice su joj bile proširene.

Kad je Groot došao i pitao: - Što želite popiti? Court je odgovorio umjesto nje. - Viski.

Zvjernula je prema njemu, ali pristojno odgovorila Grootu, - Ne, hvala, neću ništa. Ne pijem alkohol.

Gostioničar je slegnuo ramenima i Courtu natočio izdašnu kapljicu, koju je ovaj uzeo i donio Annaliji. Ispod glasa joj je rekao: - Pila si i prije, sad to popij ili ću ti silom naliti u grlo.

Kralješnica joj se ukočila. Pristojno se nasmiješila Grootu, a zatim uzela čašu s palcem i kažiprstom kao da joj se gadi, no ipak je popila.

Court se vratio gostioničaru po još jednu čašu za sebe. Tekućina mu je počela žariti utrobom dok se spuštala. Čim je ispraznio čašu i vratio je na šank, Groot ju je ponovo napunio.

Šank je bio svježije poliran, a čitavo je konačište bilo čišće i bolje organizirano od posljednjeg puta kada je u njemu boravio. - Nova žena? - upitao je Court ispod glasa

dok je posezao za novom kapljicom i spremao se naiskap je popiti. Bio je ovdje prije šest mjeseci, a Groot je bio samac.

- Da - ponosno je odgovorio Groot, taj štrkljasti rumeni Englez bez brade koji je nekako uspio oženiti onu lijepu francusku gazdaricu. Zašto li je to Courtu ulijevalo nadu?

Rekao je Grootu da natoči još jednu čašu za Annaliju, a zatim zamijenio praznu čašu koja je stajala pred njom za tu punu.

U tom se trenutku pojavila majka i obratila Annaliji na francuskom. Courtov francuski nije bio dobar koliko je trebao biti. Kad je upao u konačište s mlitavom Annalijom u naručju tražeći pomoć, bilo je vrlo moguće da je zapravo pitao za najbolju lokaciju za pecanje u ledu.

- Je li ovo vaša supruga? - konačno mu se na engleskom obratila majka.

- Molim? - upitao je kad je skrenuo pogled s Annalije jednom kad se uvjerio da je dovoljno popila. Nije mu se sviđalo njezino bljedilo. - Uh, da, to je moja žena - rekao je. Alkohol je počeo djelovati. Ponovo je zaboravio da je dosta izgubio na težini.

Ova je zaškiljila prema njemu. - Morali ste razmišljati o odgovoru?

- Tek smo se vjenčali - brzo se snašao gledajući preko ženine glave u Annaliju. Kosa joj je teško visjela, a kroz guste slijepljene pramenove provirivale su njezine malene uši.

- U svakom slučaju, niste dobro brinuli o njoj - obavijestila ga je ova. - Ona je suviše nježna za takvu nebrigu.

Podigao je prst i ispravio je. - Ona samo djeluje nježno.

- No svakako preslaba da podnese put koji ste večeras prešli - rekla je, a onda preko ramena dobacila svojoj kćeri koja im je prilazila: - Oni su mladenci.

- *Monsieur*, po ovakvoj kiši jahati s mladenkom! Tako nikada nećete uspjeti dobiti bebu.

Bezizražajno ih je pogledao. Ta mogućnost ne bi postojala ni da je uistinu legao s njom svaki put kad bi to zamislio. Nikada neće imati tu priliku.

- Bože! - povikala je majka dok je podizala Annaliju na noge da je odvede na kat. - Ima zavoje ispod košulje. I krvvari!

- To je samo porezotina - promrmljala je Annalía. Obje su ga žene prijekorno pogledale.

- Ne, zaista - inzistirala je ne baš jasnim glasom. Alkohol je počeo djelovati i na nju. - Pa nije me upucao - promrmljala je.

- *Upucao?* - zaskvičale su u glas, a onda se uzvrpoljile oko nje i počele kokodakati i gugutati. Želio je reći da rana nije bila njegova krivnja. No *bila je*. On ju je natjerao u noć. On ju je natjerao da pobjegne iz one sobe i utrči ravno pred topovsku paljbu.

Da oslobodi svog brata. Koji je bio živ.

Iskapio je čašu i treskom je spustio. Bio je nemiran i osjećao nelagodu.

- *Monsieur*, vodimo je gore da je okupamo – obratila mu se majka. Courtu se nije sviđao pokroviteljski način na koji se te dvije žene ponašaju prema Annaliji. On bi se trebao brinuti o njoj. Onako kako je to činio posljednja tri dana. Dobro, možda joj nije pomagao oko kupanja, ali je to želio...

Vidio je da Annalía posrće. Bila je ozlijeđena, pijana i, dovraga, bila je nježna. Protiv volje je kimnuo ženama.

Jednom kad su otišle, obratio mu se Groot. - Lijepu ženu si našao MacCarrick. Izgleda bogato.

- Nije moja. Samo malo pazim na nju.

Court je stisnuo vilicu i Groot je to oprezno uzeo u obzir. - A tvoja posada? – upitao je nešto višim tonom.

- Dolaze ovamo za nekoliko dana. Cura će ostati duže.

Gostioničar je podigao obrve.

- Morat ćeš pripaziti na nju - Groot nije bio tek puki vlasnik mjesta njihova susreta. Courta su braća prvi put dovela na to mjesto. Ono im je služilo za obavljanje i sklapanje poslova. Unatoč njegovom nespretnom izgledu i šeretskim običajima, Groot je bio umirovljeni strijelac prve klase i stručnjak za oružje, a u zapečaćenoj šupi u stražnjem dijelu konačišta držao je pravi arsenal oružja, od pištolja do haubica. Najvažnije od svega bilo je to što mu je njegov brat Hugh vjerovao. Drugi brat, Ethan nije, no Ethan nije vjerovao nikome. – Ona je meta Rechazadosa.

Groot je zazviždao. - Onda ću morati dovesti nekoliko dodatnih ljudi za pomoć - i to neke kojima ne smeta rizik.

Kad je Court kimnuo, ovaj ga je upitao: - Hugh je ostavio neku odjeću kad je zadnji put boravio ovdje. Želiš li je?

- Da - odgovorio je Court. Konačno nešto što nije umrljano krvlju. Mrzio je to što bi se Annalijin pogled svakog puta zaustavljao na njegovoj krvlju umrljanoj majici ili ožiljku na sljepoočnici.

- Imam i dva pisma od tvoje braće. Želiš li ih sada?

- Pa mogao bih ih pročitati - rekao je Court s očitom nevoljkošću. Kad se Groot vratio s njima, Court je skinuo čizme i stavio ih kraj ognjišta. Tek je tad otvorio prvo pismo. Bilo je od Ethana.

Courtland,
Odmah raskini ugovor s Pascalom. Rekao sam ti da ćeš jednom odabrati proketo
krivu stranu.
Ethan

Da, Ethan mu je upravo tako govorio, a Court mu je odgovorio da gleda svoja prokleta posla. Slijedilo je Hughovo pismo:

Court,

Imao sam priliku za ulaganje za tebe i odlučio raspolagati tvojim računima. Nisam mogao čekati tvoje dopuštenje, stoga sam iskoristio svoju potpisnu kartu i rekao im da si mrtav. Budi hrabar tamo dolje, no imaj na umu da je rana na prsima znak kojim ti priroda želi reći da usporiš.

H

Court je bijesno zgužvao pisma i bacio ih u vatru. Hugh je imao potpisnu kartu samo zato što je Court volio da mu poslovi budu uredni. Za svaku sigurnost. Ipak, još je uvijek bio živ, a Hugh je opustošio njegove račune da bi se kockao s nekim ulaganjima. Hugh je imao dovoljno novca s kojim se mogao igrati, a činilo se i da je Ethan imao nedogledne količine istog. K vragu, da je Court znao da će se ubijanje za Krunu pokazati tako profitabilnim poslom, potpisao bi odmah umjesto da tvrdoglavo ide u nekim drugim smjerovima. Možda bi tada već imao dovoljno da otplati svoju zemlju.

Court je imao jednog brata koji mu je naređivao i drugog koji je činio što god ga je bila volja, a niti jednog nije bila briga što on misli o tome. Baš kao što niti jedan od njih nikada nije tražio njegovo dopuštenje za bilo što. Gledao je kako se posljednji ugao pisma gužva i gori. I sam je bio takav.

Morao se otrijezniti. Pogledao je u Groota i jednostavno rekao: - Hrana.

Prošlo je pola sata, a presvlačenje u čistu odjeću i izdašan ručak imali su tek neznatan utjecaj na njegovu trezvenost. Teškim korakom uspeo se uz stepenice i ignorirao zapanjene poglede Francuskinja dok je prolazio pored njih.

Pobrinuo se za to da Annalía dobije večeru i da joj se pošalju njezine torbe. I da joj odnesu čaj pošćropljen viskijem, naravno. Sada kad su žene konačno izašle iz njezine sobe očekivao je da će se jednostavno onesvijestiti nakon takvog dana.

Dovraga, daju je barem mogao gledati kako se kupa. Vjerojatno je i bolje da nije. Da je kojim slučajem svjedočio njezinu mokru tijelu prekrivenom sapunicom... Procijedio je prigušeni jecaj dok je otvarao vrata sobe.

Pronašao ju je kako na koljenima prekopava po svojoj torbi, odjevena samo u novi zavoj i ručnik koji je omotala oko trupa. Skočila je na noge kad je ušao.

Imala je glatka ramena zlatne puti na kojima su pod svjetlošću svijeće još svjetlucale kapljice vode. Osjetio je kako mu se u obrazu trza mišić.

- T-treba mi privatnost!

- Imala si čitav sat.

- Ali ne mogu naći ništa što bih mogla odjenuti.

- Torbe su ti promoćile. Tvoje stvari se trebaju osušiti.

Kad mu nije odgovorila, dodao je: - Možeš odjenuti jednu od onih tvojih svilenih spavaćica s ćipkom.

- Kako...? Oh, nije važno! Odbijam to odjenuti ako ti budeš boravio u istoj sobi. A sad izađi!

- Naređuješ mi? - upitao je podignutih obrva. - Naravno. Sigurno želiš biti sigurna da neću ni mrdnuti iz ove sobe.

- Ne, to nije ono što...

- Okrenut ću leđa i budi sretna zbog toga - rekao je promuklim glasom. Izluđivao ga je pogled čak i na nju potpuno umotanu u kupaći ogrtač.

- Moram se odjenuti i pokriti u krevetu.

- Tvoja želja curo...

Kad je konačno kimnula, teatralno se okrenuo. No one sekunde kad je čuo da je ogrtač pao okrenuo se natrag. Morao je rukom prekriti usta kako bi samog sebe spriječio u tome da zazviždi.

Bila je... nestvarno lijepa.

Okrenuta leđima počastila ga je pogledom na bujnu zaobljenu stražnjicu i čvrste jake noge, vitka leđa i sićušan struk. Kosa joj je bila vlažna, a kovrče su joj se rasule sve do bokova.

- Bože pomози mi - prošaptao je u jednom dahu.

- Oh, ne nisi valjda! - požurila je da si navuče spavaćicu preko glave, no s obzirom na ozlijeđenu ruku i zavoj nije to uspjela učiniti dovoljno brzo. Pomislio je na to da joj pomogne, i sigurno bi to i učinio da u tom trenutku nije mogao samo zuriti otvorenih usta. Konačno ju je bacila na pod, ušla u nju i navukla je.

Okrenula se i uhvatila ga kako nijemo bulji u nju. - Obećao si! Rekao si da se nećeš okrenuti! Posegnula je unaprijed kako bi uhvatila deku s kreveta, otkrivši mu, prije nego što ju je uspjela zgrabiti i ogrnuti se njome, pogled na grudi i bedra.

Bio je dovoljno pijan da se naceri. - I okrenuo sam se. Jednostavno sam se prerano okrenuo natrag, što je bila najbolja stvar koju sam učinio cijelog dana.

Osim toga što ju je posjeo u krilo na sedlu i rekao joj da ga obgrli rukama. Tog je dana shvatio da svi oni kućkini sinovi koji su se pravili vitezovima nisu to činili samo za dobrobit dama.

- Ti nisi nikakav džentlmen! Ti si sušta suprotnost tome. Ti si bitanga i podlac i hulja! - povikala je, ali joj je glas bio malko nerazgovijetan. Zamotala je deku preko haljine oko torza i počela koračati.

On se bacio na krevet, naslonio i počeo je besramno odmjeravati. - Zamoli me - započeo je iznenada. - Zamoli me da ti pomognem pronaći brata.

Odakle je to došlo? Do tada je na pameti imao samo jedno - da je dovede do konačišta, do kolike tolike sigurnosti, jer ju je ugrozio. Kada nešto potrgaš, onda to i popraviš. Ali nagomilavati još odgovornosti? Zašto?

Zbog toga kako je na njega djelovalo to kad se napokon opustila na njegovim prsima.

Dovraga, s viskijem se nikada ne donose dobre odluke.

- Mogu vas ponovo ujediniti i čuvati te od Rechazadosa dok to ne učinim.

Zastala je kraj prozora. - Zašto bih te to zamolila?

- Zato što me trebaš - rekao je, a oči su mu potamnile. - To si do sada shvatila,

zar ne?

- Shvatila sam puno, puno toga o tebi - rekla je i naslonila bok na prozorsku dasku.

- *Makni se s prozora - zalajao je.*

Zvjernula je prema njemu, no nije se pomakla. - Mogu samo zamisliti što bi tražio zauzvrat.

- Možda. A možda i ne bi mogla. Jedini način da saznaš jest da me pitaš. Znam da je to teško. Dao bih se kladiti da nikada u životu nisi morala moliti nekoga za nešto.

- To je istina.

Bolju ruku stavio je iznad glave. - No, sad bi mogla početi.

Oštro je nagnula glavu u stranu i duboko udahnula. Znao je da će ga zamoliti, a jednom kad to učini, on će joj i pomoći. Isto je tako bio siguran da si je naredila da upamti da mu se osveti za to.

-Ja bih... trebala tvoju... - još jednom je udahnula - ...pomoć.

Nalaktio se. Rebra su ga boljela od tuče, no nije se želio pomaknuti iz tog podrugivačkog položaja. - S obzirom da si nova u tome, dopusti da ti pomognem...

- Kao da si ti ikada ikoga pitao za nešto.

- Želiš li da ti pomognem?

Podigla je bradu. - *Da.*

- U redu. S obzirom da još uvijek nisi postavila pitanje, morat ćeš reći 'molim te'. Ako si iskrena, to bi trebalo zvučati vrlo dirljivo i srcedrapajuće. A ne bi škodilo ni da spojiš ruke i položiš ih na prsa.

Progutala je knedlu u grlu. Tijelo joj je bilo ukočeno od napetosti. - *Molim te.*

Kimnuo je kao da joj time čini čast. - A zašto bih ti pomogao?

- Zato jer si me povrijedio - odgovorila je napetim glasom.

- Zbog otmice? Mislio sam da smo već ustanovili da je dobra stvar to što se nisi udala za Pascala. Čini mi se da je to prilično prokleta dobro završilo.

Osim što je zbog toga postala metom ubojica koji su je već dva puta napali.

- Usprkos tome...

- Pa, kad si me već tako lijepo zamolila...

- To je to? To je sve što si želio?

- Naravno ne. To ti je samo otvorilo vrata pregovorima. Ja sam plaćenik, a to će biti riskantan posao. Trebat će mi predujmovi tijekom izvršavanja našeg dogovora.

Spustila je ramena. - Nemam novaca kod sebe - rekla je pokunjeno, a onda su joj oči odjednom bljesnule. - Ali u blizini je grad. Mogla bih prodati svoj nakit.

- Ne možeš ga prodati jer upravo to očekuju da učiniš. Uostalom, imaš nešto puno vrijednije od toga - rekao je dok mu se pogled spuštao na njezin dekolte.

Nešto je prosiktala i započela odgovarati, no on ju je nadglasao. - Želim da mi dopustiš da te poljubim. Svaki put kad to budem tražio od tebe. Samo poljubim. I želim da budeš onako strasna kao onaj put u radnoj sobi.

- Ne mislim... ne mogu tek tako... pila sam...

Počela je koračati po sobi.

Kimnuo je kao da ima razumijevanja. - Naravno, uvijek mi možeš i reći da odem.

Kad je zvjernula prema njemu u trenutku kad je prošla pored njega, mislio je da će upravo to i učiniti.

- Možeš li ti ikada stajati mirno curo?

U očima joj je bljesnula ljutnja. - *Smeta* li ti to? Moje koračanje?

- Ne, uopće ne. Samo sam mislio, ako se slažeš naravno, da ubuduće uzimamo veće sobe jer bi ti se moglo zavrtjeti u glavi.

Što god bi rekao, pobjeđivao je. Umirila se, a njezin pogled je omekšao i postao sladak - *nikada* ga tako nije pogledala - i proklet bio ako je znao zašto ga sada tako gleda. No znao je da mu se sviđa. I to jako.

- Samo poljubac? - promrmljala je slatko.

- Bilo gdje i bilo kada ga poželim.

Nastavila ga je gledati i progundala: - U redu.

Court je bio zapanjen što je pristala na to. A sve što je morao učiniti bilo je riskirati vlastiti život da bi je spasio od najozloglašenijeg reda ubojica u Europi? I dobio je dopuštenje da je ljubi kad god to poželi? On je definitivno profitirao tim dogovorom.

- U redu, onda smo se dogovorili.

Ustao je i napravio široku gestu rukom. - Ti možeš zauzeti krevet.

Oprezno ga je promatrala dok je odmotavala ogrtač sa svog torza, a onda je požurila pod pokrivače. Istog trena kad je legla i on joj se pridružio.

- Rekao si da mogu... - jedva je izgovorila. I tu je zastala. - Mogu zauzeti krevet, zar ne? Ali nisi rekao da to mogu učiniti sama.

- Brzo učiš curo. Nemam više asova u rukavu.

Ukočila se i u trenutku kad se spremala pobjeći prebacio je ruku preko nje pazeći na zavoje. - Anna, ostani. Neću sada tražiti predujam. Oboje smo ozlijeđeni, iscrpljeni i pijani. Ništa me ne bi moglo uzbuditi. Čak ni prizor tvoje krasne stražnjice nije to učinio - rekao je i pritom toliko lagao da je pomislio da bi ga na mjestu mogla pokositi munja. Malo se opustila. - Ali da nisam samo jedno od to troje, poljubio bih te.

Na trenutak je umuknula, a zatim je upitala, - Zašto?

- Zato jer si ti tip žene koju se mora ljubiti. Satima. Nježno. I strastveno.

Rukom je kliznuo preko njezina bedra. - Temeljito.

Zadrhtala je, a zatim se polako okrenula na leđa i našla se licem u lice s njim. Njezine su grudi bile utegnute u spavaćici, a bradavice ukružene i upravo je ispod njih dugim lijenim pokretima prešla prstom po pokrivaču. — To zvuči kao mnogo posla MacCarrick — zaprela je onim svojim naglaskom. - Hoćeš li ti biti muškarac koji će mi to sve činiti?

Zastenjao je i nagnuo se naprijed, zahvaljujući Bogu na viskiju. - *Anna, ne možeš ni zamisliti kako bih ti to činio.*

Vrškom prsta dotakla mu je grudi i odgurnula ga. Dok se okretala na bok od njega, upitala ga je: — Jesi li možda sad uzbuđen?

by Sanja

OSAMNAEST

Što ju je to natjeralo da ga tako izaziva? Nije se osjećala kao da medi miluje trbuh, osjećala je kao da ga probija strijelama dok je zvijer u krevetu s njom. A znala je bolje od toga.

Samo, jahanje s njim do konačišta naslonjenoj na njegova prsa iznenadilo ju je, a zatim ju je zbunilo kad ga je vidjela da se onako ceri. Pokraj nje je ležao muškarac koji ju je špijunirao i vidio je nagu, ali izraz njegova lica nakon toga bio je... *zahvalan?*

Ili je jednostavno bila pijana. Opet.

- Sviđa mi se to - rekao je.

Glas mu je bio tako promukao i gromak, i uvijek joj je godio. Čak i onda kada je prezirala i njega i riječi koje je izgovarao i naglasak, njegov bi duboki glas to nadvladao i uživala je u njegovu zvuku. No te ga večeri više nije prezirala. Te je večeri od njega drhtala.

- Sviđa ti se *što*? - upitala je. Bila je suviše znatiželjna da bi se suzdržala.

- Ne to što me zadirkuješ.

- Što onda?

- To što misliš da me možeš zadirkivati i da prstom možeš držati moje ruke dalje od svog tijela.

To je i mislila. Iz nekog razloga uvijek je znala da je nikada neće napastovati, pa čak i onda kad ju je poljubio u kolibi. - Ali učinila sam to - izustila je iako je znala da bi bilo bolje da se ugrize za jezik. Je li to ona njega pokušavala provocirati? Već se složila s time da mu dopusti da je poljubi kad god to zaželi!

- Večeras jesi — složio se a zatim ju je okrenuo prema sebi. - No pogledaš li me tako još jednom i obratiš li mi se tim tonom, ubuduće nećeš dobro proći - rekao je. Ton glasa bio mu je dubok, a oči budne. Shvatila je da su joj njegove oči ugodne kao i glas. Bile su tamne, ali sada je na njima primjećivala i svjetlije pjege. Poželjela je znati koje su boje...

O Bože, pobojala se da ga je tako gledala baš u tom trenutku. Otrgnula je pogled s njegova i stala promatrati njegove usne. Prisjetila se koliko se dobro osjećala kad ih je ljubila i odsutno ga upitala. - A što bi se tada dogodilo?

- Tada bih poljubio tvoje usne - rekao je i prstom prešao preko njezine donje usne, a viski koji je kolao njezinim tijelom inzistirao je na tome da mu to dopusti. - I tvoj vrat - dodao je milujući prstima njezin vrat. Osjećaj koji ju je prožimao bio je tako

ugodan, borila se kako bi joj oči ostale otvorenima. Izgubila je tu bitku. A zatim je dodir izostao. I taman kad je otvorila oči i susrela njegov pogled, osjetila je prvi kontakt na grudima. - A zatim tvoje grudi.

Ne skidajući pogleda s njegova duboko je udahнула i ukočila se. Zato što se htjela povući. Sad će to učiniti. Za samo sekundu... Nastavio ju je promatrati, i onemogućio je da skrene pogled dok su niže njegovi prsti bili vrući i lagano dodirivali njezine ukružene bradavice.

- Ne bi smio...

Lagano ih je uštipnuo i njezine su se vjeđe opet sklopile. Jedva da je primijetila da ju je nadsvodio svojim tijelom, ali je zato osjetila njegov jezik na svom vratu poput vatre. Zastenjala je čim su njegove ruke prekrile njezine grudi, dok su njegovi palčevi grešno masirali njezine bradavice. Ništa na svijetu nije bilo tako dobro...

Je li on to uvlačio ruku u njezinu spavačicu? Dodir njegove vruće kože na njezinoj dojci razbudio ju je, podsjetio ju je na to tko je on i što to oni rade. Kad ga je pljusnula po ruci, uhvatio ju je cijelu. Pokušala se izmigoljiti iz njegova stiska i on je zastenjao.

- MacCarrick, pusti me!

- *Daj mi da te dodirujem - zarežao je.*

- *Ne!* — povikala je i oslobodila se njegova stiska, a onda se teško dišući okrenula od njega. Grudi su joj bile osjetljive i kao da su protestirale zbog nedostatka njegova dodira. Boljelo ju je među preponama više nego ikad prije toga, a na svoju je sramotu otkrila i da je vlažna tamo dolje.

Osjetila je kako se prevrnuo natrag i čula je kako je tiho otpuhnuo. - Ubit ćeš me, Anna.

Kad se približilo svitanje i kad je konačno čuo da je zaspala, ustao je, još uvijek tvrd poput čelika i bijedan onoliko koliko to samo odbijen muškarac može biti. Nikada nije osjetio tako meku kožu. Nikada nije ni sanjao da postoji tako meka koža. A on je opet imao ruke na njoj, i ponovo je dovodio do žudnje. Samo ga njegov grubi dodir dijeli od toga da otkrije još nešto.

Zurio je u svoje izbrazdane grube ruke. One se neće moći promijeniti.

Pretpostavio je da se mora naviknuti na noći pune teških, bolnih erekcija bez mogućnosti olakšanja na vidiku. Jer se, očito, obvezao na puno njih.

Čudno je djelovala na njega i iz nekog razloga se u njezinu društvu pretvarao ili u požudnu životinju ili bi se pak trudio biti plemenit. Te obje inkarnacije smatrao je smiješnima. Plemenit? On? Jedva da se suzdržavao da je ne zgrabi u trenucima kad je bila agresivna prema njemu. A kad bi joj posljednjih noći skidao košulju da joj previje ranu prsti su ga doslovno svrbjeli od želje da njima prijeđe preko njezinih prsa, da ih zavuče u potkošulju i zgrabi joj grudi. Koliko je to bilo plemenito? Najvjerojatnije ga još uvijek mrzi, no sada ga i zadirkuje? Skora smrt nije mu ginula.

Umio se hladnom vodom i zagledao u svoj grubi odraz u ogledalu. Na svom

licu nije mogao vidjeti ništa što bi je moglo nagnati da poželi njegov dodir.

Obrisao se ručnikom i sjeo. Tako je ostao neko vrijeme promatrajući je kako spava i tu i tamo nešto prošapće na katalonskom. Pitao se zašto je odlučio napustiti svoju družinu i mogućnost bilo kakve zarade. Zašto joj je obećao da će je odvesti na sigurno kad je jedino što je želio bilo otplatiti Beinn a'Chaorainn?

Court je bio jedini muškarac u svojoj obitelji koji je imao hipoteku na svoju zemlju, i toga se sramio. Jedino što je umanjivalo taj osjećaj bila je činjenica da je to zaista bilo mnogo zemlje. A pomagalo je i to što ju je kupio za upola manju vrijednost od procijenjene.

Kako bi napravio prostora za uzgoj ovaca, kicoški engleski barun raselio je zakupce Beinn a'Chaorainna, prisilivši ih da se presele na obalu i tamo započnu život. Nakon toga zemlju je prepustio agentima koji nisu znali ništa o njoj, a s takvim lošim vodstvom farma se nije mogla natjecati u proizvodnji vune s obzirom na rastući uvoz iz Australije. Dugovi luksuznog života u Londonu prisilili su ga da proda zemlju u bescjenje.

Court se zlorado nasmiješio. Agresivna raseljavanja, pa čak i prisilne emigracije gorštaka s njihove zemlje odvijala su se već godinama. Ustvari, većina ih je bila protjerana baš u Australiju.

A sada su upravo oni bili vlasnici tog profitabilnog tržišta ovaca i vune koje je dominiralo svijetom i kratkovidne engleske barune dovodilo do bankrota.

Mi ćemo na kraju uvijek pobijediti, pomislio je Court.

Prije nego što su ih raselili, zakupci su bili uspješni. Pa čak i oni najpošteniji još uvijek su solidno živjeli. Nisu se rasipali i nisu bili u mogućnosti održavati život na visokoj nozi u Londonu, no mogli su pristojno i ugodno živjeti. Court je volio ugodan život.

Planirao ih je pozvati da se vrate. No nije to još mogao učiniti, ne dok ne bude jedini vlasnik svog doma tako da mu ga više nitko nikada ne može oduzeti. Zašto je onda, dovraga, odlučio te svoje planove staviti na čekanje?

U tom trenutku se Anna u snu okrenula na leđa. - *Vukpromrmljala je meko namrštivši se.*

Izletio je iz sobe i sjurio se niz stube, ne mareći za goste koji su spavali po sobama ispod njega. Groot je već bio budan.

- Treba mi kočija - rekao je Court dok je sjedao za stol. - I platit ću dodatno za sposobnog kočijaša i konje koji se ne straše lako.

- Mogu poslati dečka u Toulouse. Pretpostavljam da vodiš i damu?

- Da. Trebat će mi nešto novaca.

- Da to zapišem Ethanu ili Hughu?

Pa neka im. - Podijeli ga na oba računa.

Groot se zahihotao. - A tvoja družina?

Neće biti zadovoljni. - Ostavit ću im poruku. Uskoro bi trebali stići.

Pitao se zašto već nisu bili došli, budući da su Annalía i on bili tako spori, no

znao je da bi onakva neriješena borba mogla potrajati danima, pa čak i tjednima s obzirom na lako obranjive lokacije. A moglo je to potrajati i duže ako su suprotstavljene strane tvrdoglavo odbijale ustupiti teritorij. To je zapravo najviše mrzio kod tog posla - to proketo vrijeme zastoja.

Pisat će Niallu i reći mu da se pridruži Ottu. Ako Niall misli da ima izgleda trebao bi potpisati.

Kad je stigla kočija, provjerio je konje i ispitao kočijaša - muškarca pod vrlo originalnim nadimkom 'Kočijaško'. Budući da mu se oboje učinilo prihvatljivim, otišao je probuditi Annaliju. Kroz prednji prozor konačišta špijunirao ju je dok je brzala niz stepenice i pritom začesljavala kosu. Nije izgledala kao da joj je loše od sinoćnjeg opijanja. Njemu je u glavi zvonilo otkad se otrijeznio. Kad je dugim koracima izašla, upitao ju je: - Kako se osjećaš?

Djelovala je iznenađeno zbog toga što je on još uvijek ondje, no pokušala je to prikriti nonšalantnim slijeganjem ramena. - Dobro sam. Zašto?

Zato što si svoje ranjena jahala po najgorem pljusk, a zatim se napila, gotovo joj je odgovorio. Počeo je shvaćati da bi je utjelovljenje same crne smrti moglo poljubiti, a njoj bi bilo dobro. - Bez nekog posebnog razloga.

Pogledala je prema dolje i vrškom cipele prešla preko spljoštenog busena trave kraj puta. — Nisam mislila da ćeš još biti ovdje.

Je li stvarno imala takvo loše mišljenje o njemu? Dao joj je svoju riječ - istina bio je pijan i jedva se suzdržavao da je ne zaskoči kao ovan - ali ipak joj je dao riječ. - Sklopio sam pakt s tobom i planiram odraditi svoj dio.

Gledala ga je s nevjericom. - Ne budi naprasit, MacCarrick. Nije baš da si se do sada pokazao najvjerodostojnijim čovjekom na svijetu.

Približio joj se do točke koju je zasigurno smatrala *nepristojnom*. - Ako ti nećeš vjerovati da ću održati svoje obećanje jer misliš da nisam vjerodostojan, vjeruj mi da ja u tom slučaju neću vjerovati da ćeš ti održati svoje.

Pocrvenila je i ponovo se zagledala u travu.

- To onda znači da ću te odvesti nekamo gdje mislim da ćeš biti sigurna.

Namrštila se i ponovo ga pogledala. - Rekao si mi da je ovo konačište sigurno. Ovdje si me htio ostaviti.

- Predomislio sam se nakon jučerašnjeg napada i znam za jedno mjesto u Londonu.

- Neću putovati u Englesku! - povikala je i prekrižila ruke na prsima. Primijetio je da je ruke spustila niže zbog ozlijede.

- Rekao si mi da ćeš mi pomoći pronaći Aleixa, a ne odvesti me dalje od njega.

- Tvoj brat dolazi po tebe. Rechazado mi je rekao da je na našem tragu kako bi te spasio od brutalnih gorštaka i onda me za osvetu ubio. On će ići za nama. A kasnije će mi zahvaljivati što sam te odveo na sigurno u London.

- Zašto mi te stvari nisi rekao ranije?

- A kada sam to trebao učiniti? Tijekom onog proloma oblaka ili kad sam te

pijan pokušavao skinuti?

Šokirano je razrogačila oči, a zatim ih stisnula. - Pokušavaš me zbuniti da ti još jednom ne ponovim da *ne idem u Englesku*.

- Curo, krećemo. I to odmah. Ova priča je završena.

Opet je stala koračati i on se zapitao koliko potplata godišnje uništi. Nije bilo važno - on bi tu njezinu naviku uvijek poticao. - Imaš li rođaka u Francuskoj?

Odmahnula je glavom. - Ne, obitelj moje majke živi u Španjolskoj, u Kastilji.

- A prijatelja ili veza?

Podigla je obrve. - Postoje samo dva mjesta u Francuskoj s kojima imam veze, a oba su kraj Pariza.

- A to su?

- Grob moje majke i moja stara škola - odgovorila je odsutno.

Čekaj malo... - Tvoja majka nije pokopana na obiteljskom groblju? - upitao je i pokušao pročitati izraz njezina lica, no bila je odviše zamišljena. Zašto nije htjela tamo? A ako već ne tamo, zašto onda ne u Španjolsku?

- Možemo poslati pismo u The Vines - nastavila je kao da ga nije čula. - On će se sigurno tamo raspitivati.

- Vidjet ćemo.

- Ne idem nikamo dok mi ne obećaš.

- U redu, obećavam - zalajao je. - A sada idi u kočiju.

- Kočiju? Ali Rechazadosi bi nas mogli stići.

- Ne želim da više jašeš. A u slučaju kiše bismo ionako morali stati.

- Ja nas *neću* usporavati.

- Anna - započeo je prijetecim tonom. - U kočiju ili ću smjesta zatražiti poljubac i to u krevetu.

Mora da mu je povjerovala jer ga je poprijeko pogledala produživši do zadnjeg dijela kočije.

Kad je Groot donio njihove stvari, Court je torbe bacio kočijašu, a onda stao puniti pištolje koje su Hugh i Ethan tog jutra ne znajući kupili. Nije mogao odoljeti, a da s ljubavlju ne pogladi svoju novu pušku. Bila je to repetirka koja je u jednom bubnju imala pet metaka - čuo je za priče o tome kako će se u budućnosti pojaviti na tržištu, bile su to bajke slične onima o čudovištu iz Loch Nessa, no nikada uživo nije vidio takvu pušku. Ta je puška predstavljala mrtve Rechazadose.

Kad su se konačno smjestili, a Groot se vratio u konačište, promrmljala je, - Ipak mislim da bismo trebali jahati.

- Anna, nisi toliko jaka koliko misliš.

- Ne, nisam - odgovorila je, a brada joj se već počela podizati u onaj tvrdoglavi položaj. - Svaki put kad mislim da konačno mogu zaključiti koliko sam jaka, iznenadim samu sebe. A s obzirom da stalno nadmašujem svoje zaključke, mora biti da sam *jača* nego što mislim.

I on je bio iznenađen. Stalno. Baš kao i sada, kad je ta mala dama afektirano

blebetala o svojoj snazi, a istovremeno stajala ispred kočije i čekala da joj pomogne ući. Nije čak ni shvatila da bi s obzirom na izrečeno trebala sama ući unutra kako bi demonstrirala svoju neovisnost.

Stisnuo je oči. Ili je možda shvaćala baš sve, ali je istovremeno željela da sve bude po njezinu.

Dok je dugim koracima grabio prema njoj - a kako i ne bi kad mu je pružala ruke? - razmišljao je o tom paradoksu. Ono što je Court znao bilo je da žena koja bezbroj puta dnevno provjerava u kakvom su joj stanju nokti ne bi trebala znati kako u haljinu sakriti kamen kojim će premlatiti glupavog Škota.

Njezini kontradiktorni postupci govorili su protiv svih zakona prirode.

Snažno je zatresao glavom, a onda joj pružio ruku i ispod glasa promumljao: - *Nevjerojatna žena.*

by Sanja

DEVETNAEST

Nije li krajolik prekrasan? - upitala je Annalía dok je pogledom prelazila preko doline u Burgundiji. Zemlja je bila prekrivena kolažom polja suncokreta i vinograda i mogla je namirisati zemlju vlažnu od rose. Kad je sunce izašlo iza bijelih oblaka, zapuhao je povjetarac, no zaljuljao je samo vrhove procvalih stabala. Nije se mogla prestati smiješiti.

- Prekrasan - složio se iako ni u jednom trenutku nije skidao pogleda s nje. Pozorno ju je promatrao od njezine... indiskrecije prije četiri večeri, iako je Annalía željela da ne pridaje toliko pozornosti njezinim postupcima. Jednostavno je reagirala na traumatične događaje koji su se odigrali tog dana i ponovo su se napili, no on se ponašao kao da se, osim toga što joj se više nije gadio, još nešto promijenilo među njima.

A ako je već morala biti iskrena, mislila je da ga čak više neće moći ni mrziti. Činilo se kao da se navikla na njega i kao da joj je u njegovu društvu bez obzira na njegovu veličinu postajalo sve ugodnije, a polako se navikavala i na to da su njegove oštre riječi zapravo bile zadirkivanje.

Sumnjala je i na to da je duboko u sebi imao porive da bude dobar i nježan prema njoj. Na nesreću sumnjala je i na to da on zapravo nije znao što bi počeo s tim porivima.

Gotovo bi ih zamišljala kao nesigurne saveznike da nije imala na umu da njegova pomoć ipak ima cijenu. Njezin vitez zmajevе nije ubijao bez plaće, i to one koju još nije zatražio.

Dok su se vozili kroz prvi gradić u dolini zapanjili su je svijetli tonovi fasade kuća, a učinilo joj se i da je iz jedne čula glazbu. Kad je pokušala otvoriti prozor na kočiji, on je brzo posegnuo rukom preko nje i nevjerojatnom lakoćom ga gurnuo prema dolje. Bila je to gesta dostojna kastiljske gospode. No pritom oni ipak ne bi potpuno uništili prozorsko okno.

Povjetarac koji je tad zapuhao u kočiju sa sobom je donio zvuk glazbe koji se čuo bez obzira na klopot konjskih kopita po kockama kaldrme. - Želim ovdje odsjesti večeras.

-Još nas nekoliko sati dijeli od sumraka. Moramo krenuti dalje.

Svake bi joj večeri uzeo sobu na nekoliko sati koliko joj je trebalo da se odmori, presvuče, previje ruku ili se okupa i da Kočijaško odspava na klupici. Želeći

nadoknaditi vrijeme izgubljeno tijekom jutarnjih pljuskova, MacCarrick ih je tjerao da putuju do dugo u noć i ustaju ranom zorom, a da ga pri tome nikada nije vidjela da spava.

Čak je pomislila da je jedini razlog zbog kojeg uopće staju taj što nije želio da se ona iscrpljuje. Stoga je umorno uzdahnula. - Osjećam kao... da ću se onesvijestiti – slagala je. - Od ovog napornog tempa koji si nam nametnuo.

Uputio joj je razdraženi pogled. - Ne osjećaš se tako jer bih to u protivnom već osjetio. Toliko želiš odsjesti ovdje da bi mi lagala zbog toga?

- Pa, da - procijedila je kroz stisnute usne.

Namrštio se. Samo minutu kasnije kočijašu je dao nove upute.

Uputila mu je najslađi osmijeh zbog kojeg se još više namrgodio, no to joj nije bilo važno. Osjećala je sunce na licu i shvatila je... da je sretna, iskonski sretna, a to ju je prestrašilo.

Njezin brat nije samo bio živ, bio je i slobodan, a to je bio poklon iznad svih njezinih očekivanja. Muškarac koji joj je sjedio nasuprot, a za kojeg je sumnjala da je činio strašne zločine, pokazao se nevinim i zapravo se ponašao kao pravi džentlmen umjesto kao škotski prostak.

No je li život bio savršen? Ne, još uvijek nije znala što joj je činiti s gorštakom kad se nije ponašao kao džentlmen, i još uvijek se bojala Rechazadosa. Na van se ponašala kao da nije brinula zbog napada, no iznutra je bila prestravljena. Upravo je taj strah bio razlogom što se tog dana željela proveseliti.

Prošli su pokraj grupe mladih nasmiyanih žena koje su šetale uz cestu. Vrtjele su svoje košare dok su im šarene haljine i podsuknje lelujale oko nogu. U tom ju je trenutku presjekla jedna misao: - Želim odjeću.

- Molim?

- Treba mi odjeća - ispravila se. - Imam samo balske i večernje haljine, osim one jedne jedine pristojne haljine koja je popravljena, ali me još uvijek podsjeća na dan kad sam ranjena.

Je li se on to trgnuo na tu riječ? - A čime je planiraš platiti?

- Morat ćeš mi je kupiti.

Bit će prilično jednostavna u selu poput ovog, no nije marila za to.

- A ja ću to učiniti jer...?

- Jer si rekao da ćeš me čuvati. To smo se nagodili. Pa, pogledaj ovu odjeću. Pogledaj te djevojke. Njihova je odjeća meka i udobna - i ja bih se u njoj lakše kretala.

- Želiš me uvjeriti da će nova odjeća pridonijeti tvojoj sigurnosti?

Pogledao je kao da je nikada neće shvatiti.

- Da. Kako mi ide?

- Ne ide ti baš. No moram ti priznati da je način na koji razmišljaš i više no zanimljiv.

Court se nonšalantno odnosio prema njoj, skrivajući činjenicu da ga ništa nije toliko grizlo koliko Annalijino naređivanje. Ona je to činila jer je vjerovala da je iznad njega. Bilo mu je nepodnošljivo što ga je još uvijek gledala s visoka, što ga je još uvijek vidjela kao prostog Škota.

Pitao se ima li gore stvari od toga da čovjek želi ženu koja ga uopće ne vidi kao muškarca. Zato jer je *stvorena za bolje*. Nije li tako rekla?

Kad bi ga samo *zamolila* za nešto... Čak i kad je razmišljao o toj mogućnosti bilo mu je nelagodno. U posljednjih nekoliko dana shvatio je da joj želi pružiti sve što joj treba ili za čim žudi. Kad bi shvatila koliko ju je strašno želio i da je jedina stvar koja ga sprečava u tome da je uzme, njezina nesposobnost da zamoli, bila bi nemilosrdna.

Kad su stigli u gradski pansion, a on im je osigurao sobu, rekla mu je: - Možda bismo trebali uzeti dvije sobe. Sigurna sam da imaju više od jedne, a ja sam se dovoljno oporavila da...

- Ne.

Podigla je obrve na njegov ton.

- Ovo mjesto nije sigurno.

Sve njegove zamjerke pansionu njoj su se svidjele. Prozori na njihovoj sobi bili su veliki i širom otvoreni prema balkonu. On nije volio balkone, a posebno kad je oko njih rasla gusta vinova loza.

No mogao je iskoristiti stol u sobi. Poslao je po papir i tintu.

- Hoćemo li pisati mom bratu? - upitala je i kleknula na stolicu uputivši mu uzbuđen osmijeh. - I poslati ga u The Vines?

To je dijete imalo osmijeh kakav su jadni prokleti kučkini sinovi poput njega jedva čekali vidjeti opet. Otresao se. - Da. Napisat ću upute na gaelskom i želim da ih kopiraš svojim rukopisom.

- Zašto?

- U školi će vjerojatno imati rječnik, a ako nemaju vjerojatno će se moći dokopati jednoga. Bilo koji Rechazado koji bi mogao presresti ovo pismo neće imati iste mogućnosti. Mora biti napisano tvojim rukopisom, tako da on povjeruje u ono što u njemu piše.

Nakon što je služavka donijela potrebne stvari za pisanje, išarao je poslanicu, a zatim stao promatrati kako ona grize usnicu dok pokušava dešifrirati njegov rukopis i kopirati sadržaj pisma. - Ovo je najčudniji jezik koji sam ikada vidjela.

Pogledao ju je s nevjericom. - Učila si prokleti grčki.

- Oh, da, bio si u mojoj sobi. Reci mi, jesi li uživao u mojim stvarima?

- Jesam - odgovorio je besramno. - Jesam, dok sam spavao u tvom krevetu.

Pogledala je u pod i pocrvenila, a zatim brzo nastavila: - Jesi li vidio svu moju odjeću?

Gotovo se nasmijao na njezino skretanje s teme. - Zaboravi na to.

- Ne razumijem zašto moraš biti tako težak.

- Ne smiješ biti na ulici.

- Ali ti ćeš me čuvati - odgovorila mu je kao da je rekao nešto smiješno.

Dugim koracima zagrabilo je prema vratima. - Ne, moraš se odmoriti. Poslat ću ti nekog da ti napravi kupku i čekat ću pred vratima da završiš.

Ustala je i meko dotakla njegov lakat. Bila je to nepotrebno okrutna i nepoštena taktika. - Mogla bih ti se odužiti.

Zaklopio je oči. Jednostavno će je morati odbiti. Ili odrediti cijenu koju neće željeti platiti. Okrenuo se sa razvratnim izrazom na licu. - Curo, znaš da to neće biti jeftino.

Odgovorila mu je bez ljutnje i dovrtljivog spuštanja. - A znam i da nikada nećeš iskoristiti djevojku pod svojom zaštitom koja nema novaca i obitelji da se brine o njoj.

Procijedio je psovku ispod glasa. - Ne moraš li se odmoriti?

- Haljine, MacCarirck - podsjetila ga je nježno.

Jednom kad je švelja završila s brzim prepravkama na njezinoj novoj suknji, a živahna prodavačica zapakirala kupljene stvari, Annalía se zaputila prema ulazu dućana ispred kojeg je na cesti vrebao MacCarrick koračajući gore dolje. Pozvala ga je da uđe.

Kad je ušao nije otišao dalje od uskog okvira vrata. Stao je proučavati njezinu jednostavnu bluzu i suknju. Zurio je u njezino lice i grudi, a onda mu se pogled spustio prema dolje, pa se ponovo bez žurbe vratio natrag. To nije bio prvi put da ju je tako bezobrazno proučavao, no ovog puta je njegov pogled nije ljutio. Ovog puta doživjela ga je kao dodirivanje.

- Zavidim vam na noći koju ćete provesti - promrmljala je prodavačica.

MacCarrick mora da ju je čuo jer se okrenuo od Annalíje i nakašljao se. Kakvu je to noć njegov pogled obećavao? I zašto joj je ta lijepa prodavačica zavidjela na tome?

I prodavačica i švelja rekle su Annalíji da ima sreće što kraj sebe ima tako zgodnog Škota. - Škoti su pravi pohotni vragovi! - dodala je švelja kao da je to pozitivna osobina.

Kad je MacCarrick pošao prema pultu kako bi platio, prodavačica mu je pokazala račun, ali i svoj dekolte kad se nagnula preko tezge. Bi li, da Annalía nije bila s njime, možda poljubio tu gorljivu ženu? Poveo je sa sobom u ono što bi bila samo njegova soba i legao s njom? Došetala je do njega, uzela ga za ruku i uputila ženi značajan pogled. Ova joj je namignula.

Te Francuskinje!

Na putu do pansiona postala je svjesna svakog pogleda koje bi mu žene uputile. Nikada ga nije vidjela u društvu žena i nije joj se svidjelo to čemu je svjedočila iako je on sam djelovao vrlo nezainteresirano.

Kad je živjela u Parizu znala je u prolazu vidjeti nevjerojatno naočite muškarce,

no nikada na glas nije uzdisala kao njezine školske prijateljice već bi tek pristojno uvažila njihovu ljepotu. No pogledi kakve su ove žene upućivale MacCarricku bili su senzualniji, lascivniji.

Bili su... upućeniji? Znale su o njemu nešto što ona nije znala i to ju je izluđivalo. Stoga ga je čvrsto držala za ruku, a njemu to očito nije smetalo. Kad mu je nešto pokazivala i slučajno se grudima očešala o njegovu ruku, prosiktao je nešto ispod glasa. Njegova reakcija na tako beznačajan dodir bila je iznenađujuća i uzbudljiva. Odlučila se potruditi da je češće izazove.

A onda je podigla pogled prema njemu i stala ga proučavati dok su hodali. Bio je vrlo visok i imao je široka ramena. Naravno, znala je da u njegovom društvu drugi muškarci izgledaju kao patuljci, no njegova ju je veličina do tad plašila i nije ju smatrala privlačnom kao one druge žene. Iako su postojale stvari koje su joj se sviđale na njemu sada kada ga više nije gledala onom... zasljepljujućom mržnjom.

Imao je nevjerojatne oči. Bile su crne poput tinte, no sada je primjećivala i da imaju srebrne pjege. Njegovo je lice bilo grubo, s oštrim crtama, no kad bi ih se spojilo, mogle su biti privlačne nekome kome se sviđaju ožiljci i mračnjaštvo. Kosa mu je, poput očiju, bila crna i gusta. I to joj se sviđalo.

- MacCarrick, zašto si postao plaćenik? - čula se kako pita.

Namrštio se na to pitanje. - Zašto me to pitaš?

- Zanimam te - odgovorila je. Kad joj nije odgovorio, dodala je: - Odgovorit ću ti na koje god pitanje mi postaviš, ako mi odgovoriš na ovo moje.

Nije odgovorio.

Stisnula ga je za ruku i tad je konačno progovorio. - Škotske pukovnije vraćale su se iz udaljenih zemalja govoreći o golemim količinama novaca koje su zaradili u inozemstvu. Nakon što su odslužili vojni rok, neki od vojnika potpisali su ugovore za strane družine i vojske, a ja sam im se pridružio.

- Nije ti to smetalo? Ubijanje za novac?

Ukočio se i zagrmio: - To je drugo pitanje.

- U tom slučaju, ti postavi svoje.

Povukao ju je u sjenu i prstima je uhvatio za bradu. - Misliš li ikad o onoj noći kad sam te poljubio u radnoj sobi?

Osjetila je kako joj je vrućina šiknula u lice.

- Misliš li? - upitao je.

- Možda, s vremena na vrijeme - odgovorila je, boreći se s tim da joj glas ne bude drhtav. - Ipak je to bio moj prvi poljubac.

- A na ono kad sam te dirao u konačištu? Misliš li o tome kad se zagledaš kroz prozor kočije?

Usne su joj se otvorile. Kako je toliko mogao vidjeti? - MacCarrick - otpočela je mirnim glasom iako je bila sve samo ne mirna — to je drugo pitanje.

- Uistinu jest.

Šokirao ju je kad je vršcima prstiju prešao preko njezina obraza prije no što ju je

ponovo uhvatio pod ruku. - Ali sad znam i odgovor.

by Sanja

DVADESET

Onog trenutka kada ga je nakon kupke te večeri pustila u sobu, Court je znao da je u problemu, i u sebi je pomislio isto – *Court, u ozbiljnim, smo problemima.*

Sam pogled na zadihanu nasmijanu Annu s raspuštenom kosom koja je obavijala njezina gola ramena bio je dovoljan. To i Anna u bluzi ispod koje je bilo proketo nedovoljno odjeće da pokrije njezine bujne grudi, odjevena u suknje koje su molile za to da ih se zadigne do bokova dok je okreće prema zidu?...

- Zašto si odjevena za izlazak?

- Služavka koja mi je pripremala kupku rekla je da večeras imaju ples. Ja volim plesati.

- Ne možeš plesati večeras. Preopasno je.

- I mislila sam da ćeš to reći, ali *molim te* da me pustiš da idem - rekla je i uzela njegovu ruku u svoje ruke sklopivši ih na prsima. Baš onako kako joj je Court savjetovao u konačištu. – Znam da ćeš me čuvati.

- Jesi li zaboravila u kakvoj si opasnosti? Pa upravo si otvorila vrata bez pitanja...

- Ako netko na vratima pokuca visoko i teško to znači da si to ti. I nisam zaboravila - zato mi je toliko važno da idem večeras. MacCarrick kad su me ranili postalo mi je vrlo jasno koliko kratak život može biti, a da znaš koliko toga moram nadoknaditi, pustio bi me!

Izgledala je tako mlado, tako nadobudno, i dovraga, u očima joj se mogao vidjeti tračak očajanja. Pitao se kako je tako lako mogla zaboraviti na napade, a sad je shvatio da to uopće nije bilo tako.

- Hoćeš li mi barem na jednu noć dopustiti da se pretvaram da mi to ne visi nad glavom?

- U redu, provedi se ove noći. Ali ne možeš ovako izaći.

- Zašto ne? - pogledala je dolje prema bluzi i suknji i namrštila se.

- Imaš raspuštenu kosu - promrmeljao je prešavši rukom preko usana.

- Znam da imam - povjerila mu je i sramežljivo se nasmiješila kao da je time napravila genijalan potez.

- Samo je mlade žene tako nose.

Ljutito se podbočila. - Ja *jesam* mlada žena.

- Ti si, kao što me neprestano voliš podsjećati, dama, pa je red da se tako i odjeneš.

- U pravu si, naravno – rekla je i smotala kosu iza leđa te je vješto zavezala u punđu.

Nevoljko je otpuhnuo, a onda joj ponudio ruku da je otprati u prizemlje. Na cesti se pripremio na mučenje koje su mu priredile njezine grudi koje su bile kao izložene na pladnju. Bojao se da je tek tog popodneva otkrila kako da to čini namjerno.

Ipak je bio ponosan na to što je uz sebe imao takvu damu. Pa čak iako je želio ubiti muškarce koji su pasli oči na njoj i bili mu zavidni...

Pored njih su protrčala neka djeca koja su se smijala i ona se nasmiješila za njima.

- Hvala ti što si me izveo MacCarrick - uzdahnula je i naslonila glavu na njegovo rame.

Glas joj je bio tako ugodan, a gesta toliko dobrodošla da je gotovo požalio zbog jednog od razloga što je pristao na to

- planirao joj je priuštiti još nešto o čemu bi mogla razmišljati dok gleda kroz prozor.

Annalía je te večeri bila odlučna u tome da se zabavi. I ona i MacCarrick su do centra sela išli pješice. Smijeh, glazba i uzbuđenje koje ih je okruživalo pomogli su joj da se opusti. Baš kao i čaše vina koje joj je nosio MacCarrick iako sam nije pio. Osjetila je toplinu i smionost i zapazila da se činilo kako ga ne može prestati dodirivati. - MacCarrick, misliš li da sam lijepa večeras?

Odakle je to pitanje došlo? Je li joj odgovor uopće bio važan? Da, da, bio joj je važan.

- Dobro znaš kako izgledaš - rekao je, no odmjerio ju je kao da cijeni njezin trud.

Nasmijala se i upitala: - A jesam li ja tip žene koji bi te mogao baciti na koljena?

Uhvatio joj je pogled. - To ovisi - započeo je dubokim hrapavim tonom - o kontekstu.

Zadrhtala je od njegova pogleda iako nije razumjela na što cilja. - O kontekstu? Onda neka bude sada i ovdje.

- Sada i ovdje si tip žene koja tjera muškarca da pije. Uputila mu je podrugljiv namršteni izraz kakav je i sam imao na licu. - Odvedi me na podij, MacCarrick.

- Neću.

Lice joj se objesilo. - Zašto?

- Ne mogu čuvati stražu.

- Oh.

Naravno, nije to mogao. Razmišljala je o tome da se vrate u pansion, no tada joj je prišao neki hrabri mladić i zamolio je za ples. Pogledala je prema MacCarricku koji je pak izgledao kao da ga ne može biti manje briga, što ju je naljutilo pa je pristala. Baš kao što je i znala da hoće, kosa joj se rasplela već kod prvog okreta.

Nakon toga plesala je s muškarcem za muškarcem. To joj je iskustvo godilo, no

na žalost je imala naviku uspoređivati svakog partnera s gorštakom. Kao da je on bio uzor kojem su svi ostali trebali težiti? Njegove su manire bile grube, a te je večeri zasigurno vidjela mnogo zgodnijih i uglađenijih muškaraca. Ipak, poželjela je da je on gleda onako kako su je oni gledali. Kao da su očarani. Kao da su bili na rubu spontanog pjesništva. MacCarrick je uvijek izgledao kao da je proučava, no nikada joj nije dao do znanja što je zaključio.

No život je bio prekratak, a ona je bila mlada. Još ju je jedan muškarac zamolio za ples i ona se smijala - nije to bio damski izvještačeni smijeh već onaj od srca. A zašto i ne? Nije li već bila upropaštena? Otela ju je banda plaćenika. To jest, lopovskih gusara. Nije mogla zamisliti scenarij u kojem bi se nekoga moglo smatrati više upropaštenim od toga.

Mlada i upropaštena — u tome je bilo puno slobode. *Pozdrav* mladima i upropaštenima! Ponovo se nasmijala, ovog puta vlastitim mislima, a muškarac s kojim je plesala nagnuo se da joj u uho prošapće da je prekrasna i da je želi.

Kako slatko...

Netko ju je povukao iz muškarčevog naručja tako da je ovaj ostao posrtati na podiju. MacCarrick ju je čvrsto stisnuo za zdravu ruku i odvuкао. Muškarci s kojima je plesala izviždali su ga sve dok se nije okrenuo. Nije vidjela pogled koji im je uputio, no kakav god da je bio natjerao ih je da umuknu.

Namrštila se. Bila je tiha i prilično bljeđa nego prije.

- Kamo me vodiš? - upitala je, a jezik joj se već pomalo pleo. - Zabavljala sam se.

Court se mogao kladiti da jest. Te je večeri shvatio da će, dok god je ona s njim, ubiti svakog muškarca koji je dotakne. - Što ti je rekao? - upitao je dok je prečicom presijecao park i vukao je prema pansionu.

Namrštila se. - Molim?

Stao je i pogledao je. - Muškarac s kojim si plesala.

- Oh, on - rekla je nasmiješivši se. - Rekao mi je da sam prekrasna i da me želi.

Stisnuo je šake iza leđa i pokušao kontrolirati svoj glas. - Dobra ideja. Sad ću uzeti svoj predujam.

Trepnula je. - Predujam?

- Moj poljubac. Želim ga. Odmah.

- Ovdje?

- Ovdje.

- Oh. Pa, dobro, već si ga i trebao dobiti, pretpostavljam - rekla je i šokirala ga. Očekivao je da će se preklinjanjem pokušati izvući od njega.

- Onda mi stavi ruke oko vrata — rekao je i proklet bio ako upravo to nije i učinila. - I približi mi usne.

Stala je na prste kako bi mu prišla bliže. Želio je ići sporo, da je nauči - a ne da je uplaši onako kako je to učinio u kolibi.

Ipak u sudaru s njenim usnama, njegove su podivljale. Teško su pritisnule njezine, a kad je jezikom počeo palucati po njima, šokirano je udahnula. Tad je

jezikom dotakao njezin jezik, kušajući slatko vino koje je tako slobodno pila.

Bez daha ga je odgurnula i oslobodila se. — Ne možeš to raditi! To nije u redu.

- To je francuski poljubac, a mi smo u Francuskoj.

U tom je trenutku primijetio da joj oko vrata nema čoker ogrlice. Ovo je bio prvi put da ju je ostavila i to je nešto značilo. Znao je da to nešto znači, no tad je izustila : - Ohhh. To ga je prenulo u razmišljanjima, i rekao joj je: - A sad mi uzvрати poljubac.

Učinila je to oklijevajući. S tek neznatnim korištenjem jezika. No tad se ponovo uzбудila, a na licu joj se mogao iščitati izraz udivljenja. - To je bilo ugodno.

- Hajdemo onda to činiti, umjesto da pričamo o tome - glas mu nije bio hrapav.

- Naravno.

Ponovo je zatvorila oči i ponudila mu usne. On ih je prihvatio. Ljubio ju je. Proždirao. Kad je počela kružiti svojim jezikom oko njegovog prostrijelio ga je osjećaj zadovoljstva i natjerao ga da joj stisne bokove i privuče k sebi.

Posljednji tračak svijesti dopro je do njega. Nalazili su se u centralnom dijelu parka. Nisu imali privatnosti. Do vremena kad dođu do pansiona već će shvatiti što rade. Dobro ju je poznao. Znao je da je ništa neće ohladiti poput pogleda na krevet.

Pogledom je istražio okolinu i ugledao kamenu pećinu samo nekoliko metara dalje. Uhvatio ju je za lakat i poveo unutra. Pitao se hoće li ga sada odgurnuti, hoće li doći k sebi, no nije dugo morao razmišljati o tome. Podigla se na prste i uhvativši se čvrsto za mišiće na njegovim rukama poljubila ga je. Rukama joj je obujmio lice i produbio poljubac, a zatim je spustio ruke i očešao se o vrhove njezinih grudi.

Zastenjala je uz njega, a ruku položila nisko na njegov torzo. Pohlepan za njezinim dodirom, bez razmišljanja ju je uzeo i položio na greben svojih hlača. Ukočila se i prekinula poljubac.

- Ne bih to smjela raditi.

- Nisi znatiželjna. Ne moraš učiniti više od toga. Samo me osjeti.

Ugrizla se za usnu. Činilo se kao da važe taj njegov prijedlog, a zatim se nagnula i poljubila njegova prsa u izrezu košulje. Dok se pokušavao kontrolirati da ne zastenje, namjestila je ruku na njemu - jer je nije ni micala.

Ljubio ju je dok je tražio krajeve njezinih suknji i podsuknji i polako rukama prolazio njezinim bedrima. Nastavio je prema gore, gladan toga da po prvi put stavi prste u nju, da je gleda kako svršava... No ona se ukočila i stisnula noge.

- Ne, MacCarrick.

- Raširi noge za mene.

- Ne, n-ne mogu.

Podsjetio je samog sebe da je djeвица, no ipak se nadao da će je uspjeti zavesti da mu da što želi. - Ako mi dopustiš, to će ti biti ugodnije od ljubljenja.

Maknula je ruku s njega i naslonila se čelom na njegova prsa. Zatresla je glavom kao da žali zato što to ne može učiniti.

Frustrirano je progundao, a zatim joj prošaptao uz vrat: - Dopusti onda da ti poljubim grudi.

Udahnula je.

- Mislim da će ti se to svidjeti.

- Razmišljao si o tome?

- Svake noći otkad sam te upoznao.

Počeo ju je ljubiti niz vrat sve dok nije došao do ruba njezina steznika. - Anna?

Kad je konačno prošaptala: - Da - povukao je tkaninu dolje.

Usnama je samo očešao njezinu bradavicu, a njezina je glava već pala unatrag i zastenjala je. Znao je koliko će joj se to svidjeti, i pretpostavljao je da bi mogla doći do vrhunca samo od toga da joj pribije ruke iznad glave i polako je obliže. I mrzio je nemogućnost da muškarac poput njega tome ikada svjedoči. Tad je počeo snažnije sisati proždirući njezino meso.

- O moj Bože - zajecala je, a njegova je muškost počela pulsirati od želje. Ponovo joj je stavio ruku na njega i prisilio je da ga počne trljati gore dolje.

Revno je sisao bradavicu i palucao jezikom po njoj sve dok se nije izvila unatrag, ponudivši mu se cijela. U tom ju je stanju pribio uz zid stijene, pritisnuvši njezinu ruku koja se našla između njih.

- MacCarrick, što želiš od mene? - prošaptala je divlje.

A što je zapravo želio? Sve i ništa. Od Annalije bi uzeo sve što bi mogao dobiti. - Večeras te želim vidjeti kako svršavaš. Na ovaj ili onaj način.

Kad se zbunjeno namrštila i maknula ruku, njegove su usne pronašle njezine, no okrenula je lice od njega. - Ne mogu razmišljati. Vrti mi se u glavi.

Znao je da ne može razmišljati - u suprotnom bi ga već odavno odbila. Mrzio je to što je bio tip muškarca kojem fina dama poput nje nije smjela - nije željela - ponuditi ništa više od odbijanja. Rukom je uhvatio njezino međunožje preko suknje.

- Što to radiš? - upitala je širom otvorenih očiju čiji se pogled spojio s njegovim. Ispustila je drhtav dah. Nagnuo se prema njoj i pritisnuo usne na njezine grudi dok je kružio prstima po njezinu međunožju. - O moj Bože - zastenjala je i opustila se u njegovu dlanu.

- Sviđa ti se ovo.

- Da - zajecala je.

- Želiš li da te nastavim dodirivati?

Kad je revnosno kimnula glavom, nasmiješio se i rekao: - Sad više nisi baš onakva smjerna dama?

Na to joj se cijelo tijelo ukočilo i odgurnula ga je. Povukla je bluzu na sebe i udarila njegovu ruku koja ju je odbijala osloboditi. Kad je pogledala prema dolje u njegovu ruku koja je još uvijek bila na njezinu međunožju zarumenila se od dekoltea do lica, a pogled joj se ispunio užasom. Prekasno se sjetio kako je reagirala kad joj je posljednji put uputio takvu primjedbu.

Bila je ponižena. Reagirala je kao da ju je netko udario.

Odmaknula mu je ruku. - Anna, nisam to trebao reći...

- Ne, ali istina je, zar ne? - rekla je i uputila mu napeti lažni osmijeh koji nije

stigao do njezinih očiju. U tom je trenutku znao da će ona prokleta čoker ogrlica već sutra visjeti oko njezina vrata kao ogrlica za pse. Počeo je mrziti tu prokletu stvar.

Želio je znati tko ju je to povrijedio - osim njega. Tko ju je *prvi* povrijedio.

I znao je da mu ne bi bilo mrsko saznati zašto je želio ubiti tu osobu.

by Sanja

DVADESET JEDAN

Tijekom posljednja dva dana sjećanja na trenutke provedene u pećini tjerala su Annaliju da se nekontrolirano rumeni. Zapravo, činila su to u većini slučajeva. Odvijalo se to upravo tad dok se drndala u kočiji zarobljena s muškarcem toliko silnim da ga je mogla *osjetiti* na udaljenosti od dva metra.

Još gore od toga. Svaki put kad bi u glavi ponavljala događaje te noći, željela ih je ponoviti bez obzira na sram koji je osjećala. Ono što su radili učinilo je njezinu žudnju za njime samo još tisuću puta gorom. Željela se vratiti u tu noć i uzeti ono što je ponudio. Željela se vratiti i pružiti njemu ono što mu je trebalo.

No čak i *on* mora misliti da su njezini potezi bili loši. *Više nisi baš onakva smjerna dama* rekao je kad je odgovorila da želi još - a ona je pomislila da joj se... nasmijao. Taj barbarski Škot zapalio je vatru u njezinoj krvi, a onda se izrugivao njezinoj reakciji. Njezino je ponašanje moralo biti krajnje neumjesno. Zašto bi inače svake večeri kad bi stali bez protestiranja odlučio spavati na stolici ili podu? Zašto se inače ne bi bar još jednom potrudio da je zavede? Prije bi uvijek pronalazio izlike da je dotakne, uvijek bi zurio u nju, a sada je sve to prestalo.

Svake je noći ležala budna u nadi da će ponovo leći kraj nje. Jer bi ga tada mogla odbiti! No ništa se nije događalo, ništa osim, za nju, rastućeg umora i razočaranja.

Prošle je noći shvatila da ga nikada nije zapravo planirala odbiti.

Stisnula je zatvorene oči. Zašto ju je to iznenađivalo? Čovjek ne može pobjeći svojoj sudbini. Pokušavala je to i bila sušta suprotnost svemu što su od nje očekivali. Pokušavala je, a samo zahvaljujući zavođenju nekog grubog gorštaka u tome nije uspjela. Da stvar bude gora, to je zavođenje nestalo kao da ga nikada nije ni bilo.

Od tih ju je misli boljela glava, stoga se naslonila na bočnu stranu kočije i pokušala zaspati. Morala je nadoknaditi dvije besane noći, a povjetarac je tako lijepo puhao kroz otvoren prozor. Sunčeva svjetlost poigravala se s njezinim licem kroz krošnju. Bilo je divno...

Kad se kroz neko vrijeme probudila, trepnula je da joj se izoštri vid. Tijelo joj je bilo teško i osjećala je da ima vrućicu. Pogledala je prema dolje i ugledala njegovu ogromnu ruku kako je polako miluje dodirujući joj bradavicu preko bluze.

- Jesi li se naspavala? - hrapavo joj je šapnuo u uho.

Otela mu se i pobjegla u kut kočije. Sad kad se razbudila shvatila je da mu je napola ležala u krilu stišćući mu košulju. Bila je na sjedalu nasuprot onog na kojem je

zaspala.

Dok je prebiralala po još uspavanoj svijesti kako bi pronašla najprikladniju psovku za to što ju je dodirivao dok je spavala, rekao je: - Pričaš u snu.

- Ne pričam!

- Pričaš. Upravo si pričala kao i svake noći koju sam do sada proveo s tobom.

Kakvo poniženje! Popravila je frizuru, provjerila je li čoker ogrlica na mjestu, a zatim prekrížila ruke preko osjetljivih grudi. - Nisi me smio... maziti dok toga nisam bila svjesna! - povikala je. - Znam da nisi nikakav gospodin, no ovo... ovo... nije bilo fer.

- Ne govori mi o tome što nije fer. Nije fer to što se ne mogu suzdržati.

On se nije mogao suzdržati? Pa, suzdržavao se posljednjih pedeset i devet sati. Ili tako nešto. O, bilo joj je žao... Samo malo, on je to rekao kao da je to njezina krivnja? Kako se samo usuđuje izvrtati priču? - Želim da se ispričaš.

Usne su mu se nakrivile i tek su podsjećale na podsmijeh. Lakoćom je otklonio tu ideju. - Nikada mi neće biti žao zbog toga. Uostalom, ti si se pritisnula uz mene i trljala mi prsa... i niže... Izgovarala si neke meke riječi na katalonskom...

- Što sam rekla? - upitala je piskutavim glasom. Vjerojatno ga je preklinjala da vodi ljubav s njom. Bila je tako glupa!

- Pomalo je nastrano. Stvarno želiš da to ponovim?

- Ne! - odgovorila je, sretna što joj je ponudio izlaz. - Ali još uvijek ne prihvaćam da sam to napravila.

- O jesi, napravila si ih, počela si ih raditi istog trenutka kad sam te uzeo u krilo u koje pripadaš.

Sirom je šokirano otvorila usta. - Ti nemaš srama!

- Annalía, ne možemo više ovako. Znam da si ljuta na mene...

- Nisam ljuta na tebe, ljuta sam na sebe - lagala je. Bila je ljuta na oboje.

- Kako to? Ne možeš sebe kriviti za išta.

- Naravno da mogu. Baš je onako kako si rekao. Ne ponašam se kao dama.

Pogledao je u stranu i promrmljao: - Da samo znaš koliko sam puta udario samog sebe... - rekao je, a onda ju ponovo pogledao. - Anna ako je itko kriv, onda sam to ja. One sam te večeri nagovorio na nešto što inače nikada ne bi napravila. Sjećaš li se? Ja sam nemoralni kućkin sin. Ja sam te nagovorio.

Odlučno je odmahнула glavom. On nije imao pojma koliko je žudjela za njegovim dodirom. Kako ga je upravo tad željela...

- Jesi li ikada s nekim drugim muškarcem učinila ono što smo radili?

- Ne!

- Onda je to bila moja krivnja. Ja sam to učinio - zvučao je uvjerenim u to.

- Učinio si to s puno žena?

Nije odgovorio samo je nastavio gledati u njezino lice.

S puno žena. S previše žena, to je sigurno. Sa ženama poput onih koje su zurile u njega po cesti. Zašto ju je od te pomisli obuzimao bijes? Kipući bijes?

- Anna, meni je preko trideset godina. Nisam živio kao redovnik.

Taj kućkin sin! Ona je bila tek jedna od mnogih. No ona nikada ni o jednom muškarcu neće misliti kao o njemu. U pećini, prije nego što ju je ponizio, osjećala se čudesno i bila je puna strahopoštovanja. Senzacije koje joj je priuštio bile su neopisive.

- A meni je dvadeset i jedna i očito sam upravo tako živjela!

A tada joj je na pamet pala jedna misao. Ako će ona biti prokleta sjećanjima na njega, ni on nije zaslužio ništa manje od toga. Željela je da po njihovom rastanku žudi za njom kao što nikad nije žudio ni za jednom drugom - željela je biti iznad svih prodavačica, gostioničarki ili farmerskih kćeri, čitave mrske joj ergele žena za koje sije umislila da je spavao s njima. Željela je biti bolja od svih.

Instinkt joj je govorio da to može biti...

Kad mu je glas promukao i kad je rekao - Želim svoj sljedeći poljubac - pogledi su im se susreli.

- Onda ga uzmi - promrmljala je meko.

Djelovao je iznenađeno, a onda joj je uhvatio vrat jednim dlanom, dok ju je drugom rukom zgrabio za struk i povukao prema sebi. - Oh - uzviknula je, a onda shvatila da je odvlači ravno u svoje krilo. Kad ju je smjestio stavio je ruke na njezina ramena i palčevima protrljao njezin vrat.

- Ovo nam smeta, curo - rekao je i počeo skidati čoker ogrlicu.

- Čekaj, ne možeš samo tako...

- Za sada ću je ja čuvati - rekao je i pažljivo je smotao i stavio u džep hlača.

Željela je još nešto reći, no počeo ju je masirati duž leđa. Ipak, nije je poljubio čak ni kad su joj vjeđe otežale. Ponovo joj se učinilo da uživa samo u pomisli da će to učiniti.

- MacCarrickizustila je tužno. To je bio sav poticaj koji mu je trebao. Nagnuo ju je preko svoje ruke i tako da su joj usne bile ispod njegovih. Drugom rukom lagano je prešao preko njezinih osjetljivih bradavica, a ona je zastenjala. Umirio se kao da odlučuje o nečemu, a zatim joj je dlanom obujmio dojku. Još jedan uzdah. Uskoro joj se dodir njegove ruke na dojci učinio neophodnim, kao da bi ga preklinjala za još kad bi je kojim slučajem maknuo.

Dok ju je duboko ljubio, milujući joj jezik svojim, dlanovima je istraživao njezino tijelo preko bluže. Privijala se uz njega i osjetila je kako njegova muškost raste ispod njezine stražnjice. Bio je golem i stršio je iz njegovih prepona. No tada se povukao. Njezina moć rasuđivanja se rasplinula, silno je žudila da njegove usne budu ponovo na njezinima, a ispod nje... sama vrućina i čvrstina. Prisjetila se onog dobrog osjećaja u pećini kad je doživjela kako joj u ruci postaje sve veći i čvršći.

Osjetila je dašak zraka na prsima, a onda je uslijedila navala njegova vrućeg daha.

Kako ju je uspio skinuti? Bluza joj je zjapila otvorena, a onda joj je prema dolje povukao i steznik ogolivši joj grudi. Koncentrirano je zurio u njih.

Prije dvije noći bili su okruženi glazbom, vinom i noću, no sada je bio bijeli dan. Osjetila je kako joj rumenilo kreće od vrata prema licu i pokušala se pokriti. - Ne, Anna, dopusti mi da te gledam. Gornjim dijelom šake s punim poštovanjem prešao je prvo preko jedne, a potom i preko druge dojke. Lanuo je neku stranu riječ, no *način* na koji ju je izgovorio...

- N-ne znam. MacCarrick...?

Gledala je kako mu se obrve spajaju dok je spuštao glavu ka njezinu torzu. Zaječala je kad joj je jezikom prešao preko bradavice. Dubokim je glasom zastenjao posvetivši se njezinim grudima. Počeo je lizati vrhove njezinih dojki baš kao onomad u pećini. Tko bi ikada mislio da je tako nešto uopće bilo moguće?

Zatvorio je usne na jednoj i počeo sisati. Od užitka mu se izvila u krilu, a stražnjicu je pritisnula uz njega. Okrenuo se licem prema njoj i zarežao: - Mirno, curo. Ne možeš zamisliti što mi radiš.

Ukočila se. — Boli te?

- Da. Nepodnošljivo — značajno ju je pogledao i bio je smrtno ozbiljan. - Stalno mi nanosiš bol.

Kad se nije opustila, obujmio joj je drugu dojku i počeo je sisati.

- Ali ne želim ti nanositi bol - isprekidano je rekla između zadihanog uzdisanja - nije joj se sviđala pomisao na to da ga nešto boli, a posebno je mrzila činjenicu da je ona bila uzrok tome.

- Nećeš još dugo - procijedio je uz vlažnu bradavicu.

Osjetila je hladan zrak na nogama. Njegov palac uspinjao se uz njezine haltere i iznad njih... Ukočila se u njegovom naručju i zaustavila mu ruku. Spustio ju je, no nastavio joj je milovati bedro.

- Moram te dotaknuti.

-Ne!

Prislonio je usne njezinu uhu i polako ga liznuo jezikom.

- Oh!

Ruka mu se ponovo pomaknula nekoliko centimetara više.

- Dopusti mi da te dodirnem tamo.

- Ne mogu. Bit ćeš okrutan prema meni.

- *Nikada* - procijedio je.

- *Bio si prije.*

- Okrutan? Nisam to želio biti. Ali ti mi upravo nanosiš bol - njegov je naglasak postajao sve tvrdi.

- Ne nanosim!

- Kad bi znala koliko te želim dotaknuti... Imaš me na dlanu, Anna. Sad bih dao sve što imam.

Pritisnuo je lice uz njezine grudi i počeo grickati njihove vrhove od čega je poskočila u njegovu naručju, a onda ju je smirio.

- *Reci što bi htjela. Bilo što.*

Toliko je to želio? - *Bilo što?*

- Trenutno bih dao svoju zemlju. Prodao bih dušu.

- Samo diranje? Ništa više?

- Učinit ću samo ono što budeš željela.

Bit će joj neugodno. I on bi trebao biti ranjiv. - Onda, onda ž-želim i ja osjetiti tebe - bez hlača...

Odmah, usred teškog uzdaha, posjeo ju je kraj sebe. Pogledao ju je i kimnuo prema svojim preponama. Kad je bespomoćno stala gledati u njegovu erekciju stisnutu u hlačama - kako se uopće otpočne s tim stvarima? - olabavio je remen. Očito se bio pripremao na nešto jer je gledao oko sebe i zgrabio jastučić za sjedenje. Postavio ga je iza nje i plegao je, a zatim palčevima zahvatio podsuknje i podigao ih joj do struka. Opet je dlanom masirao njezina bedra dok se nije prepustila osjećaju.

Njezina prsa bila su naga - trebala su biti i njegova. Otkopčala mu je košulju, a kad je završila počeo joj je voditi ruku niz prsa i struk u hlače... sve dok nije dotakla njegovu erekciju. Bila je to koža na koži. Zatvorio je oči i zadržtao, a njegova je muškost počela pulsirati dok su mu se svi mišići na torzu stezali.

Bila je zadivljena time koliko je bio vruć, koliko krut i velik. Duboko je zastenjaio, a zatim grubo gurnuo njezinu ruku niže sve dok ga nije obujmila. Prosiktao je još jednu stranu riječ koja je zvučala poput psovke.

U trenutku kad je nagnula glavu i pogledala u stranu. Osjećala je mješavinu srama i zadivljenosti, osjetila je neobičnu senzaciju. Njegove su ruke prodrle kroz otvor na njezinim gaćicama.

Kad je olabavio stisak njezine ruke na svojoj, namjestila je svoj dlan oko njegove erekcije i počela je nervozno stiskati. I već kad je pomislila da ju je napokon osjetio, zahvatio je rubove njezinih gaćica i razderao ih. Počela je bijesno siktati sve dok nije osjetila njegove prste na svojem spolovilu. Zastenjala je, a glava joj je pala unatrag. Vršak jednog prsta prešao je čitavom dužinom njezine ženskosti. Osjetit će koliko je vlažna.

-Anna — zarežao je. Pokušala je stisnuti koljena, no njegovi su je bokovi zaustavili. - Znaš li što mi ovo čini? To što osjećam koliko si vlažna? Sanjao sam o tome.

Pogledi su im se susreli i spriječio ju je da pogleda u stranu. - Večeras ću te kušati - izgovorio je u trenutku kad mu je prst kliznuo u nju.

Kušati? Zastenjala je plitko uživajući u osjećaju punine koji joj je pružao njegov prst. Tek tada je shvatila da ga još uvijek stišće i on se pritisnuo uz njezin dlan. Sa svakim guranjem uz dlan, njegov bi prst istovremeno potonuo u nju. Kad je shvatila da to radi namjerno, kao da je zamišljao da u nju pritišće svoju muškost ili kao da nju prisiljava da zamišlja isto, počela ga je brže milovati da ga požuri.

Nagnuo se i vrškom jezika prešao preko njezine dojke, palucajući po bradavicama. Vlažeći jednu, a zatim i drugu. Omamljeno ga je gledala ne ispuštajući ga iz ruku. A zatim ju je preplavio novi osjećaj. Jednim je prstom ušao u nju dok je

drugi dio njezine ženskosti milovao palcem. Od toga joj je dah postao plitak i širom je otvorila bedra.

-Da, raširi ih više za mene.

I učinila je to. Zato što joj je rekao i zato što je to bio instinktivan poriv. Željela je biti otvorena za njega. Željela mu je govoriti stvari, grozne stvari, željela mu je zahvaliti za čudesne radnje koje joj je činio, reći mu koliko je zadovoljava. Nikada nije osjetila takvu zahvalnost prema nekome...

-Anna, gubim razum kad sam s tobom.

-Da! — odgovorila je s potpunim razumijevanjem. Nije se mogla sjetiti niti jednog razloga zbog kojeg on ne bi trebao biti među njezinim nogama i milovati njezinu ženstvenost dok su joj suknje podignute do ušiju.

-I ti mene želiš — rekao je kao da ne može vjerovati u to.

Revno je kimnula ne znajući pri tome na što pristaje. Željela se samo složiti sa svime što je govorio jer joj je pružao toliko mnogo.

Njegove su se snene oči raširile i u samo nekoliko sekundi se potpuno oslobodio i nadsvodio je. Njegovi prsti nisu prestajali raditi. Ostao je tamo. Bio je težak, čvrst i veličanstven, a mišići njegovih prsiju i torza oštro su se ocrtavali. Jedino što je u tom trenutku mogla pojmiti bilo je da ga opet mora imati u rukama.

Uhvatila ga je, a on je zabacio glavu i zavikao. Snaga njegove reakcije potakla je da napetost u njoj dosegne vrhunac. - Oh, Bože - zajecala je.

Ponovo ju je pogledao i zarežao: - *Svrši za mene. Želim te osjetiti.*

Zastenjala je dok su se njezina bedra stegnula oko njegovih pametnih prstiju. Izgubila je razum. Napetost je eksplodirala. Dok je izvijala leđa čula je njegov teški dah, osjetila ga je na bradavicama. Osjetila je kako izvlači njezin užitak. Njezino je tijelo stisnulo njegov prst. Trebalo ga je. Podivljala je, a njezine su ruke bile posvuda po njegovu tijelu.

Kad je njegov dodir omekšao i počeo polako kružiti uživajući u njezinoj vlažnosti, otvorila je oči i shvatila da ga još uvijek miluje.

- Želio sam te cijelu, no neću se moći suzdržati. Hoćeš li mi pomoći da se za sada olakšam?

Što god je to trebalo značiti... Kad je kimnula, prezadovoljna da bi učinila više od toga, podigao ju je i posjeo na klupicu, a zatim zgrabio svoju košulju i raširio je preko njezina krila. - Uzmi me opet.

Odmah je to učinila.

Jednu ruku položio je na zid kočije iznad nje, a drugom je obujmio njezinu ruku koja je držala njegovu muškost i čvrsto stisnuo. Taj ju je čvrsti stisak šokirao. Sigurno će dobiti modricu, možda će ga čak i slomiti upravo među njezinim prstima...

Zatim je pomaknuo svoju ruku, i njezinu ruku, cijelom dužinom uda dok se bokovima istegnuo prema naprijed. Dubokim je glasom opsovao kad su mu bokovi dotakli njezinu ruku. Nije skidao pogleda s njezinih grudi, vrata i lica.

Annalía je gledala, bila je zapanjena dok su njihove ruke poletjele prema

naprijed, a zatim se brzo vratile natrag. Pritisak se povećavao.

Njegovi su uzdasi bili isprekidani. Iz grla mu se prolomio dubok mučan glas. - Izvij se - naredio joj je i ona je to učinila.

Nagnuo se nad nju i počeo je ljubiti. Oslobodio ju je samo da joj kaže: - *Anna, svršit ću...* Njegove su se usne ponovo primile posla, no ovog puta uštipnule su je za bradavicu. Zajecala je od užitka.

Kočija se zaniжела i stala.

Oslobodio joj je ruku i bradavicu iako je prije toga teško opsovaо trljajući očajno lice o njezine grudi. Kad je mukom ugurao svoju ogromnu, oteklu muškost u hlače, izgledao je kao da mu je to nanijelo bol veću od svih ozljeda do sada. Duboko je udahnuo, a onda nekoliko puta kratko izdahnuo kao da se pokušava kontrolirati. - Nismo završili s ovime - procijedio je promuklim glasom.

Brzo je kimnula, no on je proučavao njezino lice kao da nije sasvim siguran da će pristati nastaviti tamo gdje su stali.

Ponovo se stresao, no nekako se sjetio izravnati joj suknju dok si je namještala bluzu. Otvorio je vrata kočije i povikao: - Zašto smo dovraga stali?

- Drvo blokira cestu. Vjerojatno je palo tijekom oluja koje su harale prošlog tjedna - doviknuo mu je kočijaš.

MacCarrick je snažno zalupio vratima. - Prokletstvo!

Posegnuo je za torbom i uputio joj upozoravajući pogled. - Želim da se ostaneš dolje.

- Što je?

- Rechazadosi. Nisu mogli odabrati gori trenutak.

Bijes koji je Court osjetio pri pomisli da je netko želi povrijediti bio je gotovo zasljepljujući. Ne, *oni su je željeli ubiti*. A jedino im je on stajao na putu. Ako ne postigne onu hladnoću koju je posjedovao prije, oboje će umrijeti.

Bio je tako preokupiran njezinim suknjama da nije bio svjestan opasnosti u kojoj su bili.

Dograbio je pištolj i vrećicu kovanica, odjenuo košulju poprativši to sočnom psovkom, a zatim u džepove jakne natrpao još metaka. - *Dolje Anna* - naredio joj je opet, dograbio pušku iz mrežice koja im je visjela nad glavama, a onda izjurio van raskopčane košulje. Nije se trudio skrivati ni sagibati. Sagibanje nije igralo nikakvu ulogu s njima, to bi ionako bila posljednja stvar koju bi učinio prije nego što bi poginuo.

- Okreni kočiju natrag.

Kočijaš je kimnuo, šokiran Courtovim tonom. Ovaj je pak gurnuo pištolj u hlače i dobacio mu vreću. Ovo je četvrtina onog što ćeš dobiti ako je odvedeš na sigurno dok se ne vratim.

- Četvrtina? - upitao je dok je od oka vagao vreću. Court je tad već napinjao pušku i položio je na rame. Bio je spreman. Prišao je sada već uznemirenim konjima i

zauzdao ih pomažući kočijašu da okrene kočiju.

Pored glave mu je prozujao prvi metak. Konji su zarzali, no nisu se propeli.

Court je naciľjao prema mjestu s kojeg je ispaljen metak i zapucao, a zatim je napeo pušku još tri puta. U sekundi vremena koje je time kupio popeo se na panj i kočijašu koji se spremao pobjeći izdao nove naputke.

Sišavši začuo je još dva pucnja koja su probila vrh kočije. Anna je zavrištala. - MacCarrick, molim te vrati se!

Sada. Sada se ohladio.

Kočijaš je udario bičem, a Court se bacio na zemlju kako bi uzvratio pucanj. Dok su zamicali za zavoj još jednom je začuo Annin vrisak.

by Sanja

DVADESET I DVA

To kopile!

Kako je on mislio tek tako iskočiti iz kočije? Što si je umislio, tko je on? Na temelju kojeg njezinog čina je zaključio da bi tako nešto uopće bilo prihvatljivo?

Zazivala je Kočijaška govoreći mu da stane, no nastavili su vratolomno brzati dalje dok joj je u kabinu kroz rupe od metaka ulazila prašina.

Nije bilo fer. Baš kao i prije - gore je čekati, čekati bez informacija. Bilo je gore to što je odvoze toliko brzo da čak ne može ni iskočiti iz proklete kočije.

Zašto nije ostao s njom i pobjegao? Ne, MacCarrick je morao napraviti neku veliku, idiotsku gestu. Nije se čak ni sagnuo! Ljutito je prekrížila ruke, no uskoro ih je morala spustiti i uhvatiti se za šipku da bi održala ravnotežu u kočiji koja ju je bacala na sve strane.

Nije joj bilo bitno. Naći će svog brata i vratiti se kući prije ili kasnije. Za to joj nije bio potreban Courtland MacCarrick.

- Oh, *Mare de Dieu!* - rekla je zadihano Nije joj bio potreban.

Ali željela ga je. Bez obzira na to što je bio tvrdoglav i agresivan i Škot, željela ga je. A on će je odbaciti da bi mogao izigravati nekakvog prokletog junaka?

Prošli su dugi tužni sati prije nego što je kočija konačno usporila. Namirisala je čudan miris i počela se boriti kako bi spustila prozor na kočiji. Kad je konačno porazila prozorsko okno, pred njom se pružio pogled na beskrajno prostranstvo vode. Bilo je to more. Mora da su napokon stigli do Calaisa. Bili su preko puta kanala koji ih je dijelio od Engleske.

Nikada nije vidjela obalu, a oduvijek je žudjela za time. Iz nekog, njoj nepoznatog razloga, svi koji su se ikada vratili kući s mora bili su sretni.

Krajičkom oka uhvatila je zalazak sjajnog sunca na pučini. Valovi koji su mu se kretali ususret izgledali su kao da gore.

*Kočijaš se neobjašnjivo zaštitnički ponašao prema njoj. I to baš u trenucima kada je glavom bez obzira trebao bježati od putnika poput nje, kojeg su istovremeno dočekali u zasjedi i napustili. Rezervirao joj je sobu u ugodnom pansionu koji se nalazio na samoj litici s pogledom na more. Naručio je čak i da joj u sobu odnesu ukusno riblje jelo, no ona nikada nije mogla jesti kada bi bila nervozna. Umjesto toga, stajala je na svom balkonugledala svjetionik na engleskoj obali i jedan na francuskoj, koji se smjestio na susjednoj litici. Njihova svjetla na vodi podsjećala su je na tragove

krede na ploči.

No gdje je ona bila? Okrenula se od tog prizora i hodala sve dok nije pomislila da će se srušiti. Zašto još nije stigao? Znala je koji je najvjerojatniji odgovor na to pitanje, no odbijala je tu pomisao. Odbijala je osjetiti hladnoću koja joj je ispunjavala srce jer je shvaćala da nikada neće biti ista ako on pogine.

Annalía je većinu života mrzila svoju majku zbog njezina preljuba, zbog toga što je sve odbacila zbog strasti. Prije MacCarricka nije mogla razumjeti kako bi se netko mogao odreći toliko toga, no sada kada je spoznala osjećaje koji bi mogli navesti osobu da odbaci sve. Odrekla bi se svega što je imala, samo da se on sigurno vrati.

Bolno se namrštila. Iako je noć tek polako prolazila, sunce je počelo izlaziti. A njega još uvijek nije bilo. Što ako ozlijeđen leži negdje kraj ceste? Oh, Bože, što ako je ležao u nekom jarku?

Odlučila se vratiti istim putem kojim su došli. Drskošću će zastrašiti Kočijaška ako bude trebalo, no odlučila se vratiti.

Odlučno je otvorila vrata. Ispred njih je stajala mračna figura i gotovo je kriknula od straha. - MacCarrick! Izgledao je iscrpljenije no što ga je ikada imala prilike vidjeti.

Gurnuo ju je unutra, a zatim zalupio vratima za sobom. Bez riječi ju je grubo ispipao, pregledavajući je, tražeći ozljede, a zatim je oteturao unatrag. Znala je da nije spavao otkad ju je ostavio, a srce joj je zaigralo kad je shvatila da se vratio čim je mogao.

Pa ipak... Ti gorštačko kopile! Da to više nikad, nikad nisi učinio. Da me se nisi usudio ostaviti!

Odložio je pušku uza zid. Kad ju je zadnji put vidjela bila je nova i sjajila je. Sada je bila potpuno izgrebena, prekrivena blatom, a drška joj je bila udubljena. Kroz što je to prošao?

- Živ sam i zdrav - sarkastično je promumljao. Podigao je tešku stolicu kao da je laka kao pero i njome zaglavio vrata. — Nemoj se brinuti.

S nevjericom je gledala kad je pojurio prema vrču vode i stao lokati.

- Brinula sam se. Nisam znala hoćeš li se vratiti.

Okrenuo se brišući usta rukavom. Na licu mu se mogla očitati zlovolja. - Imam osjećaj da bi se lako snašla bez mene.

- Najvjerojatnije, ali to ne znači da ne želim biti s tobom.

Namrštio se kao da su ga njezine riječi šokirale ili u najmanju ruku - zbunile. Ponovo je posrnuo vadeći pištolj iz hlača. Odložio ga je na noćnom ormariću kraj kreveta. - Ne mogu pričati. Moram spavati, ženo. Ne izlazi iz sobe ili ću se potruditi da požališ zbog toga.

S licem prema dolje srušio se na krevet i odmah zaspao.

Širom je otvorila oči, a zatim skočila prema njemu i okrenula mu glavu tako da može disati. Bilo je očito da mu je trebalo da se netko za promjenu brine o njemu. Skinula je cipele, skvrčila noge na prsima i sjela do njega. Sama činjenica da ga je

promatrala dok spava učinila je da se svi oni osjećaji koje je proživljavala udvostruče.

Posegnula je prema njemu i odmakla mu kosu s lica. Zaboljelo ju je kad se u snu namrštio očito nenavikao na dodire. Je li uistinu bilo tako?

Može li biti da ga od svih žena za koje se hvalio da ih je zaveo niti jedna nije nježno dotakla nakon vođenja ljubavi? Ona će to činiti nakon što budu vodili ljubav.

Pa stvarno! Nije bila svjesna toga da je dio nje već raspravljao o tom pitanju, a kamo li da je već donijela odluku. No vjerovala je da je to ispravna odluka, posebice uzimajući u obzir tri napada koja je doživjela, a za koje je bila sigurna da nisu posljednji. Odbijala je umrijeti i žaliti za nečim. Sada kada je stekla dojam o tome kako bi bilo voditi ljubav s MacCarrickom, željela je to učiniti u potpunosti...

Nakon sati koje je provela zamišljajući kako bi izgledalo vođenje ljubavi s njim, njezine su se oči konačno sklopile.

Probudila se u sumrak u istom položaju u kojem je zaspala, a onda se prevrnula u stranu još uvijek skvrčena poput lopte. Mogla se kladiti da ga je čula kako se smije.

Otvorila je oči i ugledala ga posve golog. Brisao se ručnikom kraj kade. Upalio je samo jednu svjetiljku, vjerojatno zbog toga da je ne probudi, no bez obzira na to mogla je vidjeti sve njegove istesane mišiće. Stezali su se i opuštali dok je ručnikom prelazio preko vrata, prsiju i intimnih dijelova. Nastavila je glumiti da spava i promatrala ga je kroz trepavice sve dok, na njezino veliko razočaranje, nije navukao hlače.

- Znam da si budna - rekao je.

Ogorčeno je uzdahnula i sjela. - Ako si znao da sam budna i da gledam, zašto se onda nisi okrenuo, nego si sve nastavio raditi preda mnom?

- Nisam se žalio.

Taj muškarac zaista nije imao srama! No nije se željela svađati jer joj kvocanje nije padalo na pamet. - Koliko si dugo budan?

- Ne dugo.

Zagladila je kosu i omotala je iza leđa.

- Koliko ih je bilo?

- Troje.

- Jesi li ih ubio?

- Jesam.

Nije izgledao kao da se ponosi tom činjenicom. Nakon drugog napada shvatila je da MacCarrick nije bio krvoločan, on je bio sit krvi. - Zašto se nisi niti sagnuo?

- To ne bi igralo nikakvu ulogu. Nisam se sagnuo za slučaj da me nisi poslušala i sama to učinila.

- A kako sam mogla ne gledati u to? Molim te nemoj me više nikada tako ostaviti. Mogla bih ti pomoći.

Tu ga je njezina priča počela zabavljati, no ona se nije dala. - Vjerujem da sam jednog od one dvojice na cesti za Tolouse ipak ja srušila. Ako mi daš pištolj...

On se sledio. - Nikada te ne želim vidjeti s pištoljem u ruci, Anna.

- Zašto ne?
- Nisi stvorena za to - rekao je jednostavno.
- A što bi to trebalo značiti?

Njegov je pogled uhvatio njezin i vidjela je da su mu oči sumorne. -To znači da su ljudi poput mene poslani na zemlju da ljudi poput tebe nikada ne bi morali raditi ružne stvari i patiti zbog njih.

Nakon nekoliko napetih trenutaka osjetila je kako ju ispunjava tuga i okrenula mu je leđa.

Kad je završio s odijevanjem upitala ga je: - Koliko ćemo dugo ostati ovdje?

- Moramo čekati da prođe jutarnja plima, a zatim ćemo sjesti na vlak za London.

Vlak. Oduvijek je sanjala o tome da putuje vlakom. No oni su bili prava rijetkost u Francuskoj, dok ih u Andori nije bilo. Sada će se konačno voziti njime, a nije ju moglo biti manje briga za to.

- Spustit ću se dolje da ti donesem nešto za jelo i da ti naručim novu kupku ako želiš.

Odsutno je kimnula. Mislila je o drugim stvarima poput toga koliko ga nerado pušta da ode i kako bi bilo najlakše zavesti škotskog plaćenika. Isto kao i svakog drugog muškarca, pretpostavila je... No to joj nije baš puno pomoglo.

DVADESET I TRI

Mislila sam da ćeš već biti spremna - rekao je Court dok je ulazio. Soba je bila zamračena, a osvjetljivala ju je tek jedna treperava svjetiljka. Ona je sjedila na uzglavlju kreveta odjevena samo u potkošulju i novi zavoj.

Dao joj je dovoljno vremena da se okupa i odjene. Bojao se pogleda čak i na njezino polugolo tijelo, a zabolio bi ga i prizor njezina golog gležnja. Kad se uvjerio da je na sigurnom, počele su ga spopadati vruće uspomene na kočiju. Čak i dok je spavao, svaki bi put sanjao o drugačijem svršetku zbog čega bi mu buđenja bila teška i bolna. Sanjao je o tome da je rekla da želi biti s njime, iako je na putu natrag shvatio da tamo u kočiji zapravo nikada nije imala namjeru voditi ljubav s njim. On je bio taj koji je navaljivao, a čuo je i vidio ono što je želio, jer je toliko žudio za njom.

A vidjeti je sada tako... raspuštene kose i prekrivenu samo tankim komadom materijala...

- Čekaj, MacCarrick, želim razgovarati s tobom.

Progutao je knedlu u grlu. - Razgovarat ćemo čim se odjeneš.

- Hoćeš li molim te ući.

Zašto li je ikada želio da nauči moliti? Vjerojatno stoga jer nije znao da je u tom slučaju nikada neće moći odbiti. Zatvorio je vrata i sjeo na najudaljeniji rub kreveta. - Što trebaš?

Blijedo je zurio kad je četveronoške počela puzati prema njemu.

Kad su joj se grudi počele pomicati svakim pokretom koji je napravila, rukom je protrljao usta. - Uh - huh. Da je znao da je to ono čemu se vraća, brže bi rješio svoje zadatke.

- Živimo u opasnom vremenu.

Uvijek ga je izluđivao njezin naglasak, no kad je počela prestati... Ukrutio se od samog zvuka njezina glasa.

- Da, živimo. Iako ga je preplavio poriv da je povuče na sebe i rukama obujmi to tijelo, ostao je miran i počeo plitko disati, znatizeljan o tome što će uslijediti.

- Ne želim samo željeti da sam nešto iskusi. Ne onda kad uistinu mogu proživjeti to iskustvo. Sada. S tobom.

- Sa mnom - bezglavo se složio. Bila je u krevetu i *njim*. Željela ga je. Njega, grubog gorštaka. To više nije bio san.

Možda bi trebalo i ostati na tome...

- Anna, ako to radiš zato što si se bojala dok me nije bilo ili zbog toga što mi se osjećaš dužnom...onda... *Court, što to, dovraga, govoriš?* Snažno je zatresao glavom. *Kao da mi je važno zašto to čini. Dođi k meni.*

Učinila je to. Sjela je na koljena pred njim i primakla usne njegovima, a zatim šapnula: - Molim te da vodiš ljubav sa mnom.

Upucali su ga. Nesumnjivo su ga pogodili.

No, nije gubio vrijeme dok joj je skidao potkošulju, strahujući od toga da se ne predomisli. Pratila je njegov ushićeni pogled, a zatim brzo pogledala prema gore. Isprva je bila hrabra, no nije mogla prestati gledati u svoje potpuno nago tijelo. Rukom je posegnula unatrag i grudi prekrila slapovima svoje duge kose, a zatim povukla pokrivač i sakrila se iza njega.

Jednostavno je odmahnuo glavom kako bi je upozorio.

- A-ali ti zuriš u mene.

Iščupao je tkaninu s nje i plegao je na krevet. Provukao joj je prste kroz kosu i odmaknuo meke kovrče. — Zurim jer si ljepša od onoga što sam uopće mogao zamisliti i gledanje u tebe, cijelu tebe, mi pruža neizmjereno zadovoljstvo. Zurim jer sam mislio da to nikada neću moći.

Njegov je glas bio neprepoznatljiv. Zvučao je poput zvijeri. A ona je sa svojom zlatnom puti, bujnim grudima i sićušnim strukom djelovala poput žrtve.

- Nikada nisam ovako dugo bila gola van kupke.

- Ne možeš se mene sramiti.

- Zašto ne?

- Zato što sam to ja.

Još jednom je promotrio cijelu dužinu njezina golog tijela i opsovao. - Ženo, ja uopće ne znam odakle da počnem.

Ugrizla je donju usnu. - Bilo bi mi lakše kad bi i ti bio gol.

Nije trebala više ništa reći. Na brzinu je skinuo čizme, a zatim preko glave svukao košulju a da ju nije ni raskopčao. Ustao je i otkopčao hlače i izgulio ih preko svoje erekcije, a tada su pale na pod.

- O, Bože... - promrmrljala je, a oči su joj se zacaklile. Sjela je onako kako bi to možda učinila na kakvom pikniku, s nogama savijenim ispod stražnjice. Još uvijek je bila dama.

Koljenom se naslonio na krevet, spremajući se da joj priđe. Bio je nervozan zbog toga što će uzeti tu ženu.

- Čekaj.

Naravno da mora čekati. Frustrirano je zaklopio oči. Kako mu je uopće palo na pamet da misli da će voditi ljubav s njom? Mogao je znati da će se sabrati i predomisli. Morao je znati da neće imati *toliko* sreće...

- Hoćeš li ostati tamo?

Otvorio je oči i vidio da mu prilazi.

- Sada si i ti potpuno razodjeven i ja želim...

Kad je na koljenima stala ispred njega lica su im zbog visokog kreveta još uvijek bila u ravni. Nagnula se i šapnula: - Mogu prvo ja usvojiti gradivo?

Pokušao je sakriti svoju nevjericu, a zatim je koljeno povukao nazad kako bi stajao potpuno uspravno. - Možeš što god želiš.

Ugrizavši usnu, položila mu je ruke na lice i palčevima prešla preko njega. Meko je klizila prstom preko ožiljka na njegovoj sljepoočnici. Nježnim dlanovima prešla mu je preko vrata do ramena, a zatim kliznula dolje prema rukama. Nakrivila je glavu kad je došla do šaka, kao da ne zna što bi točno s njima, a onda ih je stavila na svoja ramena. - Ostavimo ih ovdje za sada.

Bila je vrlo ozbiljna po tom pitanju. Počela je istraživati njegov torzo. Na nekim dijelovima bi ga tek lagano zagrebla noktima što bi uzrokovalo bolne kontrakcije njegovih mišića. No nije joj to dao do znanja, a prema reakciji njegove muškosti nije to mogla zaključiti sama.

- Anna - zarežao je kad je uvidio da je i sama počela isprekidano disati, a njezine su se grudi počele nadimati dok su joj ukružene bradavice izazivački pozivale na njegove usne. S neizmjernim je zadovoljstvom uvidio da se, dodirujući ga, i ona uzбудila.

S jednom rukom, prstima usmjerenim prema dolje, protrljala mu je trbuh. - Svaki centimetar tvog tijela tvrd je kao kamen.

Dok je polako pratila trag dlačica niz pupak, mogao je samo progundati nešto nerazumljivo. Sa svakim milimetrom kojim se približavala žarištu njegova uzbuđenja u njemu je rasla agonija. U trenutku kad je jednom šakom snažno obujmila njegovo spolovilo, u njemu je eruptirao vulkan zadovoljstva. Navala divljenja nastupila je kad ga je uhvatila i drugom rukom. Zgrabio ju je za ramena i prosiktao psokvu.

- Osim ovdje. - Nokti su joj nježno zagrebli oko korijena njegovih mošnjaka. Oči su mu se izvrnule.

Vratio je koljeno na krevet, uhvatio je za ramena i povukao k sebi. Poljubio ju je. - Nisam još završila - rekla je kad je uhvatila dah.

- Da, ali ja gotovo jesam.

Kad se namrštila teško se spustio na njezine usne. Bio je to snažan, vlažan poljubac koji je ponirao duboko u njezina usta, kružeći oko njezina jezika. Bio je to poljubac mnogo agresivniji od onog u kočiji. Ruke su mu pronašle njezinu stražnjicu i počele je stiskati i gnječiti. A dok mu je rukama obujmila lice i zaželjela dobrodošlicu njegovu jeziku, mogao je osjetiti kako mu približava svoje bokove.

S puno poštovanja rukom je prešao preko koverci koje su prekrivale njezin brežuljak. - Raširi mi koljena - rekao je, a kad je to učinila, kliznuo je prstom u nju i zastenjao. - Anna, tako te je dobro osjetiti.

Glava joj je pala unatrag. Pridržavala se za njegova ramena dok ju je nastavio istraživati. Još je u kočiji osjetio da je uska, no sada kad je znao da bi trebao ući u nju, shvatio je da je preuska.

Polegnuo ju je na leđa, uhvatio za struk i nježno pomaknuo prema uzglavlju.

Uhvatio ju je za obje noge i raširio ih, sporo ljubeći blijedu put unutrašnjosti njezinih bedara. Bilo je to ono što je želio činiti od kad ju je upoznao. Ti su je dodiri dovodili do ludila budući da je više osjećala njegov vrući dah nego usne.

Njegov prst opet je kliznuo u nju, dražeći je. Zastenjala je i izvila leđa. Rukom je prešao preko njezinih prsa dok joj je pokušavao umetnuti i drugi prst. Bila je vlažna, nevjerojatno sočna, no još uvijek preuska. Mogao je osjetiti koliko je nedirnuta, mogao je osjetiti da je djeвица.

Njegove su izbrazdane ruke u usporedbi s njezinom blijedom puti bile gotovo crne. Taj je prizor izgledao... loše. Osjetio se velikim i nezgrapnim i znao je da će je ozlijediti. *No nije li to bio običaj?*, upitao je dio njega. No ozlijedit će je, a onda će je i upropastiti. To mu se činilo previše. Bila je to prevelika cijena.

To nije bilo dovoljno dobro za nju.

Nagnuo se prema njoj, oprezno da je ne dotakne svojom muškošću, a zatim je naslonio svoje čelo na njezino. - Ne mogu ti to učiniti.

Ukočila se. Osjetio je to. - Ne želiš me.

Ustuknuo je, šokiran time što je žena poput nje mogla zaključiti tako nešto. - Ne, nije to.

Okrenula je lice od njega. - Čekam na to da vodim ljubav s tobom, oboje smo razodjeveni u krevetu, a ti ne želiš? Mislim da je to zato što si odlučio da me ipak ne želiš.

Zgrabio ju je za ruku i gurnuo je na svoju muškost. - *Ne osjećaš li koliko te želim?*

Iste sekunde kad je omotala prste oko njega, tijelo joj se opustilo. Pogledala ga je sanjivim očima. - Sada me samo pokušavaš dekoncentrirati. Pokušavaš me smiriti sada kada oboje znamo koliko mi se to sviđa.

Borio se tražeći riječi. *Smiriti je?* Namrštio se. Bilo je bitno da nešto shvati... Što to? Ah! — Kunem ti se da te želim.

- Ne, mislim da razumijem što mi želiš reći - promrmljala je ne skidajući pogleda sa svog laganog milovanja. — Ti si velik muškarac i trebaš ženu koja će ti pristajati. To je kao s konjima.

- Nije u tome problem...

Prokleta nije mogao govoriti dok je ona gledala u njegov ud... sa žudnjom i žaljenjem.

Uzdahnula je.

- Mora da sam kržljava u usporedbi sa škotskim ženama.

Mislio je biti dobar. Mislio je biti plemenit prema njoj.

- Pokazat ću ti koliko si mi poželjna. Koliko mi savršeno pristaješ...

Jezikom je stao palucati duž njezina vrata spustivši se na grudi na kojima se zaustavio i posvetio bradavicama. Sviđalo mu se koliko je osjetljiva na tom mjestu i koliko joj čeznula za time da je se tamo dodiruje. Neke druge bi ih noći sisao dok je ne dovede do vrhunca. Maštao je o tome da umetne prste u nju u trenutku kad bi se njezina unutrašnjost već počela stezati.

Krenuo je dalje niz tijelo, ljubio joj ravan trbuh i prisilio se da izvuče svoju muškost iz njezina čvrstog stiska. Iako su joj se prsti borili protiv toga, ipak ga je izvukao, a njezina je ruka posegnula naprijed, naslijepo tapkajući za njim. Ta mu se reakcija iznimno svidjela.

Napokon je zastao s prsima naslonjenim između njezinih nogu i uhvatio je za stražnjicu.

- MacCarrick? — upitala je nervozno.

Okusivši po prvi put njezin sladak okus, suviše joj je snažno stisnuo stražnjicu. Gladovao je za njom, no nije je želio prestrašiti. Prisilio se odmaknuti kako bi se zauzdao.

- Što je to? - povikala je. - Ne smiješ to raditi!

Pokušala se izmigoljiti iz njegova stiska kad je ponovo spustio usta na nju. Bio je to dug i lijen potez jezikom preko njezina meka mesa. Zaklopio je oči od užitka.

Bijesno se borila za dah. — Moraš odmah prestati!

- Anna — zarežao je poput životinje — *nema te sile na svijetu koja bi me spriječila.*

- Tebi — započela je drhtavim glasom — tebi se to sviđa?...

- To što te kušam?

Počela se izvijati od nelagode. - Da!

- Mogao bih ležati među tvojim nogama i ljubiti te cijelu noć. No sviđa li se to tebi? - upitao je prije nego što je ponovo jezikom prešao preko nje.

- Ne!

Odmaknuo se. - Lažljivice.

- To nije u redu.

- No sviđa li ti se?

- Ne smije mi se sviđati.

- Opusti se. Dopusti mi da te zadovoljim.

Čvrsto je zaklopila oči. - Ne mogu.

- Onda ću te zamoliti da mi još jednom dopustiš da te poljubim i onda ću stati.

- U redu - rekla je bolnim glasom.

Ponovo se pognuo i nježno je polizao, umirujući je prije nego što ju je šokirao gurnuvši jezik duboko u nju. Izvila se na krevetu i zastenjala.

- Da stanem?

Još zaklopljenih očiju, Anna mu je nestrpljivo svojom malom rukom mahnula da nastavi.

Prepredeno se nasmiješio, a zatim je još jednom poljubio, kušajući je. Bacio je pogled prema gore i svidjela mu se njezina reakcija.

Nije prošlo dugo dok ga njezin okus nije potpuno izludio. Polako je počeo trljati svoje bokove uz krevet. Širom joj je rastvorio noge, prisilivši je da se otvori prema svemu što je želio činiti. A zatim ju je uzeo cijelu. Nije je se mogao zasititi. Počela je divlje vrtjeti glavom. Bila je izgubljena i morala je doživjeti vrhunac.

Znao je koliko to želi i to ga je natjeralo da navali na nju s tek nešto više

promišljenosti od obične zvijeri. Maknuo je ruke s njezinih bedara i kroz maglu shvatio da joj poseže za grudima. S teškim jecajem, oteo se tom porivu i zgrabio plahtu pokraj nje.

Pokušala ih je osloboditi.

- Ne. Ja nisam... pri sebi. Ozlijedit ću te.

- Uzmi ih. *Molim te* - rekla je izgovorivši posljednju riječ kao jecaj i položila njegove ruke na svoje grudi.

Uhvatio ih je i zastenjao, a zatim mu se jezik vratio na njezino meko, vlažno meso i ona se pod njegovim usnama počela približavati vrhuncu. Izvila je leđa, pritisnula obje njegove ruke na svoje grudi i zgrabila ga za glavu. Zvuk njezinih jecaja natjerao je da bokove zabija u krevet od toga koliko ju je želio.

Pomaknuo se kako bi je uhvatio za struk i umirio. Zadivljeno je promatrao dok je povlačila ruke preko svog torza i dva puta prešla preko bradavica da bi ih na kraju opustila iznad glave. Od onog što joj je činio potpuno je izgubila kontrolu i ništa ga se nikada nije toliko dojmilo kao to. Još jednom ju je poljubio unijevši u taj poljubac svu glad koju je osjećao za njom. Učinio je to tako da duže bude na vrhuncu, sve do točke mučenja, sve dok se njezino trzanje nije potpuno mirilo i dok se nije opustila.

Još uvijek joj nije želio maknuti usne s kože, pa se posvetio bedrima i bokovima sve dok nije legao pored nje u ravni s njezinim bujnim grudima.

- Čekaj MacCarrick - rekla je umornim glasom. - A što s tobom? Jesi li ti?...

- Ja sam dobro - rekao je prije nego što joj je jezikom zaokružio oko bradavice. I bit će dobro. Planirao je pričekati dok ona ne zaspi, a zatim se pobrinuti za sebe. Nikad je ne bi tražio da ga ona dovede do vrhunca. Sigurno ne nakon one osujećene akcije u kočiji, a pogotovo ne nakon ovog večeras. Nije mogao zamisliti kakva bi to erupcija mogla biti nakon toga koliko ju je snažno želio...

- MacCarrick, ja sam ti zahvalna, jako zahvalna zbog iskustva koje si mi pružio...

- Osjećaš mi se *zahvalno* zbog toga? Njemu je to značilo puno više - znao je da će to iskustvo ponavljati u glavi do kraja svog života - počevši od trenutka kad ona utone u san.

- Da, i ne bih se dobro osjećala ako osjećaj ne bude uzajaman.

Uvukla mu se pod ruku i naslonila glavu na njegova prsa. Njegovo je tijelo bridjelo, naslonio se i privukao je bliže. Zakleo se da je neće tražiti da ga dovede do vrhunca iako je od njezina daha na svojoj koži drhtao kao prut...

Polako mu je prstima počela prelaziti preko prsa.

Njegovi su živci vrištali, a njegov um preklinjao...

- Ah, Bože, da!

Leđa su mu se izvila i cijelo mu se tijelo ukočilo kad ga je uhvatila.

Dodirivala ga je onako kako joj je pokazao u kočiji. Stisak joj je bio čvrst i to mu se sviđalo. Nije ju imao snage prekinuti - bio je već predaleko. U sebi se unaprijed ispričavao.

Polako se pomicala. Mučila ga je gore i dolje. Bilo je grubo, čvrsto, ali sporo.

Pravo mučenje. Nije bilo bitno. Vrhunac će ipak doći, on će poludjeti, no...

- Što god da radiš - što god da ja napravim - ne skidaj ruku s mene... - procijedio je dubokim isprekidanim glasom.

Pomisao na to da bi mogla polizati njegov...

Eruptirao je u njezinu stisku. Zaurao je, zabio pete u madrac i izvio se u leđima izbacujući sjeme na svoj torzo. Posegnuo je za njezinim grudima, zgrabio ih i nagnuo se da je poljubi u usta. Bio je to sirov poljubac. Još uvijek se neumorno trljao o njezinu ruku, stenjao između udara svog jezika u njezinim ustima, a zatim se ukočio sve dok se nije u potpunosti ispraznio.

Činilo mu se da su prošli sati dok se nije pribrao i dok je prestao drhtati i oslobodio joj grudi i usne. - Jesam li te ozlijedio? Jesam li ozlijedio tvoju ruku?

- Ne, ni malo - odgovorila je uznemirenog glasa.

Prstima joj je uhvatio bradu i podigao joj lice. Morao je znati kako je reagirala na njegov potpuni gubitak kontrole - i prvi prizor na muškarca koji svršava. Je li je to uzrujalo? Je li joj se gadilo?

Ne, njezine su oči bile uzbuđene, a disanje ubrzano kao da je upravo svjedočila nekom čudu. Namrštio se. Nije bio skroman čovjek, no nije znao kako objasni njezin izraz čistog ushićenja od prizora u kojem se prosuo pred njom. Trebali su to već obaviti, i sjećati se toga kao *nečega što se dogodilo u kočiji*, no ona je izgledala kao da je upravo svjedočila triku za koji je željela da joj ponavlja svake večeri. Da stvar bude gora gledala ga je... *drugачijim očima*.

Izvukao joj je svoju muškost iz ruke i svoju ruku ispod njezine glave, ustao iz kreveta i povukao gornju plahtu za sobom.

Nije mu se sviđalo to što se morao brisati pred njom dok su njezine širom otvorene radoznale oči pratile svaki njegov pokret. Bacio je plahtu u najudaljeniji kut sobe, a zatim se vratio u krevet, no nije sjeo blizu nje.

Ako je to i primijetila, nije se ponašala tako. Dopuzala je do njega i ponovo poglela glavu na njegova prsa. — Ovo je bilo nevjerovatno - prošaptala je.

- Nije baš neki podvig.

- Zašto nisi vodio ljubav sa mnom. Jesam li suviše uska?

- Ne — rekao je. Bilo je to samo djelomično istinito. Nikada nije mislio da će proklinjati svoju veličinu sve dok se nije našao među njezinim nogama i pogledao dolje u sebe.

- Zašto onda nisi? Jesi li se bojao da bih mogla zatrudnjeti?

- Nije zbog toga - odgovorio je, no poželio je da je to razlog.

- Zbog čega onda?

- Još uvijek imaš svoje djevičanstvo. Tvom budućem suprugu će to biti važno.

- Suprugu? Ne znam shvaćaš li to, ali to što me otela banda plaćenika opasno je smanjilo mogućnost da ulovim muža.

- Mogla bi otići u Ameriku. I udati se za bogataša.

- Ne želim ići u Ameriku.

- Pročitao sam tvoja pisma, Anna.

Ukočila se. - Zašto mi sada govoriš?

- Pročitao sam pismo u kojem ti kći vlasnika željeznice piše o svom bratu.

Taj je brat planirao zamoliti Llorentea za Anninu ruku. - Čuo sam za njih. Bogatiji su od kraljice. Mogla bi otići tamo...

- Aleix je već odbio njegovu prošnju.

- A je li? - rekao je hladnim glasom. Zašto ga je to iznenadilo? Court je očito bio izgubio razum kad je tijekom njihovih vrućih trenutaka pomislio: *A zašto je jednostavno ne bih zadržao?* Bio je lud kad je pomislio da bi ga željela za nešto više... - Ipak, imaš još izbora, ali samo ako si... netaknuta.

- Bi li ti to zahtijevao od mene? - upitala je i okrenula se na trbuh, podbočivši bradu rukama. - Da mi ti trebaš postati suprugom?

Ja bih te uzeo u bilo kakvom stanju u kojem bi mi te ponudili, ponovo je pomislio. - Ja ne razmišljam o takvim stvarima.

- Zašto?

- Zato jer se ne planiram ženiti.

- Je li te povrijedila neka žena?

- Ne.

- Ne vjerujem ti. Zašto inače ne bi želio imati ženu koja bi bila samo tvoja?

- Nije me povrijedila niti jedna žena.

- Znači nije riječ o tome da želiš samo jednu ženu. Ti želiš svoj harem.

Kad bi samo znala... Nakon ove noći, ona je upropastila njega. *Kako je samo milovala bradavice dok ju je uzimao ustima.* Stresao se u sebi. - Zašto se skrasiti s jednom kad ih možeš imati više?

- Pa nije da muškarci prestaju spavati s drugim ženama kad se ožene.

S tobom bi ovaj muškarac prestao.

- Stalno su mi govorili da, iako muškarac možda želi i druge, ima potrebu imati jednu ženu koju će zvati svojom te da ima potrebu štiti nju i zajedničku djecu. Mora biti tako jer i ti brakovi i te afere nastavljaju koegzistirati. Ako budeš ignorirao tu potrebu, propustit ćeš mnogo toga MacCarrick - rekla je meko, no uvjereno u to što govori. Skvrčila se uz njega i prebacila ruku preko njegovih prsa. Njegove su se oči nakratko zatvorile od užitka.

- Dosta priče o tome.

Možda će joj, prije nego što se rastanu, objasniti da nisu svi muškarci takvi. Da mora zahtijevati bolje od toga.

Pusti je.

Pusti strastvenu, hrabru, prekrasnu Annu. Ona je nesumnjivo stigla kao kazna. Za sve njegove grijehe. Ona je bila savršeno mučenje.

- Znači kad me dovedeš do brata, ostavit ćeš me za sobom kao i sve druge?

- Da — nije oklijevao s odgovorom.

- Onda ti zahvaljujem na tome što me nisi upropastio više. Zato što ću ja imati i

obitelj i djecu.

- Zašto se onda nisi udala ranije? - upitao je jedva skrivajući ogorčenost.
- Neću ti reći, mislit ćeš da sam glupa.
- Reci mi.

Kad nije progovorila, stisnuo ju je uz sebe.

Uzdahnula je. - Čekala sam nekoga... nekoga koga bih mogla voljeti. Znam da ti možda misliš da su to pusti snovi, no ja sam vidjela ljubav.

I Court ju je vidio. Njegovi su roditelji bili ludi jedno za drugim. - I dopustili bi ti da se udaš za onoga kojeg odabereš?

Klimnula je glavom naslonjenom na njegova prsa. - U početku - da, no kad nisam uspjela pronaći nikoga, ta mi je mogućnost oduzeta. Nakon Pascala sam shvatila koliko ću biti ranjiva sve dok se ne udam.

Izbjegavao je postavljati joj pitanja o budućnosti jer je znao da mu se njezini odgovori neće sviđati, no sada je rekao: — Što će se dogoditi jednom kad te brat dobije natrag?

Zijevnula je, a zatim snenim glasom promrmljala: - Odvest će me u Kastilju i natjerati obitelj da mi nađe supruga koji će progledati kroz prste zbog ovog skandala. Pretpostavljam da neće biti tako strašno - rekla je i svojom glatkom bedrom prešla preko njegovih nogu i opustila se. Tijelo joj se zagrijavalo za san. — MacCarrick — prošaptala je — da sam znala da muševci dodiruju ovako kao ti, jedva bih čekala da se udam.

Hladnokrvnom plaćeniku Courtu, koji bi prodao sestru za funtu, ovo je došlo kao izravni udarac u prsa.

DVADESET I ČETIRI

Kad je idućeg jutra Court probudio Annu, sporo je ustajala, no kad je to konačno učinila, sramežljivo mu se nasmiješila. Nije se čak ni potrudio zapitati zašto su na to njegova prsa tako reagirala. - Kako se osjećaš?

Uspravila se i sjela i uputila mu iznenađen pogled kao da se probudila u stranom, ali vrlo udobnom tijelu. - Osjećam se divno.

Činilo se kao da joj nije nelagodno zbog golotinje, iako je deka zgužvana u njezinu krilu skrivala jedan dio njezina tijela kao i kosa koja joj je padala preko jedne dojke. Što je značilo da je jedna potpuno otkrivena...

Kad je izvila ruke iznad glave kako bi se rastegnula, dlanom je prešao preko zatiljka i zalajao: - Pazi na ruku curo.

Da je pripadala njemu, mogao bi je uvijek gledati kako se rasteže ujutro. I potrudio bi se da svake večeri na počinak ode bez odjeće koja bi je skrivala.

- Oh, potpuno sam zaboravila na nju.

Ukočeno joj je kimnuo. - Ostavit ću te da se odjeneš. Uskoro krećemo dalje.

Prije nego što je uspio pobjeći, obratila mu se slabašnim glasom. - Zašto si... drugačiji?

Zato što je u dugim satima protekle noći shvatio da nikada neće moći biti njegova. Čak i kad nad njim ne bi visjela petsto godina stara kletva i čak kada bi finu ženu poput nje mogao nagovoriti da ostane s njim, Court je nikada ne bi mogao imati. A sada mu je bilo dovoljno stalo do nje da je ne upropasti. - Zato jer stvari među nama neće biti iste jednom kad stignemo do Engleske. Ne možemo biti zajedno onako kako smo bili sinoć.

-Onda želim ostati ovdje - rekla je i iznenadila ga.

-Ne. Znaš da to ne možemo učiniti.

Kad je započela s odgovorom, prekinuo ju je. - Evo. Gotovo sam zaboravio - rekao je i gurnuo ruku u džep. - Imam tvoju čoker ogrlicu. Konačno je shvatio kakva se to tajna krije iza ogrlice i držao ju je tako da cijelom dužinom pada i ljulja se ispred nje, nadajući se da će je to preplašiti i natjerati je da shvati neke stvari o njemu.

Uvidio je da to nije tek puki komad nakita, već amajlija koja je pripadala njezinoj majci. Majka joj nije bila pokopana s ocem, već sama u Parizu. Daleko od Andore i daleko od obitelji u Kastilji. I jedni i drugi nekako su je razbaštinili. A po načinu na koji se Anna ponašala u pećini znao je i zašto.

Nosila ju je da ne bi bila poput majke.

Na njegovo iznenađenje, nezainteresirano je bacila pogled na nju, a zatim odlučno pogledala u njega. - Ne želim je. Više mi ne pristaje.

Kad je nije htjela prihvatiti, strpao ju je u džep i dugim odlučnim koracima napustio sobu. Zalupio je vratima i naslonio se na njih. Znao je da će, kad stignu u London, njegova braća vidjeti da ga je ta žena potpuno obuzela i da će se pitati kako je, ako mu je imalo bilo stalo do nje, dopustio da stvar ode toliko daleko.

Pitao se i kako će objasniti da tijekom razvoja njihova odnosa nije osjećao kao da uzima više nego što bi trebao.

Konačno je shvatio da svi dijelovi slagalice najzad padaju na svoje mjesto.

Čak i uzbudljivo putovanje parobrodom preko La Manchea nije uspjelo smanjiti napetost između Annalíje i MacCarricka.

Tijekom cijelog puta na njezina pitanja odgovarao bi samo jednom riječju, osim kad ju je upitao je li dobila morsku bolest. Tada se bila okrenula oko sebe i uvidjela da su je gotovo svi imali, no kada je odgovorila da nije, on je djelovao kao da mu ide na živce, što ju je povrijedilo.

Nije mislila da njegovo nabusito ponašanje opravdava činjenica da mora misliti na puno toga. Željela je zapamtiti svaki trenutak protekle noći jer nikada, nikada nije željela zaboraviti niti najmanji detalj onoga što su učinili.

Prije MacCarricka živjela je svoj život potpuno nesvjesna nevjerojatnog užitka koji muškarac može priuštiti ženi. Uхватила ga je kako je namrgođeno gleda s ograde i ugrizla se za usnu. I užitka koji žena može priuštiti muškarcu. Svjedočila mu je...

Uvijek je čvrsto stajao na nogama, no uspjela mu je izmaknuti tlo pod njima samo svojim prstima. Natjerala ga je da više i vrti glavom od užitka dok su mu se svi mišići u tom velikom tijelu grčili.

Njezine su se grudi od samog prisjećanja na to počele nadimati i postajale su sve osjetljivije, a od pogleda na njegove darovite prste... Namrštila se. Toliko su čvrsto držali ogradu da su mu članci na njima poblijedjeli. Podigla je pogled i uхватила ga kako je proučava dok mu gleda u prste. Polako je otvorila usne s kojih joj je pobjegao uzdah. Naglo joj je okrenuo leđa.

Tako neće moći dalje. Nije mogla ne razmišljati o noći koju su proveli zajedno bez čežnje... bez žudnje. Tako. Mogla je to i priznati. Annalía Llorente *žudjela* je za bezobzirnim gorštakom plaćenikom.

No osjećala se i nekako vezanom za njega. Vezanom onime što su prošli zajedno. Prošle se noći pravila nezainteresiranom za to što ju je namjeravao ostaviti za sobom, no mrzila je i samu pomisao na to. Zapravo se cijelo vrijeme zabavljala mišlju da bi mogla zadržati tog gorštaka. Je li to značilo da ga voli? Nije mogla reći, no znala je da ne može podnijeti pomisao da bude odvojena od njega.

Na trenutke bi zamišljala budućnost u kojoj bi vodili ljubav i u kojoj bi joj upućivao svoj prepredeni smiješak, no nije znala kako da to postigne budući da joj ne bi bilo dopušteno da se uda za gorštaka čak i kada bi je on »upropastio«.

A ni sam MacCarrick nije pokazivao želju da je oženi. Njegove su želje bile jasne. - Zašto se zadovoljiti jednom, kad ih možeš imati mnogo? - upitao je, a to ju je naljutilo. Radije bi odustala od njega, nego ga dijelila s nekime. Odakle je došla ta pomisao? Osjećala se poput ljubomorne školarke koja ne želi dijeliti svoju vrpcu. A znala je bolje od toga da bude posesivna kad je muškarac u pitanju.

Samo jedna stvar mogla je natjerati muškarca na vjernost - a svjedočila je tome tek kod rijetkih parova - i to je bila ljubav.

Kad je parobrod počeo pristajati i on ju je uhvatio za ruku, upitala ga je: - Ne želiš li znati o čemu sam razmišljala.

- Anna, svi muškarci na brodu znali su o čemu razmišljaš.

- Oh - rekla je. Mrzila je to što je bila tako prozirna.

- I svaki od njih bi pristao - zvučao je bijesno dok ju je usmjeravao prema prolazu.

On je bio bijesan? Ona je imala razloga biti bijesna. Pogledala je ponovo prema brodu i nevino upitala: - Je li ijedan od njih bio materijal za supruga?

Uputio joj je pogled od kojeg bi se svakoj drugoj ženi zatresle gaćice. Nakon toga nije rekao ni riječ, a njegov joj je izraz lica branio da mu se obrati. Iako je odlučila da mu neće pružiti to zadovoljstvo, njihovo sljedeće stajanje postalo je nesnosno.

U London ju je odlučio povesti *vlakom*. Na stanici je imala puno pitanja i znala je da joj na njih može odgovoriti. Bilo je to kao da čovjek uza sebe ima knjigu koja govori o onome što on želi znati, no sve su joj stranice slijepljene. Prije ili kasnije svatko bi je poželio samo zaviriti prema zidu.

London se pokazao kaotičnom zbrkom zvukova, roba i mirisa hrane koje je valjalo istražiti, no on im je odmah spretno pronašao dvokolicu i vrlo brzo izgubili su se iz centra te krenuli put šarmantne periferije grada uzduž koje su se nizale vile. Bogate gradske kuće s ljetnim vrtovima naslagale su se duž ciglene ceste. Sve je obilovalo stablima i livadama koje su se, pokošene do savršenstva, protezale ispred svake kuće. 'Petnaesta od prijestolja' nije lagala kad je rekla da Britanci imaju ukusa.

Stali su ispred ogromnog imanja s veličanstvenom kućom od crvene cigle. Bila je velika, no ne i pretjerana, a svaki detalj na njoj bio je ukusan. Cijelo je imanje govorilo o bogatstvu njegovih vlasnika. Kako je i bio red.

- Stigli smo.

Pogledala ga je, a zatim se okrenula i ponovo promotrila dom. Namrštila se. - Jesi li dao Aleixu upute kako da nađe ovo mjesto?

- Da. Trebao bi ga naći s lakoćom.

- Poznaješ ljude koji rade ovdje?

Čudno ju je pogledao dok je otvarao svoja vrata. - Da. Pretpostavljam da ih poznajem.

Pomogao joj je da siđe i odveo je uza svježe oprane stube koje su vodile do duplih vrata. Ulaznih vrata.

- Ne možeš samo tako zakucati ovdje, MacCarrick. Ako je imao prijatelje koji

rade ovdje, doveo bi ih u nevolju.

Koža oko očiju mu se zategnula dok je grabio veliki zvekir s ornamentima. - Mogu.

U trenutku kad mu je željela reći da je pusti da govori umjesto njega, otvorila su se vrata iza kojih se stvorio glavni sluga strogog izgleda. Njegov izraz lica ozario se osmijehom kad je ugledao MacCarricka. - Gospodaru Courtland!

- Erskine, dobro te je vidjeti.

Dok ih je Erskine puštao unutra, Annalía se namrštila. - Je li ovo tvoja kuća?

- To je kuća moje obitelji. Moj dom je u Škotskoj.

- Oh.

A zašto bi točno kuća obitelji jednog plaćenika bila lijepa i luksuzna? - Je li i tvoja lijepa poput ove?

Uputio joj je pogled koji nije mogla pročitati. - Sviđam li ti se više sada kada znaš da dolazim iz bogate obitelji?

Podigla je bradu. Kakva drskost. Nije ni ona bila siromah. - Ne. Da bi mi se više sviđao, trebao bi mi se za početak samo sviđati. Iako je iz tog odgovora vrištala oholost, njemu se svidio.

- Onda je moj odgovor 'ne', moj dom nije ni približno lijep kao ova kuća.

U idućoj sobi visio je portret žene, očito središnjeg člana obitelji. Annalía ga je proučavala. Fascinirala ju je prelijepa riđokosa žena. - Tko je ona?

- Fiona MacCarrick - izgovorio je neodlučno. - Moja majka.

- Lijepa je.

Ukočeno je kimnuo po čemu je zaključila da nisu bili bliski. Još se malo zadržala kraj slike, proučavajući ljepotu djela. Žena je pozirala ispred klavira, zbog čega se Annalía pitala ima li u obitelji glazbenog talenta. - Svira li?

- Da. Čak i škotska žena može naučiti svirati klavir.

- MacCarrick! Nemoj izvoditi zaključke iz bezazlenih pitanja. Klaviri su u Andori rijetki i predstavljaju statusni simbol.

Obitelj koja bi ga posjedovala bila bi ponosna na to što ga ima i pozirala bi pred njim znala ga svirati ili ne.

- U tom se slučaju ispričavam.

- Pa nije to kao da sam se pitala zašto pozira s knjigom - progundala je još uvijek uvrijeđena, a zatim nastavila istraživati kuću. Dok ju je vodio u drugu prostranu prostoriju, primijetila je da s kućom nešto... ne valja. - Ima li ovdje žena?

- Nemam sestara. Imam samo dva starija brata.

- Imaju li žene?

- Nemaju žene.

- Tvoja su braća starija od tebe i još se nisu oženila? Što vi ljudi imate protiv braka?

- To smo već apsolvirali.

Mrzila je taj njegov način. Kako se samo usuđuje? *Odsada se više ne ljubimo.*

Odsada se više ne dodirujemo. Odsada više ne pričamo o tome. Zastala je i odbila ga slijediti. Bila je umorna od njegovih naredbi. Umorna od njegove hladnoće tog dana. - U redu. Pokušat ću si sama odgovoriti na pitanja. Vjerojatno odgovori neće biti puni činjenica i laskavi kao tvoji. Primjerice, reći ću sama sebi da se tvoja braća nisu oženila jer su baš kao i ti - tvrdoglavi bezobrazni barbari. *Mal educat Escocés!*¹⁶ Bezobrazni Škoti koji si ne bi mogli pronaći družicu bez bande svojih poklonika...

- Čini se da si doveo gosta, Court - prekinuo ju je duboki glas.

Brzo se okrenula i gotovo istegnula vrat. To je morao biti jedan od braće koju je upravo vrijeđala. Da, brat mu je uistinu bio sličan. Imao je istu crnu kosu i isti mračni oprezni pogled.

- Da, Hugh, ovo je Lady Annalía Llorente. Ona je iz Andore i još uvijek je nisam uspio uvjeriti u sve svoje vrline. Annalía, ovo je moj tvrdoglavi brat Hugh MacCarrick.

Ako ju je mislio posramiti, morao se bolje potruditi. Ona je bila majstor socijalnih interakcija, čak i onih najneugodnijih. Kliznula je prema njegovu bratu i ispružila mu ruku, smjerno se smiješeći. Uzeo ju je i savršeno je poljubio. - Čast mi je.

Okrenula se MacCarricku. - Ne, rekla bih da ti uopće nije sličan.

Kad se ponovo okrenula njegovu bratu, vidjela je da su se duboke bore oko njegovih usana na trenutak razvukle. Pretpostavila je da je to jedini pokazatelj da se taj čovjek zabavlja, a koji drugi mogu vidjeti. Kladila bi se u svoj limoški porculan da se nije nasmijao godinama. Kakva čudna dostojanstvena obitelj.

Pitala se je li umislila tu njegovu opuštenu mimiku jer se odmah potom pretvorio u oličenje strogoće. - Razgovarat ćemo kasnije? - upitao je MacCarricka.

Da je dala mašti na volju, zaklela bi se da u njihovom odnosu postoji nešto što se skriva ispod površine, neko... upozorenje koje se ne izgovara?

Nakon što su se pozdravili, ona i MacCarrick nastavili su dalje. Ostatak kuće bio je podjednako čaroban i prostran, a soba u kojoj je trebala ostati bila je otmjena. MacCarrick je odrastao u bogatstvu. Što ga je onda tjeralo da postane plaćenik? I zašto bi obitelj tolerirala takvo zanimanje, pa čak i za svog najmlađeg sina?

¹⁶ Neobrazovani Škoti

DVADESET I PET

Doručkovala je, okupala se, a otkad se s njim susrela u salonu u prizemlju koračala je gore dolje po plišanom tepihu tako da je već udubila tragove na njemu. Court je potonuo u stolicu znajući da to nije dobar znak.

- Moram u kupnju - obavijestila ga je dok je prolazila pokraj njegove stolice. - Moram kupiti odjeću.

- Kupio sam ti odjeću u selu.

- Dobro znaš da u tome ne mogu biti odjevena ovdje.

Pogledao joj je u rubove suknji koji su fijukali malo previsoko iznad gležnjeva i znao je da je u pravu. No znao je i da neće napustiti tu kuću. - Prevelika je gužva i odviše je opasno.

- Sigurna sam da nas ubojice koje me žele ubiti još uvijek nisu sustigle. I ne tražim od tebe da platiš tu odjeću. Ovdje konačno mogu prodati komad nakita.

- Vraga možeš!

Je li ona to mislila da joj se protivi zbog novaca? Je li ona vjerovala da mora prodati dio svog nezamjenjivog nakita *jer je on nije mogao odjenuti*? - Ne dam ti da prodaješ svoje stvari.

- Onda bih mogla otići do svoje engleske prijateljice i posuditi nešto.

Čitao je i njezina pisma. Koliko je puta samo mogla spomenuti da je petnaesta po redu za nasljeđivanje prijestolja? Od same pomisli na to da Anna mora tražiti nekakvu uslugu od te snobovske kvočke dizala mu se kosa na glavi - a ponos mu je patio.

Dok god je Anna bila s njim, njegova je dužnost bila da joj priušti sve što joj treba. Stresao se u sebi kad je shvatio da bi, da je Anna njegova, odlazio u zalagaonice samo da bude sretna. - Zaboravi na to. Pokušavam te zaštititi - obrecnuo se. A u zalagaonicu će i otići. On nije imao bogatstvo kakvo je zatekla tamo. Ta je kuća trebala postati Ethanova. Njegov stariji brat bio je gospodar imanja i šef klana, i titule. Imanja i obiteljski novac bili su njegovi. Na suprotnoj strani bio je Court koji se u Englesku vratio bez prihoda, bez ugovora i bez posade.

-Molim te, dopusti mi da joj pošaljem poruku.

-Rekao sam ne.

Odlučila je promijeniti taktiku. - Cijenim sve što si učinio za mene MacCarrick, no želim znati bih li, da to poželim, mogla otići do svojih prijatelja i zamoliti ih za

pomoć?

-Dovraga Anna, ne, ne bi mogla.

Ustao je i uhvatio je za ruku. - Izaći ćeš iz ove kuće kad tvoj brat dođe po tebe. Pretpostavljam da će to biti za tjedan do dva, a do tada ćeš me jednostavno morati podnositi.

-Zašto? Naš dogovor, čini se, više ne vrijedi - rekla je, a onda se stišala. - Rekao si da ne možemo biti ljubavnici. Što onda ja to točno tebi predstavljam?

Kakav je odgovor očekivala? Je li željela da joj prizna da želi više od nje, dok je jedino što je ona htjela bilo ponoviti sinoćnju večer? - Obećao sam ti.

-Ja sam obećanje koje moraš održati? - upitala je i uputila mu razočarani pogled.

-Da. Ne.

Zarežao je. - Kriste, ne znam. Što onda ja tebi predstavljam?

-Iskreno, ni ja ne znam odgovor na to pitanje - rekla je i ispreplela prste ispred sebe. - No ti mi ne dopuštaš ni da saznam.

Kad je krenula uza stube, potonuo je u stolicu, potpuno smušen od njihova razgovora. Je li bilo moguće da želi nešto više od njega? A i kakve bi to veze imalo kad joj ništa ne može dati?

- Court, možeš li doći? - oglasio se Hugh sa praga. Okrenuo se prema radnoj sobi i očekivao je da će ga Court slijediti.

Dobijesa, koliko je Hugh mogao čuti? Court je ustao i krajeve dlanova pritisnuo na oči. Do radne sobe hodao je bez energije, no kad je prošao pokraj Erskinea naložio mu je: - Pronađi krojačicu i švelju koje bi mogle doći ovamo. Neka budu dobre u onome što rade.

- Odmah! - rekao je Erskine i pojurio.

Dovraga, Court nije bio spreman objašnjavati priču o Anni svom bratu, no bila je to dobra prilika da sazna nešto više o svom novcu. Kad je ušao u sobu, Hugh je sjedio za stolom. Lice mi je bilo ozbiljno i ponašao se strogo poslovno.

Court je jedva stigao uzeti čašu pravog viskija i sjesti kad ga je Hugh upozorio: - Pazi se.

- I meni je drago da tebe vidim - rekao je i podigao čašu. - Da, brate. Uspio sam preživjeti još jedan posao. Hoćemo li razgovarati o ulaganjima koja su se događala dok me nije bilo?

- Kasnije - odgovorio je, zabrinut samo za jednu stvar. - Nikada nisam vidio da gledaš u nešto onako kako gledaš u nju.

Court je bacio pogled u svoju čašu. - Priznajem da sam razvio neke osjećaje prema njoj.

- Hoćeš li mi reći tko je ona?

- To je duga priča.

Hugh je isprepleo prste. - Ionako mi se ne čini da ona s tobom danas ima namjeru razgovarati.

Bila je to istina. Pa mu je ispričao o Pascalovoj izdaji, Annalíjinoj otmici i bijegu i

opasnosti u kojoj se nalazila. Ispričao je sve osim onoga što su učinili privatno i onoga kako ga je iznutra smotala tako da se nije mogao sabrati kad bi ona bila u blizini.

Kad je završio, Hugh nije imao daljnjih pitanja. - Ti si posesivan kad je ona u pitanju. Ponašaš se kao da je već tvoja - rekao je jednostavno.

- Neću dopustiti onim gadovima da joj priđu.

- Više je od toga. To je sasvim jasno - rekao je, a zatim tiše dodao: - Znam to jer sam se i sam tako osjećao.

Da, Hugh je znao kroz što prolazi. Hugh je godinama želio samo jednu ženu. Sada kada je Court napokon razumio kako se njegov brat osjećao sve to vrijeme, nije znao kako bi sam postupio. Court je znao da bi mu godine ovakvog druženja s Annalijom rezultirale time da bi mu se mozak pretvorio u kašu.

- Sada kada znamo kako se ti osjećaš, što ćemo s curom? - upitao je Hugh. - Jesi li i ti njoj drag? Ako jesi, bit će ti je teže pustiti...

- Mislim da neće biti problema kad se pojavi netko tko bi zauzeo moje mjesto. Dovede li joj se ugodan, bogat džentlmen bit će potpuno zadovoljna.

Hughovo lice poprimilo je bolnu grimasu. - Tako loše?

- Ona misli da sam divljak. Divljak kojem nedostaje kastiljske sofisticiranosti. A mogao si čuti da joj nisu dragi ni Škoti općenito.

Hugh se namrštio. - Nije mi se baš činilo da si joj toliko odbojan.

Court je iskapio čašu. - Nekoliko puta s njom ipak nisam bio odlučan onoliko koliko sam trebao biti. *A ona ne vidi razloga zašto tako ne bi moglo i ostati*, pomislio je.

- Ta žena očito dolazi iz fine obitelji.

- Ne možeš ni zamisliti koliko fine - progundao je Court.

- Kako to misliš?

-Pascal ju je želio oženiti jer... pa, ona je malo... kraljevske krvi.

Hugh je nešto zaustio, no brzo je zatvorio usta. No iz drugog pokušaja već je graknuo. - Jesi li mogao pronaći manje opasnu ženu? Znaš da ne možeš leći s njom bez posljedica.

- Nisam legao s njom.

Hugh ga je prodorno pogledao, a onda očito odlučio da mu govori istinu. - I nećeš?

Court je rukom protrljao lice.

- Morat ćeš je oženiti.

- To mi je jasno - prasnuo je Court.

- Uistinu, Court? Ti, Ethan i ja činili smo mnogo upitnih stvari, no nikada nismo uništavali živote djevice. Razmisli samo o posljedicama po ženu njezinog statusa.

- Nikada je ne bih upropastio.

- Znači riskirat ćeš sigurnost te žene?

- Ti misliš da ja ne vrtim stalno u glavi to da je u opasnosti zbog mene? Tri puta su je napali i jednom ustrijelili, a sve dok sam se ja brinuo za nju. Zbog mene joj je

glava ucijenjena. Znam da bi joj bilo bolje da me nikada nije srela.

- Što ćeš onda učiniti?
- Popravit ću to, a onda ću nestati iz njezina života.

- Zašto nisi pojela više? - upitao je MacCarrick dok je te večeri pratio Annaliju do njezine sobe. - Ne možeš si priuštiti da preskačeš jela, curo.

Iako ju je prije tog dana dobro izživcirao, briga koju je pokazao vezanu za njezine obroke ublažila joj je zlovolju. - Samo mi treba vremena da se naviknem na drukčiju pripremu jela - odgovorila je. - Nikada prije nisam jela saksonsku kuhinju.

Budući da je odrasla u planinskom području, Annalía nikada nije pretjerano voljela morske specijalitete. A činilo se da Britanci samo to jedu.

- Budi sretna da to nije bila keltska kuhinja - progundao je.

Uputila je pogled gore prema njemu. - Je li škotska hrana čudnija?

Kratko se nasmijao. - Za tebe? Da. Bila bi čudna.

Kad ju je uhvatio za lakat da je povede uza stubište, upitala je: - Za večerom se osjetila velika napetost između tvog brata i tebe. Jeste li se svađali?

- Jesmo - konačno je priznao.
- Hoćeš li mi reći zašto?

Oklijevao je, no činilo joj se kao da joj želi reći. Nakon nekog vremena ipak je progovorio: - Hugh je vrlo rizično raspolagao mojom imovinom. I nije mi se sviđalo to što je donosio odluke bez mog dopuštenja.

Iako se borila s potrebom da mu kaže da je za Huga to moralo biti ekstremno rizično ulaganje da bi uopće o njemu razmišljao na taj način, upitala je samo: - Je li to učinio u dobroj namjeri?

- Oh, da. Ali ne radi se o tome. On misli da zna što je dobro za mene bolje od mene samog.

Nije mogla, a da se ne nasmiješi njegovom nadurenom tonu i posegnula je kako bi ga uhvatila za ruku kojom ju je držao za lakat. - Mislim da sva starija braća imaju isti problem. I Aleix je takav. Kad donese odluku umjesto mene, moram se podsjećati koliko sam sretna da imam nekoga tko brine o mom boljitku

- baš onako kako se tvoja braća brinu o tvom. Podsjetim se na to, a onda mu se suprotstavim.

Njezin se pogled iznenada uozbiljio. - MacCarrick, jesi li siguran da će me Aleix pronaći ovdje?

- Ne sumnjam u to. Otputovat će u tvoju školu, tamo će mu predati tvoju poruku i onda će biti samo pitanje vremena dok ne dođe ovamo.

Izgubljena u mislima polako je kimnula glavom dok su prilazili njezinoj sobi. Položio je dlan na donji dio njezinih leđa kako bi je uveo unutra, no zastala je kraj kreveta i zarumenila se od sjećanja na noć koju su proveli zajedno. Osjetila je kako joj palcem nježno masira leđa i pitala se je li uopće svjestan toga što radi. Kad se okrenula kako bi ga pogledala, ruka mu je prešla preko njezina struka, a zatim ju je

naglo povukao.

- MacCarrick hoćeš li misliti na mene nakon što odem?

Lice mu je bilo bezizražajno i skrivalo je emocije, no mogla je vidjeti da se bori s nečime.

- Anna - otpuhnuo je kao da će joj početi nešto objašnjavati. No nakon duže stanke, jednostavno je rekao: - Da. Hoću.

Prije nego što mu je uspjela odgovoriti, nastavio je: - Sjedit ću ispred vrata. Zovi me ako ti išta zatreba.

- Nećeš ostati ovdje?

- Ne, pobrinuo sam se da ti je soba sigurna.

- Ali... ali svake si noći spavao sa mnom.

Nije ovo predviđjela. Uvijek bi ostali zajedno. To je jednostavno bilo tako.

Uputio joj je ljutit pogled, kao da je želio ostati, no *ona* je bila ta koja ga u tome sprečava. - Ne više curo - prasnuo je i okrenuo se prema vratima.

- Zašto ne?

- Zato što bi mogao pokušati... mogao učiniti nešto zbog čega bismo oboje požalili - odgovorio je ne okrećući se.

- Zašto misliš da bih ja žalila zbog toga?

Vidjela je kako su mu se ramena ukočila, a šake stisnule. - Ne poznaješ me, Anna. Dok je zatvarao vrata za sobom čula ga je kako nerazgovjetno dodaje: - Da znaš, ne bi trošila vrijeme na mene.

Ostala je zuriti u vrata. - *Ne bi trošila vrijeme na mene.* Za to je bilo prekasno - njezino vrijeme trošilo se htjela to ili ne. S tim njegovim riječima na umu, spremila se za počinak i legla u krevet.

Iako je bila premorena, kad se prisjetila detalja protekle noći njezina je koža postala vrlo osjetljiva pod mekim plahtama. Činilo joj se da su MacCarrickovi dodiri i poljupci vjekovima iza nje. A još daljim činio joj se onaj dan kad ga je pronašla kraj rijeke. Tko bi rekao da će joj taj muškarac toliko promijeniti život.

Dio nje želio je zvesti MacCarricka samo da vidi može li to. Drugi dio bio je znatiželjan o onom posljednjem koraku koji joj je uskratio. A onaj posljednji dio nje bio je siguran da ne bi tako lako otišao nakon toga. Nije razumjela zašto pomisao na to da se više nikada neće vidjeti na njega nije utjecala kao na nju.

Kad mu je tog jutra rekla da ne zna što joj on predstavlja, bila je iskrena. Sve joj je to još uvijek bilo novo, no bila je sigurna da su njezini osjećaji prema njemu svakoga dana sve jači. Kamo će je to dovesti do vremena kad Aleix dođe po nju?

Odbacila je pokrivače. Bilo joj je prevruće za spavanje. Nije li u Engleskoj trebalo biti kišovito i hladno? *Moram to iskoristiti*, pomislila je. Ustala je kako bi otvorila prozor. Kad je rastvorila teške zavjese od damasta i posegnula za kvakom na prozorskom okviru, ukočila se.

Zurila je preda se kao da joj je prizor koji je ugledala bio potpuno stran i neobjašnjiv. No bio je stran, i spoznaja o njemu polako je počela pristizati, kao i

potapajući osjećaj u trbuhu.

Čavlima je zakucao prozor.

Nakrivila je glavu i počela razmišljati o onome u što je gledala bez emocija. Glave čavala bile su mat boje i bile su u kontrastu sa bijelim lakom koji je prekrivao drvo. Boja drva oko svakog čavla bila je netaknuta. Naravno da je bila. Imao je vrlo mirnu ruku.

Drhtavo je izdahnula i otpustila teške zavjese. Činjenica da je meta ubojica uvijek je negdje visjela iznad nje, no živa slika kojoj je svjedočila konačno je počela ulijevati potpuno shvaćanje značenja tih riječi, sve dok ju ono nije počelo gušiti. Požurila je upaliti svijeću kako bi otjerala tamu. Tako nešto nije učinila još od malih nogu.

Iako je soba bila i suviše topla, zavukla se ispod svih pokrivača. Bilo joj je vruće. Bila je uplašena. I usamljena. Prošli su sati dok konačno nije zaspala u toj nepoznatoj sobi.

Umjesto svojih uobičajenih snova o jahanju preko polja ili onih koje je sanjala posljednjih noći, a u kojima joj MacCarrick omata kosu oko šake kako bi je privukao sebi i poljubio, sanjala je o svojoj smrti.

Bez daha je skočila u krevetu i počela se tresti. Ruka joj je poletjela prema obrazu i shvatila je da je mokar. Zašto je tek sada, kada je zapravo bila najsigurnija, počela imati noćne more?

Zato što je ranije on uvijek bio kraj nje - svake bi noći osjećala njegovu prisutnost, osjećala kako je gleda dok tone u san.

I zato što je duboko u sebi shvatila istinu protiv koje se do tada očajnički borila. Četvrti napad bit će i posljednji napad.

DVADESET I ŠEST

Kad joj je MacCarrick idućeg jutra prišao, stajala je kraj stola za doručak zureći malo u svoj pretrpani tanjur iz kojeg se pušilo, malo u zbunjenog slugu.

- Znam da ste mi to već objasnili - rekla je čovjeku, - no da to razjasnimo. *Ovo* su jaja?

- Da, gospođo.

- Znam kako jaja izgledaju i ovo nisu jaja - promrmljala je na katalonskom

MacCarrick joj je odlučno oduzeo tanjur i maknuo ga u stranu. A zatim uzeo čisti. - Zašto si tako blijeda? - upitao je dok je gledao po stolu i bez pogreške birao samo ono što će joj se svidjeti.

Čula je kako Hugh na kraju stola okreće stranicu novina i posumnjala je da ih sluša. I MacCarrick je vjerojatno posumnjao isto jer joj se nagnuo bliže kad je upitao: - Nisi mogla spavati?

Slegnula je ramenima. - Sigurna sam da se samo moram naviknuti na novi krevet.

Otrpao ju je do stola i stavio tanjur pred nju. Iz zdjele koja je stajala na sredini stola uzeo je jabuku i naranču. Upitnim pogledom podigao je obje, a ona je kimnula prema naranči.

- Nešto nije u redu s tvojom sobom? - upitao je i počeo guliti voće.

- Osim toga što si mi zakucao prozore tako da ih ne mogu otvoriti?

Stegnula mu se čeljust - bio je to siguran znak da stišće zube. - To što si loše spavala manje je važno. Pokušavam te zaštititi.

- Znam, znam - rekla je nježnije dok je uzimala novine koje joj je pružao i počela zamišljeno žvakati.

MacCarrick je s njezina tanjura uzeo pecivo od kojeg je komad otrgnuo sebi. - Samo mi je teško stalno se podsjećati na to koliko opasnosti ima.

Hugh im je prišao i namrštio se. Tek kad je ugledala Hugha kako ih promatra, shvatila je kako izgleda taj prizor. Jela je MacCarricku iz ruke, a oboje su jeli iz istog tanjura, a da to nisu ni primijetili. Činilo se kao da je MacCarricku neugodno. Kao da je uhvaćen u nečemu što nije trebao činiti.

- Court, ako se želiš naspavati, ja ću biti ovdje cijeli dan - ponudio se Hugh. - Provjeravat ću vas da vidim kako ste.

Kad mu je ovaj kimnuo i Hugh je napustio sobu, MacCarrick se okrenuo prema

njoj. Nakon što je pogledom preletio preko njezina lica, izraz njegovog se razblažio. - Curo, mislim da si ti ta kojoj je potreban san.

- Ja uopće nisam umorna - odgovorila je, a zatim je zijevanjem izdala samu sebe. Učinilo joj se kao da je na njegovu licu uočila trag smješka dok ju je vodio prema knjižnici. Pregledao je policu i odabrao joj knjigu o škotskoj povijesti. - Ako ovo počneš čitati - rekao je i podigao svezak - na onom divanu - rekao je pokazavši rukom prema plišanom grimiznom divanu, - sigurno ćeš zaspati u roku od dvadeset minuta.

- Zašto?

- Zato jer knjiga... u najmanju ruku vrvi detaljima, a na tom su divanu često završavali svi moji pokušaji učenja.

Uzela je tešku knjigu iz njegovih ruku i bolno se osmjehnula - gdje su ti dobri gotički romani kad ih čovjek treba? Sjela je na mjesto koje joj je pokazao i otvorila knjigu bez entuzijazma...

Uplašila se kad je Hugh banuo u sobu i provjerio ih, bilo je prošlo tek sat vremena...

Njegov je pogled pao na MacCarricka koji je sjedio preko puta nje na sofi. Imao je zaklopljene oči, tijelo mu je bilo nepokretno i jedna mu je ruka ispružena počivala na naslonjaču. Izgledao je kao da je tek na trenutak zaklopio oči, no očito je spavao jer je Hugh djelovao zadovoljno i tiho je zatvorio vrata.

Čim je Hugh nestao iza vrata, Annalía je s knjigom u ruci prešla sobu i kleknula kraj MacCarricka. Proučavala je njegovo lice i uzdahnula, čudila se tome što je njegovo lice ikada smatrala drugačijim od izrazito naočitog. Kada ju je preplavio poriv da mu prstima lagano prijeđe preko usana, uzela je knjigu i sjela ispod njegove ispružene ruke, smjestivši leđa na njegov bok. Na kratko je zaklopila oči i uživala u njegovoj toplini, a zatim se vratila posljednjoj stranici koju je pročitala. Njezino je raspoloženje bivalo sve ozbiljnije dok je razmišljala o onome što je do tad pročitala.

Sada kad je saznala više o tome tko je zapravo MacCarrick stidjela se svih naziva koje mu je nadijevala - bezobzirni Škot, divlji gorštak, neodgojeni barbarin... mogla je ispisati cijelu stranicu uvreda. Neprekidno ga je vrijeđala, a opet je sjedila kraj njega, uživajući u njegovoj toplini i snazi - i bila je svjesna da je živa samo zato jer ju je on štitio.

Vrućina joj je oblila obraze kad se sjetila svojih ruganja i podsmijeha. Andorci su živjeli u stanju potpuna mira - Pascal je bio prva prijetnja nakon trinaestog stoljeća - no Škoti nisu imali tu sreću. I naravno da su bili drugačiji. MacCarrick je bio drugačiji od nje, a ona je omalovažavala njega i njegove rođake. Naravno da je zabavljala njegove ljude jer su vjerojatno mislili da nije ništa više od blesave djevojčice. Nije ni čudo da je MacCarrick izgledao kao da bi je najradije zadavio.

Da nije bilo tog hrabrog i spretnog plaćenika, bila bi mrtva. A kako mu je ona zahvaljivala? Uvredama.

Annalía je bila upravo onakva kakvom ju je nazvao. Ograničena Andorka

odcijepljena od ostatka svijeta.

Rukom si je s gađenjem prekrila usta, a zatim se skvrčila kraj njega i naslonila glavu na njegova prsa.

Željela ga je više no ikad, i shvatila je da ga želi cijelog. Ipak, pitala se o tome želi li on isto od nje s obzirom na njezino ponašanje. Tjelesna požuda bila je jedno, no ljubav i poštovanje bili su nešto sasvim drugo.

Još uvijek ju je čuvao, još uvijek je pazio na njezinu sigurnost, a da pri tome nije tražio ništa zauzvrat - čak mu više nije mogla ponuditi ni svoju nevinost - i možda, možda je to činio zato jer je u njoj vidio više dubine, no što mu je ona pokazivala...

Osjetila je kako mu je srce počelo ubrzano lupati i pomislila je da se probudio. Ukočio se, no nakon nekoliko trenutaka ponovo se opustio i njegova je ruka pala oko nje. Kad je ponovo pao u dubok san, srce mu je počelo sporije kucati i to ju je umirilo.

Prije nego što je i sama zaspala odlučila je da više nikada ne želi spavati bez tog zvuka.

Te je noći glave naslonjene na zid Court sjedio u stolici ispred njezinih vrata. Zurio je u strop i razmišljao o tome kako ga samo vrata dijele od nje. Da je odlučio ući, ona bi ga odmah pozvala u krevet. Željela ga je i nije to skrivala, a on je bio počašćen time. Bio je zapanjen time što je tako dugo odolijevao...

Kad se tog popodneva probudio s njom u naručju i ona se promeškoljila gotovo je izgubio kontrolu...

- Imaš puno toga na umu? - upitao ga je Hugh noseći kavu. Bio je to uistinu prigodan trenutak. Kao da je osjetio da je Court na rubu toga da poklekne.

-Imam - odgovorio je Court i prihvatio šalicu.

- Ostaješ vani? - upitao je. - Cijelu noć? - Hugh je zurio u vrata i Court je znao da se pita što bi sam učinio da iza njih spava Jane Weyland.

- Ne mogu joj biti blizu.

Hugh ga je potapšao po ramenu. - Imaš snažnu volju.

Ne, Hugh. Ne, zaista nemam.

Kad mu je Hugh sjeo nasuprot s vlastitom šalicom kave u rukama, Court ga je upitao: - Jesi li ikada razmišljao o tome da se suprotstaviš tome?

- Ne. Tatina smrt bila mi je dovoljno upozorenje - odgovorio je i utonuo u misli. Bez sumnje se prisjećao tog dana.

Leith MacCarrick nije još bio navršio četrdeset godina i bio je jak kao bik. Idućeg jutra ležao je mrtav i hladan na bračnom krevetu kraj njihove neutješne majke. I znao je da će umrijeti. Vjerovao je u to. - *Nije to vaša krivnja, sinovi. Protiv te knjige se ne može. Drago mi je jedino što sam vas uspio vidjeti kako se pretvarate u muškarce. Njihova je majka poludjela od tuge. - Rekla sam vam da je ne čitate! Koliko puta sam vam ponovila? Ona uvijek pobjeđuje!*

Da, zabranila je sinovima da je čitaju, no napravila je i korak više kako bi spriječila suprugovu pogibiju nakon što je nije uspjela spaliti, zakopati ili joj pobjeći

tako da je baci u more. Zabranila je sinovima da uče čitati gaelški jezik. Cijeli klan joj je u tome pomagao u nadi da će njihov voljeni vođa uspjeti dočekati duboku starost. Svi su pomagali u tome da nitko od njih trojice nikada ne nauči pisati ili čitati gaelški.

Hugh i Ethan još uvijek nisu znali pročitati ni slova, Court je bio jedini koji je uspio naučiti jezik, ali tek u posljednjih nekoliko godina i to uglavnom iz prkosa. No baš onako kako je njihova majka tvrdila, knjiga je uvijek pobjeđivala.

Court je bilo dvanaest godina kad se to dogodilo. Bio je taman dovoljno star da vikanjem odgovori na njezine urlike: - *Zašto ste onda, dovraga, imali tri sina?*

Ona je odgovorila da to nisu htjeli... Sa dvanaest godina Court možda nije bio dovoljno zreo da to čuje.

- A ako to nije bilo dovoljno - prekinuo ga je Hugh u razmišljanju: - Sarahina smrt me je uvjerila.

Nitko nije znao kako je umrla Ethanova zaručnica, a budući da se on nije trudio objašnjavati išta o njezinoj posljednjoj večeri, mnogi su ga i krivili za njezinu smrt, što njemu nije smetalo.

- Ethan nije napravio dijete niti jednoj djevojci otkad sam otišao? - upitao je Court. Trudio se da mu ton zvuči nonšalantno.

Hugh je odmahnuo glavom. - Court, znaš i sam da nije. A prigoda mu nije nedostajalo.

Court je otpuhnuo. - Da. Znam. Bilo je teško vjerovati da je prije nego što je Ethan zaradio ožiljak na licu, upravo on bio miljenik žena - barem onih van klana koje nisu znale ništa o knjizi. Ipak još nijednoj nije napravio dijete. Iako je Court neumorno radio tijekom posljednjih deset godina i nije trčao za suknjama poput Ethana, i sam je imao dosta prilika. No nikada se ništa ne bi dogodilo.

Court je znao da se ni Hughu nije zalomilo dijete - no to nije ni očekivao od njega jer je uvijek bio izbirljiv kad su u pitanju bile žene, što ga nije ni čudilo jer bi nakon svake uvijek bio nesretan. Hughu se žene zapravo nisu sviđale - sviđala mu se samo jedna, bila je to mlada Engleskinja koja ga je mučila dok je bio mlađi. - Sretnoš li ikada Jane?

- Ne, nisam je godinama vidio. Ne mogu biti blizu nje - ponovio je Courtove riječi.

Nakon četiri ljeta koje je proveo s njom, Hugh više nikada nije bio isti. Mislio je da je premlada za njega, no prema onome što je Court mogao vidjeti, nije se tako ponašala.

Nakon dana koje bi proveo s tom vješticom, Hugh bi se jedva dovukao kući. Ruke bi mu se tresle, borio se da dođe do daha, a izgledao je kao da ga je netko pretukao. Court se prisjetio kako ga je jednom upitao što nije u redu. Hugh mu je odgovorio dubokim omamljenim glasom: - Jane je plivala. Bila je u mokroj potkošulji. Odbila je uzeti moju košulju i pokriti se. 'Hugh dragi', rekla je, 'možeš li vidjeti preko nje?'. Skočio je na noge kao da ga je nešto zaboljelo. - *I, Kriste Isuse, mogao sam...*

- Ja sad mogu preuzeti stražu ako želiš - rekao mu je Hugh.

- Ne. Ostat ću ja.

- Izgledaš grozno. Kad si zadnji put spavao više od par sati u komadu?

Slegnuo je ramenima.

- Sutra odlazim iz grada. Riječ je o nečemu iz čega se ne mogu izvući. Neće me biti tjedan ili dva.

- Weyland ima posao za tebe?

-Da.

Court je mislio da je Hugh inteligentan i hrabar čovjek, no istovremeno je bio jedan od onih jadnika kojima se sviđalo da ih netko muči. Kako bi se inače objasnilo to što je još uvijek radio s Janeinim ocem i pri tome stalno slušao o detaljima iz njezina života?

Ustao je i ponovo Courta udario po ramenu. - Ne moram se brinuti za to što će se u međuvremenu odvijati ovdje?

- Niti najmanje - slagao je Court, iznenadivši samog sebe time koliko je zvučao uvjeren u to što govori.

Premda je to zapravo trebala biti istina - naposljetku, on je ipak trebao imati *čvrstu volju*. Toliko čvrstu da je nakon samo deset minuta od Hughova odlaska, Court otvorio njezina vrata. Samo kako bi je provjerio...

Vrata su zaškripala.

- MacCarrick? - prošaptala je.

- Da. Ja sam.

Zaćuo je njezin uzdah olakšanja i namrštio se - Jesi li se bojala da je netko drugi?

- Ne.

- Treba li ti što?

- Ti mi trebaš.

- Osim mene.

- Onda ništa.

Zaškrutao je zubima.

- Imala sam tako ružnu noćnu moru.

Drhtala je. Kad je on spavao s njom u sobi, nikada nije imala noćne more.

- Sada je završila -. rekao je i uzeo novu deku koju je rastvorio iznad njezina kreveta i navukao joj je do brade.

Kad se okrenuo da ode, uhvatila ga je za ruku: - Courtland...

Nije odgovorio. Samo je ukočeno stao.

Povukla ga je za ruku i kleknula na rubu kreveta. - Nemoj još ići. Čak i ako me ne želiš taknuti, ne želim da odeš.

Zaprepastila ga je kad je lice pritisnula na njegov izbrazdani dlan, pokazavši mu nježnost. - Ti ženo misliš da te ja ne želim taknuti? - upitao je, a onda je dubljim glasom dodao: - *Ja žudim za tim*.

- Zašto onda odlaziš?

- Zato jer to sljedeći put neće ostati samo na dodirima.

Želio ju je, želio je užitak koji bi imali i od samog dodirivanja, no poriv da je uzme, da je učini *svojom*, bio je prejak. - Bit ću ispred.

Ta su vrata predstavljala granicu. Preko koje nije mogao čuti njezin meki dah.

- Ili bi mogao sjesti *ondje* - rekla je i pokazala stolicu za koju se mogao zakleti da je stajala bliže krevetu nego prije.

- Ne mogu. Nisam jak koliko bih trebao biti.

- Da, jesi - prekinula ga je brzo pogledavši ga ravno gore u oči. - Ti si vrlo jak. I vrlo hrabar.

Na taj se komentar ponovo namrštio. - Želim te cijelo vrijeme i prije ili kasnije neću moći odoljeti. A onda će biti posljedica.

- Pa dobro.

- Osjećaš li se loše?

- Ne. Sad se osjećam puno bolje. Zaboravi na stolicu i dođi u krevet.

- Anna, ti ne razumiješ ono što ti govorim? Ja nisam muškarac za tebe. Nisam ni približno toliko bogat da bih mogao održavati životni stil na koji si navikla.

Kao niti mogućnost da si priušti sve veću ovisnost o tome da joj pruža sve što zaželi.

- Ja imam svoje bogatstvo.

- Pokušavaš li ti to mene uvrijediti?

Pogledala je u pod. Bilo je očito da joj je neugodno i on je požalio zbog svog tona. - Ja nikada neću biti kastiljski džentlmen kakvog si priželjkuješ. Uvijek ću biti grubi Škot za kakvog me držiš.

- Ja želim *tebe*.

- Zašto inzistiraš na tome kad znaš što će se dogoditi ako legnemo zajedno? - upitao je smrtno ozbiljnim tonom pokušavajući shvatiti njezino ponašanje. A tada je shvatio. - Ti misliš da me možeš odgovoriti od toga. Ti misliš da možemo uživati i da ćeš nakon toga moći slobodno odšetati. Možda je tako bilo prije, ali sada više nije. Bila bi prisiljena udati se za mene.

- A zašto misliš da te želim u krevetu? - bijesno je povikala.

Zaprepašteno je otvorio usta. - Hoćeš reći da se želiš udati za *mene*?

Ponovo je pogledala u pod i sramežljivo kimnula glavom. Udati se za *njega*? Srce mu je divljački lupalo u prsima. - Ne bi ti se svidjelo biti sa mnom. Morala bi živjeti u Škotskoj među potpunim strancima i naviknuti se na njihove čudne običaje. Jaz između njihovih kultura bio je zastrašujući. Njegova je baka bila Engleskinja i njezini su se običaji uklopili u tradiciju njihove obitelji, no Annalía je bila daleko od Engleskinje.

On je volio tu različitost. Šarmirala ga je svojim manirama i bio je očaran kako naglaskom, tako i načinom na koji se izražavala, no nije znao bi li joj se svidjelo to koliko bi joj Škotska bila strana. Nije znao kako bi se gorštaci ponijeli prema živahnoj Kastiljki koja bi zauzvrat uživala u izrugivanju njihovom naglasku.

Zašto je uopće razmišljao o tome? Kao da je to bila jedina prepreka? Pa on je,

dovraga, bio *proklet!*

- Mogla bih naučiti. I sam si rekao da brzo učim.

Glas joj je bio... pun nade? Nemoguće.

Najbolje bi bilo da se čitava stvar privede kraju. - A želiš li i potomstvo?

- Djecu? - upitala je i nasmiješila se. - Da - izgovorila je u dahu.

Učinilo mu se kao da mu je srce stalo. - Ne mogu ti ih podariti.

Nakrivila je glavu i namrštila se.

- Tako je Anna, vežeš li se uz mene, nećeš ih imati.

Njezino se mrgođenje produbilo. - Pod time misliš da ih ne možeš imati ili da ih ne možeš napraviti?

Postoji li razlika? - Ne mogu ih napraviti.

- Ali ih možeš imati. U Andori je vrlo uobičajeno da se djeca usvajaju.

Takav odgovor nije očekivao. Trebalo mu je vremena da smisli repliku. - Još si mlada. Jednog dana zaželjjet ćeš vlastitu.

- A što ako ih *ja* ne mogu imati? Ženska loza moje obitelji nikada nije bila pretjerano plodna. Nisi li primijetio razliku u godinama između mog brata i mene? Dvanaest godina. Moja je majka bila jedinica, baš kao i njezina majka - rekla je, a onda nježno dodala: - MacCarrick, da ja ne mogu imati djecu, ti me ne bi želio?

- Kriste, naravno da bih - požurio je s odgovorom, a onda je zažalio zbog toga. No kao i obično vratila mu se ona misao: *Uzeo bih te u bilo kojem stanju*. Ako je ikada i zamišljao da će se situacija razviti u smjeru toga da ga ona poželi, uvijek je bio tako siguran da će, čim joj kaže da ne može imati djecu, ona ziniti, zatim se dvoumiti i na kraju ga odbaciti.

Prisilio se da joj okrene leđa i izađe iz sobe jer je u tom trenutku spoznao da je upravo to bio razlog zbog kojeg joj je oklijevao otkriti tu tajnu.

- Što kaže? - pitala je Olivia po treći put u tri sekunde.

- Moglo bi govoriti bolje da mi prestaneš zaklanjati svjetlo - odgovorio je Aleix dobacivši joj nestrpljiv pogled preko ramena.

Pristigli su u Annalijinu staru školu u nadi da bi njezina bivša ravnateljica mogla imati bilo kakve informacije o njoj i zabezegnuli su se kad im je ova pokazala Annalijino pismo napisano na gaelskom. Aleix je ženi odlučio reći što je manje moguće kako bi ih što prije ostavila na samo u knjižnici s prastarim englesko-gaelskim rječnikom. S vrata im je tek dobacila zabrinut pogled.

Umorna od blokiranja *njegova* svjetla, Olivia je sjela na stol i nakrivila glavu prema pismu. Glasno je uzdahnuo, a onda se vratio riječima koje je do tad uspio prevesti. To su, u svakom slučaju, bile upute. Kad se koncentrirao mogao je vidjeti kako se počinju slagati uzorci. - *Square Mile*¹⁷? Čekaj... po njoj je poznat London.

- Onda, čini se, idemo u Englesku! - rekla je uzbuđenija, no što ju je ikada vidio.

¹⁷ Jezgra Londona ili drevni londonski City («Square mile») koji su izgradili Rimljani, a opasan je zidom.

Skočio je na noge, zgrabio za struk i zavrtio. Iskreno se smijala i to joj je omekšalo cijelo lice. Odjednom ga je preplavio ludi nagon. Želio je znati kako bi je bilo poljubiti.

Dok je razmišljao o tome, nagnula se naprijed i pritisnula svoje usne na njegove. Iznenadeno ju je spustio na zemlju, no ruke su mu još uvijek stiskale njezin struk, a zatim su se pomaknule prema leđima i privukle je bliže kako bi uzvratio poljubac. Učinio je to, čvršće i odlučnije, a kad je uzdahnula, nagoni za koje je mislio da su davno umrli istog su trenutka oživjeli. Bila je vitka i visoka i dok ju je privlačio sebi i rukama oblikovao njezino tijelo po svom, uvidio je da mu dobro pristaje.

Što zasigurno nije bilo moguće budući da je Mariette bila sitne građe.

Oslobodio se i odgurnuo je. Teško je disao. Činila se smetenom, no nije to trebala biti. To se nije smjelo dogoditi. Zakleo se da će je oženiti, no nije joj mogao pružiti pravi brak.

Isprekidano je disao dok se vraćao u stolicu, trudeći se ignorirati Oliviju i sladak okus njezinih usana. Nekako se uspio vratiti prijevodu. Pomoglo mu je kad mu je rekla: - Tvoja mi se cmizdrava sestra čak i ne sviđa, ali ne mogu dočekati da je pronađemo. Pristaje joj biti miš.

Uhvatio se za glavu kako bi se koncentrirao i vratio se sređivanju riječi koje je preveo. Namrštio se. Annalía je kopirala MacCarrickovo pismo, nesvjesna da je zapravo pisala svom bratu. *Ako im dopustiš da te slijede, razbit ću ti njušku.*

Krojačica je djelovala uplašeno dok je Courtu davala račun.

Bio je spreman da će ga iznos šokirati i tako je i bilo. Šokiran što je cijena bila manja od one na selu. - Što je ovo? Donesite joj još toga.

- Rekla je da ćete to reći i da moram zanemariti vaše naredbe.

- Donesite joj još - prasnuo je pogledavši je poprijeko.

Žena je djelovala isprepadano i dok je klimavo odlazila iz kuće obećala mu je da će se vratiti s još odjeće.

Court je krojačicu doveo Annalíji i bio je svjestan posljedica tog čina. Mogao se nositi s njima. Još uvijek nije bio siromah. Zahvaljujući Hughu.

Bilo je ironično to što je Hughovo pustošenje računa zapravo spasilo Courtovu glavu. Hugh je kroz svoj posao naišao na novu tvrtku za proizvodnju oružja čiji su vlasnici bili Horace Smith i Daniel Wesson. Bio je toliko uvjeren da će biti uspješna da je bez premišljanja uložio novac u Courtovo ime. Court je zanovijetao zbog svog teško zarađenog novca, no sad je mogao samo mumljati sebi u bradu jer mu je taj ulog u Wessona i Smitha omogućio da polako počne otplaćivati svoj dug. Hugh je barem bio toliko pristojan da mu čitavu stvar ne nabija na nos...

Zato ga je sad posramljivala Anna sa svojom suviše očitom *skromnošću*. Namrštio se.

O, bila je stvarno *dobra*.

Pronašao ju je kako skuplja još knjiga iz knjižnice. - Zašto nisi uzela još odjeće?

-Treba mi samo nekoliko haljina. Uskoro će me Aleix pokupiti, zar ne? Bilo bi glupo da se sad natrpam pa da sve to moramo vući kući kad se budemo mogli vratiti. Posebice sad kad cijelu sobu mogu koristiti samo za odlaganje haljina.

-Možeš dobiti sve što hoćeš.

-Znam. I vrlo si velikodušan, ali to je uistinu sve što mi treba. Nagnula se da ga poljubi u obraz prije nego što se okrenula i krenula prema svojoj sobi s knjigama pod miškom. Lice joj je bilo tužno.

Zasigurno nije bila *toliko* dobra.

by Sanja

DVADESET I SEDAM

Kako je Annalía mogla pokazati MacCarricku koliko se promijenila ako više uopće nije želio razgovarati s njom? Mislila je da će se kad Hugh ode opustiti, no on se činio još napetijim.

Ako ju je odbijao samo zato jer joj nije mogao napraviti dijete, to je bilo neprihvatljivo. Kad god bi razmišljala o tom njegovom priznanju, pitala bi se je li kao dijete bio bolestan, a boljela ju je i sama pomisao na to da je patio.

Ako je to činio jer je mislio daje razmažena i zadrta, željela ga je natjerati da uvidi da želi naučiti više, da želi biti bolja od toga.

Annalía je znala koji je najveći razlog zbog kojeg se udaljio. Bilo je očito da moraju voditi ljubav da bi mogli biti zajedno. Kad je odlučila u kojem će smjeru ići, počela je planirati. Te se večeri okupala mirisnim sapunima koje joj je donijela krojačka - ta čudna žena vratila se sa više odjeće i, očito, svime ostalim čega se mogla dočepati. Nakon kupke Annalía je kliznula u novu spavaćicu iz kolekcije, izabranu s posebnom namjenom.

Sad je bila spremna. Nije bila nervozna kao što je zamišljala da će biti - bio je to hrabar potez, no znala je da je to smjer u kojem je odabrala ići...

- MacCarrick!

Vrata su se treskom otvorila samo sekundu kasnije. - Anna, što je...

Izgubio je dar govora kad ju je ugledao kako stoji na dnu kreveta. - Idi natrag u krevet - rekao je strogim glasom.

Nije se dala zbuniti. Odlučno je stajala pred njim i s ramena povukla jedan kraj uske naramenice na vezanje. Crni svileni materijal zaustavio se tik iznad bradavice.

Širom je otvorio oči, a zatim ih stisnuo. - *Nemoj to raditi.*

Posegnula je unatrag i raspustila kosu, a zatim zatresla glavom dok joj se kovrče nisu rasule niz leđa. Prsti su joj čekali na drugoj naramenici i bili su spremni za skidanje.

Drhtavom rukom prešao je preko lica. - Ne možeš me toliko iskušavati.

Upitno je podigla obrve, a zatim povukla i drugu naramenicu. Vrpca je bila na rubu toga da se rasplete. A činilo joj se da je i on na rubu raspletanja. Činilo se kao da mu tijelo isijava energiju i napetost. Nije mogla dočekati da ga ponovo dodirne.

-Anna, ja te lijepo molim da ne...

Povukla ju je.

Spavačica je pala. Na putu prema struku, nogama i podu tek su je na trenutak zakočile njezine otvrdnule bradavice. - Što si ono bio rekao? - zaprela je.

Vilica mu se opustila. To što je raspustila kosu bilo je nemilosrdno. Spavačica? Bez te spavačice je stav koji je zauzeo i neko vrijeme uspio zadržati postao neodrživ.

-Ako me nastaviš izazivati, odvest ću te u krevet, ali ne samo kako bi te ljubio.

Trudio se da mu se pogled zadrži samo na njezinim očima, što dalje od njezinih grudi, što dalje od njezinih obliha bedara koje je tako očajnički želio stiskati - pa ipak je i sam pogled u njezinim očima bio puten. - Bit će posljedica.

-Razumijem.

-Uistinu to mislim Anna - rekao je hrapavim glasom. - Ove ću te noći uzeti, kunem ti se.

Kako se od nekog muškarca moglo očekivati da ne vodi ljubav sa ženom za kojom je žudio više od ičega. I to u trenutku kad mu se ponudila poput kakvog nezamatanog dara? Mogli su isto tako od njega očekivati da dobrovoljno prestane disati. Što je bilo nemoguće. Da si zaniječće osjećaj njezina tijela?

Bilo je to nemoguće.

Poput pucnja, stvari su odjednom postale kristalno jasne. Ona je željela da vodi ljubav s njom, a on ju je očajnički želio. Razlozi koji su govorili u prilog tome da to ne učini nisu se mogli mjeriti s tim. U tom se trenutku ionako nije mogao sjetiti ni jednoga. Uzimat će je toliko dugo i toliko grubo da će požaliti što ga je izazivala. Nogom je zalupio vrata i dugim odlučnim koracima poletio k njoj. Podigao ju je uz svoja prsa i prisilio da omota noge oko njega.

- Courtland - uzdahnula je dok ju je nosio u krevet.

Sjeo je na rub i držao je tako raširenu preko svog krila. Njegove su joj ruke prekrivale stražnjicu. Stiskale je. Jedva da je mogao povjerovati da mu je gola sjedila u krilu. Počela mu je revno ljubiti lice i vrat i stala mu brzo skidati košulju kao da ga je bila gladna. Spustio je glavu na njezina prsa i ustima zahvatio bradavicu. Kad je zastanjala, zastao je i usnama pritisnutim na njezinu kožu prošaptao: - *Mo cridhe*¹⁸, hoćeš li ti to biti moja?

Provukla je prste kroz njegovu kosu. - Da.

Obujmio joj je lice i zagledao joj se u oči. - Na sve moguće načine, Anna? - upitao je promuklim glasom.

- Da - odgovorila je ne skrećući pogled. - Bit ću tvoja na sve moguće načine.

Želio je uživati u tome što mu je upravo obećala, no kad mu je skinula košulju i pritisnula svoje grudi na njegova prsa i meko zastanjala i zadrhtala od tog dodira, jedino što je mogao bilo je stisnuti je i privući bliže sebi.

Njezine su ga ruke milovale, a njezina je ženstvenost počivala na njegovoj muškosti... - Natjerat ćeš me da izgubim kontrolu - procijedio je.

- I želim da je izgubiš.

¹⁸ Srce moje (gaelski)

- Ne smijem. Moram... Prosiktao je kad mu se promeškola u krilu. - Moram biti siguran da si spremna.

Podigao ju je da mu njezine grudi budu u ravnini s usnama i povukao jezikom preko jedne bradavice.

Zastenjala je. - Spremna sam.

- Tvoje tijelo mora biti spremno.

Kad je ponovo zadrhtala, ustao je i plegao je na krevet, a zatim je skinuo čizme i hlače. Tako razodjeven legao je kraj nje i polako je nagnuo unatrag i prstima počeo istraživati njezine bradavice. Spuštao se niže dok joj se trbuh nije počeo grčevito trzati.

- Trebaš mi biti vlažna - šapnuo joj je u uho. Podigla je bok i savila nogu, a on ju je prebacio preko sebe, tako da mu je njezino međunožje bilo potpuno otvoreno. - Želim da te sve boli od želje.

- I boli - pokušala ga je uvjeriti. - Uistinu.

Zaklopio je oči od osjećaja njezine vlažne unutrašnjosti dok ju je polako razmazivao po cijelom međunožju. - Više od ovog. To znači da ću te morati dražiti... iznova i iznova...

Započeo je nježnim kružnim dodirima. Osjećaj njezine kože na njegovim rukama bio je božanstven i zastenjao je pri pomisli da će te večeri biti u njoj. Kad mu je prst kliznuo u nju, izvila se od užitka. Počeo je uzastopno ulaziti i izlaziti iz nje, a ona je posegnula za njegovom muškošću, no izmaknuo je bokove.

- Želim... želim staviti ruku na tebe.

- Ne smiješ.

Već se tad jedva suzdržavao da čitav ne uroni u nju. Znao je da će ga pitati za razlog, zato ju je preduhitrio gurnuvši i drugi prst u njezinu meku vlažnu nutrinu.

Iznenadeno je zinula. - Ovo je drugačije nego prije.

Povukao se. - Da. No sviđa li ti se? - upitao je i ponovo polako gurnuo oba prsta u nju.

- N-ne znam - rekla je i počela zvučati nervozno.

- Nema žurbe - slagao je. Već se počeo pitati kako će proći kroz cijelu tu priču, a da pri tome potpuno ne izgubi razum.

Srećom, nakon nekoliko sporih uranjanja, navikla se na taj osjećaj i još više navlažila. - Sviđa mi se - šapnula je. - Jako.

Rukama mu je milovala prsa dok je ponavljao tu radnju iznova i iznova, ispitujući reakcije njezina tijela i pripremajući ga za sebe.

- Sviđa ti se kada te diram unutra? - upitao je promuklo usana pritisnutih uz njezin vrat koji je to tog trenutka lizao premda je znao da joj se to ni približno ne može sviđati više nego njemu.

- Da!

Izvila je leđa i snažno se nabila na njegove prste. Bez obzira na njegove prste koji se nisu nikamo žurili bila je beskrajno vlažna i jako blizu vrhuncu. - N-ne ću moći još

dugo izdržati.

- Trebaš li svršiti? - upitao ju je u uho.

- *Da* - procijedila je dok joj je cijelo tijelo drhtalo. Bila je na rubu.

To je shvatio kao dopuštenje. Gladno ju je poljubio dok ju je ispuštao iz ruku i kleknuo između njezinih nogu. Brzo je disala, vjeđe su joj bile teške, a tijelo malaksalo. Bila je toliko poželjna da ga je boljelo. Ponovo je s dva prsta kliznuo u nju i počeo je uzbuđivati. Kad je počela divlje vrtjeti glavom, a tijelo joj se ukočilo, uhvatio se i počeo trljati vrh svoje muškosti o njezinu vlažnost.

- *Si us plau* - rekla je uzdišući. - Molim te - ponovila je. Zvučala je kao da je u agoniji.

Pažljivo je uronio samo glavić iako je svaki dio njegovog bića želio da zabije bokovima u nju. Nije to učinio čak ni kad se navikla na njega. Čak ni onda kad je zavrtjela zdjelicu gore prema njemu, od čega su joj se grudi zatresle. - *Ah, Bože Anna*. Nije bilo većeg mučenja od toga.

Dovraga, bio je discipliniran. Znao je što je želio da se dogodi i sad se samo trebao pobrinuti da se stvari odvijaju u tom smjeru. Stavio je ruke na zid i pokušao se koncentrirati na njih - na dijametralni uzorak tapeta, na bilo što osim na tu prekrasnu ženu koja se grčila ispod njega. *Na* njemu. Fokusirao se na njih sve dok nije bio na samom rubu toga da ejakulira u nju.

Zid se udubio pod njegovim prstima, a tapete su se zgužvane. Niz čelo mu se cijedio znoj. I posljednji mišić u njegovu tijelu počeo se grčiti od suzdržavanja.

Osjećao je kako je stavila ruke na njegove bokove pokušavajući ga povući prema sebi. Nekako joj je ipak uspio odoljeti.

Kad joj nije uspjelo s bokovima, uhvatila je korijen njegove nabrekle muškosti. Sa njezinim mekim prstima omotan oko njega i glavićem koji je već bio unutra.. mogao je zamisliti...

Zastenjao je i zabacio glavu unazad. Bez razmišljanja zario joj se u ruku. Gubio je kontrolu. - *Ne, Anna...*

- *Da* - šapnula je.

Kakva kontrola? Još jednom joj se zabio u ruku, a zatim se odmaknuo kako bi ušao snažnije i dublje.

Odmaknula je ruku.

Zario se u nju, razderao barijeru i zastenjao od toga koliko je uska bila čak i trenutku kad je ona zajecala od boli. Istog trena pokušala ga se osloboditi i skupiti noge.

- *Ne, Anna. Ne.*

Uhvatio ju je za ramena i zadržao je. Nije želio stati u tom trenutku. Tako bi pamtila samo bol. Umirio se i molio se da bol prestane. Molio se da ne poklekne pred snažnim porivom da je pribije uz madrac i uroni u nju onom silinom kojom je zapravo trebao. Stresao se od pomisli na to.

Prestala se micati, no oči su joj još uvijek bile čvrsto zaklopljene.

- Moraš dopustiti svom tijelu da se navikne na mene.
- O tome su pričale djevojke u školi, zar ne? O boli.
- Neće ti više nikad biti tako.
- Boli - rekla je bez daha.

Pomaknuo joj je kosu s čela i poljubio je tamo. - *Mo cridhe*, volio bih da te ne boli.

Otvorila je oči. Blistale su. Boljelo ju je, a on je to osjećao tisuću puta jače. Prokleo je sam sebe. Bila je prenježna, a njezina koža pod njegovim rukama bila je suviše meka. Polako se počeo povlačiti...

- Ne, čekaj - šapnula je i on je zastao. - Nije tako grozno kao što je bilo.

Možda ne za nju. No njega je boljelo kao nikada do tada. Njegove su mošnje bile teške i boljele su ga. Cijelo ga je tijelo boljelo. Pulsirajući pritisak bio je nepodnošljiv kad ga je njezino tijelo stiskalo kao šaka. Protrljao je lice uz njezin vrat.

- Ti bi trebao završiti.

Zastenjao je jer je znao da je gotovo. Nije se više mogao kontrolirati. Uhvatio ju je za noge i pribio ih uz svoje bokove, a zatim uronio u nju prvi put. Izvukao se i zario jače, stišćući zube od požude.

Sagnuo je glavu i liznuo joj dojku, a zatim je, s trećim uranjanjem, stigao do vrhunca. Bilo je to poput eksplozije koja je ponirala duboko njezinu vrućinu. Nije se mogao suzdržati od toga da se nastavi bezumno trljati o nju dok je to trajalo. Iz dubine njegovih pluća prolomio se urlik od užitka kakvog do tada nije mogao zamisliti.

DVADESET I OSAM

MacCarrickove kretnje, trzaji njegovih mišića i grčeviti očaj koji je morao osjetiti čudno su djelovali na Annaliju.

Pomisao na to kako mu je tijelo reagiralo kad je glavu i vrat zabacio unatrag urlajući poput zvijeri ubrzao je njezino disanje.

Premda joj se sam čin vođenja ljubavi *nije* svidio, bio joj je uzbudljiv kao novo iskustvo. Uživala je u njegovoj reakciji, no smatrala je da ga je u svojim mislima ipak precijenila zbog strašne boli koju je sada mogla povezati s njim.

No kad je završio, ostao je u njoj. I taj osjećaj... nije bio tako grozan.

No tijelo mu je bilo teško. Pomakla se kako bi se bolje namjestila i bila je iznenađena osjećajem njegovih, od znoja mokrih, prsiju na svojim grudima. Srce mu je lupalo, a dlake na prsima strugale su joj po bradavicama. To je bilo... ugodno. Njegovo ubrzano disanje kraj njezina vrata isto je bilo ugodno. Sviđalo joj se i kakav joj je osjećaj pružala njegova izbrazdana ruka dok joj je gladio bedro koje je još uvijek bilo prebačeno preko njegovog boka kao da je nikada ne namjerava ispustiti.

Sve se to nakupljalo dok nije postala svjesna toga da ona nije došla do svog vrhunca, od kojeg ju je dijelilo tek još nekoliko njegovih udara. Kako da mu da do znanja da ponovo želi da je počne dodirivati? Kako se uopće muškarcu može dati do znanja da joj počne masirati grudi i posebnu pažnju posveti... Čvrsto je stisnula oči. Nije ga to mogla tražiti. Najbolje bi bilo da se još jednom zavrti zdjelicom ispod njega. Udahnula je kroz zube.

- Kriste, nisam te želio povrijediti - promuklo je rekao i počeo se povlačiti.

- Molim te, stani.

Stao je.

- MacCarrick?

- Što želiš da učinim Anna?

Oči su mu bile tako tamne dok joj je promatrao lice. Znala je da je pokušava pročitati kako bi otkrio što želi. Znala je da će to, ma što god to bilo, učiniti.

Ipak, okrenula je lice. Nije ga to mogla pitati.

- Šapni mi u uho što želiš - rekao je i nagnuo se prema njoj.

- MacCarrick - šapnula je neodlučno. - Grudi me... bole. Molim te, dotakni ih.

Stresao se, a onda mu se tijelo ukočilo. A zatim su, brzinom munje, njegove ruke bile posvuda. Prsti su mu gladno grabili dojke, sve dok ruke nije stavio iza njezinih

leđa kako bi ih primakao svojim ustima. Pohlepno je navalio na njezine bradavice i pri tom je teško stenjao.

Zajecala je i provukla mu prste kroz kosu, držeći ga tako dok joj glava nije pala unatrag. Osjećaj je bio nevjerovatno intenzivan i još ga je uvijek mogla osjetiti u sebi što je samo pojačalo cjelokupni doživljaj.

- *Mo cridhe* - promuklo joj je šapnuo uz dojku i dodao - reci mi što još želiš da učinim.

Rukama je frustrirano prešla preko njegovih. Kad nije odgovorila, poljubio ju je u vrat i usne primakao njezinu uhu. - Reci mi što želiš i kunem ti se da ću ti to dati.

Glas mu je bio dubok i promukao.

- Želim da - rekla je uzdišući - me ponovo probaš.

Zasiktao je.

- Možemo li? Možeš li ti?

- Anna, nisam ni pao - rekao je, a izraz lica bio mu je začuđen. - Nema razlike.

I kao da testira samog sebe polako je pritisnuo u nju.

Brz osjećaj kidanja prošao je kroz nju i izvila je leđa od užitka.

- Oh, Courtland - rekla je očarano. U tom je trenutku shvatila zašto su muškarci i žene napravljeni na taj način.

- Ne boli te više? - upitao je Court dok je polako uzmicao, a zatim ponovo ušao.

Zatresla je glavom bez riječi. Ponovo se nagnuo prema njoj, a onda je šapnula: - Obožavam to.

- *Anna*.

Bokovi su mu se zabili svojom voljom.

Ako je ovo obožavala, onda je želio da doživi vrhunac s njim unutra, da zna kako je i to. Nagnuo se i strastveno je poljubio, zadirkujući svojim jezikom njezin, a zatim se preko vrata spustio do bradavica. Kad ju je lagano ugrizao za vrh, zajecala je.

Podigao je prsa, a onda položio ruku nisko na njezin trbuh i palcem joj protrljao dražicu dok je ulazio u nju. - Sviđa li ti se kad te diram ovdje?

Njezin je odgovor bio nesuvisli jecaj i samo je jače raširila noge i divlje ga zagrebla po prsima od čega su mu se svi mišići stisnuli.

Sa svakim udarom, milovao joj je isto mjesto. Grudi su joj poskakivale, a bradavice su joj bile tako tvrde i još vlažne od njega. Ponovo je osjetio da je na rubu. Ruke su joj poletjele sa strane i zgrabile platu, izvila je leđa i zavrtjela bokovima i pribila se uz njegovu muškost. No nije želio završiti prije nego što osjeti da ga njezina unutrašnjost počinje stezati.

Počeo joj je brže milovati dražicu od čega je zajecala. - Da! Molim te nemoj stati!

*Radit ću to koliko god budeš željela.

Zastenjala je, a cijelo joj se tijelo ukočilo. Počela je svršavati. Izvijala je leđa i rukama poletjela prema njegovim prsima, zarivši nokte u njegovu kožu. Tijelo joj je

iznutra počelo stiskati njegovo, a užitak je bio veći nego što je uopće mogla zamisliti.

Zabacio je glavu i ispustio životinjski jecaj u trenutku kad se ukočio pred prosipanje. Iako je doživljaj bio toliko intenzivan da se morao boriti s porivima da zaurla prema stropu, ugrize ju za meku kožu ili joj zgrabi bokove i nabije ih još čvršće uz sebe, nagnuo se naprijed i obujmio joj lice rukama.

Sa svojim zadnjim udarima, uhvatio joj je pogled i izazvao je da ga skrene. No nije to učinila. Dok se njegovo sjeme neumorno prosipalo u nju, s usana su mu pobjegle riječi: - *Is leamsa tu. Naisgeam ruit mi daonnan. Moja si. Ovime te vežem za sebe zauvijek.*

Čuo ih je kao da ih netko drugi izgovara, a zatim se srušio na nju.

Nekoliko sekundi kasnije, odgurnuo se sjetivši se da je pretežak za nju. Začudeno ga je pogledala, a u tom je pogledu, nadao se, bilo i nešto više od onog što je zaslužio. Stavio je ruke ispod nje i okrenuo se na leđa s njom. Bio je prevelik da bi ležao na njoj, no pritisnuo ju je čvrsto čak i kad je ležala na njegovim prsima. Mogao je osjetiti kako joj srce užurbano lupa. Kad joj se disanje umirilo, stavila je ruke oko njega i stisnula ga zauzvrat. Usne su joj se smiješile.

- Jesam li te opet povrijedio? - upitao je milujući joj kosu. Obožavao je njezinu mekoću, njezin miris.

Odmahnula je glavom. - Drugi put nisi - glas joj je bio toliko tih da ga je jedva čuo kad je dodala: - Ništa nije tako božanstveno - ton glasa bio joj je oduševljen i bio je ponosan. - No jesam li ja zadovoljila tebe?

Kad se nacerio, podigla se i zaškiljila prema njemu svojim zlatnim očima. - Što te to tako zabavlja?

- Tvoje pitanje. Ne možeš uopće zamisliti koliko si me zadovoljila.

Ugrizla je usnu i vratila glavu na njegova prsa. Smiješila se. - Nisam znala da se znaš smijati.

- Da. Znam se smijati. Samo ranije nisam baš imao prilike.

- Željela bih to češće čuti - rekla je umorno. Još jednom ga je stisnula, a zatim je utonula u san. Te je večeri spoznao užitak kakav nije nikada. Za kakav je mislio da ga čovjek i ne može iskusiti. Bila je toliko topla. Kosa joj se prosula preko njegovih prsa, a tijelo joj je pristajalo uz njegovo.

Prije nego što je opet počeo rasti u njoj, jer ni on nije bio takva zvijer da je uzme tri puta u jednoj noći, povukao se i plegao je do sebe.

Ustao je kako bi se oprao od znoja. Namočio je krpu u vodu i počeo brisati tijelo, a onda je spazio krv. Okrenuo se prema krevetu i uočio još na plahti. Zurila je u njega poput kakve optužbe i to je pokrenulo nešto u njemu. Bio je muškarac. I nitko mu nikada nije rekao kako da se pobrine za ženu kojoj je oduzeo nevinost. Ta tema se nikada nije pokretala, no Court zapravo nikada ni nije trebao imati ženu koju bi zvao *svojom*. Nikada nije trebao ni pomisliti na *takvu* ženu.

Želio je umanjiti svu bol koju joj je nanio. Znao je da bi joj bilo neugodno da itko vidi krv na plahti i mislio je da bi je, iako bi bila spremna da je ugleda na bedru, to

ipak uplašilo. Namrštio se i namočio drugu krpu, a zatim krenuo prema njoj i uhvatio je za rame. - Anna, pobrinut ću se za tebe.

- *Naravno* - promrmljala je, a njegova su se prsa počela nadimati.

Krpom joj je prešao preko kože bedara, a zatim i preko njezina međunožja. Vidio je da stišće oči, ali nije želio da joj bude neugodno pred njim. Ona je sad bila njegova, a njegova je dužnost bila da se pobrine za nju.

Stoga je, umjesto da makne krpu, ostavio hladni oblog neko vrijeme na tom mjestu, misleći da će je to umiriti. Kada ju je želio povući, uhvatila ga je za zglob i zadržala tamo. Disanje joj se produbilo, a zatim joj je ruka ipak skliznula u stranu. Jedva čujno je šapnula: - *Hvala ti*.

Vjerovala mu je.

Povjerila mu je svoju sigurnost i svoj život, a sada i svoju nevinost.

Nadao se da je donijela ispravnu odluku.

Kad je ponovo zaspala, podigao ju je kako bi maknuo donju plahtu, a zatim ju je položio na gornju. Zgužvao je umrljanu tkaninu i bacio je u kut, te isplanirao da će ustati prije nje i riješiti je se. Zatim joj se pridružio u krevetu i ona se sklupčala kraj njega. Tijelo joj je bilo toplo i meko. Povukao ju je na prsa i vjerojatno ponovo prečvrsto zagrlio.

Mislio je da više nikad neće doživjeti luksuz toga da spava kraj nje. Da joj dodiruje i miriše kosu *kad mu se prohtije...* Da osjeća njezino tijelo do svoga i njezin dah na svojim prsima. *Je li moguće da je bio toliko sretan?* Da ona sama od sebe prihvati sudbinu bez djece? Kratko se zapanjeno nasmijao. Ne bez djece - već je samo taj aspekt života trebalo odigrati drugačije nego što je očekivao.

Ona je bila njegova. I imao je namjeru nadvladati sve prepreke koje bi je u tome mogle sprečavati.

Kad se Hugh vrati, tražit će da ga savjetuje o tome koje oružje upotrijebiti ako želi ubiti sve do posljednjeg Rechazadosa. Court je već poslao poruku svojim ljudima koji su tu priču bili spremni privesti kraju i svakog je dana očekivao njihov odgovor.

Zatim će se morati pobrinuti za Annina brata kad stigne. Llorente sigurno nikada nije želio da mu sestru oženi čovjek poput njega, čak i prije nego što ga je zarobio i isporučio ga despotu. To se trebalo riješiti mirno. Court, istina, nije baš imao puno iskustva u diplomaciji. No bio je spreman dati sve od sebe za nju.

A onda je slijedio zadatak kojeg se grozio - morao je reći Annalíji istinu o njezinu bratu. Rekao je da nije napao Llorente, što je bila istina, no borili su se. Hoće li vjerovati da mu je to što ga je zarobio spasilo život?

Ruka joj je prošla niz njegovu, a kad je promrmljala njegovo ime, privukao ju je sebi i poljubio u čelo. Da, vjerovat će mu, i da, Court će ubiti svako tko joj pokuša nauditi i da, ako Llorente neće prihvatiti situaciju onda će, da, izgubiti sestru.

U tom mu se trenutku činilo da može pobijediti i kletvu. Sve ostalo bile su tek... komplikacije.

Ona je bila njegova.

DVADESET I DEVET

Annalía je prespavala cijelu noć, a kad se probudila shvatila je da je duž cijelih leđa naslonjena na Courta te da njegova velika ruka posesivno leži prebačena preko njezina struka. Boljelo ju je na najneobičnijim mjestima. Okrenula se prema njemu, udobno smjestila glavu na njegova prsa i ponovo zaspala.

Kad se ponovo probudila, bilo je podne i njega više nije bilo. Sjela je i pospano protrljala oči, a zatim se pogledala dolje i bacila pogled na plahtu. Nije bilo krvi. Nije li se on pobrinuo za to da je ne bude? Njezin Škot pokazao se vrlo obzirnim.

Naručila je kupku, a topla je voda, baš onako kako se nadala, umirila njezinu bol. No dok je ležala u vodi koja je isparavala, sjetila se nečega što još nije raspravila s MacCarrickom. Njegov odgovor bio bi jedino što bi ju moglo spriječiti da ne nastavi dalje.

Razgovarali su o djeci i oko toga se prilično lako dogovorili. Spomenuo je problem njezina bogatstva. Vjerojatno je i bilo dobro što ga nije želio jer Aleix nikada ne bi odobrio taj brak i oslobodio njezine fondove.

Postojala je samo jedna stvar koju nikad, nikad ne bi mogla tolerirati...

Tog je puta poseban trud uložila u svoju haljinu i kosu, a zatim se spustila pitajući se hoće li joj ga biti čudno vidjeti jutro nakon... Kad ga je ugledala u prizemlju, on ju je samo odmjerio i zatim skrenuo pogled.

Zaustila je i u tom djeliću sekunde preplavio ju je nagon za plačem.

Shvatila je da je samo provjeravao ima li koga u sobi tek kad je zgrabio prema njoj dugim koracima. Uhvatio ju je za glavu i pritisnuo uza zid ljubeći je u vrat. - Trebalo ti je predugo da se spustiš.

To je bilo puno bolje. - Zašto nisi ostao sa mnom?

-Zato jer sam se probudio želeći te više od onoga koliko sam te želio prije nego što smo legli. I čak da sam i mogao zamisliti da te nakon toga pustim iz kreveta, bojao sam se da bi ti bilo neugodno.

- I bilo mi je malo - rekla je i osjetila kako se rumeni. - Kad si... se pobrinuo za mene.

-Nisam znao što da učinim - rekao je i položio dlan na zid iznad nje. - Samo sam želio da se osjećaš bolje.

Ponovo je bila na rubu suza. Uzeo je pramen njezine kose i zamotao ga oko prsta. Je li punđa olabavila? Nije to primijetila.

Ponašao se kao da je vidi prvi put. Razumjela je to. Sada kad ju je tako okružio, uživala je u njegovoj veličini, obožavala je njegova široka ramena i duboka prsa.

Njegova bijela košulja blistala je u kontrastu s njegovim suncem opaljenim licem. Imao je odlučan izraz lica. U životu nije vidjela naočitijeg muškarca. I on je bio njezin.

Namrštila se. Je li uistinu bio njezin?

-Anna, meni je sve ovo novo baš kao i tebi.

-Nikada prije nisi uzeo djevojci nevinost?

- Kriste Isuse, ne, nisam to učinio.

-Uistinu?

Na neki je način i ona njemu bila prva. - Zašto si onda počeo sa mnom?

-Zato jer si me izazivala do mjere u kojoj više nisam mogao misliti - rekao i naslonio lice na njezin vrat. - Mirišeš tako prokleta dobro.

Zaklopila je oči. Njegove usne na njezinu vratu... Ne! Morala je znati. - Je li to nešto što bi želio učiniti opet? - upitala je trudeći zadržati neobavezan ton.

Povukao se i suosjećajno odmahnuo glavom. - Ne, čak i onda kad bi bilo moguće vratiti vrijeme.

- Mislila sam s drugom ženom.

Uozbiljio se. - Ne. Nikad.

Stisnuo je oči. - Žališ li zbog toga što smo učinili?

Osjetila je njegovu nervozu oko sebe. Ovo će joj biti teško izgovoriti, posebice stoga što joj je svoje želje jasno dao do znanja.

- Za tebe više neće biti muškaraca - prekinuo ju je grubim glasom strašeći je. - Ti si sada *moja* Anna - zarežao je i omotao njezinu kosu oko šake. - *Pogledaj me.*

Učinila je to, šokirana silinom i brzinom navale njegova bijesa. Što god da je vidio u njezinom pogledu učinilo je da mu bore oko očiju posvijetle. - Što bi to ti točno željela za sebe? - kiptio je.

Drhtavo je udahnula i rekla: - R-rekao si da želiš svoj harem, da ne želiš samo jednu ženu. Z-znam da to nije običaj i učili su me da to nikada ne očekujem, no ja... ja želim da i ti budeš *moj*.

Kako neugodno. Osjetila se zadržtom jer je ignorirala sve za što su joj govorili da je normalno i očekivano od prvog puta kad je čula za brak.

Rekli su joj da je žensko nerazumijevanje tih odnosa bilo to što je uništavalo brakove i činilo žene ogorčenima. No s druge strane, vidjela je što je učinio preljub njezine majke - zašto bi Annalía mislila da bi se s time mogla nositi bolje od svog oca?

Mogla je osjetiti kako u njemu kolaju emocije. - Što hoćeš reći?

Barem mu glas više nije bio ljutit.

Shvatila je da ništa od toga nije činila onako kako su je učili. Vodila je ljubav i odabrala krajnje neprimjerenog partnera. A ako bi se sada počela voditi za time, taj bi se obrazac poremetio, a njoj se sviđalo kamo ju je do sada doveo. Podigla je bradu. - Ne želim te dijeliti. Ako ću ja biti odana i vjerna, ž-želim to i za sebe.

Vilica mu se objesila. Znala je da je to nerazumno, no pomisao na njega s drugom ženom... Nije to mogla tolerirati i prije nego što ga je učinila svojim. - Izričito si me upozorio...

- Kada?

- One noći na obali.

Počeo je shvaćati.

- Rekao si zašto bi imao jednu, kad ih možeš imati mnogo, no pomisao na tebe s drugom ženom... - tu je zastala.

- Završi to što mi želiš reći.

Ponovo je skrenula pogled. Bio je pun suza. - Jednostavno to ne bih mogla podnijeti.

Prstima joj je uhvatio bradu i okrenuo je prema sebi. Imao je nov izraz lica, isto tako moćan, no kakav još nije vidjela. Snažno ju je poljubio.

No izbjegavao je odgovoriti na njezino pitanje. Istrgnula se i pogledala ga sa svom boli koju je u tom trenutku osjećala.

- Anna, sinoć sam te učinio svojom jer te želim više od svih ostalih - rekao je i pomilovao joj lice, a zatim čelo naslonio na njeno. - I uvijek će biti tako. Nisam se nadao da će ti toliko biti stalo do toga.

Kad bi tijekom sljedeća dva tjedna sjedila u knjižnici i čitala, namrgođeni MacCarrick bi joj ukočeno prišao i ispružio ruku.

Učinio bi to bez riječi jer nije bilo potrebe za njima. Pogled njegovih tamnih očiju rekao bi joj sve. Kad bi prihvatila njegovu ruku - a nikada to nije propustila učiniti i činila bi to dok god bi joj je nudio - uvijek bi tek sekundu prekasno pokušao prikriti iznenađenje. A kad bi je plegao na njihov krevet, osjetila bi muški ponos u njemu čak i kad bi joj srce počelo ubrzano lupati od iščekivanja.

Njezin je Škot bio brižan i obazriv. Slao bi joj njezinu najdražu hranu i pronalazio knjige - iako je isprva bila prestrašena kad joj je nabavio i nekoliko gotičkih romana koje je voljela.

Svake večeri, nakon ili između vođenja ljubavi, zajedno bi čitali knjigu. Ponekad bi mu čitala romane s glavom položenom u njegovo krilo, a on bi joj milovao kosu. Kad god bi prestrašeno grčevito stiskala knjigu dok bi glavna junakinja silazila u mračni podrum, on bi je strašio i škakljao.

Drugim bi joj večerima MacCarrick karikirano tvrdim naglaskom čitao pogrдне pjesme sve dok joj se oči ne bi zasuzile, a trbuh zabolio od smijeha. Naravno, morala je usvojiti nov rječnik kako bi ih u potpunosti mogla shvatiti.

Jednog je dana osjetio da je nešto tišti i priznala je da joj nedostaje jahanje. Zločesto joj se nasmiješio i naučio je novom značenju jahanja bez sedla. I to nije bilo sve čemu ju je naučio. Ako je mislila da ga njezini prsti mogu uzbuđivati, nije mogla ni zamisliti što će učiniti njezine usne kad ga je konačno uvjerila koliko ga silno želi ljubiti.

Kad se jednog jutra probudila u krevetu i počela rastezati, rekao joj je: - Pazi na ruku, curo.

- Kunem se da ti više brineš o njoj od mene - odgovorila mu je.

- Sviđa mi se kad se rastežeš. Ženo, obožavam te gledati kad to radiš, no moraš biti pažljiva dok ne zacijeli.

- Hoće li me ožiljak nagrditi u tvojim očima?

- To je nemoguće, Anna - rekao je i ugrizao je za vrat, a zatim se uozbiljio. - Svaki put kad ga pogledam, sjetit ću se koliko sam blizu bio da... - tu se nakašljao u ruku. - Koliko mu je malo nedostajalo. *Mo cridhe*, imamo sreće.

I *imali su sreće* jer su bili zajedno. Ipak, tijekom tog vremena, on ni jednom nije spomenuo brak, a ona se povodila za njim. Nisu razgovarali o budućnosti. Svakim danom bližio se trenutak dolaska njezina brata. Nadala se da MacCarrick čeka kako bi ga mogao zamoliti za njezinu ruku. No to je bila smiješna ideja.

Nikada neće moliti za nju. Muškarac nikada ne moli za ono što je već osvojio.

I tako su nastavljali živjeti bez ikakvog obećanja s njegove strane. Mislila je da će, jednom kad ga dobije, ipak smoći snage da mu kaže da se toliko zaljubila da joj se činilo kao da je pala s Marsa.

by Sanja

TRIDESET

Kad se Hugh vratio kući, zatekao je kako Court u blagovaonici miluje stražnji dio Annalijina vrata i nešto joj šapuće u uho. Jedva da je uspio procijediti 'poziv' da mu se ovaj nakon večere pridruži u blagovaonici. Court je želio poći s Annalijom kad se odlučila ići odmoriti, no ona mu je rekla da joj se spava i željela je da ode kod brata.

- Zašto Court? - upitao je Hugh dok je tonuo u kožnu fotelju u radnoj sobi. S kažiprstom i palcem uhvatio se za korijen nosa. Djelovao je iscrpljeno.

- Došao sam do točke na kojoj joj više nisam mogao odolijevati.

- Nisi je zbog toga razdjevičio. Zbog toga jer nisi mogao odoljeti. Ti si jedan od najdiscipliniranijih ljudi koje znam. Što znači da si svjesno donio tu odluku - rekao je i duboko izdahnuo. - Učinio si to kako bi je bio prisiljen oženiti. I još važnije od toga, kako bi žena poput nje bila prisiljena udati se za tebe.

Court je stisnuo oči. - Ne, i ona mene želi.

- Misliš li ti da će netko poput nje uživati živjeti u četiristo godina starom zdanju koje prokišjava i kroz koje stalno struji propuh? A da ne spominjem to kako je tvoja povoljno kupljena zemlja zapravo smjestila tvoju kuću usred ničega. Krojačica sigurno neće jahati preko tisuću jutara zemlje samo da bi došla do tvoje lijepe ženice.

- Ono gdje je živjela prije toga isto ne bismo mogli nazvati metropolom.

- Zna li ona uopće tko si ti? Budi realan, Court.

- Misliš prokleti sterilni plaćenik koji živi u kamenoj stračari?

Hugh je podigao obrve i jednostavno rekao: - Da.

Bilo je čudno kako je samo jedna riječ bila kao udarac na koji se nije pripremio. Court se nije trudio prikriti svoj gnjev dok je dugim koracima zagrabio prema vratima.

Nakon toga hodao je kroz kuću mršteći se na sve što je vidio. On nije živio tako. Sve što je ona vidjela bilo je pozlačeno. Anna je vidjela bogatstvo i sluge i tu joj je bilo ugodno, a ne bi joj bilo tako u njegovom domu u divljini sjeverne Škotske.

I što je ona to zapravo znala o njemu? Zamišljala ga je kao nježnog ljubavnika, no u posljednje je vrijeme sve više gubio kontrolu.

Ponekad ju je želio uzeti puno grublje nego što je to činio...

Ušao je u njezinu sobu i našao je kako spava na trbuhu. Odgurnula je plahtu i kosa joj se rasula preko jastuka baš onako kako je to onomad bilo u njezinoj sobi u

Andori. Tada je zurio u nju i zamišljao kako je hvata za bedra i međunožje i prisiljava je da klekne na koljena. Court se prisjetio toga kako ju je divlje želio i kako je mrzio činjenicu da takva fina dama ne bi željela imati posla s njim.

No ipak je željela. I to upravo sad.

Skinuo se i kleknuo između njezinih nogu i rukom prošao po njezinim bedrima do spavačice. Nešto je promrmljala, no ipak je nastavila spavati sve dok joj nije zadigao struk.

- *Raširi noge* - rekao je. Učinila je to bez oklijevanja. - Još. Učinila je i to. Vjerovala mu je.

Kliznuo je prstom u nju i zatvorio oči od užitka. Nabujala vlažnost uskoro će mu curiti niz ruku. Kad joj se disanje ubrzalo, gurnuo je i drugi prst. Zastenjala je, no nije želio prste gurnuti dublje - samo dovoljno duboko da poželi još. Ispustio je prigušen glas kad se pokušala uviti da bi ušao dublje u nju. Pomoću malih dodira uspio ju je dovesti na koljena.

- *Da* - rekao je promuklim glasom. - Na koljena. Na ruke.

Kad ju je doveo tamo gdje je htio, smotao joj je spavačicu preko glave i povukao je na prsa kako bi joj mogao otpetljati svilu s ramena. Bacio ju je u stranu i udahnuo opojan miris njezine kose dok mu je prelazila preko lica. - Ne mogu te se zasititi, *mo cridhe* - procijedio je dok ju je polako spuštao u prvotni položaj.

Bez njegovih dodira činilo se kao da joj je neugodno jer se počela spuštati u ležeći položaj. Zgrabio ju je za bokove prije nego što je to učinila. - Ne, želim te ovako.

- Kako? - šapnula je.

Umjesto odgovora, raširio joj je usne i palcem prešao preko dražice. Glava joj je pala naprijed, a leđa su joj se izvila prema dolje. - Ali... tako... se pare životinje - divlje je šapnula.

- *Da* - odgovorio je, a zatim posegnuo prema dolje, uhvatio je za dojku i uštinuo za bradavicu.

- Ne mogu... ne znam.

Ponovo ju je povukao na prsa, i zagladio joj kosu preko ramena kako bi joj mogao poljubiti vrat, a zatim je prstima prešao preko njezina trbuha sve do međunožja i gurnuo ih u nju. Zastenjala je i opustila se. Stisnuo ju je uz svoja prsa i čvrstom rukom obujmio je oko grudi. Drugom je rukom neprestano ulazio i izlazio iz nje dok je nije doveo na rub vrhunca. U tom ih je trenutku maknuo i posvetio se njezinim grudima, lagano joj štipajući bradavice.

Zajecala je. - Molim te, Court.

- Što želiš?

- Znaš što.

- Treba ti nešto da te ispuni?

Šokirano je otvorila usta, no kimnula je.

Svojom bolnom erekcijom prošao je unutarnjom stranom njezinih bedara. - Stavi

ga u sebe.

- *Molim?* - šapnula je.
- Stavi me u sebe. Odmah.
- Kako?
- Znaš kako.

Kad je zastala prstom je zaokružio oko njezine bradavice i jezikom prešao preko ušne školjke. Glava joj je pala unatrag na njegovo rame i dok joj je grickao vrat šapnuo je usnama prislonjenim na njezinu vlažnu kožu: - Uzmi ga u ruku.

Osjetio je kako joj se meki prsti, jedan po jedan, stišću oko njega. Zastenjao je od želje, silno je želio ući u nju. Želio je onu finu damu iz kreveta, onu za koju je mislio da je nikad neće imati, natjerati da ga toliko želi da ga sama uvede u svoje tijelo.

Primakla ga je svojem vlažnom međunožju i mislio je da će svršiti onog trenutka kad mu glavić uđe u nju. Stavio je ruke na prednju stranu njezinih bedara i raširio joj noge kako bi jače raširila koljena. Zatim su mu se obje ruke vratile na njezine grudi. Očajnički se borio protiv toga da se ne nabije u nju svom snagom.

Zatvorio je oči, a to je učinila i ona dok ga je gurala u svoju usku ženskost. Sviđalo mu se što je stenjala sa svakim centimetrom koji je polako klizio dublje. Zasiktao je, no ukočio se na pola puta, puštajući je da se navikne na njega.

Jer, imao ju je namjeru jahati grublje nego ikada do tada.

Zgrabila je njegova bedra. On je uhvatio njezine bokove i zario se duboko u nju. Zajecala je.

- Moram te uzeti grubo.
- Kako god želiš - izgovorila je između grozničavih uzdisaja. Riječi su se pretvorile u dugo stenjanje kad je ponovo zabio bokove u nju.
- Znaš što želim Anna. Hoćeš li mi to dati?

Zarila je nokte u stražnji dio njegovih bedara i čuo ju je kako je promrmljala: - Da.

Zubima joj je uhvatio ušnu školjku i prosiktao. - Onda se spusti na ruke.

Kimnula je, a kosa joj se prosula preko njegovih ruku. Postavio je dlan na donji dio njezinih leđa kako bi joj pomogao da se sagne, a zatim joj je razmaknuo koljena svojim. Uhvatio ju je za ramena i povukao na sebe.

Povukao je bokove, a zatim se još jednom zabio u nju, grublje nego što je mislio, no ona je zajecala: - *Ah, da!*

Ponovo se zario u nju i čuo se zvuk trljanja kože. - Izvij leđa prema dolje - zagrmio je. Učinila je to, a za nagradu je posegnuo prema dolje kako bi joj protrljao dražicu. Drugu je ruku stavio ispod njezinih grudi, tako da su joj se bradavice sa svakim udarom očešale o nju.

Kad je zastenjala, podigao je jedno koljeno kraj njezina boka i konačno ušao najdublje što je mogao. Ponovo je zajecala, no njezina nepresušna vlažnost bila je dopuštenje koje mu je trebalo. Stisnuo je njezine bujne obline, osjećao je kao da će poludjeti. Uzimao ju je sve grublje i grublje, uranjajući u nju u potpunosti sve dok

nije pala na laktove.

Na njegovu nevjericu i užitak, pokušala mu je ići u susret, požurujući vlastiti vrhunac. Osjetio je kako se ukočila i kako su joj ruke zgrabile jastuk. Zastenjao je i procijedio psovku od intenziteta kojim je njezino tijelo stiskalo njegovo sve dok nije pala na krevet.

Okrenuo ju je na leđa i zgrabio je za nogu koju je okrenuo kako bi moga ostati u njoj cijelo vrijeme. Još uvijek se zabijao u nju.

Uhvatio ju je za ruke i stavio ih joj iznad glave, gdje ih je držao jednom rukom dok je ulazio sve brže i brže. Drugom je rukom uhvatio njezinu dojku i prinio je ustima, a zatim zagrizao bradavicu. Opet je počela svršavati, a koljena su joj se raširila u znak predaje.

U trenutku kad je postao suviše nabrekli u njoj, počeo ju je slijediti. Nije joj ispuštao ruke ni grudi dok se prosipao u nju. Činilo mu se da nikada neće prestati svršavati i bio je prisiljen zaurlati i nastaviti se nabijati u nju sve dok se nije srušio.

MacCarrickova glava ležala je na njezinim prsima, a ruke su mu bile čvrsto omotane oko nje. Još uvijek je ležao u istom položaju u kojem je zaspao dok mu je gladila kosu.

Vjerovala je da joj je te večeri nešto želio reći svojim ponašanjem. Osjećala je da je poruka mogla značiti dvije stvari. Ili je želio da zna da može biti slobodan s njom, da vjeruje da ona može razumjeti njegove skrivene potrebe i da ih prihvaća.

Ili je ta večer bila njegovo upozorenje.

Ako je bilo prvo, mogla je to prihvatiti. Željela je njegove grube načine, uživala je u tome da se osjeća ženom samo zbog toga jer je on bio takav muškarac. Prisjetila se toga kako ju je grizao i zadrhtala. Nije željela da se zbog nje ustručava ili da bilo što skriva od nje.

A ako su njegovi potezi bili upozorenje, nije mu uspjelo. Zato što je očajnički željela sva na što ju je upozoravao.

Možda se u tome svemu skrivala poruka koja će otkriti zašto je još nije zaprosio? Jesu li gaelske fraze koje joj je često šaptao kad su vodili ljubav bile neka vrsta obećanja? Jednom ga je pitala što znače, a on joj je samo odgovorio: - Doznat ćeš uskoro. Željela je zahtijevati odgovor, nametnuti tu temu, no dani provedeni s njim bili su joj toliko dragocjeni da ih nije željela ugrožavati.

Uzdahnula je. Te su je misli morale jer je svakim danom bila sve bliže svojoj propasti. Uskoro će joj se ponuditi izbor i ako je on ne učini svojom ženom, ako je nema namjeru učiniti svojom ženom, dokazat će svima da je baš poput svoje majke. Da je kastiljska krv u njezinim venama bila prevruća. Jer izabrala bi svoju propast samo da može ostati sa svojim škotskim ljubavnikom.

Promijenila je položaj, i promeškolljila se u njegovu krilu. Glava mu je sada bila iznad njezine. Znala je da spava, no njegova je ruka automatski uhvatila njezinu dojku. Bila je tako tamna i puna ožiljaka, u potpunom kontrastu s njezinom bijelom

puti. Kakav primitivni znak posjedovanja. Bradavica joj se ukrutila pod njegovim vrućim stiskom.

Ono što on nije znao bilo je koliko i sama želi posjedovati njega.

by Sanja

TRIDESET I JEDAN

Court je privukao Annu bliže. Njezina su leđa bila na njegovim prsima, a stražnjica u krilu. Zarinuo je lice u njezinu kosu i udahnuo, prisjetivši se protekle noći. Ponovo je počeo rasti.

A onda su ga napale sumnje.

Uzeo je mladu ženu, nevinu i podložnu utjecajima prije nego što ga je upoznala, a onda ju je nagnuo, raširio i grubo se zabijao u nju. I znao je da će to opet učiniti...

- Želiš me pitati jesi li me povrijedio - progovorila je lijeno čitajući mu misli. Taman joj je želio odgovoriti kad je uhvatila njegovu erekciju. - Želiš me pitati je li mi bilo neugodno - rekla je milujući ga. - Nisi me povrijedio - nastavila je, uvodeći ga u sebe. Zavrtjela je bokovima kako bi se bolje namjestila, a zatim je polako kliznula na njega.

Ona je to činila? Nakon jučerašnje večeri? Iako je bio siguran da sanja, krenuo joj je u susret i ušao duboko u nju.

Udahnula je, a zatim zadovoljno uzdahnula. - Vidiš? Nije lošije zbog toga što si uložio trud.

- Uopće ti nije bilo neugodno?

- Možda isprva, ali zasigurno ne prema kraju.

- Onda možda nisam dovoljno zločest za tebe? - pitao je dok joj je grickao uho. Nasmijala se. Osjetio je to. - Ja sam samo starac bez asova u rukavu?

Te ju je sekunde zgrabio, pribivši je uz sebe, a onda se okrenuo na leđa. - Courtland? - povikala je kad je legla na njega.

Raširio joj je koljena, i zaglavio joj noge van njih, a zatim su mu se ruke bacile na istraživanje njezinih grudiju i trbuha. Zastenjala je kad je zabio pete u madrac tako da može ući dublje u nju. Prsti su mu se okretno igrali po njezinoj koži. Uzimao ju je u tom položaju sve dok nije izvila leđa i odigla se s njegova tijela, skoro se zabivši u dasku. Kad se počela topiti na njemu, on se vruće prolio u nju.

Nakon toga okrenuo ju je na trbuh i nevoljko se izvukao iz topline njezina tijela. Zagladio joj je kosu u stranu i palcima joj milovao vitka ramena sve dok nije zaspala, a tad joj je šapnuo: *-Anna, moje je srce puno.*

Ustao je i navukao hlače te se vratio u svoju sobu. Okrenuo se kako bi još jednom bacio pogled na nju, a ona se okrenula na leđa počastivši ga još jednim prizorom svojih slatkih grudi. Zastenjaio je. Znao je da neće uspjeti dočekati

poslijepodne, a da je opet ne uzme. Donijet će joj doručak i vidjeti može li je staviti na kušnju. Nacerio se. Uvijek je bila na kušnji, baš kao i on.

U svojoj se sobi okupao i odjenuo i shvatio je da zviždi. Nije baš bio neki zviždač. Slegnuo je ramenima i sjurio se niz stube, no na pola puta do prizemlja lice mu se izdužilo.

Ethan je stigao kući.

Njegov je brat uvijek izgledao bijesno, no ovog puta taj je bijes bio vrlo uočljiv. Njegov ožiljak bio je blijed. *Prokletstvo*. Uputio je Courtu samo jedan pogled i zaputio se prema radnoj sobi. Court je opsovao ispod glasa i krenuo za njim.

- Čuo sam nešto o tvojoj situaciji - otpočeo je čim je Court zatvorio vrata za sobom. - Koliko dugo namjeravaš ovako ostati?

- Uskoro joj stiže brat - počeo je Court vrdati.

- A onda ćeš je pustiti s njim, iako si spavao s njom?

- Hugh ti je to rekao?

- On nije rekao ništa. Naša majka nije jedina koja prima izvještaje iz ove kuće. Čuo sam, i tvoj izraz lica mi je rekao.

Naravno da je Ethan znao. Ethan je znao sve.

- Tvoja Kastiljka se kod slugu raspitivala o značenjima određenih gaelskih fraza - rekao je i presjekao Courta pogledom. - Rekli su mi da joj je izgovor nevjerovatan. Dakle nije ih mogla čuti samo u prolazu, a zatim ih tako dobro reproducirati.

Zapravo je mogla. Mogla je imitirati Ethana samo nekoliko sekunda nakon što bi ga upoznala.

- Vezao si je za sebe?

- Da.

Te su riječi, činilo se tad, iz njega tekle same od sebe. Nije ih mogao zaustaviti. I da, izrekao ih je više odjedanput.

- Bila je nevina i iz dobre obitelji?

- Da - rekao je i uspravio ramena. Odbijao se sramiti toga što je učinio.

Ethanovo lice preplavio je izraz nevjerice. - I stvarno misliš da ćeš oženiti curu?

- Oženit ću je.

- Reci mi brate, mrziš li je?

Court je stisnuo oči.

Iz kožne torbe koja je stajala na stolu, Ethan je izvukao težak svezak i bacio ga na stol.

Leabhar nan Sùil-radharc, Knjiga sudbina.

Court je ustuknuo, ne spuštajući pogled s nje. I posljednji mišić u njegovu tijelu stisnuo se od napetosti. Korice su joj se presijavale poput ribljih ljuski i ta prokleta stvar nije imala ni najmanjeg oštećenja bez obzira na to koliko su je puta njihovi preci pokušavali uništiti. Courtov želudac se stegnuo, a potom počeo kruliti. Jedino što je moglo umrljati knjigu bila je krv.

Svezak nije bio debeo koliko je mogao biti - bilo je mjesta za još papira. No znali

su da završava tamo gdje završava zbog toga što njihova loza više neće imati potomaka čija se sudbina mogla proroci.

- Mora da je mrziš. Doveo si je u situaciju u kojoj se mora udati za tebe ili biti upropaštena. Naravno, bolje bi joj bilo da odabere propast. Mnogo bolje od smrti ili mučenja u najgorem slučaju ili u najboljem - udaja za financijski nestabilnog plaćenika koji joj ne može podariti djecu.

- *Zašto si to donio ovamo?* - upitao je i stao se divlje osvrnati. Nije mogao vjerovati da je Anna u istoj kući s tom prokletom stvari.

- Mislio sam da ti treba osvježiti pamćenje.

Court se nije trudio skriti bijes. Mogao bi ubiti Ethana zbog toga. - Kao da bih to ikada zaboravio.

- Ali jesi. I očito si još zaboravio što se događa sa ženama koje se zaruče za nas. Za mene na primjer.

- Nije to isto, Ethan. Osjećam da je ovo drugačije...

- Naravno da osjećaš - otpuhnuo je i uputio bratu sažaljiv pogled kakav je rijetko viđao. - Toliko to silno želiš da si uvjerio samog sebe da je to drugačije, no sve što činiš nanosi joj zlo.

Court je zatresao glavom i očajno gledao kako Ethan okreće zadnju stranicu. Njihovu stranicu.

- Bravo, Court. Zašto čekati 'smrt i mučenje kad mu možeš požuriti u susret? Karijera u kojoj ubijaš za novac, zavodiš djevice... Do moje ćeš me dobi već uvelike nadrastiti u zlodjelima.

To ga je potreslo. Ethan nije bio dobar čovjek. Grozne stvari koje je radio Court uvijek bi se činile beznačajnima u usporedbi s njegovim nedjelima.

- Čudno - zamislio se Ethan. - Ne osjećam se puno drugačije od onda kad sam još bio najgori MacCarrick.

Court je odlučio ignorirati njegovu zajedljivu duhovitost. - A što ako joj brat nikada ne dođe? Budući da imaš odgovor na sva pitanja, odgovori mi na to.

- Znaš da joj Hugh i ja možemo naći mjesto na kojem će biti sigurna.

- Ja je mogu i sam čuvati. Otići ću i ubiti sve do posljednjeg Rechazadosa kako bih je zaštitio.

- Ipak ćeš je morati pustiti. Ako to ne učiniš, samo ćeš dokazati da ti nije dovoljno stalo do nje. Pogledaj samo Hughu - on odbija biti pokraj Jane, ali ti svoju kaniš oženiti - rekao je Hugh i treskom zatvorio knjigu.

S posljednjim bijesnim pogledom na knjigu, Court je izletio iz sobe, susrevši se s Hughom na izlasku. - Čuvaj Annu. Nemoj ni njega ni tu prokletu knjigu pustiti blizu nje.

Vani na cesti nije ni primijetio kako mu se ljudi sklanjaju s puta.

- Vani je, u potrazi za urokom. To je bio zastrašujući Hughov odgovor kad ga je Anna upitala gdje je Court. Kad ga je to pitala prije dva sata Nije joj se sviđalo kad bi izašao.

Mogla je zamisliti previše scenarija u kojima bi ga brojčano nadmoćniji ubojice dočekali u zasjedi.

Koračala je predvorjem i nije marila zbog začuđenih pogleda slugu. Ionako bi je tako gledali budući da su svi znali da spava s MacCarrickom svaki dan, ponekad i satima.

Napokon je ušao u kuću s kiše koja je padala vani i zatresao mokrom kosom poput vuka. Mora da je čitavo vrijeme bio hodao.

- Gdje si bio? Zabrinula sam se.

U očima mu je mogla vidjeti sumornost koje prije nije bilo tamo. - Što se dogodilo? - upitao je.

- Ništa. Samo si mi nedostajao i nisi se došao pozdraviti.

Položio joj je ruke na ramena i odsutno protrljao vrat palčevima. Znala je da je to bila nesvjesna gesta. - Danas su me na nešto podsjetili - rekao je oklijevajući. Činilo se kao da je iznenađen time što je dodiruje jer je izgledao iznenađeno i spustio je ruke.

- Na što? - upitala je sada već prestrašeno.

- Shvatio sam nešto o nama, o načinu na koji... o tome kako se osjećam, i nikada te ne želim povrijediti. Vratit ću se da... - i tu je umuknuo i na očigled se ukočio, okrenuo se prema vratima. Tijelo mu se ukrutilo i zaštitnički je zaklonilo. Ruka mu je poletjela iza kaputa i zastala na pištolju za koji nije znala da je ondje.

Kad su se ulazna vrata otvorila, MacCarrickje opustio ruku na pištolju.

- Aleix? Bio je dobro! Došao je! Potrčala mu je u zagrljaj.

- Jesi li dobro - upitao je Aleix grabeći je za ramena kako bi je proučio. - Nisi ozlijeđena.

- Da jesam. Jako sam dobro - uvjeravala ga je. Nakon što se uvjerio u njezino opće stanje, skrenuo je pogled prema MacCarricku. Izgledao je kao da bi ga najradije ubio. - A sad Aleix, dopusti mi da ti objasnim... - Annalíjin pogled privukla je ženska figura. Okrenula se prema vratima i zinula. - *Olivia?*

U tom je trenutku Aleix skočio na MacCarricka koji ga je dočekao. Bili su kao divlje životinje i rušili su sve oko sebe bespoštedno udarajući jedan drugog šakama dok nisu pali među vaze. O, Bože, nije željela da i jedan od njih dvojice bude ozlijeđen.

- Ti prljavi Škote - urlao je njezin brat. - Zarobio si me i odveo u Pascalov zatvor, a onda si mi oteo sestru? Umrijet ćeš!

Samo malo, Court je zarobio Aleixa?... Rekao je da nije. Rekao je da ga nikada nije napao. - Oh! - krikнула je i rukom pokrila usta. Nikada nije rekao da se nije *borio* protiv njega.

- Dosta!

Svi su se zaledili. Annalía je polako pogledala iza svog ramena da bi ugledala muškarca - stariju verziju Courta s jednom razlikom, a to je bio gadan ožiljak preko lica. To je morao biti Ethan. I, ako je to uopće bilo moguće, djelovao je opasnije i od Hugh-a i od Courta.

Dugim koracima zagrabio je prema njima. Annalía je začula kako je Olivia sebi u bradu na španjolskom rekla: - Zastrašivanje, šokiranje i užasavanje.

- Court, ne znam s kim se to boriš i zašto - rekao je Ethan i dodao: - Ali radi to van kuće.

Court mu je kimnuo i nacerio se, a zatim pogledao u Aleixa koji se već bio okrenuo prema vratima.

Kad su se zvuci tuče nastavili, Annalía i Olivia potrčale su za njima.

- Stanite. Istog trena - dubokim i prijetećim glasom zapovjedio im je Ethan.

Annalía je stala, a primijetila je da je i Olivia učinila isto. Obje su se okrenule.

- Ali ne možemo dopustiti da se ovo nastavi - rekla je Olivia.

- Ubit će jedan drugoga! - povikala je Annalía.

- Ne, neće - rekao je Ethan, i ona se osjetila primoranom da mu vjeruje. Tek se djelomice opustila kad je dodao: - Court će ga razbiti, u to nema sumnje.

Obje su zinule, a Annalía se uhvatila za čelo. Olivia je pogledom istražila sobu, nesumnjivo u potrazi za nekim oružjem. Bila je prava vještica.

- Znači li to da nitko ne navija za mog brata?

Annalía se mogla zakleti da se to Ethanu svidjelo, no to se nije baš dalo iščitati s kamenog izraza njegova lica. Možda mu tek koža oko očiju nije bila toliko zategnuta, a čeljust nije bila previše stisnuta.

- Ne! - povikale su obje u isti glas, a zatim se odmjerile.

- Ne mogu dočekati da mi netko to objasni. Da odvojim Courta od vašeg ljubljenog...? - zastao je očekujući da odgovore.

- Aleixa! Njegovo ime je Aleix i on je moj brat. I, da, trebali biste ga odvojiti.

- On je moj zaručnik, i da trebali biste. Ali ne zato što mu je to potrebno - dodala je Olivia.

- Da, uistinu, nije mu potrebno - otpuhnula je Annalía. Samo djelić sekunde kasnije dodala je: - *Zaručnik?*

Dok se suzdržavala da vještici ne iskopa oči, najstariji MacCarrick lijeno je odšetao van.

Nekoliko minuta kasnije oba su muškarca mokra od kiše ušla za njim natrag u kuću. Aleixov nos i usna su krvarili, a oba oka i obraz bili su mu otečeni. MacCarrick nije imao nikakvih vidljivih ozljeda, no opet, on je bio profesionalna ubojica...

- Ulazi u kočiju Annalía - naredio je Aleix. - Vodim te odavde - odlučno joj je rekao, a zatim se obratio MacCarricku. - Kad je odvedem na sigurno, vratit ću se da ovo dovršimo. Pozdravi se sa životom.

Kad se nije pomaknula, Aleix ju je uzeo za ruku. Izvukla ju je i krenula prema MacCarricku. - Molim te reci mi da nisi zarobio mog brata i odveo ga u Pascalov zatvor.

Njegov pogled je uhvatio njezin. - Ne mogu ti to reći.

- Zašto mi to nikad nisi spomenuo? Rekao si da ih niste napali. I ja sam ti vjerovala.

Nakon duže pauze procijedio je: - Oni su napali nas - svaka riječ bila je kao na silu izvučena iz njega.

- To nije važno - začuli su Aleixa iza sebe. - Zarobili ste nas. Spriječili ste nas da ubijemo Pascala.

- Zarobili smo vas, to je istina. No nismo vas ubili - procijedio je MacCarrick. - Dovedi ste seljake i farmere. Bio bi to pokolj.

Ta ju je njegova rečenica iznenadila jer je znala da nema običaj opravdavati svoje poteze.

- Već smo bili okružili Pascala.

- Okružili ste Rechazadose koji su štitili Pascala. To što smo vas zarobili spasilo vam je živote. Pitaj Pascalovu kćer.

- To je istina - nevoljko se složila Olivia.

Aleix mu je uputio pogled pun gađenja. - Radije bih to riskirao nego dopustio da moji ljudi pate - rekao je, a potom Annalíji ponovo ponudio ruku. - Pođi sa mnom prije nego što odluči tražiti otkupninu.

Čekala je da ga MacCarrick prekine. Da mu se usprotivi. Nije to učinio već je stajao i promatrao je. Srce joj je tako divljački lupalo da se pitala mogu li ga i ostali čuti.

- Odmah, Annalía - rekao joj je Aleix na katalonskom. - Ostavi stvari i pođi sa mnom.

MacCarrick se zakleo da će je predati bratu. Njegov je zadatak bio izvršen. I iako je vjerovala da su se obvezali jedno drugome, nikada je nije zaprosio niti su govorili o zajedničkoj budućnosti. - *Ti si moja*, rekao joj je onomad kao da se zakleo.

Očito je iskrivio istinu kao i onda kad joj je govorio o borbi s njezinim bratom. *Ti si moja. Na određeno vrijeme.*

Prišla mu je uspravnih ramena. - Rekao si mi da ćeš me sigurno dovesti mom bratu.

- To sam i učinio.

- Nemaš ništa drugo za reći? - upitala je, a kad je šutke ostao stajati, ispružila mu je ruku. - Onda ti zahvaljujem. *Nemoj zaplakati, nemoj zaplakati!* - Cijenim tvoju... pomoć.

Nije prihvatio ruku. Nije je uzeo i povukao je na svoja čvrsta prsa kao da svima želi reći da idu dovraga. Srce ju je zaboljelo kao da ju je netko probo. Njegova su braća hladno stajala kraj njega bez riječi. Bili su vični okrutnosti i podržavali su takvu osobinu u Courtlandu. Nije imala izgleda s njime. Muškarac jednostavno nije mogao mijenjati ćud.

Brinula je o odluci koju je morala donijeti, no tada je shvatila da to nikada nije bio *njezin* izbor. On će je pustiti, a ona je bila na rubu plača.

- U redu - promrmljala je dok se okretala prema bratu. - Spremna sam.

TRIDESET I DVA

Anna odlazi od mene. Court nije mogao misliti niti racionalizirati dalje od toga.

Povrijedio ju je, a zatim je to trebao popraviti najbolje kako je znao. Morao ju je otjerati da je ne bi ponovo povrijedio. Idući put možda ne bi uspio riješiti problem. *Smrt i mučenje...* Sjajne korice izazivale su ga da im se usprotivi.

Bacila je pogled preko ramena, nije se činio molećivim, već kao da ga želi zapamtiti. Zatim se okrenula. Ukočio se i stisnuo šake, jedva se suzdržavao da ne posluša unutarjni glas koji mu je naređivao: - *Zaustavi Annu.*

Hugh, koji je stajao iza njega, morao je to primijetiti jer mu je tiho rekao: – Moraš to učiniti zbog nje. Pusti je da ide sa svojom obitelji.

Njezin brat pratio ju je iz kuće. Već ju je štiti. Dovraga, to je bila Courtova zadaća! To je bilo njegovo *pravo*.

Ona je bila *njegova*.

Ethan mu je položio ruku na rame. No kad je on bio u pitanju, to je bila prijeteca gesta, a ne utješna. I obojica su to znala.

Okrenuo se prema njima dvojici. Hugh se namršti, zbunjen Courtovim izrazom lica. Ethan gaje samo jednom pogledao i, ako je to uopće bilo moguće, još se više namršti. Court je bio bijesan, izluđen, a znao je da tako i izgleda. - Tek onda kad se uvjerim da je sigurna - teško je izgovorio te riječi.

- Takva žena ne može pripadati muškarcu poput tebe. Čak i da nismo prokleti.

- Ubijaš je Court - rekao je Hugh. - Upravo onako kako smo ubili Leith.

- Čekajte.

Zaustavila se takvom brzinom da su joj suknje poletjele prema naprijed.

U tom je trenutku čula kako je Hugh u bradu procijedio - Kriste Isuse. Ethan je zastrašujuće opsovao, a zatim upozoravajućim tonom rekao: - *Courtland...*

Aleix se okrenuo prema njoj, a izudarano mu je lice poprimilo negodujući izraz.

- Kako ju namjeravaš zaštititi? - upitao je Court Aleixa.

Annalía se okrenula i nakrivila glavu prema njemu. Nikada nije vidjela takav odlučan izraz lica, takav luđački pogled u očima.

- Znam štiti ono što je moje.

MacCarrick je kimnuo u smjeru ulaznih vrata, pokazujući na poluotvorenu kočiju koja ih je čekala na kiši. - Nemate čak ni pratioca na konju. A kladio bih se da

nemate niti oružje.

- Siliš me da ti dokažem da imam.

- Ona je meta Rechazadosa.

- Znam - rekao je Aleix tiho s boli u glasu.

- I mi smo - umiješala se Olivia, a Aleix joj je uputio oštar upozoravajući pogled, koji ju je isprva zabavio, a onda se okrenula prema jednoj od skupocjenih vaza. Annalía je sumnjala da će se ista nesumnjivo vrlo brzo naći u njihovoj kočiji.

- Već su tri puta napali.

- *Molim?* - Aleix je posegnuo za njezinom rukom, no MacCarrick ga je naglo uhvatio za zapešće.

- Ne diraj joj ruku - upozorio je. Već je gotovo bila zacijelila, no zaboljela bi je ako bi je zgrabio za nju.

- Što joj se dogodilo? - zahtijevao je Aleix i pogledom sijevnuo prema MacCarrickovom stisku.

- Upucali su je - odgovorio je MacCarrick i pustio mu ruku.

- I opet će to učiniti.

- *Dopustio si da je upucaju?* - Aleixov je ton zvučao opasnije nego što ga je Annalía ikada čula. A MacCarrick? Uopće nije mogla razabrati što osjeća, no mogla je naslutiti bijes u njemu. Bio je oštar i spreman za eskalaciju. Morala je umiriti tu situaciju.

- Aleix, pobjegla sam MacCarricku i trčala prema njima. Poput kakvog imbecila zazivala sam njihovu pomoć.

Aleix nije skidao pogleda s MacCarricka. - Pustio si je da ide?

Stala je između njih na prste kako bi mu pokušala ući u vidno polje. - Laktom sam ga udarila u vrat. Bez obzira na to trčao je za mnom da bi nas zaklonio iza stijene. A to je bio tek prvi put da mi je spasio život.

Je li se to Aleix barem malo opustio? - Dva Rechazadosa napala su nas kad smo jahali na sjever. On je ubio jednoga...

- Jednoga? - upitala je Olivia i stala proučavati Annaliju s novootkrivenim zanimanjem.

- A ja drugoga. Imala sam kamen skriven u suknji kojim sam željela udariti MacCarricka - odgovorila je Annalía.

Aleix se činio zaprepaštenim, kao da je ne prepoznaje. - Već sam ga jednom prije toga sredila s njim.

MacCarrick je braći uputio mračan pogleda kao da očekuje njihovu osudu. - Rekla mi je da je ozlijedila noge. Kad sam se sagnuo da ih pogledam, zamahnulaje haljinom... Hugh je podigao obrve i MacCarrick je procijedio: - *Vješta je.*

Aleix ju je zgrabio za lakat. - Kasnije ćeš mi pričati o tome.

- Nećeš je odvesti odavde - procijedio je MacCarrick.

- Ti misliš da mi možeš naređivati? Prokleti arogantni Škote... Ponovo su počeli.

Annalía se zarumenila od nelagode pitajući se kako će Hugh i Ethan MacCarrick

reagirati na to. Annalía je počela shvaćati da Ethan ima samo jedan izraz lica - zloban, i to ispod površine. Hugh je slegnuo ramenima: - Zvali su me i gorim imenima.

Court je navalio na Aleixa i bacio ga na stol koji je puknuo pod njihovom težinom. Aleix se izvukao iz daski kako bi napao MacCarricka i odgurao ga u susjednu sobu. - Hoćete li mi pomoći? - upitala je Hugh. Ethan je jednostavno bio suviše opasan.

Hugh je opsovao, a onda dugim koracima zagrabio prema njihovim laktima koji su letjeli posvuda. - Ponašaj se glupo Court. A puno toga je na kocki.

Kad su ih zapuhane razdvojili, Ethan im se obratio s gađenjem. - Imate zajedničkog neprijatelja. Uništite prijetnju, a zatim se poubijajte ako vas je volja - rekao je i nestao.

- U pravu su - napokon je prozborio MacCarrick. - Ti me želiš ubiti, što sam možda i zaslužio, i ja ću uživati u tome da te prebijem svaki put kad pokušaš, no do onda imamo druge zadatke. I neću ti dozvoliti da me sprečavaš u njihovu izvršavanju.

Aleix je rukavom obrisao krvavu usnu boreći se za dah. Kratko je kimnuo MacCarricku.

Kad se uvjerila da će se prestati tući pojurila je prema ulaznim vratima kako bi ih zatvorila jer je kiša počela padati u kuću. Jedva da je mogla vjerovati svojim očima kad je ugledala svoju kobilu vezanu za kočiju. - Iambe! - povikala je, bila je zadivljena time što se Aleix sjetio toga da je uzme od Pascala.

- Anna, makni se s tih prokletih vrata! - prasnuo je Aleix, a ona ga je poslušala: - Znaš li ti uopće tko je ona?

Olivia ju je obavijestila: - Moj se konj više ne zove Iambe. Annalía se okrenula prema njoj, spremna na nasilje, kad je na vratu osjetila ruku, a na potiljku hladnu cijev.

Opet su stigli.

Uhvatila je Courtov pogled i vidjela kako iz njega sukljaju bijes i gnjev, no ovog je puta znala da joj je sreća okrenula leđa.

Uistinu je žalila zbog toga što mu nije rekla da ga voli.

TRIDESET I TRI

*O*na misli da će umrijeti. Oči su joj se susrele s Courtovima, izraz njezina lica mu je to govorio. Ruke su mu polako krenule unatrag prema pištolju, no Rechazado je samo gurnuo cijev grublje uz njezinu glavu. Taj je potez Courtu oteo dah.

Ispružio je ruke pred njim. - Uzmi radije mene - procijedio je.

- Mene za nju - rekao je Llorente.

Muškarac je spustio cijev niz njezin obraz. - Po vas ćemo se vratiti kasnije.

Misli, dovraga, misli!

Gdje je, dobijesa, bio Ethan, gdje je bio Hugh? S mjesta na kojem je stajao ubojica nije mogao vidjeti Hughu u susjednoj sobi. Hugh ga je mogao skinuti - bio je treniran za brze likvidacije... Hugh — zarežao je na gaelskom. — Ubij ga. Krista ti, učini to. Molim te...

Osjetio je kako mu se brat bešumno povlači.

Onaj koji je držao Annu otvorio je vrata još jednome koji je uperio pištolj u Oliviju i pokazao joj da ga slijedi. Kad je konačno krenula prema njemu, preko ramena je dobacila: - Bez obzira na sve, vrijedilo je Llorente.

Oba su se Rechazadosa povlačila niz stube. Anna je posrtala u naručju jednoga, no ni zaslijepljena od kiše nije skidala pogleda s Courta. Kao da će joj to uliti hrabrost.

- Nemoj mu se odupirati Anna - nije znao je li mogla razumjeti njegove isprekidane riječi.

Bijes ga je gušio i sve što je vidio pretvarao je u mrak.

- K vragu Anna - povikao je. - Samo ostani živa. Samo se drži...

Začuo se pucanj s drugog kata. Muškarčeva glava bila je prostrijeljena sa strane. Čvrsto je stisnuo Annu u svom posljednjem umirućem stisku.

Drugi je zgrabio njegov pištolj i uperio ga u Hughu, no dotad su već i on i Court zapucali. Pao je na koljena, a zatim i na ostatak onoga što mu je nekad bilo lice.

Court je znao da ono što je vidio neće zaboraviti dok je živ. Anna se ispod tijela izvlačila prazna pogleda i otvorenih usana. Bijesna psovka izletjela mu je iz usta dok je trčao prema njoj, no nije ju stigao podići prije nego što su joj ruke skliznule u lokvu krvi, prosutih mozgova i hladne kiše koja je tekla niz ulicu. Tiho je jecala...

Pao je kraj nje i bacio pištolj kako bi je uzeo u naručje. Stisnuo ju je k sebi, a prsti su mu istraživali njezine sljepoočnice. Jedva je mogao vjerovati da je preživjela. -

Anna? - zazvao ju je u nevjerici. Obujmio joj je glavu i privukao je na prsa.

Slabašno je kimala glavom.

Nije imao pojam o tome koliko su dugo tako stajali, no Hugh je izašao iz svog zaklona, i on i Ethan su bili vani pretražujući pogledom ima li još neprijatelja.

Llorente mu je pokušao istrgnuti Annu iz naručja. Court je naslijepo zamahnuo šakom i teško je spojio s njegovim licem. Nešto se pri udarcu slomilo.

Hugh je položio ruku na Courtovo rame. No on se nije mogao pomaknuti.

- Ne želiš valjda da ovo preživi, a onda umre od prehlade - rekao mu je.

Te su riječi imale savršenog smisla.

- Ulazi, Court - naredio mu je Ethan.

Tek kad je zadrhtala uspio je svom tijelu narediti da ustane. Suviše ju je čvrsto povukao prema sebi i ustao.

Kad su konačno ušli i kad je ugledao kako je cijela prekrivena krvlju, stvari su se razjasnile. - Ethan?

- Sređeni su Court. Nemoj razmišljati o tome.

Court je pogledao u Hughu.

- Osveta? - upitao je Hugh.

- Tisuću puta gora.

- Jahat ću s tobom.

Court je odmahnuo glavom. - Već ti dugujem i više od života.

- Krećemo u zoru - rekao je Hugh ignorirajući ovo posljednje. Začuo se Erskineov visoki uspaničeni glas. Javljao je da je kupka spremna.

Court je kroz maglu čuo Llorente. On nije njezin suprug. Mora je pustiti. Ne može se on brinuti za nju.

Okrenuo se prema njemu i osjetio kako mu pokazuje zube, a zatim čuo kako mu druga žena govori: - Ne budi glup Llorente! Neće je on ozlijediti..

Court je krenuo prema stubama kad je Anna konačno progovorila. - Bit ću dobro. Obično sam jača kad su ovakve stvari u pitanju - glas joj je bio slab, a riječi su zvučale šuplje.

Kad su ovakve stvari u pitanju. Ako umre bit će neviđenih smrti i mučenja.

- Zašto se svi tako čudno ponašaju? - upitala je Anna.

- Svi se tako čudno ponašaju jer su ti zjenice veličine čajnih tanjurića, prekrivena si krvlju, a sljepoočnica ti je uprljana uljem pištolja. Isto tako, pala si u duboko stanje šoka - odgovorila joj je Olivia.

- Oh - odgovorila je slabašnim glasom. - Courtland, spusti me ili će mi postati neugodno. Nikada prije nisi ovako reagirao.

Prije.

Llorente je nešto povikao iz prizemlja, a Hugh ga je očito obuzdavao. *Čudovište, zvijeri, ubojice, ti si kriv.* Posljednja stvar koju je Court čuo bile su Hughove riječi. - Sretan si što ti Court nije slomio vrat. I bio je. Jer je nagon za time uistinu bio prisutan.

U njezinoj ju je sobi posjeo na krevet i počeo je svlačiti. Premda je to učinio tisuću puta jedva da je uspio otkopčati prvi gumb. Zato je strgnuo haljinu s nje. Bio je iznenađen time kojom se brzinom parala tkanina sve dok ju nije skinuo do gola. Podigao ju je u naručje i odnio u kadu, a zatim kleknuo kraj nje.

Polijevajući je toplom vodom, upitao ju je: - Anna, jesi li dobro? Nije mogao prepoznati vlastiti glas.

- Naravno - odgovorila je, no prazno je zurila preda se. Oči joj se nisu mogle priviknuti na svjetlo. Bilo je previše svjetlosti u toj sobi. Kad se uvjerio da može sama sjediti, požurio je prema svjetiljci i ugasio je, a zatim dugim koracima zagrabio prema njoj.

Namoćio je ručnik i njime joj nježno prešao preko sljepoočnice. - To je dobra cura - procijedio je dok joj je prao kosu. Ulje na sljepoočnici nije se moglo očistiti, a nije smio jače trljati.

Imat će dovoljno veliku modricu od samog pritiska cijevi. Divlje se stresao.

- Courtland? Moraš biti strpljiv s Aleixom - glas joj je zvučao zbunjeno. - On nije kao moj snažni Škot. Tuča mu nije poznata, a misli da će me izgubiti onako kako je izgubio Mariette i malu djevojčicu. Ja sam mu jedina obitelj koju ima.

- *Mo cridhe*, ti znaš da ću učiniti sve što me zatražiš - rekao je i naslonio svoje čelo na njezino.

- Znam - odgovorila je meko.

Osjetio je kako se opušta, a zatim se ukočila kao da se bori sa snom, stoga joj je isprao kosu i tijelo i uspravio je na noge kako bi je osušio. Ogledao se oko sebe kako bi pronašao spavaćicu. Bila je složena zajedno s još nekom njegovom odjećom. Odjenuo ju je, a zatim dobro ušuškao pod nekoliko pokrivača.

Prizor čiste odjeće podsjetio ga je da je i sam zamrljan krvlju. Bilo ga je strah da se ona kasnije toga ne preplaši pa se skinuo i isprao preostalom vodom iz posuda. Brzo se odjenuo, a zatim privukao stolicu njezinom krevetu kako bi mogao sjesti kraj nje.

- Ne znam zašto sam tako pospana - rekla je i ispružila mu ruku. - Tako sam umorna u posljednje vrijeme.

Prihvatio joj je ruku i nalaktio se na koljena kako bi joj mogao pritisnuti lice na dlan. Kad je zaspala nije ju ispustio.

Ubrzo nakon toga u sobu je ušao Llorente. Court ga je nezainteresirano pogledao, te je jedva primijetio da mu je razbio makar nos.

- Želim vidjeti svoju sestru - naglasak mu je bio tvrd, bilo od emocija ili od ozljeda.

Hugh je dugim koracima grabio iza njega, najvjerojatnije zbog toga da ga zaštiti.

- Hugh, opusti se, neću ga više tući - rekao je, no nezadovoljno je pratio kako prilazi Anni s drugog kraja kreveta i proučava njezino lice.

Očito siguran u njegovo obećanje, Hugh je rekao: - Moramo isplanirati akciju. Ethan želi razgovarati s tobom. Ja mogu ostati ovdje i čuvati je.

- Reci mu da dođe ovamo. Ne želim je ostaviti.

Court je primijetio da mu se ruka snažnije stegnula oko njezine.

- On je s Olivijom.

- Onda dovedi i nju, noja ne odlazim odavde.

Hugh je bacio pogled na Annu. - Nećemo joj smetati?

- Ne, neće se probuditi.

Kad je Hugh napustio sobu, Llorente mu se obratio. - A ti bi to znao jer si spavao s njom?

- Da - odgovorio je. Izazvao je Llorente da po tom pitanju kaže još nešto. No mora da ga je pogled u Courtovim očima odvratio od toga jer je upitao: - Jesi li siguran da nije ozlijeđena?

- Samo je natučena. I u šoku. Ništa više od toga.

Hugh i Ethan vratili su se noseći stol i stolice, a za njima je došla i Olivia. Erskine je donio kavu, a onda napustio sobu bez riječi.

Court je nevoljko ispustio Anninu ruku i pokrio je dekom. Nakon što joj je pokrivač navukao do brade, dugim je koracima zagrabio prema stolu i sjeo.

Llorente je nepozvan dovukao stolicu, sjeo i stao ih promatrati. Zasigurno se pitao gdje je Hugh naučio tako pucati, odakle Ethanu takve ubojite manire i kako je zaradio svoj odvratni ožiljak. Premda je Court znao da je Llorente zbunjen svime time kao i njegovim i Anninim odnosom, ipak je mudro šutio i nije postavljao pitanja.

- Ethan, molim te da ostaneš ovdje s njom - započeo je Court. Uhvatio je bratov pogled i dao mu do znanja koliko mu bitnu stvar povjerava.

- Hoću, a dovest ću i još ljudi - odgovorio je Ethan.

- Ako se ne vratimo, moraš odvesti Annu u naš klan u Carrickliffe. I natjeraj ih da joj se zakunu na poslušnost.

- Učinjeno.

- A što s Olivijom? - upitao je Llorente. - Ona mora ostati s Annalijom.

Court ga je pogledao krajičkom oka. - Ti se možeš pobrinuti za Oliviju.

- Ako idete u lov na Rechazadose, ja idem s vama - rekao je i rukavom obrisao krvavu usnicu.

- Ti ćeš ostati ovdje - odgovorio mu je Court.

- To je moja zemlja i to su moji ljudi. Moram biti tamo ako planirate ući.

- U pravu je Court - ubacio se Hugh. - Ionako bi nas pratio tamo.

Court je slegnuo ramenima. - Imat ćeš mi samo jednu priliku zasmetati u onome što sam naumio.

Llorente je stisnuo oči, a zatim upitao: - A Olivia?

Nije razumio što ga on to traži.

- Ethan, samo se složi s time. Trebat će jedna drugu - ponovo se ubacio Hugh.

Ethan je nekoliko sekundi oklijevao, a zatim kimnuo glavom. A time je čovjek kojeg su mnogi smatrali zlim pristao riskirati život za njih dvije. - Court, što ti znaš o tom redu?

Court se nagnuo naprijed i trudeći se zadržati hladnu glavu i usredotočiti se na ono što moraju učiniti. - Najviše vole djelovati u većim jedinicama rastavljenim na više manjih divizija. Ako se uspijemo približiti njihovom logoru mogli bismo ih skidati jednu po jednu.

- Tamo će biti samo oni koji su regrutirani - ubacio se Llorente.

Court je odmahnuo glavom. - Ako ih sve ubijemo, tko će nastaviti njihovo novačenje?

- Čitao sam o njima - dodao je Hugh. I sigurno je to učinio. Čitao je o njima u kakvom debelom dosjeu s instrukcijama o tome kako ih angažirati. - Čak i ako ih ne uspiješ ubiti sve do jednoga nego samo ubiješ vođu, to je kao da si zmiji odsjekao glavu.

- No to neće biti bitno ako je Pascal još uvijek živ - istaknuo je Llorente. - On će nastaviti slati svoje ljude. On ima vojsku dezertera koja samo čeka na to da ustane.

- Onda ćemo i njih morati ubiti - odgovorio je Court iznenadivši Llorente. Court mu je uputio pogled pun gađenja. - Jesi li ti mislio da ću na životu ostaviti i posljednjeg koji bi joj mogao nauditi?

- Pričaš o Rechazadosima, deztererima i Pascalu. Misliš to napraviti u samo jednom pohodu?

- Da.

Llorente je polako kimnuo. - Onda će nam trebati još ljudi.

- Ne za Rechazadose. Ako su svi u logoru, a mi imamo pravu... opremu - dodao je Hugh misleći na eksplozive. - Trebalo bi nam još ljudi samo za dezertere. Court, možeš li ti kontaktirati svoje ljude?

- Pokušao sam, ali mi se još nisu javili. Vjerojatno su otišli na istok s Ottom.

- Ne vjerujem da jesu - odgovorio je Ethan. - Weyland i ja već mjesecima radimo na tome da dezertere izbacimo iz Andore. Tako sam i doznao da si donio... ne tako mudru odluku da uđeš u savez s Pascalom. Weyland je izvršio pritisak na britanskog ambasadora koji je izvršio pritisak na Španjolce da podignu nagradu za hvatanje dezertera. Eksplozivno. A ako dobro poznajem našeg rođaka, Niall je već zaključio koliko je to unosan posao. S Courtovom bi mu posadom to bilo kao da lovi ribe koje su već u mreži.

- Misliš da su njegovi plaćenici u Andori? - upitao je Llorente. - To su dobre vijesti.

- Da. Dobro za nas - odgovorio je Court. - Ali loše za vašu kuću.

Llorente je podigao obrve. Trebam li pitati zašto?

- Ne, ako imaš mozga u glavi - brzo mu je odgovorio Hugh.

Llorente se smjerno vratio na glavnu temu razgovora. - Proučavao sam dezertere, a ti poznaješ Rechazadose, no ne poznajem Pascala, baš kao ni ti.

- Ne - priznao je Court. - On često mijenja rutine i seli se. Nisam mogao otkriti uzorak njegova ponašanja.

- Nisam ni ja.

Olivia se lagano nakašljala. Okrenuli su se prema njoj i ugledali je kako se divi svom odrazu u srebrnoj žlici. - Ali ja jesam.

Kad su se ostali povukli, a Court je opet sjeo u svoju stolicu kraj Annalije, Llorente je ostao u sobi.

- Stalo ti je do nje. Očito jako - rekao je i uzeo stolicu sa druge strane kreveta kako bi mu sjeo nasuprot. - Zašto je nisi oženio prije nego što sam ja stigao kako te ne bih mogao odbiti?

- Zato što mi je jako stalo do nje.

- Oteo si mi sestru, natjerao je da ode u drugu zemlju. Očito si preuzeo i moj dom - i to dok sam ja trunuo u zatvoru u koji si me strpao. Pokrao si me. Slomio si mi nos. Teško mi je zamisliti da možeš učiniti više od toga.

- Ali učinio sam.

- Da, jesi. Može biti u drugom stanju.

- Ne može biti u drugom stanju.

- Kako možeš biti siguran u to?

- Ne mogu imati djecu.

Inače takvu stvar nikada ne bi otkrio nekome poput Llorentea, no sad mu je to bilo nebitno.

- Trebao bih ti to vjerovati?

- Da. To je istina, iako bih volio da nije.

Bilo je čudno to što su muškarci uvijek mislili da *moraju* oženiti ženu kojoj bi napravili dijete. Da je Anna kojim slučajem bila trudna, Court bi je *mogao* oženiti.

Llorente je oklijevao, a zatim rekao. - Je li to razlog zbog kojeg je nisi htio oženiti? Nije da bih ti to dopustio, no to je po meni plus za tebe.

Anna je rekla da je izgubio ženu i dijete. To je sigurno bilo pri porodu. - Ne, to nije razlog. Ostavi se toga.

Llorente se nalaktio na koljena i zagledao u pod. - Kad završimo s ovime, pokorno ću otići u Kastilju i zamoliti rodbinu da joj nađe nekog tko će se sažaliti nad njom. Ona će me mrziti zbog toga, no to se mora učiniti.

Court je zaškrgutao zubima od same pomisli na to. Kao da je osjetila njegovu ljutnju, Anna se okrenula u snu. - Courtland? - šapnula je. - *On és ell?*

- Želi znati gdje si.

Je li Llorente mislio da Court ne može razumjeti? Naravno da jest. Court je bio glupi Škot. - Znam katalonski - procijedio je u bradu. A zatim joj je, ignorirajući Llorentea, podigao ruku i prinio je usnama.

- *T'estimo*, Courtland - uzdahnula je.

- U tom slučaju znaš i da ti je iz nekog meni nečuvenog razloga rekla da te voli - smeteno je rekao Llorente.

Kad je pred zoru začuo kako dolaze Ethanovi ljudi, Court je ustao iz stolice. Naravno

da nije spavao - odlučio je iskoristiti svaku minutu provedenu s njom kad je Llorente nevoljko napustio sobu.

Lagano joj je dotakao obraz, bilo mu je drago što joj se barem boja vratila u njega i što joj je koža bila tako topla.

Želio ju je poljubiti i reći joj koliko jako ne želi otići, no da se probudila i pitala ga što se događa, kako bi joj odgovorio?

Jučer sam ti bratu polomio lice, idemo u Andoru pobiti sve koji bi ti mogli nauditi, a poslije toga ćeš biti protjerana u Kastilju jer sam ti uzeo nevinost. Nećemo se više nikada vidjeti, iako sam te želio oženiti.

Ako ga Rechazadosi ne ubiju...

Kad joj je zagladio kosu s lica, modrica na sljepoočnici došla je do izražaja. Stresao se i obuzela ga je hladnoća... to mu je pomoglo da krene. - *Is tu mo gràdh thar gach nì* - promrmljao je prije nego što je stisnuo šake i otišao. *Volim te više od ičega.*

U prizemlju je zatekao Ethana koji se pripremao za rat - Court od njega nije očekivao ništa manje. Hugh je upravljao pakiranjem potrepština. Obojica nisu ostavila ništa njemu.

Kako bi skupio snage za ono što je trebao učiniti - napustiti Annu - iskrao se u radnu sobu i uzeo knjigu. Nikada prije nije je dobrovoljno uzeo u ruke i mrzio je osjećaj koji mu je pružala sada, no želio ju je pročitati i poslati je do vraga kamo je i pripadala. Taman je okrenuo na njihovu stranicu kad je u sobu ušao Llorente.

U pravo vrijeme. Court ga je stvarno počeo mrziti.

- Ethan mi je rekao da te mogu naći ovdje.

- A je li?

- MacCarrick, razmišljao sam o svemu ovome sinoć i želim da se oženiš Annalijom prije nego što odemo.

Ovo je bilo neočekivano, no... - Neću.

- Ona te, iz meni neobjašnjiva razloga, voli i neće željeti otići u Kastilju. I koliko god me boljelo to što te uopće uzimam u obzir, moram to učiniti.

- Ne.

- Misliš li da je to meni lako? Ja sam ponosan čovjek i prezirem te - boli me i sama pomisao na to da mi budeš u rodu. Kad samo pomislim na prestižna imena koja sam samozadovoljno odbio samo da bih sada tebe *molio*, zgadi mi se život. Ali progutat ću svoj ponos da bi ona bila sretna.

Možda i nije mrzio Llorente. Morao se diviti njegovoj upornosti. Sinoć mu je razbio nos, a jutros ga moli da mu oženi sestru. Zbog nje. Sigurno je bilo pakleno teško.

- Ona ima miraz.

Courtova čeljust se stisnula i uputio mu je pogled koji je njegov komentar zaslužio.

Llorente je djelovao iznenađeno. - Ispričavam se ako sam te uvrijedio, no ti si ipak plaćenik.

Taj čovjek nije imao namjeru odustati sve dok ga Court ponovo ne udari, što više nije mogao učiniti. Dat će mu objašnjenje, a ako mu se Llorente podsmijehne, onda će znati da je barem pokušao.

- Vidiš ovu knjigu? Zbog nje je ne mogu oženiti.

Otvorio je zadnju stranicu i prstom zabio u nju.

Llorente je prišao stolu i pogledom prešao preko redaka, a zatim ga zaprepašteno pogledao. - Vjeruješ u to da si proklet?

Court je potonuo u stolicu. - Sve što piše već se dogodilo.

- Što na primjer?

- Piše da nitko od nas neće imati djecu i nemamo ih.

- I tvoja braća vjeruju u to?

- Da.

- Onda je prokleta dobro to što ne možete imati djecu jer je ludilo u vašoj obitelji očito nasljedno. Moj Bože, čak ni moja baka iz Andore nije bila tako praznovjerna.

Imao je zgađen izraz lica, a Court ga nije mogao kriviti. Court se isto tako osjećao sve dok nisu pronašli svog oca mrtvog.

- A tvoj otac? Pretpostavljam da je *njegova linija života prekinuta*?

- U roku od jednog dana otkad smo pročitali te retke.

No Llorente ga je sad već jedva slušao. - Zbog toga je nisi oženio prije nego što smo došli? - upitao je i zgrabio knjigu kao da će je zavitlati prema zidu. No tad se ukočio, polako okrenuvši lice prema ispruženoj ruci. Položio je knjigu na stol kao da je lomljiva poput ljuske jajeta. A potom se prekrižio. - Vрати se na posljednju stranicu.

Kad se Court nagnuo i to učinio, Llorente je ponovo pročitao napisano, a lice mu je postajalo sve bjesnije. - Umrlijana je krvlju.

- Klan s kojim smo ratovali ukrao ju je u nadi da će nas to obogaljiti. Vodili smo bitku kako bismo je vratili.

- Ne znaš što na kraju piše? Jeste li je pokušali oprati?

- Krv se ne može odstraniti.

Llorente je zavrteo glavom. - No ono što piše moglo bi vas ohrabriti.

Court je otpuhnuo. - Ili bi moglo biti još gore.

Llorenteove oči su se stisnule. - Ono jučer. Misliš li da je to...

- Mislim li da je Anna sinoć puzala kroz lokvu krvi ubojica zbog moje sudbine? Možda, a možda i ne. No ne želim riskirati.

Kad god bi mu se u mislima pojavio taj prizor, trudio se da je zamijeni slikom budućnosti za koju će se pobrinuti da je ima. Vidio ju je na sigurnom, u toploj Španjolskoj, među njezinim ljudima, s mnogo djece zlatne puti koja se igraju oko njezinih skuta. - Oslobodit će se i njih i mene.

Llorente je zurio u knjigu i ponovo je pročitao. Lice mu je bilo napeto kad se okrenuo prema Courtu. - Onda se moraš zakleti.

Court je oklijevao, a onda napokon kimnuo. - Da. Tražiš moju riječ. Pusti me da prvo izvršim moju dužnost, a onda je više nikad ne moram vidjeti.

TRIDESET I ČETIRI

Ovo su jaja? - upitala je ponovo Olivia Annaliju dok ih je vilicom bockala na tanjuru. Jaja se nisu smjela micati kao što su se ova micala. Nagnula se pred tanjur kako bi ih pogledala u razini očiju. - Ne izgledaju kao jaja.

Olivia je bacila pogled prema gore i vidjela da je cura usta prekrila rukom. Lice joj je opet pozelenilo. Ako uskoro nešto ne pojede i zadrži to u sebi, Olivia će morati poduzeti drastične mjere.

Mogla je zamisliti kako govori Aleixu da je Annaliji postalo loše dok je pazila na nju. Iz nekog je razloga, prije nego što je otišao, Aleix povukao Oliviju na stranu - ne Ethana, ne Erskinea, ne stranca sa ceste, nego baš nju, i zamolio je da pripazi na Annaliju Dugo je zurila u njega pitajući se što je on to zapravo traži, misleći da se šali, a onda je shvatila da on uistinu od nje očekuje da zaštiti njegovu sestru. - Kako si samo živjela na ovim stvarima? - upitala je Olivia i odgurnula svoj poslužavnik. - Nisam okusila nikakav začim otkad sam nogom kročila u Britaniju.

Annalía je mirno sjedila na uzglavlju svog kreveta odjevena u svoju kućnu haljinu koljena povučenih na prsa. - MacCarrick je često slao po hranu za mene. Uvijek je znao što mi se sviđalo - čim je to izgovorila zatresla joj se donja usnica.

Olivia se vedro nasmiješila. - Nakon što se udam za tvog brata imat ću kuhinju punu začina. I to skupih - rekla je i podigla knjigu iz zbirke knjižnice koju je poharala u prizemlju. Polizala je palac i počela je listati s isprekidanim zamaskama zgloba. - I naći ćemo španjolskog kuhara koji će ih znati koristiti. I koji će pjevati opere.

Annalíjine oči su se stisnule. - Znam što radiš. Čak i dok to moj um odbija povjerovati. Svaki put kad sam na rubu plača, ti kažeš nešto što me isprovocira.

Da, Olivia je, između ostalog, radila i to. Za Aleixa je čuvala njegovu sestru da ne poludi ili se razboli. Kad se Annalía onog prvog jutra probudila i sjurila niz stepenice luđački tražeći MacCarricka i svog brata, Olivia joj je strpljivo objasnila da su rano otišli i bila je spremna na to da pobjedi u svađi.

- Je li mi MacCarrick ostavio kakvu poruku? - upitala je Annalía.

- Rekao mi je da ti kažem da će biti gotovi kroz nekoliko tjedana. I da će nas Ethan dovesti do njih kad bude sigurno - odgovorila je Olivia iskrivljujući istinu. Sve joj je to rekao Llorente. MacCarrick nije dao nikakvo obećanje niti je ostavio ikakvu poruku, kad je Olivia pitala MacCarricka ima li išta što bi htio reći - i da, pitala ga je, samo je zagrmio: - Olivia, budeš li neljubazna prema njoj na bilo koji način...

Stoga je od trenutka kad su otišli Olivia izbjegavala istinu i svaki znak suza dočekala sarkastičnim komentarima i banalnim primjedbama. No plimu je mogla smirivati samo donekle, a Annalíjine oči bile su pune suza čak i sad.

Olivia je glasno zaklopila knjigu na stolu. - No to nije sve čemu se veselim - dobit ću i tužnu vrbu za sestru. Kakva sramota!

- A kako bi se ti osjećala? - zahtijevala je Annalía. - Čovjek kojeg volim pustio me da idem, iako sam se nadala da ćemo ostati zajedno. Saznala sam da je Aleixa predao Pascalu. Gotovo su me ubili. A onda me još MacCarrick ostavio bez pozdrava!

*Po ne znam koji put ti ponavljam - tvoj bi brat sada bio mrtav da ga MacCarrick nije zarobio i MacCarrick nikada nije lagao o tome. Samo je to izostavio reći, a to je taktika koju dobro poznajem i koristim kad osjećam da mi je dosta paklenih situacija. Nije te pozdravio? Bio je s tobom cijelu noć prije nego što je otišao. Sigurna sam da je sasvim dovoljno govorio tijekom tog vremena - a onda je podigla obrve i uputila Annalíji optuživački pogled. - Pa ipak je *njegova* krivica to što ti nisi bila budna da ga čuješ?

- Mogao mi je ostaviti pismo.

- Sad si stvarno smiješna. On *plaćenik* ti neće pisati ljubavna pisma, a i što bi, uostalom, napisao? Anna, volim te.. .grrr?

Annalía je odlučila ignorirati ovo posljednje. - Voljela bih da se mogu prisjetiti te noći! Sve mi je tako u magli. I grozno se osjećam - ja se nikad ne osjećam grozno - rekla je i uhvatila se za čelo. - Kako ti podnosiš tu prokletu brigu?

Olivia je noktom prešla preko stola i povukla ga prema dlanu, a zatim ga lijeno počela turpijati. - Oh, ne brinem se ja za tvog brata.

-*Molim ?*- upitala je Annalía, naglo okrenula glavu i zamahnula raspuštenom kosom.

- MacCarrick će paziti na njega. Da bi tebi udovoljio - Olivia se ni najmanje nije bojala za Llorentea. Za MacCarricka? Vjerovala je da postoji mogućnost da preživi. - Uvjerena sam da će biti siguran.

- MacCarrick će se pobrinuti za to, zar ne? - upitala je ova i šmrknula.

- Annalía, da se nisi usudila!

- I ti bi plakala na mom mjestu.

- Ne, ne bih plakala iz suosjećanja. Ja bih potražila nešto jestivo u ovoj proketoj britanskoj kući, a onda bih se počela brinuti za samu sebe tako da, kad ga konačno ugledam, ne budem sama kost i koža s očima crvenim od plača. A ako bih imala nekakva pitanja u vezi MacCarricka, a nalazila bih se u kući prepunoj odgovora, pronašla bih ih.

- Kako to misliš?

- Posluga. Posluga zna sve.

- Pokušala sam! Courtland je često izgovarao riječi na gaelskom i zvučale su važno - znam da su to bile - no kad sam ih ponovila Erskineu i kuharici i sobaricama i slugama i nitko mi to nije htio prevesti

Podrugljivo je frknula Olivia. - *Ja ne bih prihvatila odbijanje.*

Annalía je sijevnula pogledom prema njoj. - *Jesam li ih trebala zarobiti i polijevati ih kipucom vodom dok ne progovore? Stvarno, voljela bih da mi daš svoje stručno mišljenje.*

Olivia je zakolutala očima. - *Naravno da ne. Trebalo bi ti kipuće ulje.*

Annalía je uzdahnula i upitala: - *Zašto si tako dobra prema meni?*

Povuci to - gotovo je prasnula Olivia. - *Ja nisam dobra prema tebi, već se pravim dobra prema tebi. Tvoj brat, čini se, misli da se mogu ponašati pristojno prema nekim ljudima.*

Ponovo je počela turpijati nokte. Annalía joj je rekla da bi bili privlačniji da ih ne oblikuje tako oštro, na što joj je ova dobacila dug patnički pogled. Ženini nokti nisu imali nikakve veze s noktima. - *Samo testiram Llorenteovu teoriju.*

Annalía je privukla koljena bliže i naslonila bradu na njih. - *Ispričala si mi kako je došlo do 'zaruka', no trebaš znati da se Aleix zakleo da se više neće ženiti.*

- *Znala sam to* - rekla je Olivia i puhнула u nokte. - *Zato je dobro da je naišao na mene jer ću ga ja na to prisiliti.*

Annalía je nakrivila glavu i objesila usta. Bila je otvorena knjiga.

- *Vidim da se slažeš s time.*

- *Ako si ti to što usrećuje Aleixa, onda ću te morati tolerirati.*

- *Oh. Budući da sam čekala tvoje dopuštenje...*

Annalía je duboko izdahnula, a potom prazan pogled usmjerila prema suprotnom zidu. - *MacCarrick mi nikada nije rekao da me voli.*

- *Što je rekao kad si mu ti to rekla?*

Annalía se ugrizla za usnicu.

- *Nisi mu to nikada rekla?*

- *Željela sam. I mislila sam* - rekla je dok je ustajala da bi počela koračati. Olivia se pitala što je bilo gore, koračanje ili drhtava usnica? - *Samo sam to htjela reći u savršenom trenutku i.... i, pa dobro, izgubila sam hrabrost.*

- *Bi li mi mogla to reći da si bila trudna? Jer bi mogla biti, znaš?* - rekla je Olivia u nadi da će Annalía konačno priznati da je u drugom stanju.

Annalía se ukočila. - *To je nemoguće. Ne možemo imati djecu.*

Olivia je šokirano otvorila usta, a turpija joj je ispala iz ruku. *Ne mogu imati djecu?* O, dovraga, ovo je postajalo sve lošije. Ta cura nije imala pojma da je trudna. Nije čudo da nije mogla shvatiti zašto joj je tako loše ili zašto joj emocije divljaju.

Olivia je mislila da to želi zatajiti, ali ne, činilo se da će joj morati objasniti i to puno obzirnijim izrazima od: - *Za mjesec dana još ću samo ja moći nositi tvoju odjeću.* Nekoliko je puta čelom lupila u ruku položenu na stolu. Llorente joj je *dugovao* taj brak.

- *Pretpostavljam da je dobro da je tako* - nastavila je Annalía.

Olivia je umorno podigla glavu.

- *Budući da me jednostavno htio pustiti da odem.*

- Očito je da želiš biti s njim - rekla je Olivia dok se naginjala prema njoj kao da želi podijeliti neku tajnu - stoga mu nemoj dopustiti da te pusti da odeš.

- Da mu ne dopustim...? - Annalía se namrštila. - To ti radiš Aleixu.

Olivia se nagnula unazad i podigla svoje polučizmice na stol. - I za sad to funkcionira. Mora mi se vratiti jer držim njegovu sestru kao taoca - rekla je, a onda nakratko prinijela vrhove prstiju usnama. - Jesam li ja to rekla na glas? Mislila sam, budući da štitim njegovu malu sestru i time zavređujem njegovo povjerenje.

Nakon nekoliko trenutaka koje je provela u koračanju, Annalía je priznala: - Moram reći da je ovo puno bolje od plakanja.

Olivia je podigla ruke u zrak. - A što sam ti govorila? Tebi je lakše nego meni. Llorente mene ne voli još, a MacCarrick tebe voli.

Annalía se namrštila, a zatim s uvjerenjem rekla: - *Volio* me je. Možda sam smiješno neiskusna, no ipak bih to trebala znati. Muškarac se jednostavno ne bi mogao tako pretvarati.

Mogao bi i to vrlo lako. No Olivia je znala da ovdje to nije bio slučaj. - Tako je - rekla je i potvrdila to ukočenim kimanjem glave. - A ti sad počni kuhati svoj plan, a ja ću ići potražiti neku jestivu hranu u ovoj proklesoj kući. Ako već moramo preživljavati samo na čaju i kolačima, morat će nam početi donositi gomile pladnjeva - rekla je, a onda se okrenula na vratima. - I, Annalía, ako vidim da si plakala kad se vratim... - rekla je i popratila to gestom grebanja svojim neprivlačnim¹ noktima. - Priuštiti ću ti razlog za plač.

*

Tijekom Olivijine odsutnosti, Annalía je imala vremena da se okupa, odjene i zaključí dvije stvari. Prva je bila ta da nije bilo šanse da pusti MacCarricka bez borbe. Prilično joj se svidjela ideja da ne dopusti da jednostavno odbaci ono što su dijelili. To joj je pružalo osjećaj kontrole nad svojim životom.

Drugo? Iako je još uvijek dvojila oko Olivije - Annalía nije mogla odrediti je li Olivia na mahove zla ili jednostavno najsnažnija žena koju je imala prilike sresti - Annalía je znala da će izludjeti u ovom napetom stranom kućanstvu sa svojom budućom šogoricom koja je stalno grdi...

U tom se trenutku vratila Olivia, preletjela je preko praga noseći u naručju zdjelice za kekse. Bilo je očito da se spremaju nagomilati. Spremila je svoj plijen u ormar, a zatim iz suknje izvukla manji paketić i bacila ga prema Annaliji. - Ovo je stiglo za tebe.

Annalía ga je uhvatila. Od draguljara, ali naslovljeno na Courta?

- Oni psi stražari u prizemlju su ga naravno otvorili. Pa, hajde. Želim vidjeti nakit.

Annalía je otvorila plišanu kutiju i u njoj pronašla majčin kamen, no bez čoker

vrpce. Umjesto toga, dao ga je objesiti na lanac koji je bio nevjerojatno nježan i dragocjen da je podsjećao na leteću paučinu.

Olivia joj ga je otela iz ruku. Nije počela kokodakati i igrati se njime onako kako je Annalía očekivala, već ju je povukla i odgurala ispred ogledala kako bi joj ga zakopčala oko vrata. - Sjećam se ovog kamena. Razmišljala sam o tome da ti ga uzmem. A zbog ogrlice je još skupocjeniji. Čestitam - rekla je Olivia kao da ga je Annalía zaslužila od MacCarricka.

Annalía je zurila u zrcalo. Nekako je uspio prokljuviti što joj predstavlja taj kamen, što je njegovo skriveno značenje i uspio je pretvoriti nešto bolno u nešto lijepo. Lanac je bio toliko fin da ju je gotovo milovao po vratu i prstima. Bože, koliko joj je nedostajao.

Je li joj to poslao kao oproštaj?

- Znaš li onu frazu na gaelskom za koju si mi pričala? - upitala je Olivia i laktom je odgurnula kako bi sama mogla stati pred zrcalo i isprobavati prstenje koje je stajalo na komodi. Ogledavala je odraz svojih vretenastih prstiju. - Što bi mi dala ako ti kažem što to znači? Hoćeš li mi dati antikni prsten koji je nekoć nosila kraljica?

- Trenutno je najbolja ponuda koju ti mogu dati da te ne pljusnem ako mi kažeš.

Olivia je podigla obrve, očito impresionirana nasilnom prijetnjom. - U redu, reći ću ti - rekla je i dramatično zastala. - To znači: 'Moja si. Zauvijek te vežem za sebe.' A prema mojim izvorima, ako ti je MacCarrick to rekao, nadomak si udaje.

Annalíjine oči su se širom otvorile. - Lažeš! Kako to znaš?

- Pitala sam Škotkinju u prizemlju. *Ne bih* to pitala za tebe, ali sam uistinu očekivala da ćeš mi dati jedan od...

- Koju Škotkinju?

- Neku novu.

- Ne vjerujem ti.

Olivia je uhvatila Annalíjin pogled u zrcalu. - Kunem se svim vrijednostima koje posjedujem.

Annalíji su se noge zatresle. Bila je istina! Misli su joj se divljački počele rojiti. Planirao je da budu zajedno? I trebao je. Pretpostavljala je da je to činio, no ne na jeziku koji bi Annalía mogla dešifrirati. Naučila je gaelski! Sanjala je da joj je prišao onog posljednjeg jutra i nježno joj maknuo kosu s lica. Možda to ipak nije bio san? Duboko je udahnula, pitajući se zbog čega joj je toliko mučno u želucu. Sinoć je pojela nešto dimljeno ili kuhano na pari ili neko drugo jelo koje je zvučalo strano i nepečeno i sada je sigurno ispaštala zbog toga...

- Znači ti si Courtlandova - začula je glas iza njih. - Sluge su mi pisale o tome. No jedva sam im povjerovala.

Annalía se okrenula i zavrtjelo joj se. Iako se prestala okretati, činilo joj se kao da joj se glava još nije zaustavila. Na vratima je stajala visoka lijepa žena. Žena s portreta. Shvativši to, Annalía je duboko udahnula.

- Ja sam njegova majka, Fiona.

Djelovala je vrlo otmjeno kad je Annalíji ponudila ruku, no oči su joj bile beživotne i mračne. I sumnjičave. - A ti si Annalía Llorente. Pokušala sam iskamčiti informacije o tebi od Olivije - rekla je i uputila ovoj zbunjenoj pogled. - No nakon čaja sam shvatila da sam nekako sama otkrila više nego što sam doznala.

Kad joj je Olivia uputila uvjerljiv nevin izraz lica, Lady Fiona vratila je svoj pogled na Annalíju. Nagnula je glavu i počela je proučavati kao da je beskućnica - ne okrutno već distancirano. - Nikada nisam mislila da bi Court mogao pasti na sitnu Kastiljku. Čak i na jednu lijepu poput tebe No prema svemu što sam čula - i prema njegovim vlastitim riječima, upravo mu se to dogodilo - rekla je, a tada joj je lice poprimilo neumoljiv izraz: - Curo, znaš li ti da ga ne možeš imati?

Annalía, vladarka bontona, nekad poznata kao najotmjenija žena u društvenim situacijama istog je trena povratila po ženinim suknjama.

by Sanja

TRIDESET I PET

Kad su Curt, Hugh i Llorente jahali preko visoravni do Llorenteove kuće, na putu su morali izbjegavati seljake koji su kampirali na otvorenom, njihovu djecu, odjeću koja je obješena visjela na konopima i koze na ispaši.

Saznali su da se većina raspala u manje jedinice i da su otada pustošili doline, prisilivši seljake da pobjegnu na jedino mjesto na kojem bi mogli biti sigurni.

To je mjesto, začudo, bilo isto ono na kojem su boravili gorštaci.

Court je primijetio da je Llorente čim je ugledao karirani uzorak toliko snažno stegnuo uzde da se činilo kao da će mu se raspasti pod stiskom.

- Vjerujem da će Courtova družina biti u rezidencijalnom dijelu - promrmaljao je Hugh.

Na ulaznim ih je vratima dočekaio Liam i velikodušno ih pustio u kuću. Llorente koji je već počeo kipjeti udario je po leđima i rekao: - Bilo koji Courtov prijatelj je i naš prijatelj. Ti mi djeluješ poznato. Voliš li vino? Viski? Što god da ti treba, samo mi reci.

Unutra je Niall s još ljudi kartao. Jeli su voće, grickali riječnu pastrvu s pladnja, delikatesu za koju se Vitale, od svih ljudi, potrudio da je uvijek imaju dovoljno.

Kad su ih Courtovi ljudi ugledali, pozdravili su ih vikom i pitali: - A gdje je *naša* lijepa Andorka?

To je Llorenteov ionako bijesan pogled pretvorilo u ubilački. Povukao je Vitalea u osamljeni kut sobe, a Court ga je čuo kako zahtijeva: - Razumijem za seljake, ali kako si mogao dopustiti da nas ovi Škoti pregaze?

Vitale je djelovao kao da mu je žao, no nije se pokorio, njegova jedina briga bila je Annalía.

Court je bradom kimnuo prema Niallu i on je ustao. - Ne brini za starog Vitalea - rekao je ovaj dok im je prilazio i izudarao ih po leđima. - Napuhan je sve dok mu se guzica dovoljno puta ne spasi od dezertera.

- Moramo dogovoriti neke planove s vama - rekao je Hugh poslovno.

- Postoji salon u prednjem dijelu kuće u koji možemo otići - rekao je Niall i pokazao smjer. - Po Courtovu sumornu izrazu lica, mislim da bi volio izbjeći radnu sobu i stol.

Hugh je podigao obrve, a Court se namrštio.

Niall ga je ponovo snažno udario po leđima. Ovog puta suosjećajno. - Cura ti je

ukrala srce?

- I neću ga dobiti natrag - Court je sam sebe iznenadio odgovorom.

Hugh je zazvao Llorentea koji ga je nevoljko pratio u salon. Djelovao je kao da je smućen bijesom. Sjedio je tiho i ukočeno kao da se osjeća nelagodno u vlastitom domu. Court je znao da ga ni jedan čovjek nije mrzio kao Llorente u tom trenutku. Slegnuo je ramenima.

Kad su svi zauzeli mjesta, Niall je u kratkim crtama objasnio situaciju. Andora je bila u kaosu, ljudi su bježali u brda, a dezertteri su se borili da bi pobjegli kad je glavna ruta do Španjolske bila blokirana. - Očistili smo selo od njih, no dolje oko Pascala ima ih još dvjestotinjak.

- Koliko je Rechazadosa preostalo? - upitao je Court.

- Skinuli smo ih šestoricu tamo na granici - prisjetio se Niall pogledavši u strop. - Jadni MacMungan, onaj mlađi, izgubio je uho. MacTiernayu je metak prošao kroz šaku. No bila je to rupa veličine pivskog čepa tako da nije bilo tako strašno...

Hugh ga je prekinuo. - Skinuli smo ih još sedam. Niall, danas krećemo ubiti Pascala i preostale Rechazadose.

Niall je kimnuo s razumijevanjem. - Pretpostavljam da ste dojahali ovamo jer želite da ubijemo preostale dezerttere? I zaradimo još novaca? - rekao je i prodorno ga pogledao. - Samo zato što ste obitelj - rekao je, a onda bacio pogled prema tihom Llorenteu. Namrštio se, a zatim okrenuo prema Hughu i Courtu. - Što je to na sebe navuklo srdžbu MacCarrickovih?

Hugh je odgovorio jer Court nije mogao. - Jedan od Rechazadosa uperio je pištolj u Annalíjinu sljepoočnicu i samo su ga sekunde dijelile od toga da je ne ubije pred Courtovim očima. Čovjeka to pogodi.

Niallovo se lice sledilo. - Zašto tako niste odmah rekli. Ljudi će biti bijesni - rekao je, pljesnuo rukama i protrljao ih. - Bit će to pravi pokolj.

- Pa, mogu reći da nikada nisam dobila ovakvu dobrodošlicu.

Annalíjina ruka poletjela je prema njezinim ustima. Potrčala je po ručnik koji je stajao kraj zdjele za umivanje da ženi obriše skute. Bila je to prva i jedina stvar koje se mogla sjetiti. No kad je stigla do tamo ponovo je povratila.

Olivia joj je preko ramena dobacila: - Rekla sam ti da ima neka nova Škotkinja.

-Što joj je? - obratila se Lady Fiona Oliviji.

- Možda se uzrujala što ju je gospodin MacCarrick ovako ostavio. Ona i gospodin MacCarrick, onaj čije je ime Courtland, putovali su zajedno - sami - nekoliko tjedana. Samo njih dvoje. Postali su... vrlo bliski.

O čemu je ova blebetala? Annalía se možda razboljela jer joj je MacCarrickova majka olakšala nešto s čime se borila otkad su otišli. *Znaš li da ga ne možeš imati...* A zašto ne? Kad je on bio jedino što je željela na svijetu? Zgrabila je rub stola i stisnula ga kako bi se sabrala.

- Želiš li reći da je...? - upitala je Lady Fiona kolebljiva izraza lica.

Annalía se okrenula da bi uhvatila Oliviju kako lukavo kima glavom dok ju žena proučava.

- Idem se presvući - rekla je Lady Fiona ne skidajući pogleda s Annalíje. - Olivia, draga?

- Da, Lady Fiona?

- Nemoj - rekla je i podigla ruku kao da nešto zaustavlja - joj dozvoliti da ode.

Kad je čudna žena zamakla za vratima, Olivia je za njom povikala: - Vaša je želja moja zapovijed, milady. Glas joj je bio toliko umiljat da se Annalía skoro opet ispo vraćala.

Kad su ostale same, Olivia joj je rekla: - Moraš se očistiti. Potom ju je zgrabila za ramena i mokrim ručnikom prešla preko njezina uplašena lica.

Učinila je to tako grubo da ju je Annalía upitala: - Zar to nikada prije nisi radila?

- Naravno, u Pascalovoj kući svi su bili tako ljubazni i brinuli jedni za druge. A što ti misliš? - odgovorila joj je i dodala joj šalicu. - Isperi usta.

Annalía ju je brzo poslušala.

Samo trenutak kasnije u sobu je ponovo ušla žena. - A sada, Lady Annalía...

Olivia ju je prekinula. - Oprostite, ali ona voli daju se jednostavno zove Anna, budući da to ima škotski prizvuk. I naravno, tako je zove i gospodin MacCarrick.

- Naravno, Anna - rekla je Lady Fiona. Djelovala je kao da joj je drago, kao da ju je dirnulo to što ju Annalía nije ispravila.

- I tako ste vi i moj sin postali bliski?

Ma koliko to bilo apsurdno, Annalía se u tom trenutku okrenula prema Oliviji kao da će joj ova šapnuti odgovor. Kad je Olivia kimnula, rekla je: - Da, Lady Fiona.

- Tebi je stalo do njega.

- Da - odgovorila je, a oči su joj se napunile suzama. Voljela ga je. Toliko da ju je srce cijelo vrijeme boljelo. Zabila je nokte u dlanove kako bi spriječila samu sebe u tome da zaplače.

No oštro oko Lady Fione spustilo se na njezine ruke. - I ti i moj sin ste tjednima putovali sami?

- I nakon toga su dugo bili sami. Vrlo je posesivan kad je ona u pitanju. Udario joj je brata kad ju je pokušao odvesti - konspirativno je odgovorila Olivia.

Annalía je protrljala svoje ljepljivo čelo. - O čemu mi zapravo govorimo? - upitala je kiselo.

- Lady Fiona pokušava ustvrditi je li Courtland MacCarrick bio tvoj jedini ljubavnik.

Šokirano je razjapila usta. - Naravno da je bio! - izlanula se i prekasno shvatila što je to točno priznala. Bila je ponižena, a lice joj je pred Lady Fionom gorjelo. Okrenula se prema Oliviji, a iz pogleda joj se moglo iščitati: *Gujo. Lisice. Podla životinjo...* Samo malo, zašto je ta žena to pokušavala ustvrditi? To je se nije ticalo. - Sa svim dužnim poštovanjem, moram reći da je to moja privatna stvar o kojoj neću razgovarati.

- Ali nije u potpunosti privatna - rekla je Lady Fiona i prišla Annaliji kako bi joj majčinskom gestom maknula mokru kosu s lica. - Za ovu obitelj tvoja beba znači toliko mnogo.

- Qué?!¹⁹

*

Nakon brzih priprema, cijela je družina izjahala i predvečer stigla blizu Ordina. Niallovi su ljudi čekali van grada dok su se Court, Hugh i Llorente ušuljali u njega.

Njih trojica pronašla su povoljnu lokaciju s koje bi mogli napasti logor Rechazadosa - bilo je to staro kameno zdanje visoko na planinskoj litici. - Kad bih pronašao pukotinu u njoj - rekao je Hugh promatrajući je. - Mogao bih skinuti vrh planine.

- Kako se namjeravaš popeti gore? - upitao je Court, pregledavajući planinu od dna do samog vrha.

- Ljestvama. To sam i planirao. Tako da budem siguran da su samo Rechazadosi unutra.

- Hoćeš li moći sići s njih dovoljno brzo?

Hugh se okrenuo prema njemu i jedva se vidljivo nacerio. - Kladim se da ću moći.

- Trebaš li nekoga da ide s tobom? - upitao je Llorente.

- Bolje radim kad sam sam - odgovorio je Hugh. Uvijek je to govorio.

Hugh je pljesnuo Courta po ramenu, a onda se obratio Llorente: - Ti imaš *privilegiju* da ih možeš štititi. Nemoj oklijevati jer ćeš inače podbaciti. A ako moj brat zbog tebe pogine... - nagnuo se prema njemu. - Nemoj da moj brat zbog tebe pogine.

Nakon što je prebacio užad preko ramena, Hugh je pažljivo spremio svoj opasni eksploziv. Kimnuo je i nonšalantno dobacio: - Kad začujete eksploziju, krenite.

Nakon što je otišao, Court i Llorente zaputili su se prema manjoj gradskoj kući, ni približno velikoj poput one u kojoj je posljednji put vidio Pascala. - Ako nas je Olivia navela na krivi put - započeo je Court - vratit ću se u Englesku i ubiti je vlastitim rukama.

Llorente se namrgodio. - Ne bi nas navela na krivi put. Vidiš? Zašto bi ovdje inače bilo stražara?

Ispred kuće stajala su trojica. - Hoćeš li moći skinuti bar jednoga?

Llorente je povukao pištolj. - Mogu ono što moram.

Court je odmahnuo glavom. - Ne dolazi u obzir. Moramo biti tihi i brzi. Jesi li ikada čovjeku prerezao grkljan?

- Ne baš.

Court se namršti kad je shvatio. - Jesi li ikoga ubio? Makar jednog dezertera?

¹⁹ Molim?!

- Ne - prosiktao je.
- O, dovraga, Llorente - promrmljao je Court. - Mogao si to ranije spomenuti.

Annalía je stala koračati. Ponekad bi nogom udarila u krevet, a ponekad se rugala MacCarrickovu tvrdu škotsku naglasku. *Ne mogu ti napraviti dijete, Annha.* Nije marila za to što je Lady Fiona zbunjeno promatra.

- Draga moja, on je zaista vjerovao u to. I to je bilo istina do tebe.

Rekao je da ne može, a budući da su joj ciklusi bili neredoviti i često kasnili, Annalía nikada nije ni razmišljala o toj mogućnosti. Pa ipak, to je sada bila stvarnost. - Nisam nikakav stručnjak, ali znam da muškarac... on ne može biti... plodan samo s jednom određenom ženom. Takve se stvari ne događaju.

Od svih tih gluposti o kletvi boljela ju je glava. A da Fiona nije djelovala toliko tužno, toliko sažaljivo, dok je pričala o njoj, Annalía bi se smijala cijeloj stvari.

- Ali tako se dogodilo. Posljednje dvije rečenice moraju govoriti o vezivanju za pravu ženu ili pronalaženje iste.

Annalía nije vjerovala u natprirodno. Otac joj je uvijek podrugljivim tonom govorio: - Zašto ljudi u životnu jednadžbu uvijek uvode i natprirodno kad se ne mogu nositi ni sa prirodnim? To rade samo budale.

- Molim vas, ne želim više slušati o toj knjizi - već napola delirično rekla je Annalía.

- Kad bi samo otišla u prizemlje i dotakla je, shvatila bi da nešto postoji u njoj, neka moć - inzistirala je Fiona.

- Naravno da bi imala neku moć - priznala je Annalía. - Jer su je očito napisali *vilenjaci* - dodala je u dahu širom otvorenih očiju.

Fiona se prigušeno nasmijala, a onda je djelovalo kao da ju je vlastiti smijeh prestrašio. Annalía je pretpostavila da se godinama smijala jednako često kao i njezini sinovi.

Olivia je zakolutala očima prema Annalíji i onda upitala: - Lady Fiona, hoćete li reći Ethanu?

S očitim oklijevanjem Fiona je odgovorila: - Hoću, ali tek kad Anna ode. Njega je kletva najviše pogodila i, nažalost, on bi sigurno prije ružno mislio o njoj nego povjerovao u to da je dijete Courtovo. No Hughu ću reći čim se ukaže prilika.

- On će ionako loše misliti o meni! Ja sam upropaštena, Courtland me nikada nije zaprosio.

- Zato što te voli i nije želio da pati. Nakon napada sigurno se osjećao odgovornim za to. No on ti je izgovorio riječi, riječi koje se ne govore nikome osim onome s kim želiš provesti ostatak života.

- To je sve divno, Lady Fiona. I ja cijenim njegove osjećaje - mnogo mi znači to što mi je rekao. No neke riječi na gaelskom neće mom, *Mare de Déu*, djetetu dati prezime.

Sudbina se ne može izbjeći. *No gledaj to s vedrije strane*, rekla je samoj sebi i

gotovo se na glas nasmijala. *Barem se više ne možeš stidjeti svoje majke.*

*

- Malo umješnije drugi put - savjetovao je Court Llorente dok je i treći čuvar padao, iako nije bio posve neimpresioniran.

- Nosi se u pakao MacCarrick - prasnuo je Llorente.

- Daj mi vremena - mudrovao je Court. - A sad brzo kreni. Moramo tamo stići prije nego Hugh sve digne u zrak.

Ušli su u zgradu i počeli se kretati kroz slabo osvijetljene hodnike koje im je Olivia skicirala. I baš kao što je predviđjela, čuli su Pascalov glas u poslovnom uredu zdanja.

Na kraju hodnika koji je graničio s drugim hodnikom stali su nasuprot jedno drugom. Llorente je u rukama držao dva pištolja, a Court pušku i pištolj.

- Ljudi koji su s njim mislit će da je eksplozija napad. Kad počnu istrčavati skidaj ih jednog po jednog. Bez oklijevanja - tiho je rekao Court.

Ubrzo potom zdanje se zatreslo od snažne detonacije. Zasuli su ih prašina s krovnih greda i gipsana fasada sa zidova koja im je prekrila ramena i kosu. - Andorska gradnja - procijedio je Court u bradu. Llorente ga je ošinuo mračnim pogledom.

Baš kao što je Court predvidio, treskom su se otvorila vrata iza kojih su istrčala četvorica. Court je počeo pucati, Llorente ga je slijedio i ljudi su počeli padati. No iza njih su se na pragu zaredala još četvorica koja su oprezno pogledavala van. Bili su to Rechazadosi. Court je otpuhnuo. Činilo se kao da će ondje ostati cijelu noć. Upravo je to mrzio kod tog posla. Prokleta odugovlačenje...

Samo malo... - Llorente - prosiktao je šapatom - pucaj kroz zid. *Sada.*

Skidanje Rechazadosa kroz zid zahtijevalo je više metaka, no nakon što se slegla prašina kroz pukotine na zidu uvidjeli su da su svi pali. - Kao što sam i rekao - andorska gradnja

- promrmljao je Court dok su prolazili pokraj tijela. Praznu pušku zataknuo je iza leđa, a onda Llorenteu dodao šaku metaka. - Po jedan u svaku glavu, da budemo sigurni da su mrtvi.

Čuo je kako Llorente puca dok je prilazio vratima ureda. U njemu je naišao na vođu Rechazadosa naoružanog samo nožem. Namrštio se. Bilo je to odviše lako.

Podigao je pištolj kako bi zapucao, no brzo je izgubio tlo pod nogama. Netko ga je povukao. Jedan od palih Rechazadosa nije bio likvidiran. Court se uspio izvući, zamahnuo je pištoljem i ispucao dva metka. Ubio ga je, iskoristivši dva od preostala tri metka. Krajičkom oka uočio je Llorente koji se borio s drugim Rechazadosom. Bio je u prednosti, no Court nije želio riskirati. - Dovraga Llorente.

- Ne žele umrijeti! - divlje je odgovorio tik prije nego što je Court zapucao.

Zato sam ti i rekao da ih upucaš.

S praznim pištoljem Court se suočio s vođom Rechazadosa. Znao je da neće imati dovoljno vremena da ga napuni. Muškarac je nožem počeo sjeći zrak. Izazivao ga je. Court je znao što mora učiniti. - Ako se namjeravaš igrati njime, reci to, no mislim da bi možda trebao osjetiti nagon da ga baciš. Muškarac nije pokazao nikakvu emociju, čak i u trenutku kad je zavrteo nož u zraku i uštinuo mu oštricu.

Bacio ga je. Court ga je izbjegao, no zario mu se duboko u lijevo rame. Znao je da će ga uhvatiti negdje na tom dijelu. - Zahvaljujem - prosiktao je i iščupao nož iz ramena.

Nešto mu se pomaklo s desna i Court je naslijepo bacio nož.

Posljednje što je vidio prije nego što je Rechazados bešumno skočio na njega, bio je Pascal koji je pokušavao iščupati nož iz predjela vrata.

On i Rechazados naguravali su se prema glavnom prozoru sobe. Razbili su prozor i zajedno pali na ulicu. Court je sletio na leđa na pušku koju je sada pritiskala težina obojice muškaraca. Pištolj mu je odletio u stanu. Boreći se za dah, uspio se osoviti na noge. Muškarac je povukao drugi nož iz kožne futrole pričvršćene za ruku.

Courtove usne razvukle su se u podmukli smiješak. Kimnuo je prema Rechazadosu, a zatim mu značajno pogledao u vrat kao da mu ukazuje na to da je propustio obrijati jedno mjesto ili se porezao. Muškarac je podigao ruku i uhvatio krhotinu stakla koja mu se zarila u vrat. Court mu je odlučio dati pet minuta. I manje, ako bi je izvadio. Nesumnjivo je i sam imao sličnu ranu koju srećom nije osjećao te se prisilio da ne gleda prema dolje.

Muškarac je počeo posrtati, no ruka s nožem još uvijek mu je bila mirna. Court je skrenuo pogled prema prozoru i ugledao kako Llorente i Pascal jedan drugog drže na nišanu. Iako mu je košulja bila umrljana krvlju, Pascal se počeo obraćati Llorenteu, baš onako kako je Court znao da hoće. Rechazado je skočio prema njemu i Court je ustuknuo, no čitavo je vrijeme mogao čuti onu dvojicu...

- Začudilo me to da je moja kćer odabrala živjeti s tobom, umjesto sa mnom - rekao je mirnim tonom unatoč rani. - A mene je teško začuditi...

- Vjerujem da je imala svoje razloge da te ostavi.

- Da, vjerujem da je doznala da su, na žalost, izgledi da sam joj ja biološki otac vrlo mali.

Court je sve čuo, no Rechazado je još uvijek posrtao prema njemu. Pogledao je prema Llorenteu i uočio kako se ovaj namrštitio. *Nemoj dopustiti da te uvuče*, želio je povikati, no znao je da će, omete li Llorentea i na sekundu, biti odgovoran za njegovu smrt.

Počeo je prekopavati džepove tražeći metak, no Rechazado je već podigao nož i bio ga spreman baciti. Court je podigao ruke. Nastavili su kružiti jedan oko drugoga.

- Nije ti rekla? - upitao je Pascal - C c c. To nije baš najiskrenije od nje. I ja se ispričavam u slučaju da je uistinu moja - rekao je i pospano se nasmiješio. Izgledao je tako... pribrano, a zatim je dodao. - Ako nekim čudom iz ovog ipak izvučеш živu

glavu, molim te reci joj da je to upitno očinstvo isključiva krivnja njezine majke.

Rechazado je skočio, a Court ga je izbjegao.

- Nikada joj neću reći da joj majka nije bila smjerna - prasnuo je Llorente.

- Jesam li rekao da nije bila smjerna? Upravo nas je ta njezina smjernost privukla. Ne samo da je bila pobožna udovica, bila je i prekrasna. Kako smo mogli, a da je se ne nauživamo te noći?

Na to je Court morao pogledati u prozor. Vidio je kako se Llorenteovo lice izobličilo od bijesa. Ruka mu je drhtala, baš onako kako je Pascal i namjeravao. Court je nervozno pogledao Rechazadosa. - Požuri, čovječe. Nemam cijelu noć.

Napokon je počeo grgljati krv i nož mu je ispao iz ruke. Court je dugim koracima zagrabio prema njemu, izbio mu nož i bez usporavanja čovjeku naglo okrenuo vrat i slomio ga. Pokupio je pušku ispod prozora i polako je napunio samo jednim metkom. Otkočio ju je i podigao na ramena.

Naciljao je Pascala i zapucao.

Pascal je zapucao i pao.

Odmah nakon toga Llorente je zaurlao: - Dovraga MacCarrick! - a potom slabije: - Pogodio me zbog tebe...

TRIDESET I ŠEST

*P*restani cmizdriti - prasnuo je Court. - Tvojim je sestri bilo podjednako gadno pa je to ni na sekundu nije spriječilo da zuri u mene s pogledom punim mržnje. Nije pustila ni suzu.

Istina je bila da je Llorenteova rana bila gora. Metak mu je prostrijelio bok i za sobom ostavio poveću rupu. Sam Court je pokupio popriličnu krhotinu stakla, a budući da mu se zabila u list, sjedenje mu je bilo draže od hodanja pa makar morao sjediti i sa Llorenteom. Hugh ih je pronašao kako jedan nasuprot drugom sjede naslonjeni na zid, piju viski i reže jedan na drugog. Poslao je Liama po liječnika i stao stražariti pokraj njih.

- Stvarno nije plakala? - upitao je Hugh dok je košuljom brisao posjekotine koje je od eksplozije kamena zaradio po licu. Iako je uspješno obavio svoj zadatak, vratio se vrteći glavom i mumljao: - *Škriljac. Tko bi rekao.*

- To je najhrabrija cura koju sam ikada upoznao - odgovorio je Court. Zvučao je ponosno. A kako i ne bi bio? No to nije bilo njegovo pravo. Ona više nije bila njegova. Glava mu je pala na zid i zagledao se u strop.

- K vragu, Court! - povikao je Hugh i udario ga u zdravu nogu. - Koliko ti puta moram reći da držiš pritisak na rame?

- Kako si to mogao učiniti? - Llorente je po petnaesti put procijedio isto pitanje. - Zbog tebe me je upucaao.

- Pretpostavio sam da ću naciľjati bolje od njega. I bio sam u pravu.

- On me, dovraga, upucaao!

- Da si ubio druge kako sam ti rekao sad ne bismo bili u ovoj situaciji.

- Onaj jedan imao je otvorenu ranu u trbuhu. Kako je to mogao preživjeti? - upitao je Llorente, a onda spustio bocu kao da je upravo nešto shvatio. - Sad si konačno učinio sve što si prokleto mogao da mi uništiš život.

Court je otpio dobar gutljaj viskija, a onda mu rekao: - Kunem ti se, čovječe, Anna nije jedina osoba u vašoj obitelji koja nosi suknje.

Činilo se da je Llorente napokon pobjesnio.

- Hugh, reci mu što bi Pascal učinio da nisam zapucaao.

- Ubrzo bi povukao obarač. Razdraživao te i njegova bi ruka bila hladnija.

- Jesi li čuo što je rekao o Oliviji? - Llorente se sad već malo počeo plesti jezik.

- Da - priznao je Court.

- Pitao sam se o njezinu osjećaju za lojalnost, nisam mogao shvatiti zašto bi izdala oca - rekao je, a onda više za sebe dodao,

- A ona je cijelo to vrijeme zapravo bila odana majci - namrštio se. - Mislim da je volim - rekao je i trgnuo se kad se pokušao pomaknuti.

Court je zavrtio glavom u smjeru Llorenteove rane. Nju je zaista trebalo zašiti.

U daljini je mogao čuti kako Niall i ostali viču i umiru od smijeha dok je pucnjava polako zamirala. Te će večeri rastrgati to zdanje u potrazi za Pascalovim vrijednostima i novcem.

Court je pretpostavio da im se sviđa glumiti heroje jer su gotovo svi do jednoga sve pokradeno odlučili vratiti pravim vlasnicima prije nego što se na Andoru spusti njezina uobičajena oštra zima. Vjerovao je da su im bogati bonusi olakšali tu odluku.

- Sad ću kontaktirati Ethana - rekao je Llorente - i zamoliti ga da ih pošalje kući s pratnjom.

- Zašto?

- Tvoj je brat rekao da kad za to dođe vrijeme to ostavim njemu, a ne tebi. Sad kad smo pobijedili, postoji li razlog zašto svoju sestru i Oliviju ne bih trebao dovesti ovamo?

I Llorente i Hugh očekivali su njegov odgovor. - Ne. Nema razloga da ih ne dovedeš. Ethan će se pobrinuti za njihovu sigurnost.

- Vi ćete onda otići prije toga?

Court je osjetio kako mu se u obrazu trza mišić.

Sati koje je provela putujući kući protekli su u agoniji, no barem su tijekom putovanja pauze bile česte jer je Annalía povraćala sve što bi pojela. Svakom miljom bliže kući ona i Olivia sve su se više prepirale, čak i nakon što joj je Olivia rekla: - Nisi tako loša za jednu razmaženu nasljednicu - a Annalía joj je odgovorila: - Imala sam prilike sresti i gorih podlih vještica od tebe.

No ako ćemo po istini, da se nisu prepirale, što bi drugo mogle raditi?

Iako se činilo da Oliviju vijest o očevoj smrti nije pogodila, Annalía joj je ipak svakom prilikom skretala misli s toga.

-Stalno u glavi ponavljam scenu koja će se dogoditi kad uđemo u dvorište - rekla joj je Annalía. - Ja ću pojuriti u MacCarrickovo naručje. A Aleix će tebe gurnuti u jezero. To će biti *savršeno*.

- Samo ti zezaj. Ne dira me to - odgovorila joj je ova. - No kad Aleixu ispričam kako si se grozno ponašala prema meni, vidjet ćemo hoće li biti motiviran na civiliziran odnos prema tvom *neprikladnom* partneru.

Imala je pravo, no srećom Annalía je sumnjala da Olivia Aleixu neće reći ništa.

I sada su konačno stigle. Kad se kočija zaustavila i kad su Ethanovi čuvari zaključili da je sve sigurno, Annalía se izvukla iz nje i potrčala prema kući. Posrnula je i bez daha zagrlila Aleixa koji im je krenuo zaželjeti dobrodošlicu.

Nasmiješio joj se, a onda je uputio osmijeh i Oliviji koja je ušla za njom. Bio je to

čudan osmijeh. Osmijeh pun... *ljubavi*? Oh, da se to Olivia *nije* upravo zarumenjela?

Annalía mu je rukom mahnula pred očima. - Gdje je MacCarrick?

Pogledao ju je u oči. Pogled mu je bio sumoran. - Annalía, on je.... pa, on je otišao. Vjerujem da je odjahao na sjever.

Teško je udahnula i potonula u otoman. - Ne razumijem. Zašto bi to učinio? Zar on nije znao da se vraćamo?

Olivia je stala iza nje. - Je li bar nešto rekao?

- Poželio je Annalíji svako dobro.

- *Poželio mi je svako dobro?* - glas joj je bio piskutav. Još uvijek joj je bilo zlo. I činilo joj se kao da bi tog trena mogla nastaviti povraćati.

- Znaš i sama da on baš i nije blagoljubiv čovjek, i oboje smo odlučili da je tako najbolje. On nije bio pravi muškarac za tebe.

Zaškiljila je prema njemu. - Vi ste odlučili?! Vas dvojica ste odlučivali o mojoj budućnosti? *Fijaker sa zapregom od šest konja!* - povikala je i skočila na noge. - Vi...doveli ste mi Fijaker sa zapregom od šest konja!

Gledao je u nju kao da je poludjela. Osjetila je kako joj boja nestaje iz lica, noge su joj zaklecale i počela je padati unatrag.

Aleix je požurio prema njoj i uhvatio je za ramena. - Što je s tobom? *Što ti je učinio?*

Kroz maglu je vidjela kako iza njezinih ramena izvila druga ruka koja je oštro pljuskala njegovu sve dok je nije pustio.

- Annalía tako je najbolje. On dolazi iz potpuno drugačije kulture i nema bogatstva kojim bi mogao održavati stil života na koji si navikla i koji zaslužuješ. I ne znam je li ti ovo rekao ili ne, ali on ne može imati djecu.

Zagledala se u njega, a oči su joj se napunile suzama. - Ne bih se baš složila s time.

- Court, jesi li dobro? - upitao je Hugh i zapucketao prstima.

- Ha? Zašto?

- Da ti konj sam od sebe nije zaobišao onu granu, odrubila bi ti glavu.

Court se trgnuo i pogledao za sobom. Uopće je nije vidio. Bio je izgubljen o mislima, razmišljajući o tome gdje je ona sada, što radi. Znao je da je sretnija od njega. *Morala* je to biti. Ponovo se okrenuo prema naprijed i iznenadio se kad je shvatio da su već stigli do Grootova konačišta. No to ga zapravo nije trebalo čuditi jer su dobro napredovali otkad ih je Hugh s glavnog puta poveo prečacem. Hugh nije želio riskirati da na putu kući sretnu Annalíju.

- Mislio sam na nju - promrmljao je Court. - Nedostaje mi.

- Da, znam.

- Toliko mi nedostaje da sam...

- Tužan? - upitao je Hugh dok je silazio sa sedla.

Polako je kimnuo.

- Court, volio bih da ti mogu reći da će biti bolje - rekao je Hugh i uputio mu umoran pogled. - Ali neće.

Ako ga ovo ne prođe. Ako ga sve nastavi podsjećati na nju...

- Gdje je lijepa Andorka? - upitao je Groot istog trena kad s ušli u konačište.

- Kod kuće na sigurnom - odgovorio je Hugh umjesto Courta, jer se ovaj samo mrštio.

- To je dobro znati - rekao je odsutno dok ga je žena zvala da joj pomogne s gostima. Opet im je kuća bila puna. Courta je boljela noga i potonuo je u klupu pomislivši da i nije tako neudobna kako se činila. Na njoj je spavao prije nego što je uzeo sobu koju su Annalía i on kasnije dijelili.

Hugh je otišao iza bara i natio im dvije čaše viskija.

- Znaš, Hugh, imam pismo za tebe - rekao mu je tad Groot, a onda se nagnuo i dodao: - Od samog Weylanda.

Hugh se namršti i treskom spustio bocu na pult. - Odmah, Groot.

Kad je poderao i pregledom preletio preko pisma, ukočio se i lice mu se zategnulo, a bore produbile. Nove posjekotine na čelu i jagodicama izobličile su mu se.

- Dovraga, što je?

Court je samo jednom svjedočio Hughovom bjesnilu i to nije bio prizor koji je mogao zaboraviti.

Divlji izraz na njegovu livu bio je daleko gori od onog koji je pamtio - sledio se od njega. Court je ustao i odšetao kako bi mu iz ruke koja je već pobijelila od stiskanja istrgao pismo.

MacCarrick,

Janein život je u smrtnoj opasnosti. Dođi brzo.

Weyland

- Krećemo odmah - rekao je Court i već se okrenuo prema vratima.

- Ne, Court.

Kad se okrenuo prema njemu vidio je kako odmahuje glavom. - Idem sam.

Kao da Court nije razumio na što je bio spreman. - Dugujem ti više no što mislim da možeš shvatiti. I sad ću vratiti dug.

- K vragu Court, ne. Ranjen si, a meni trebaju dva konja, što znači da ću uzeti i tvojega.

-Naravno, ali...

Samo minutu kasnije Court je stajao na vjetrometini i gledao kako Hugh jaše u divljem trku. Bio je siguran da će stići na vrijeme i žalio je onu silu koja je ugrozila njegovu Jane. Zapravo, njegova je jedina briga bila to hoće li Hugh moći odoljeti osjećajima koje je gajio prema njoj. Za Hughovo dobro nadao se da je ta besramna djevojčica prerasla svoje zadirkivanje.

Court je rukom protrljao vrat i razmislio o vlastitoj situaciji. Dovraga, samo ga je Hugh uspio izvući iz Andore. Da nije bilo njegova brata koji ga je upozoravao, grdio i suosjećao s njime, Court je sumnjao da bi ikad otišao. Sada ga je ponovo preplavila kušnja da se vrati i pronađe je.

Promatrao je zalazak sunca kroz veo treperavog lišća, no sve mu se to činilo mrtvim, a njihove boje ugaslima. Nije imao planova. Nije znao što da radi. Mogao je otići na istok za svojima i raditi za Otta ili se mogao vratiti kući na sjever. Mogao bi i na jug...

Anni je bilo bolje bez njega. Bila je na miru. No je li bila sretna? Ili je i ona bila proketo jedna i loše poput njega? Možda se grozila puta u Kastilju?

Zakleo se Llorente da je neće tražiti. Zakleo se da joj se neće približavati.

A Llorente se pokazao časnim čovjekom. Za pomoć koju mu je pružio poklonio je Hughu rasnog konja. Courtu je ponudio ruku, što je po njegovim riječima bilo 'puno, puno teže'.

Zauzvrat mu je Court dao svoju riječ.

Hugh i Ethan prihvatili su svoje sudbine. No Court je svojoj bar neko vrijeme odlučio prkositi i tada je po prvi put pomislio da mu je život vrijedan življenja.

Pomislio je na deset redaka koji su mu se urezali u pamćenje kad je prvi put vidio *Leabhar*. Stisnuo je oči. Ponovo se digao vjetar i stabla su se zanjihala. Okrenuo se prema jugu.

Court je imao osjećaj da je Llorente dao riječ kao džentlmen.

Što je bilo proketo prikladno.

Na planinu je stigla jesen. I livada je, kao da je bila namještena po satu, poprimila indigo boju cvjetova. Annalía je potonula u cvijeće i kako bi gledala zalazak sunca - i pobjegla što dalje od Aleixa i Olivije koji su uzaludno pokušavali skrivati osjećaje koje su gajili jedno prema drugom. Poželjela je urlati iz petnih žila da je trudna, a ne glupa.

Ubrala je rascvali cvijet i izvukla vrpču iz kose. A zašto je, uostalom, i ne bi raspustila? Hoće li ljudi pričati? Ako bude rasla istim tempom kao i do sada, za mjesec dana imat će puno više materijala za priču...

Kad je saznao za njezino stanje, Aleix je želio ubiti tog gorštaka ili ga dovući na planinu i prisiliti ga da je oženi. Još jedna šokantna ideja o kojoj je pričao bila je da je odvede obitelji u Kastilju. - Bih li je trebao odvesti tamo? - pitao je Oliviju. *Oliviju!*

Annalía je iznova ponavljala istu priču. - Ne želim se udati za nikoga koga ćeš morati prisiliti da dođe pred oltar ili za nekoga koga nikada nisam vidjela.

Osim zbog činjenice da je još uvijek bila beskrajno zaljubljena u MacCarricka, Annalía je odbijala otići u Kastilju kao pljunuta kopija njihove majke, noseći kopile.

Olivijino rješenje? Da ne čine ništa dok ne pronađu MacCarricka. - Majka će mu uskoro reći da je Annalía trudna. I znat će da je knjiga bila u krivu, a onda će je pronaći ma gdje god bila.

Ako bude udana, ubit će tog nesretnog mladoženju jer ju je uopće taknuo i uzeti je bez obzira na sve.

- No opet, mogli bi proći mjeseci dok ne stigne u London ili primi bilo kakvu poruku od nas - istaknuo je Aleix. - Čak i godine, ako se pridruži svojim ljudima na istoku. Njezino će dijete za sedam mjeseci biti kopile ako je ne udamo!

No srećom, poslušao je njezin savjet. Olivia je uvijek davala dobre savjete.

Otkad su stigli kući, Olivia se dobro snašla, što joj i nije bilo preteško budući da su joj ovdašnji ljudi bili zahvalni na tome što je oslobodila Aleixa. Čak se i Vitaleu sviđala. Annalía je pretpostavljala da je u njoj prepoznao gruboću i nagon za preživljavanje kakve je i sam imao i zato ju je poštovao...

- Zahladilo je - rekao je Aleix i prišao joj sleđa, ogrnuvši je šalom.

Neće proći dugo i zatrpao će ih snijeg i tako ih odsjeći od ostatka svijeta kao kakvu čahuru. - Samo želim gledati zalazak sunca.

- Stražari ne vole da budeš vani nakon sumraka.

Aleix je zaposlio ljude koje im je, prema planu, Ethan poslao dok se situacija u njihovoj zemlji i okolici ne smiri. Rijetko ih je viđala. Većinom su boravili u podnožju planine i na uskom prolazu prema visoravni. - Kako si? - upitao ju je.

Pokušala je neobavezno odgovoriti. - Osim što sam neudana, trudna i napuštena, osjećam se i *predobro* - no jedva je uspjela zvučati sumorno. Uzdahnula je. - Pretpostavljam da sam sad nadmašila majčine... sitne grijehe.

- Kako to misliš?

- Njezine afere - objasnila i odmahнула rukom kao da joj nije stalo. - Svi su uvijek govorili da ih izgledom podsjećam na nju, da sam ista ona.

- Afere? - zagrcnuo se.

Namrgođeno ga je pogledala. - Čula sam glasine. Znam da je napustila svoju obitelj zbog... strasti.

- Ti misliš da majka zbog toga nije bila ovdje? - upitao je s nevjericom u glasu. - Imala je aferu s jednim čovjekom - bio je to dobar čovjek koji se zvao Nicolás Beltrán u kojeg je bila zaljubljena čitav život.

Kad je Annalía zbunjeno zavrtjela glavom, Aleix je nastavio, - Uhvaćeni su u bijegu i obitelj ju je poslala od kuće. To je bilo kao da je netko prisilo Mariette da ode od mene noć prije našeg vjenčanja i natjerao je da se u izgnanstvu uda za nekog starijeg stranca. Mariette bi željela da dođem po nju, a mene ništa ne bi moglo spriječiti u tome da to učinim.

- Ali zašto mu je trebalo toliko dugo? - upitala je. Annalía se počela gubiti u priči.

- Kad je obitelj završila s njim, osiromašio je i razbolio se. Nije imao pojma kamo su je odveli i godinama ju je tražio.

Uputila je bratu gorak osmijeh. - Da, ali kad ju je pronašao, ostavila me, vlastitu kćer je ostavila zbog njega. To na tebe nije djelovalo kao na mene. Ti si već bio odrastao, ali mene je to shrvalo.

- Annalía, ona nije otišla svojevrijedno. Kad ih je Llorente pronašao zajedno, razbaštinió ju je i zabranio joj da ti ikad više priđe. Beltrán ju je odveo u Francusku odakle je svakoga dana pisala Llorenteu i preklinjala ga da joj dopusti da te vidi. Stalno je putovala ovamo, no uvijek bi je presreo. Nije prestala pokušavati sve dok godinu dana nakon toga nije umrla.

- Ali, ali ja sam mislila da me je ostavila zbog muškarca. Mislila sam da je izabrala njega umjesto svoje obitelji. Da se nije ni osvrnula i da je tom svojom indiferentnošću ocu slomila srce.

- Na majčinom pokopu razgovarao sam s Beltránom. U trenutku kad ih je Llorente našao govorila mu je da nikada neće ostaviti svoju djecu.

Annalía je ustala i stala koračati. - Ta svinja! Kako je otac mogao majku priječiti u tome da me vidi? Kako me mogao navesti da mislim da je imala mnogo ljubavnika? Aleix, on me upozoravao da bih i sama mogla postati takva!

- Iako mu ne želim nalaziti isprike, znam da je bio shrvan jer je cijelo vrijeme mislio da će ga ona s vremenom zavoljeti. Annalía, nikada nisam mislio da bi te Llorente mogao tako zatrovati, da sam znao sam bih te odavde odveo.

Kad je ubrzala korak, rekao joj je: - O ovome bismo trebali razgovarati kasnije. Jednom kad se budeš osjećala bolje.

- Šesnaest sam godina čekala na ovo. Ona je odbila Beltrána? - upitala je. Još uvijek nije mogla prestati vrtjeti glavom. Nije mogla vjerovati da je sve što je znala, što je mislila da je znala, laž. - Nije me ostavila svojom voljom? Palcem i kažiprstom uhvatila je ogrlicu koja joj je visjela oko vrata i opipala kamen.

- Već sam tada bio dovoljno odrastao da vidim da ni jedna majka nije više mogla voljeti svoju kći...

Potonula je natrag u livadu, a kad su joj navrle suze nije učinila ništa što bi ih moglo spriječiti da poteku. - Nisam bila na njezinu pokopu! Nikada joj nisam odnijela cvijeće na grob - rekla je i pogledala ga suznim očima. - Zašto mi to prije nisi rekao?

- Nisam znao - rekao je zbunjeno. - Bila si tako mlada kad se sve to odigralo, a budući da me nikada nisi pitala o njoj, pretpostavljao sam da je se jedva sjećao.

- Moram joj otići na grob. Moram joj dati počast koju joj nikada nisam iskazala.

- Znaš da ne mogu otići dok se stvari ovdje ne smire. No vidjet ćemo kako ćeš se osjećati nakon što se dijete rodi.

Obrisala je oči. - Uvijek sam razmišljala o tome da odem, ali bila sam toliko ljuta i toliko sam se bojala da ne učinim nešto poput onog što je ona učinila. Ili onoga što sam mislila da je učinila.

- Majka je bila dobra žena i imala je veliko srce. A ti si baš poput nje. Svakim danom to uviđam sve više. Kad se sutra navečer vratim sa sastanka seoskog vijeća, ispričat ću ti sve što znam o njoj, ali sad moraš ići u kuću. I ti ćeš uskoro biti majka.

Duboko je izdahnula. - Aleix, što mi je činiti?

- Rodit ćeš dijete koje će biti voljeno. Mi brinemo jedni o drugima.

- A što onda? Hoću li ostarjeti na ovoj planini čekajući ga?
- Annalía, idemo polako. Sve što znam jest da su te odluke na tebi. I neću ponavljati stare pogreške pokušavajući te udati za nekoga koga ne voliš.
- Hvala ti na tome - promrmljala je.
- Jedino što sad trebaš činiti jest koncentrirati se na to da budeš zdrava.
- Ustao je i ponudio joj ruku. - Još samo minutu dvije - rekla je.
- Potapšao ju je po glavi, a potom se okrenuo prema kući.
- Kad je ostala sama, a posljednje se svjetlo dana počelo zrcaliti na jezeru, pomilovala je svoj tek zaokruženi trbuščić i namrštila se. - Moje novo malo - rekla je na glas. *Moje*, pomislila je. *I novo*. Bila je toliko preokupirana samosažaljenjem i razmišljanjem o svojem *stanju* kao o bolesti, kao da žali zbog njega.
- Sada kada je saznala da ju je majka voljela i da je nikada nije željela ostaviti, Annalía je sve vidjela u drugačijem svjetlu. Bilo je kao da je do sada gledala kroz zamagljeno, netom razbijeno staklo. Mogla je biti dobra majka. Bit će dobra majka i voljet će onako kako je očito voljela Elizabet. - Rodit ću dijete - šapnula je. Po prvi put ju je ošinula puna istina.
- A ako gorštak neće moći sudjelovati u tome jer će godinama ratovati ili su njegova suluda vjerovanja toliko jaka da će ignorirati ono što mu je u srcu, neka tako i bude.
- On neće biti dijelom njihovih života. I on će biti na gubitku.
- Jer će ona i beba *uživati* u svakom trenutku.

TRIDESET I SEDAM

Dok je Annalía kretala prema livadi, prošla je kraj Vitalea i njegovih prijatelja koji su bacali kocke i zaželjela im jedinice.

- Izgledate drugačije - primijetio je stari i zaškiljio prema njoj.

-Izgledam li?

Kad je priznala Vitaleu da je u drugom stanju, bio je sretan što će još jedno dijete trčati po planini, no isto je tako priznao da mu je drago što joj nije uspjelo s MacCarrickom. - Volim vas kao kćer - rekao je. - No slijediti vas u Andoru bilo je jedno. Ne bi bilo šanse da vas slijedim u *Škotsku*.

Sad ju je Vitale proučavao. - Izgledate... odlučno.

- I jesam - rekla je i potapšala knjigu na gaelskom jeziku. - Odlučila sam naučiti gaelski do idućeg proljeća.

-*Ach, lassie* - ispalio je Vitale dosjetku koja je bez obzira na jezik imala užasan francuski naglasak. Njegovi su se prijatelji grohotom nasmijali. Čak se i sama potiho nasmijala dok je nastavljala dalje.

Kad je doznala da je trudna, zamolila je Lady Fionu da joj da knjigu gramatike i pravopisa. Žena joj je tad donijela čitave enciklopedije, bila je oduševljena interesom koji je Annalía pokazala za njihovu kulturu i jezik i tako ponosna što ju je Court pronašao. Čak i ako je žalila zbog toga kako su se neke stvari odigrale.

Annalía je polako učila. Srećom, kad je MacCarrick došao u njezin život, tek je počela učiti grčki. Vjerovala je, naime, da je poznavanje pet stranih jezika njezina granica.

Iako je polako napredovala, činilo joj se da se tog dana baš ne može koncentrirati. Cvijeće na livadi predivno je mirisalo, a sunčeve su se zrake poigravale s njezinim licem sve dok nije poželjela skinuti šešir.

U knjizi se neprestano vraćala i prstom prelazila preko pojma *Mo cridhe'*. Moje srce. Tako ju je zvao.

-*Naech diolain* - tako bi ona zvala njega. Zadrhti gad.

Odlučila je skinuti šešir i taman je raspustila i zatresla kosu kad je u daljini ugledala nešto što joj se učinilo nemogućim. Skočila je na noge, a srce joj je divljački počelo lupati. Šešir joj je ispao iz ruku. Tek je bila došla do točke kad je na počinak prestala odlaziti u suzama!

MacCarrick ju je spazio i počeo jahati prema njoj. Djelovao je umorno i istrošeno.

I odlučno?

Samo malo! Pa ona je bila bijesna na njega. Čak nije znala ni je li on došao zbog nje. Vjerojatno se vratio po pojas ili svoj najdraži pištolj ili mačetu koju je trebao uzeti prije nego što se vrati na posao.

Znala je da je najvjerojatniji povod njegova povratka - jer muškarac koji bi joj poželio *sve najbolje* nakon svega što su prošli... Ipak, osjetila je kako gubi tlo pod nogama. Duboko je udahнула i zaljuljala se na petama. Namrštila se i dok je gledala kako joj u vidokrug ulazi popodneвно sunce, nerazgovjetno je izgovorila: - *Merda*²⁰.

Je li se to ona upravo srušila? Court je osjetio kako mu je nešto izbilo dah iz pluća. Podboo je konja i pojurio prema njoj. Nije čekao da životinja stane već je u trku skočio s njega i požurio do nje. Jedva je primjećivao bol u nozi. Nikada nije bila bolesna.

Sigurno je ozlijeđena. *Ubit će Llorentea*. Od kakve su koristi oni prokleti stražari ondje dolje ako je ona sama ovdje gore?

Srećom, pala je u gusto cvijeće. Zgrabio ju je za ramena i povukao prema sebi. - Anna!

Počeo joj je milovati glavu, a onda se namrštio. Nije djelovala ozlijeđeno niti imalo bolesno. Prstima joj je prešao preko obraza. Topla, zlatna koža. - Anna? Kad je trepnula i otvorila oči mogao je vidjeti da su bistre i svijetle i mogle su se fokusirati na njegove.

- Što ti se dogodilo, *mo cridhe*? - upitao je promuklo.

Tad je zakolutala očima i ukočila se u njegovu naručju. - Dobro sam, hvala na pitanju - rekla je i izvukla se iz njegova stiska.

Nevoljko ju je pustio. - Zašto si se onesvijestila.

Oklijevala je, a potom odgovorila: - Haljina mi je prečvrsto stegnuta.

Odmjerio joj je haljinu i spazio kako je malo šira u području struka. Bilo je i vrijeme da vrati kilograme koje je izgubila. Pogled mu je poletio prema njezinu vratu i s ponosom je uočio da nosi ogrlicu.

- Žene stalno padaju u nesvijest - dodala je.

To je bila istina. No istovremeno je mogao nabrojati barem pet prilika u kojima se trebala onesvijestiti, a nije.

- Jesi li nešto zaboravio - zajedljivo je upitala.

Namrštio se. - Ne, želio sam samo provjeriti kako si.

- Cijenim to što *samo provjeravaš*, ali ja sam sasvim dobro.

- Da, jesi.

Izgledala je nevjerojatno, bila je ljepša no ikad. Je li se on to nadao da će je pronaći shrvanu? Dovraga, da, nadao se. Jer je bio sebični gad i želio je da joj nedostaje onoliko koliko je silno ona nedostajala njemu. Kad bi bila tjeskobna i

²⁰ Sranje

nesretna nikada nije mogla jesti, no u ovom periodu koji je provela bez njega nabacila je nekoliko kilograma, a tijelo joj je bilo meko i zaokruženo. Bila je zadovoljna. Zašto je onda on još uvijek stajao tamo? Zašto se nije okrenuo?

Krajičkom oka spazio je kako joj je ruka preletjela cvijećem iza njih. Zavirio je iza nje i uočio knjigu koju je pokušala sakriti ispod suknji. - Učiš gaelski?

- Grčki ili gaelski, ima li razlike? - otpuhнула je, a onda zbog njegova pogleda dodala: - U redu. Nikada nisam imala nikakve veze s grčkim, ali zato se jedan Škot ružno ponio prema meni.

Trgnuo se.

- Mogao si pisati. Odgovorila bih ti da sam dobro i uštedjela ti vrijeme koje si potrošio na put.

- Želio sam te vidjeti.

- Želio si me vidjeti. Ne možeš dolaziti i odlaziti iz mog života onako kako ti se prohtije samo zato jer ti to *želiš*. Nakon svega što smo prošli zajedno, poželio si mi *svu sreću*.

- Da sam te vidio ne bih mogao otići od tebe. Otišao sam za tvoje dobro.

Nakrivila je glavu. - Ne razumijem.

- Moram ti nešto objasniti.

- Ako to ima ikakve veze s kletvom, tvoja mi je majka već sve rekla.

- Govorila ti je o... o *Leabhar*? - upitao je tiho. Kad je kimnula, rekao je - Nakon očeve smrti više nikada nije pričala o njoj. Znaš li što u njoj piše?

- Da, pročitala sam je.

Nije mogao vjerovati da je Fiona pustila Annu blizu te knjige. O tome će još čuti.

- To je ono što sam mislio da ću ti donijeti. Što sam te više volio, to sam više znao da te moram pustiti.

Osmijeh joj je bio hladan. - Pa ipak si tu? Što mi to govori.

- Da. Ovdje sam. Jer se nešto u tim recima pokazalo lažnim. - A to bi bilo? - upitala je glumeći nonšalantnost. Nije željela da dođe samo zbog djeteta. Sigurno je već primio Aleixovu poruku koju je poslao Grootu, no kad prije? Možda mu je majka pisala i prije nego što su ona i Olivija otišle. Annalía će se to uvijek pitati.

Borio se s nekom emocijom od koje je bio nervozan. - U njoj piše da neću poznavati ljubav - rekao je i ustao, provukavši ruku kroz kosu. - Ali, dovraga, poznajem je.

Usne su joj se otvorile.

Lice mu je bilo tvrdo, odlučno, no oči... - Volim te više od svega - rekao je, a lice mu se zategnulo. - Možda sam sišao s uma. Toliko te volim da želim vjerovati da je sve ostalo neistina. Možda ti baš upravo sada štetim - rekao je tvrdim naglaskom. - No možda to znači da neću poznavati što znači biti voljen. Izgledao je kao da ga krivnja izjeda. Uхватила se kako ustaje i mrmlja: - I to je neistina.

Uхватио ju je za ramena. - Jednom si mi to rekla. Ali na pola si spavala i bila si ozlijeđena i nisam se usudio vjerovati to. Mogla bi to bez obzira na to što sam te

ostavio?

Namrštila se. Bio je nervozan. Znatiželjno je položila ruku na njegova prsa. Od tog banalnog dodira zatvorio je oči.

Bio je nervozan. Njegovo je srce divljalo ispod njezina dlana. A s tim divljanjem otopio se i otpor za koji je mislila da će ga moći zadržati. Istina joj je pobjegla s usana. - Tvoj me odlazak pogodio. Jako. Ali bez obzira na to koliko sam zbunjena i prestrašena bila nikada te nisam prestala voljeti.

Otvorio je oči i mogla je vidjeti da su pune boli. - Volio bih da te nisam povrijedio. Nikada to nisam želio.

- Znam - uzdahnula je. Uvijek je želio samo da bude sretna, uvijek je mrzio i samu pomisao da bi mogla patiti. Kako mu se tek morao činiti napad, kakvu je grižnju savjesti morao osjećati...

- No još uvijek osjećam da tvoju sigurnost ne smijem dovoditi u opasnost. Ne mogu se pomiriti s time - rekao je - Iako to želi svaki dio mog bića.

- MacCarrick, ne vjerujem da više postoji ikakva opasnost.

Nagnuo se prema njoj i zagrlio je kao da je želi zaštititi od nevidljivog napadača. - Ne smijemo se tome rugati - upozorio je tiho. - To je vrlo stvarno. I cijeli mi život visi nad glavom. To me, ona me učinila ovakvim kakav jesam.

Odgurnula ga je kako bi ga pogledala. - Onda joj zahvaljujem na tome! Ali moram pristojno zahtijevati da napusti naše živote. Ono što bismo mogli imati zajedno jače je od sve kobi te knjige.

Zavrtio je glavom. - Toliko toga se obistinilo. Nitko od nas nema potomaka jer knjiga završava s našom generacijom...

- Završava s vašom generacijom jer će naša djeca sama odlučivati o svojoj sudbini!

Njegove tamne oči otkrile su žaljenje. - Anna znaš da ja ne mogu...

Uzela mu je ruku i položila je na svoj trbuh.

Court se ukočio. - Što želiš reći? Ruka mu je počela drhtati. Poljubio ju je u trbuh i počeo milovati i pod prstima osjetio mali trbuščić.

Odgurnula mu je ruku. - Želim reći da je knjiga pogriješila u svemu kad si ti u pitanju. I da dobivaš više nego što si očekivao. - Ti si... - rekao je i teško progutao. - Ti...

Visoko je podigla bradu. - Ja nosim tvoje dijete.

Vežem te za sebe. Prve noći - prve noći kad je vodio ljubav s njom. Vezao ju je za sebe i učinio svojom. Istovremeno je osjetio da je sve što je i sam bio postalo njezino. Tada su to i napravili.

Nosila je njegovo dijete.

Šokirano je stajao. Bila je u pravu. Dobivao je i više nego što je očekivao. Jedva da se nadao da će tog dana uspjeti provesti neko vrijeme s njom, a onda je doznao da ga voli. Nije mogao shvatiti kako se to dogodilo, no znao je bolje od toga da

propitkuje svoju sreću.

To će dijete biti dozvola da bude s njom i ono će dokazati da je *Leabhar* imala neku drugu sudbinu spremnu za njega. Osjetio je kako mu s leđa pada teret koji je osjećao od trenutka kad ju je pročitao. Odjednom mu se padanje u travu učinilo odličnom idejom.

-Tvoja majka kaže da će biti rano proljeće.

-Ona zna?

- Da. I vrlo joj je žao zbog prošlosti i želi što prije razgovarati s tobom.

Učinio bi to samo ako bi Anna to tražila od njega i bojao se da će upravo to i učiniti. - Kako to onda ona tumači?

- Olivia ima teoriju - odgovorila je i nastavila imitirajući Olivijin naglasak - Tih deset redaka započinju sa smrću i bijedom, usamljenošću i patnjom, i tako dalje, i tako dalje, sve do posljednja dva koja očitó govore o tome da će se sve te neugodne stvari događati dok tvrdoglavi Škot ne dođe u Andoru u kojoj će na planini *ubрати* jednu razmaženu malu plačljivicu - ispričala mu je i nacerila se. - Tvoja majka vjeruje da je tako nešto u pitanju, no ljepše sročeno - možda nešto o vezivanju za ženu koja ti je suđena.

- A što je s muškarcem koji je suđen tebi? Bi li se željela udati za nekog poput mene - glas mu je zvučao odsječeno.

- Ne bih ti znala reći - rekla je i okrenula se dobacivši mu preko ramena: - Trebala bih znati kakav bismo život vodili. Ne bih dopustila da stalno odlaziš i nosiš glavu u torbi.

- U tom se slučaju umirovljujem - rekao je i dugim koracima zagrabio prema njoj.

Meko se nasmiješila. - To je sve što sam željela znati.

No on je nastavio. - Imam posjed u Škotskoj. Zove se Beinn a'Chaorainn. To je staro zapušteno zdanje oko kojeg će biti posla, no ima puno zemlje. Imanje je brdovito, okruženo planinama pa bi ti se moglo svidjeti. Kunem ti se da ću se potruditi da tako i bude.

- Pokušavaš li ti to mene *uvjeriti*, Courtland? - rekla je i uprla prstom u njegova prsa. - Zar ti doista misliš da bi mogao otići bez mene?

Šokirala ga je i nije se to trudio skriti. Nacerila se na njegov izraz lica i prstom prešla preko njegovih prsa. - Što Beinn - nešto zapravo znači? - upitala je. Dodirivala ga je kao da se igra, kao joj je jednostavno nedostajalo biti s njime, a to mu je značilo više no što je uopće mogla zamisliti.

Osjetio je kako mu se razvlače krajevi usana. - Beinn a'Chaorainn znači... Zemlja močvara i kuge.

- Oh - rekla je i lice joj se objesilo. - Rekao si da ga treba obnoviti? - upitala je puna nade. - Uključuje li to i isušivanje tla?

Položio je ruke na njezina ramena i počeo joj milovati vrat. - Zadirkujem te, *mo*

cridhe. To znači Planina od Oskoruša²¹.

Nekoliko ga je puta, hineći ljutnju, udarila dlanom, a zatim je ruku ponovo položila na njegova prsa. - Planina od Oskoruša. *Pendant del Roure* - rekla je, dugo kotrljajući 'r' onim glasom koji je toliko žudio čuti, učinivši tako ime njegova doma svojim. Kako i priliči.

- Zaista mislim da bi mogla biti sretna ondje, no ako ne budeš odvest ću te kamo god budeš htjela.

Podigla se na prste kako bi lice protrljala o njegov vrat. - Sretna sam tamo gdje si ti.

Zaklopio je oči od nježnosti te geste. *Ona želi biti sa mnom*, zapanjeno je pomislio. *Proklet bio ako ne želi*.

Povukla se i dodala: - No na putu prema gore, morat ćemo stati u Parizu.

Teško je progutao i kimnuo. - Anna, ja ti ništa ne mogu odbiti. Ako se novac ispriječi među njima, pljačkat će vlakove ako treba.

Nakrivila je glavu. - Oh, ti misliš da ja želim ići kupovati.

Izraz lica bio mu je stoički.

No u njezinim očima mogao je vidjeti tračak tuge. - Hvala ti na ponudi, ali morat ću odbiti. Ta će stanica imati jednu posve suprotnu svrhu. Kad se namrštio, rekla mu je: - Ispričati ću ti po putu. No ako idemo u Škotsku, moraš me prevesti preko planine prije nego što postanem prevelika da prođem kroz prolaz - rekla je, a onda se osvrnula i konspirativno dodala: - Vjeruj mi, ne želiš ostati ovdje preko zime s Aleixom i Olivijom koji vise jedno po drugom.

Nacerio se i nagnuo kako bi prislonio čelo na njezino. - Anna, odvest ću te gdje god želiš. Još uvijek ne mogu vjerovati da si... da smo... mislio sam da sam te izgubio.

Stavila je ruke oko njegova vrata. - Mislim da ne možeš izgubiti ženu koju ti je sudbina namijenila. Samo si je trebao naći.

- Našao sam je. I više je ne puštam - rekao je, rukama je uhvatio za lice i nježno je poljubio.

- Zapravo - promrmljala je uz njegove usne - ja sam našla tebe.

²¹ iz botaničkog roda *Sorbus* iz porodice ruža (*Rosaceae*) koji ima nekoliko vrsta: jarebika/jarzebina (*S. aucuparia*), oskoruša (*S. domestica*), mukinja (*S. aria*), brek (*S. terminalis*)

EPILOG

Oženit se neće, upoznati ljubav niť
skrasit se, to im je sudbina;
Tvoja loza umrijet će, sjeme se primiti neće.
Smrt i mučenje stići će one uhvaćene pod bdijenjem njihovim,
Osim ako i posljednjeg mračnog ne pronađe
sudbom predodređena mu žena.
Jer život i srce spasit mu može samo prava djeva.

- S V R Š Ć T A K -

<http://www.balkandownload.org/>

sken i obrada:

Tanja

